

သို့မဟုတ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ❖ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
 - ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
 - ❖ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး
- ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

G mail - Kyaw Kyaw Swe 1965

BURMESE
CLASSIC

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၃၀၁-ပိတောက်လမ်းယုရနပလာက၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း-၀၉၄၂၂၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၈၅၀၊ ၀၉၅၁၃၆၂၃၀၊ ၀၉၅၀၃၆၆၀၂

အိမ်ရာစာပေ

ဥပမာပဒေဟန

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၃ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ (၁၆) ရက်နေ့တွင် အထူးထုတ်

အစ်ကိုများနှင့် ကျော်ကျော်ဆွေ ဘုရားရှင် ခုနစ်တွင် တည်ထောင်၍ မိုးဆင်းပန်းစာပေနှင့် T.T.K. GROUP

တို့တိုင်၍ ၃၀၀ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဒနယုဒ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိပါသည်။ ဖုန်း - ၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀

စာတည်းချုပ်
မောင်နှင်းဆွေ

Dear Mary
Online Shopping and Retail

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ငြိမ်း B.Sc (Chem)

စာတည်းအဖွဲ့
ကိုကိုဆွေဆွေ
ရှင်ဆည်းသာ၊ ဇော်နှင်းဆွေ
ခေါင်းစီးစာလုံး
ပန်းချီတင်ထွက်
အမှတ်တံဆိပ်
ပန်းချီတင်ရွှေချို
မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်
ပြီးသူ(ဝဿန)
ကိုနိုင်၊ ပန်းချီကောသန်ချစ်ဦး (ပုသိမ်)
Graphic Design
ချစ်ဆန်း(၅၂၀)
ပြီးသူ(ဝဿန)
ကွန်ပျူတာစာပို့
မွေးမွေးနှင့်အဖွဲ့(အနာဂတ်ကဏ္ဍ)

BURMESE
CLASSIC

စာမျက်နှာဖွဲ့စည်းမှု
လွင်နှင်းဆွေ၊ ဇော်နှင်းဆွေ
ဈေးဝက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီအဖွဲ့
မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ပိုးဒီလွန်း၊ မိုးဝေ၊ မိုးအောင်၊
ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ မောင်မောင်စိန်လတ်၊ ကောင်းရာဇာ၊
ဇော်နိုင်ထူး၊ ချစ်ဆန်း(၅၂၀)၊ ပြုံးသူ(ဝဿန)၊
ပန်းချီချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစက္က
ပြန်ချီရေး
ရန်ကုန် - ကျော်သိန်းစာပေ၊ ငြိမ်းစာပေ၊
တော်ဦးစာပေ၊ နေဝေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊
ပန်းဂျက်စာပေ၊ မြတ်စာပေ၊ ပြေသတ်စာပေ၊
အောင်ကျော်စာပေ၊ အမှေအခံစာပေ၊
ဦးတင်မိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ၊
မန္တလေး - နဂါးစာပေ၊ ဟော်လမြိုင် - ကျော်ကျော်စာပေ၊
တောင်ကြီး - ဂေါ်ဒီစာပေ၊ မိလ္လာစာပေ၊
ပြည် - သုတပေ၊ ပဲခူး - သခင်စာပေ၊

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော်(၁)ဦးကျော်ကျော်ဆွေ(၀၄၀၆၂၆) ၁၉/၁၂၊ ကျောင်းလမ်းမင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းဌေး(၃၈၃၉၆) ဝင်းထွန်းပုံနှိပ်တိုက်အမှတ် - ၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင် - ကိုအောင်မင်းလွင်၊ မျက်နှာဖုံးဖလင် - အီးဒဲ(လ်)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀။ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀။ စာအုပ်ချုပ် - ရှုတီး(တင်ထွန်း)၊ ၁၁၄ - လင်

Graphic Design & Layout - ပြုံးသူ(ဝဿန)၊ ကိုနိုင်၊ ကိုချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ကိုကျော်လွင်သင်းနှင့်ငြိမ်းကွန်ပျူတာအဖွဲ့မှစီစဉ်ပုံနှိပ်တီးသည်။

23 JUL 2013

မာတိကာ

ဘုန်းစင်ကြယ်	တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်....	၅	မောင်တင်သန်း (ဟိုင်းကြီးကျွန်း)	ဝါထာရွှင် အနန္တဇိန ဘယ်မှာလဲ	၆၃
တိုးတိုး	ဓမ္မသင်္ဂဟ ထုံကြည်စွာစွတ်ဆိုပါ	၉	သောင်းဝေဦး	ထွန်းတော်ထိုက်တွေ့ ကွန်မန်ဒို	၇၁
ထီလာဖိုးဘယ်နီ	ကိုယ်တွေ့သွားနိုင်ဂါထာတော်	၁၄	ကျော်အေးရွှေ	တစ်ညလုံး ဘယ်သူက ဝိပိက်လဲ	၉၆
ပုသိမ်မင်းလွင်	နွယ်ခြယ်ထစ်ဝပ်စေးမတ်ဝပ်ငါး အသည်းခြောက်ရောက်နှင့် ဆီးရိုး....	၁၇	မေ (ပြင်ဦးလွင်)	ထိုက်တွေ့ ထဘီဝတ်သော မရလောကသား	၁၀၁
အောင်ရန်နိုင် (B.Sc)	ထူးခြားထည် အမြဲတောကြက်ဥ	၂၁	မြသက်ချယ်	ငွေငှက်ရည်စာဝန်းထိ ပန်းတော်ဆက်	၁၀၉
ဝေယံမိုးမြင့် (ဓမ္မရိုး - အုတ်တွင်း)	နတ်နှင့်ဒုဂါးမေဃိုးစားနဲ့ အပြုံးမမ	၂၄	အရှင်ရေဝတ (သာသနာ့အဖွဲ့)	ထိထူးစေမို့ မဆုံးဆိုနာ သေကြရာ	၁၁၆
မနောဖြူ (လွန်)	မိတ်ချင်းထာချင်ထစ်ဝပ်စိုက် လိပ်ပြာကုန်းနှင့် ကျွန်မ	၃၀	ဘုန်းစင်ကြယ်	ဝေဟောတွဲ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း	၁၃၂
ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)	ပို့ထားတာ ကသာပြီမှ ရာဇဂြိုဟ်တောင် နှင့်....	၃၇	ဟိန်းထက်	ဝီထံစေး ကျိန်တ	၁၃၆
ဆရာဝင်းသာကိန္တယ်	မတူထုတရစေမို့ အမ်းရောသျှထားရ အနန္တသဗ္ဗ တန်ခိုးရှင်ကြီး	၄၉	နင်းမေရီမိုး (ယုဇနပလာဏ)	လူတချင်းချင်းလှည့်ဝတ်ခြင်း မှသာ	၁၄၆
ဘုန်းမိုးသွန်း (မုံရွာ)	လူဝတ်နှင့်ထည်ထွေးမှု နွယ်ပင်လိုမရှင်သန်ပါနှင့်	၅၈	စောနိုင်ထူး	လင်နဲ့စေး သားကိုသင် လင်ကိုတော့....	၁၆၀

အရှင်မင်းသိန်းစိန်

ဖြန့်ချိရေးနှင့်စာတည်းအဖွဲ့-

တိုက် (၉) ၃၀၁ ၊ ယုဇနပလာဏ၊ ပိတောက်လမ်းမင်္ဂလာတောင်ညွန့် ၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
ဖုန်း - ၀၉-၅၁၃၆၂၃၀ ၊ ၀၉- ၅၁၇၂၁၅၀ ၊ ၀၉- ၅၁၃၆၆၀၂ ၊ ၀၉- ၄၃၂၀၀၇၆၀

မာတိကာ

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဓမ္မဝိသေသ					
အရှင်ဥတ္တရသာရ (ညောင်ဦး)	ပုံရိပ်လွှာများ	၁၇၀	ကိုရို (ဥပဓမ္မ)	သံကိုကြွက်စား၍	၂၂၃
ဓလေ့ထုံးစံစေး				တစ်ခေတ်တစ်ခါထ	
မောင်စာန (စက်မှု)	အင်မလီယာအားဟတ်	၁၇၆	ပြည်စုံ (သွေးသောက်)	ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဒါရိုက်တာ ဆန်းလွင်	၂၃၅
ထဝတေ့ထံမှာ				ထမီးဝယ်ချားထတိုမြို့	
ကျော်ဇော (ဟံသာဝတီ)	အချိန်နှင့်နေရာ	၁၇၉	ဆောင်းဟောမာန် မြတ်ကြေးပုံ	တရားစံအစစ်ဘယ်သူဖြစ်	၂၄၀
ဝင်္ဂဇေယျာ				ထဝထံထရာ	
မောင်မိုး	ကျွန်တော်သမီး သူများဆန့်	၁၈၅	ပနန်မြေ-မောင်ရွှန်းတင့် (လှားရွှ်)	အိုကွယ်လုသား.....	၂၅၂
ဆစ်တစ်ခုထဲတူတစ်ထိန်း				ဖြစ်စိုင်းမြို့တောင်းမှ တထထုံ ဖြစ်ရပ်များ	
မင်းမြင့်နိုင် (သုတေသီတောင်)	ရွှေတောင်အရှည် မုသိုးခရီး	၁၉၂			
လွှင့်ထခြားစောထ					
နေက္ခတ်ပိုင်ဝမ်း (A.G.T.I)	ဖြစ်ရပ်မှန်	၂၁၄	ဇင်ဗြိမ်းလင်း	မြလက်စွပ်	၂၆၆
မှတ်မှတ်ရရ				ဝေတ္တာစစ်တို့စည်ထည်	
ဥဒေါင်းနီ (မိုးမိတ်)	ကျွန်တော်နှင့်သူ	၂၁၈	အထွန်း (တမာမြ)	နုလုံးသားရဲ့အလှူအရံ	၂၇၅

အရှင်မင်းသိန်းစိန်

ဖြန့်ချိရေးနှင့်စာတည်းအဖွဲ့-

တိုက် (၉) ၃၀၁ ၊ ယုနေပလာဇာ၊ ဗိတောက်လမ်းမင်္ဂလာတောင်ညွန့် ၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
ဖုန်း - ၀၉-၅၁၃၆၂၃၀ ၊ ၀၉- ၅၁၇၂၁၅၀ ၊ ၀၉- ၅၀၃၆၆၀၂ ၊ ၀၉- ၄၃၂၀၀၇၆၀

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်
၏
အံ့ဩဖွယ်ရာ

ဘုန်းစင်ကြယ်

လူသက်တမ်း ၁၀၀ ဟု ပျော်
အားဖြင့် ဆိုနေကြသော ယခုကာလ၌
သက်တမ်း ၁၀၀ ပြည့်အောင် မနေရ
သော်လည်း အမှုတစ်ရာ တွေ့တတ်
သည်ဟု ဆိုရိုးရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ထိုဆိုရိုးကို
လက်မခံပါဟု မငြင်းလိုပေ။ အကြောင်း
အရာတစ်ခုကိုသာ ထပ်မံပြည့်စွက်ချင်ပါ
သည်။ အဘယ်သို့နည်းဟု ဆိုသော် အမှု
တစ်ရာမက အံ့သြဖွယ်ရာ တစ်ဆယ်ပါ
တွေ့ရတတ်ပါသည်။

ယင်သို့ အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ကြုံ
ရတတ်သည်များမှ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်
ထူးဆန်းသည်ဟု ယူဆချင်ပါသော
အကြောင်းအချင်းအရာတစ်ခုကို တင်ပြ
လိုပါသည်။

မိတ်ဆွေတို့အနေဖြင့်လည်း အံ့
သြဖွယ်ရာ တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ယူဆလိမ့်
မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဂုဏ်ယူဝင်ကြွားလိုသော

သဘောဖြင့် ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်သည်
ကျန်းမာရေးများဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေ
မည်။ ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ အရပ်အသွယ်
ဖြစ်သော မော်လမြိုင် ကျွန်းမြို့နယ်၌
ကျန်းမာရေးများအဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူပြီး
အေးဆေးစွာ နေထိုင်နေသော ကာလ
ဖြစ်နေပေပြီ။

ထိုသို့နောင်မှ အသက်အရွယ်
အရ မိုးကုတ်ပိပဿနာ တရားစခန်းများ
တွင် အခါအားလျော်စွာ တရားစခန်း
ဝင်လေ့ရှိပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် မိုးကုတ်

တိဿရသေကြီးတရားမှတ်ယူအာရုံပြုနေပုံကဲ့သို့ကင်မရာတွင်ပေါ်လာသောဓါတ်ပုံ

၁၀ ရက် တရားစခန်းမှ ထွက်ပြီး တစ်
နေ့သောအခါ၌ တရားစခန်းဝင်ဖက်
မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် လမ်းတွင် အမှတ်
ထင်ဆုံရင်း စကားပြောဖြစ်ကြရာမှ
ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်
ကြီး၏ ကြည်ညိုဖွယ်ရာအကြောင်းများ
ဘက်သို့ ဦးတည်သွားပါသည်။

မိတ်ဆွေ။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုး ဆံတော်ရှင်
ဧတီတော်မြတ်ကြီးက
အတော် ကြည်ညိုစရာ
ကောင်းတယ်ဗျာနော။
ကျွန်ုပ်။ ။ အေးဗျာ...တစ်ခါရောက်ပြီး
နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြီး

ဖူးမြော်ရင်လောက်အောင်ကို သည်။
သပ္ပာယ်လွန်းတယ်ဗျာ။
မိတ်ဆွေ။ ။ ဟုတ်သဗျာ...ဒါနဲ့ ကျွန်
ထီးရိုးစေတီတော်မြတ်ကြီးက
သုံးနှစ် သုံးကြိမ်ပြည့်အောင်
အရောက်သွားလို့ ဖူးမြော်
ရင် ဆုတောင်းပြည့်တယ်ဆို
ပဲဗျာ။

ဤသို့ မိတ်ဆွေဖြစ်သူနှင့် စကား
စပ်လို့ ပြောဖြစ်ပြီးကာမှ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်
ထီးရိုးစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ခြေတော်
ရင်းသို့ သွားရောက်၍ ဖူးမြော်လိုစိတ်များ
တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လိုသော လာပါတော့

သည်။
မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ပြောသကဲ့သို့
ဆုတောင်းပြည့်အောင် သွားလိုခြင်း
မဟုတ်။ သူတော်စင် ရသေ့ကြီးတိဿ
၏ ဦးခေါင်းတော်နှင့် တူသည်ဆိုသော
ကျောက်လုံးတော်ကြီးကို အသေအချာ
ကြည့်လျက် ဖူးမြော်လိုသောကြောင့်သာ
ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏
ပြင်းပြသောဆန္ဒကို ခြုံငုံထား၍ မနေ
နိုင်တော့သည့်အဆုံး ဖိုနုတ် (၁၀) ရက်
တရားစခန်းမှ ထွက်ပြီး နှစ်ပတ်
အကြာ (၁၅-၁-၂၀၁၁)နေ့တွင်

မေ့မြောက်အဖြစ် စေတီတော်ကြီး
သွားရောက်ပါတော့သည်။

စေတီတော်ကြီး၏ ခြေတော်
ရင်းသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိပြီးနောက် ကျွန်ုပ်
တို့ သိရှိထားခဲ့သော စေတီတော်မြတ်
ကြီး၏ သမိုင်းကြောင်းအရ တိဿရသေ့
ကြီး၏ ဦးခေါင်းတော်နှင့်တူလေသော
ကျောက်လုံးတော်ကြီးကို သိကြားမင်း
ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေပြီးနောက် ယင်း
ကျောက်လုံးတော်ကြီးပေါ်၌ပင် ကိုယ်
တော်တိုင်က စေတီတည်ထားခဲ့သည်ဟု
သိရလေသော စေတီတော်မြတ်ကြီးကို

လှည့်ပတ်ကြည့်ညို့ ဖူးမြော်ရင်း ကျွန်ုပ်
လက်တွင်း၌ အသင့်ပါလာခဲ့လေသော
JXD MP4 ကင်မရာကလေးဖြင့် နံက်
ကူးပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် စေတီတော်မြတ်ကြီး
၏ အရိပ်အောက်၌ ၃၄ ရက်မျှ ကျွန်ုပ်
ခိုဝင်ခဲ့ပြီးသကာလ အိမ်သို့ပြန်ရောက်
သောအခါ၌ ရိုက်ကူးပူဇော်လာခဲ့ပါသော
ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများအား ပြန်လည်ဖွင့်
ကြည့်ရာ ကျောက်လုံးတော်ကြီးသည် တိ
ဿရသေ့ကြီးမှ ချောက်ကမ်းပါးဘက်သို့
မျက်နှာမူ၍ တရားမှတ်ယူ အာရုံပြုနေ
သောပုံများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို အံ့သြစွာ
ဖြင့် မြင်တွေ့ဖူးမြင်ရပါသည်။

ယင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် အထက်
၌ ဆိုခဲ့သလို အမှတ်တမ်းရင်းထပ်တူ အံ့
သြဖွယ်ရာများပါ လူလောက၌ တွေ့ကြုံ
ရလေရာ ယခု ကျွန်ုပ်ကြုံတွေ့ရသော
အံ့သြဖွယ် ကြည်ညိုစရာဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်
ထီးရိုးစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ထူးခြား
ဖွယ်များကို စာရှုသူ မိတ်ဆွေများပါ ဖူး
မြော်ကြည့်ညို့နိုင်ရန် ဝေငှဖော်ပြပေး
လိုက်ရပါသည်။

ဘုန်းစင်ကြယ်

ဦးအောင်ဆန်း (ဗုဒ္ဓဟင်္ဂလေ့ကျင့်သူ) ၏ ဂုဏ်ထူးဆောင်

ကြောက်စရာ လွန်ကဲသော

အရှင်ဉာဏိဿရ
ဒေါသကိုပယ်

တိုးတိုး

ဒေါက်တာ၊ အရှင်ဉာဏိဿရ
ရဲ့ တရားတော်ကို နာရပါတယ်။ သိကြား
မင်းကြီးရဲ့ အိပ်ရာ မြကျောက်ဖျာကြီး
ပူပြင်းတင်းမာလာတဲ့အတွက် သိကြား
မင်းကြီး ဘယ်မှာအိပ်စက်ပျော်နိုင်ပါတော့
မလဲ။ ဒီလို တင်းမာလာရင် သိကြားမင်း

ကြီးရဲ့ စည်စိမ်ချမ်းသာကို လိုချင်တယ်မက်
ပြီး။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ လုပ်နေတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦး ရှိနေပြီဆိုတာ သိလိုက်
ပြီး သိကြားမင်းကြီး လူ့ပြည်ကို ဆင်လာ
ပြီး ရှာတာ၊ ဖွေတာပေါ့။

ရှာတော့လည်း တွေ့ပြီပေါ့။

သိကြားမင်းကြီး၊ ဟိုဘေးကရည် ပင်လယ်
ထဲမှာ “နာဂဒီပကျွန်း” ဆိုတာ ရှိတယ်။
အဲဒီ ကျွန်းမှာ တစ်ပါးတည်း။ ပင်လယ်
ရေရံ တွေကိုတိုက်ခတ်လာတဲ့ လေကြမ်း
တွေကို ဂရုမထားနိုင်ပဲ။

တရားအားထုတ်နေတဲ့ “အတ္တ
ကိတ္တိ” ဆိုတဲ့ ရသေ့တစ်ပါးကို သွားတွေ
တယ်။ ဘယ်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မှ
လည်း အဖော်မရှိပဲ အဲဒီရသေ့ကို
သိကြားမင်းကြီးက အဘိုးအိုဟန်ဆောင်
ပြီး အလှူခံတယ်။ အလှူခံတော့ ရသေ့
က၊ သူစားဖို့ ပြုတ်ထားတဲ့ ဟင်းရွက်
ပြုတ်ကို အိုးမှောက်ပြီး အကုန်လှူလိုက်
တယ်။ ဒီတော့ အဘိုးအို ဟန်ဆောင်တဲ့
သိကြားမင်းက “တစ်ယောက်စာ ပြုတ်
ထားတဲ့ ဟင်းရွက်ပြုတ်ကို အကုန်မလှူ
ပါနဲ့။ ရသေ့စားဖို့တစ်ဝက် ချွန်ထားပါဦး”
ဆိုတာကို ရသေ့က “အကုန်ယူပဲ
အဘိုးအို ကျွန်ုပ်ဖို့ မထားပါဘူး” သိကြား
မင်းက စုံစမ်းကြည့်တော့ အဖော်တစ်
ယောက်လည်း မရှိပဲနဲ့ တရားကိုသာ
တွင်တွင် အားထုတ်နေတာကြောင့်။

“ရှင်ရသေ့ ဟင်းရွက်ပြုတ်
မစားတော့ဘူးလား” မေးတော့ ရသေ့

“မစားတော့ပါဘူး။ အခု လှူ
 ခုတ်တဲ့ ဟင်းရွက်ပြုတ်ဟာ ဆီမပါ
 မပါနဲ့ ကျွန်ုပ်နေထိုင်စားနေတာ
 အခုလို အလှူခံ အဘိုးအိုနဲ့ တွေ့လို့လှူ
 တော့ အင်မတန်မှ ပီတိဖြစ်ရလို့ ဒီပီတိ
 အားအင်တွေ ပြည့်နေပါတယ်” လို့
 ဆိုသတဲ့။ ဒီတော့ သိကြားမင်းက။

“ရှင်ရသေ့အလို တရားကို
 အာထုတ်၊ အစာအာဟာရကို ခြီးခြံပြီး
 အော်မရီတဲ့ ဒီပင်လယ်မှာနေတာ
 အကိုအလိုရှိလို့လဲ ပြောပါ။ ကျွန်ုပ်
 အတားသလောက် လှူဒါန်းပါ့မယ်”
 ဆိုတော့ ရသေ့လေးက “ကျွန်ုပ်
 ကြောက်ဆုံးကတော့ ဒေါသကြီး” တဲ့
 ခုတ်ကုပ် ကြောက်ပါတယ်။ ဒေါသ
 ကြီးတဲ့ သူရဲ အပြုအမူကိုလည်း မမြင်ပါ
 နဲ့ ဒေါသကြီးသူရဲ စကားသံတွေကို
 လည်း မကြားပါရစေနဲ့။ အဲဒါကြောင့်
 အခုလို တစ်ယောက်ထဲ ဒေါသကြီးတဲ့
 ခုတ်ကုပ် ဝေးရာမှာ တရားကို အာထုတ်
 တော့ပါ” လို့ ဆိုသတဲ့။

အမှန်ကတော့ “ဒေါသ” ဟာ
 ကြောက်စရာပါ။ လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာ
 ဘယ်လိုကို မပြုဘူးတဲ့။ ဒါန ကုသိုလ်

ရယ်လို့ မရှိခဲ့ပဲ “အသက်ကလေး
 ရှစ်ဆယ်” ထဲ နေတော်မူသွားတဲ့ မြတ်
 စွာဘုရားကိုတောင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့
 ညီတစ်ဝမ်းကွဲ ယောက်ဖလည်းတော်
 သေးတဲ့ “ဒေဝဒတ္တ” က မြတ်စွာဘုရား
 ကို သတ်ဖြတ်စဉ်တော့ သံကြိမ်တိုင်တိုင်
 ကျတယ်။

ဆွေမျိုး မတော်တဲ့ အရှင်သာရိ
 ပုတ္တရာတို့ အရှင်မောဂလ္လန် တို့ကိုတော့
 လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာရံထားတယ်။
 ဆွေမျိုးတော်တဲ့ ညီအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲ

ယောက်ဖလည်းတော်တဲ့ ငါ့ကိုတော့
 လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာရံ မထားဘူး။
 လူတွေက သင်္ကန်းကောင်းကောင်း
 လှူစရာရှိရင် ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ မောဂ
 လ္လန်တို့ကိုသာလှူတယ်။ ငါ့ကိုတော့
 မလှူဘူး” လို့ ဆိုတာတွေ အငြိုးထားပြီး။

အဇာတသတ်ကို “မင်းက၊

မင်းဖခင်ရှင်ဘုရင်ကို သတ်ပြီး ဘုရင်လုပ်။
 ငါက ဘုရားကိုသတ်ပြီး ဘုရားလုပ်မယ်”
 လို့ ပြောပြီး သတ်ကြတာ ဘုရားက
 မသေဘူး။ ဗိမ္ဗိသာရ ရှင်ဘုရင်ကြီးက

သေတယ်။ ဒီတော့ အဇာတသတ်က
 မှာမှန်သဖြင့် ဘုရားကိုသွားပြီး ရှိခိုးတောင်း
 ပန်။ ဒေဝဒတ္တလည်း ဘုရားဆီသွားပြီး
 တောင်းပန်ဖို့ အသွားမှာ၊ သူ့အကြိမ်ကြိမ်
 ကြံစည်လို့ မသေတဲ့ ဘုရားဆီမရောက်ပဲ
 မြေပျက်တက်ကွဲပြီး အဝီစိငရဲကို ကျ
 သွားရော။ အဇာတသတ်ကတော့ အဝီစိ
 ငရဲသက်နည်းနည်းသက်သာတဲ့ “လော
 ဟကုန်တီ” ငရဲမှာ ခုထိခံနေရတုန်း
 ရှိသေးတယ်။ အဝီစိထက် အလယ်
 လောက်ရောက်တဲ့ အဇာတသတ်က
 တော့ ငရဲကစောစော လွတ်မှာပေါ့။

အဲဒီခိုက်မဲတဲ့ “ဒေသ” အိုးတွေ
 ကြောင့်၊ “အတ္တကိတ္တိ” လေးဟာ
 လူ့စိတ်ကိုကြောက်တာပေါ့။ အခု ဘုရား
 မရှိတဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်သွားတော့
 ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ရဟန်းတော်တွေ
 က ဝိနည်းတော်တွေကို ထိန်းသိမ်းထား
 ဒကာ၊ ဒကာမတွေကလည်း ဘုရား၊
 တရား၊ သံဃာတော်တွေကို ရိုသေလေး
 မြတ်ထားပြီး လှူဒါန်းပူဇော် ရှိသေကြ။
 မွေကထိက ရဟန်းတော်တွေဟာလည်း။

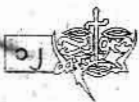
မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်
 တွေထဲက အပိုလည်းမထည့်နဲ့၊ လိုပြီး

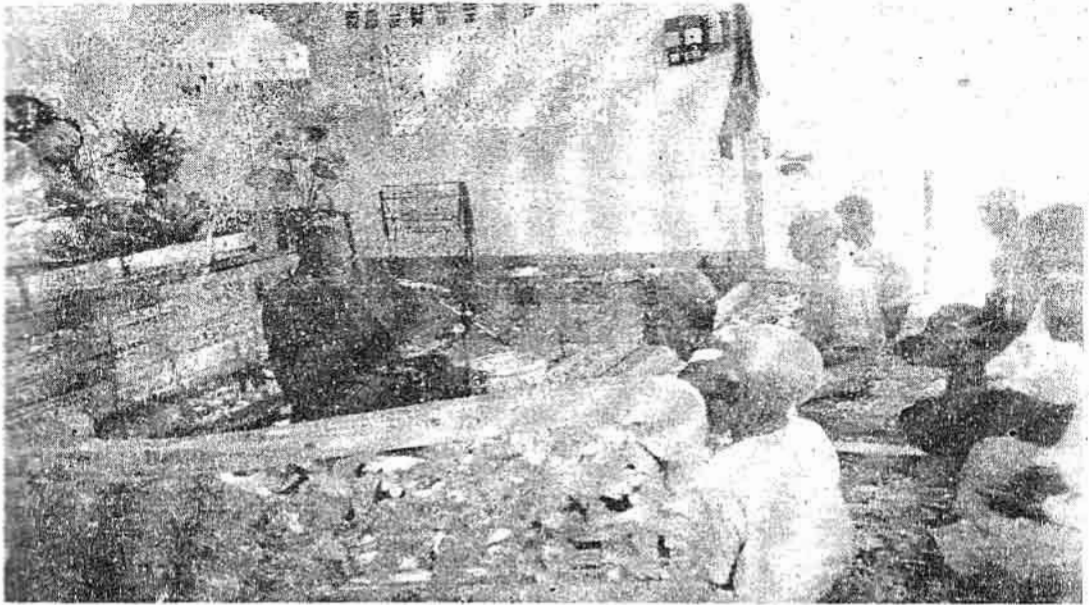
တော့လည်း မဟောပဲ။ “ဒါနသီလ၊
 ဘာဝနာ တရားတော်တွေကို နေရာတိုင်း
 ဟောပြောကြ။ တရားနာသူအပေါင်းက
 လည်း နေရာတိုင်းမှာ တတ်နိုင်သမျှ
 လှူဒါန်းကြ။ သီလတရားတွေ ဆောက်
 တည်ကြ။ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏ တရား
 တွေကလည်း အမှန်မြင်တွေ့နေလို့
 သာသနာတော်ကြီး မဆုတ်ယုတ်ပဲ
 တည်ရှိနေတာ အင်မတန်မှ ဝမ်းသာ
 ကြည်နူးမိပေမည်။

အဲဒါ အဲဒါ “အခု သတင်းစာ
 အပြင် ဂျာနယ်တွေအထွက်များလာတဲ့
 အထဲမှာ အမှန်တရားတွေကို ရေးကြတဲ့
 အထဲမှာ ပါပါလာတာ။ ဘယ်အရက်စိုင်း
 မှာ သူငယ်ချင်းတွေ စကားများပြီး ဓား
 နဲ့ထိုး ၂ ယောက်သေသတဲ့။ အပြီး
 အတေး မရှိတဲ့လည်း အိမ်ပေါ်တက်ပြီး
 သုံးလောင်းပြိုင် သတ်သတဲ့။ လင်မယား
 ကွဲနေပြီးမှ လင်ဖြစ်သူက မယားကို ပြန်
 ခေါ်တာမရလို့ ဓားနဲ့ထိုးတာ မိန်းမသေ
 သတဲ့။ မအေးကြီးကို သားက စော်ကား
 ရမ်းကားနေတာ မကြည့်ရက်လို့ အစ်မ
 က မောင်ကို ဓားနဲ့ထိုးတာ မောင်သေ
 သတဲ့။ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်မတ်သား ဆွဲဖြတ်

ပြောတာ နောက်ကလိုက်အော် တောင်း
 လို့ ဓားနဲ့ထိုးတာ ဆွဲကြိုးပိုင်ရှင် သေ
 သတဲ့။ အရွယ်မရောက်သေးသူကို မုဒိမ်း
 ကျင့် သတ်ထားသတဲ့။ အကြွေးသွား
 တောင်းတာ မရလို့ ဓားနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့
 သတဲ့။ အိမ်ဖော်ရွယ်တူ မိန်းကလေးကို
 ရိုက်နှက်၊ သွားနဲ့ကိုက်၊ ရင်ဘတ်ပေါ်တက်
 ခုန်၊ နံရံနဲ့ ခေါင်းနဲ့ဆောင့်တဲ့ ‘အသက်
 ၂၀ ကျော် မိန်းကလေး။ အရက်မူးပြီး
 ကားပြိုင်မောင်း ဆိုင်ကယ်စီးတဲ့ လူတွေ
 လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့သေကြ။

အဲဒါတွေဟာ လူစိတ်အလုပ်
 တွေပေါ့။ သတ်တဲ့လူရော သက်သာ
 သလား။ ပြစ်မှုကြီးရင် ထောင်သက်ရှည်
 မယ်။ ပြစ်မှုငယ်ရင် ထောင်သက်တိုမယ်။
 ထောင်သက်ရှည်ရည်၊ ထောင်
 သက်တိုတို ထောင်ကထွက်မှတော့
 ရုပ်ရည်ရှုပ်ကား မလှတော့ဘဲ လုပ်စားထို
 ခက်ပြီပေါ့။ ပြီးတော့ လူ့ဘဝရဲ့က အင်မ
 တန် ခဲယဉ်းပါတယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ မိခင်မဲ့
 ဝမ်းကြာထဲမှာ ကိုးလလောက် ကျဉ်း
 ကျဉ်းကျပ်ကျပ် နံနံစော်စော် နေခဲ့ရ
 မွေးလာတော့လည်း ခြေ၊ လက်အင်
 မလို့ မပိုပါခဲ့ဦးမှ။ ကံမကောင်းလို့ သေခံ

သား ဝမ်းကွဲစားပြီး ဖြစ်သလို ကြုံပြီး
ခဲ့ရသော်လည်း အသိတရားရှိအောင်
ကြံဆောင်ရင်း လူ့အဖိုးတန် ဖြစ်နိုင်ပါ
တယ်။

ယခု ကျွန်မ ကိုးကွယ်နေတဲ့
မြတ်စွာဘုရား ဟောခဲ့တဲ့ “တရားတွေ
မှာ ဒီဘဝကသေပြီး ပြီးရော မမှတ်ခဲ့တဲ့၊
မကောင်းမှုလုပ်ရင် မကောင်းတဲ့ဘဝကို
ရောက်ကြဦးမယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊
မောဟ၊ တရားတွေနဲ့သေရင် ငရဲ ပြိတ္တာ၊
“အသူရကယ်” တိရိစ္ဆာန်၊ ဘဝတွေကို
ရောက်ကြဦးမည်တဲ့။

“ငရဲတို့၊ ပြိတ္တာတို့၊ အသူရ
ကယ်တို့” ကျွန်မ မမြင်ဖူးပါဘူး။ တိရိစ္ဆာန်

ကိုတော့ တယ်လီဗေးရှင်းထဲမှာ မြင်ဖူး
တယ်။ ငါးကြီးက ငါးလေးကို စားတယ်။
ငှက်တို့၊ ဝက်တို့၊ မိချောင်းတို့ကလည်း
ငါးလေးကို စားတယ်။ ငှက်ဥကို မြွေက
ရှာစားတယ်။ သမင်၊ ဒရယ်တွေကို
ကျားတို့၊ ကျားသစ်တို့က စားတယ်။
ပုရွက်ဆိတ်ကို ပုတ်သင်ညိုက စား
တယ်။ လိပ်ပေါက်စတွေကို ငါးကြီးတွေ
စား။ အဲဒါ သွေးသံရဲရဲနဲ့ အရှင်တွေကို
ဖမ်းစားနေကြတာ။ လူတွေကလည်း နွား
ဆိတ်၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ ငါး၊ ပုစွန်တွေ
ကို စီးပွားဖြစ် သတ်နေကြတာ နည်း
သလား။

အဲဒါ အမှောင်ထဲရောက်နေတဲ့

တိရိစ္ဆာန်တွေက သူ့အစာက ဒါပဲရှိလို့
ဒါပဲစားနေကြတော့ အကျွတ်တရားရဖို့
မလွယ်တော့သလို လူ့ဘဝရောက်ပြီး
လက်ရဲလက်ရဲ စားကိုင်ပြီး လူကို ထိုး
လိုက်မယ် ဆိုတဲ့ လူမိုက်တွေကိုတော့။

ဟို ဘုရားအလောင်း ရသေ့က
လေးက “ကြောက်” ပါတယ်ဆိုတာ
ဟုတ်နိုင်ပါတယ်လေ။ ဒေါသကြီးသူကို
ရှောင်သတဲ့။ ကြောက်လှပါတယ်။ စား
အချွန်တွေတောင်လုပ်ပြီး မရောင်းရင်
ကောင်းမယ်လို့ လူမိုက်တွေကို ကြောက်
လွန်းလို့ပါ။

တိုးတိုး

ယုံကြည်စွာရွတ်ဆိုပါ

ကိုယ်ကျွန်းဆိုင်ရာတော်

ဝိဇ္ဇာပိဋကတ်

စာရေးသူသည် အသက် (၈၀) ကျော် ရှိပြီဖြစ်၏။ သွားများ အပြည့်အစုံ ရှိနေသည်။ ခိုင်ခိုင်မာမာမို့ လက်ဖက် ပဲကြမ်းအကြော်အလှော်များကို တဂွမ်းဂွမ်း ဝါးစားနိုင်သေးသည်။ တွေ့ရသူ အပေါင်းက အံ့သြကြသည်။

“ဆရာကြီးက သွားတွေ ကောင်းတုန်းပါလား။”

“ဟုတ်တယ် ကောင်းနေဆဲပါပဲ။ အသက် (၃၀) အရွယ်လောက်က သွားဝါးစားလို့ အထက်တစ်ချောင်း အောက်တစ်ချောင်းပဲ ကျန်သွားဖူးတယ်”

“ကံကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်။ ဆရာလိုဖြစ်ဖို့မလွယ်ဘူး”

“အေး... အတိတ်ကံ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကံလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ အတိတ်ကံကတော့ သီလပါရမီကြောင့် ဖြစ်မှာပေါ့။ ပစ္စုပ္ပန်ကံကတော့ သွားခိုင်ဂါထာတော်ရဲ့ တန်ခိုးလို့ဆိုရမှာပေါ့”

“အဲဒီ သွားခိုင်ဂါထာတော်ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

“တောင်ခွင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သွားခိုင်ဂါထာတော်ဖြစ်တယ်။ တောင်ခွင် သာသနာပိုင်ကြီးဟာ

သီပေါမင်းမြို့ရဲ့ ဆရာတော်ဖြစ်တယ်။

(၁) ဝိသုဒ္ဓိသီလာစာရကဝိဇေ မဟာဓမ္မရာဇာမိ ရာဇဂုရု၊ (၂) ဝိသုဒ္ဓိသီလာစာရဓဇ သီရိပဝရ မဟာဓမ္မရာဇာမိရာဇဂုရု၊ (၃) ဝိသုဒ္ဓိသီလာစာရ သီရိပဝရ ဓမ္မသေနာပတိ မဟာသံဃရာဇာ ဆိုတဲ့ ဘွဲ့(၃)ခုနဲ့ မြန်မာဘုရင်ခံ ဆရာ ချာအင်နစ် လက်ထက်မှာ ပရိယတ္တိ ပါရဂူဒီလစ်တွဲတို့ကို လက်ခံရရှိတော်မူခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့တဲ့ တောင်ခွင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သွားခိုင်ဂါထာတော်ကို ဆရာ ရွတ်ဖတ် သရဏ္ဍာယ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း (၅၀)လောက် ရှိသွားပြီလေ။ အဲဒီအကျိုးကျေးဇူးကြောင့် ဆရာရဲညွှားတွေ နဲ့ခြင်း နဲ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိ ခိုင်မာလျက်ပါပဲ”

“အဲဒီဂါထာက အရည်ကြီးလား”

“မရည်ပါဘူး။ ရွတ်လိုလဲလွယ်တယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ရေးပေးပါလား”

“ရေးပေးမှာပေါ့ဗျာ။ ယုံယုံကြည်ကြည်သာ ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်ပါ။ အကျိုးထူးရပါလိမ့်မယ်”

စာရေးသူသည် မိတ်ဆွေတို့အား ကတိပေး၍ သွားခိုင်ဂါထာတော်ကို ကိုယ်တိုင်ရွတ်ပြလိုက်ပါသည်။

သွားခိုင်ဂါထာတော်

သတိ ဂတိ ဖိတိ မန္တံ၊
သန္တံ ဇန္တံ သုခါဝဟံ၊
စတ္တာ လီသ သမ ဇန္တံ၊
ဝန္ဓာမိ သီရဿ သာဇရံ။

(အနက်ပြန်)

သတိမန္တံ = ခိုင်မာသော၊ စွဲမြဲသော
သတိရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊
ဂတိမန္တံ = အရဟတ္တဖိုလ် နိဗ္ဗာန်သို့
သာ အမြဲတစေ အာရုံပြုတော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား၊
ဖိတိမန္တံ = ဖိတ်တော် အစဉ်ဖျံလွင့်
ခြင်းမရှိ ခိုင်မာသောသမာဓိ ရှိတော်
မူသော မြတ်စွာဘုရား၊
သန္တံ = ငြိမ်းချမ်းကြည်လင်သန့်စင်
သော က္လိန္တေရှိတော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရား။

ဒန္တ = ကြမ်းတမ်းသောအမူအရာ
မရှိ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းဖြင့် ပြည့်
စုံသော၊ ကိုယ်အမူရာ နှုတ်အမူရာ
ရှိစေရန်မူသော မြတ်စွာဘုရား
သုခဝဟံ = တပည့်သား သာဝက
တို့ကို မဆိုထားဘဲ ရန်ဘက်ကိုသာ
အမြဲပြုလုပ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ
တို့၌ပင်လျှင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
ကိုသာ အမြဲဆောင်ရွက် သယ်ဖို့
တတ်သော မြတ်စွာဘုရား
တ္ထာလီသ = အရေအတွက်အား
ဖြင့် လေးဆယ်ကုန်သော၊

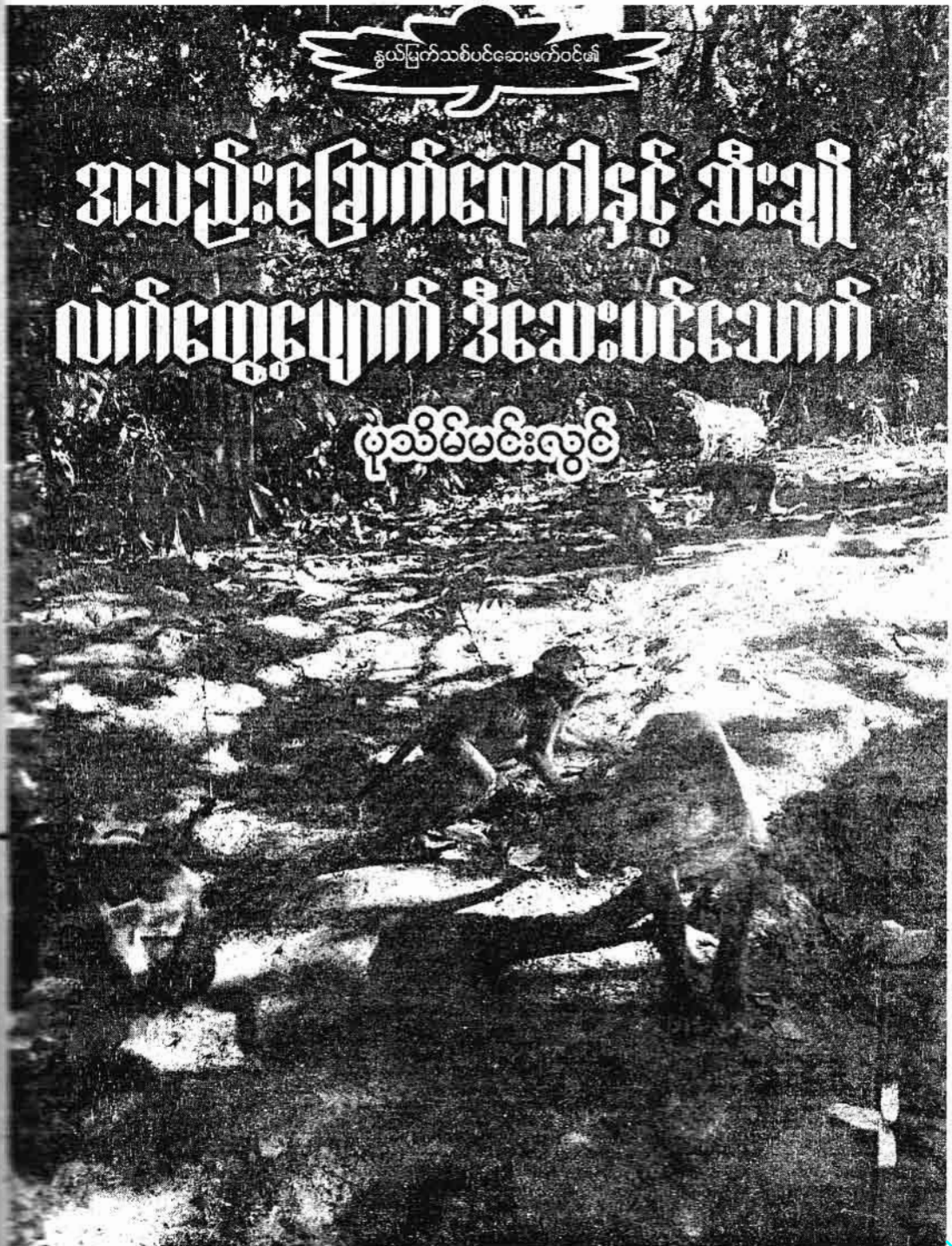
သမဒန္တ = ညီညွတ်သန့်စင် အပြစ်
ဟူ၍ မြဲမှုမတင်သော စွယ်တော်
လေးဆူအပါအဝင်ဖြစ်သော သွား
တော်တို့အား၊
သီရိဿာ = ဦးခေါင်းရတနာ မြတ်
အင်္ဂါဖြင့်၊
သာဒရံ = ရိုသေစွာ၊
ဝန္ဓာမိ = ရှိခိုးပါ၏အရှင်ဘုရား၊
“သွားခိုင်ဂါထာတော်ရဲ့ အနက်
အဓိပ္ပာယ်ကိုသိအောင် ကျက်ထားပါ။
ပိဋိကိုဆိုလိုက်လျှင် အနက်ကိုဖြင့်အောင်
ပေါ့၊ နေ့စဉ်ညတိုင်း (၃) ကြိမ်ရွတ်ဆိုပါ။

စရဏာမြပါစေ၊ ပါဠိကိုရွတ်ဆိုပြီး စွယ်
တော်လေးဆူအပါအဝင် သွားတော်
လေးဆယ်အား ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံ
မိုး၍ ရှိခိုးပါ၏အရှင်ဘုရား”
ဟုဆိုပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချပါ။ မိမိ
၏သွားများ ခိုင်မာလာပါလိမ့်မည်။ ပွား
များကြပါကုန်။
ယုံကြည်ခြင်းသည် အကျိုး
အလေ့အထသည် တန်ခိုး
ထိလာဖိုးဘထိန်

နွယ်မြက်သစ်ပင်ဆေးဖက်ဝင်၏

အသည်းခြောက်ရောဂါနှင့် ဆီးချို လက်တွေ့ပျောက် ဒီဆေးပင်သောက် ဇုံဆိပ်မင်းရွှေ

ပုသိမ်ခရိုင်၊ ငပုတောမြို့နယ်ခွဲ
 ဟိုင်းကြီးကွန်းမြို့ ကျောက်ချောင်းသစ်ကြီး
 လမ်းကျေးရွာ တတိချက်ကြွေ ဒီနယ်
 မြေမှ မွေးဖွားသန့်စင် အသက်ရှင်လျက်
 မြတ်သစ္စာတံတားအနီး နေထိုင်နေသော
 ဦးမောင်စိုး အသက် ၆၇ နှစ်ရှိသည် ကျန်း
 မာရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ၂၀၁၂ ခုနှစ်
 လောက်တွင်စတင်ပြီး မမေ့လင့်ဘဲ
 ရောဂါဆန်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာရာ ငွေ
 ကြေးကလည်း အတော်သင့်ရှိပြီး လက်ရှိ
 ကျောက်ချောင်းရွာ တိုက်နယ်ဆေးရုံကြီး
 လည်းရှိ၊ ရောဂါအတော်များများလည်း
 ကုသရာတွင် ထိရောက်မှုရှိပြီး ကောင်း
 မွန်ချောမွေ့ အောင်မြင်ကြပါသော်လည်း
 အဆိုပါ ဦးမောင်စိုးကျတော့ သူ၏ဝမ်း
 ဗိုက်ကြီးမှာ နှလုံး၊ လစေ့ ကိုယ်ဝန်
 ဆောင် အမျိုးသမီးကြီးသဖွယ်ဖြစ်လျက်
 ထိုင်လို့မရ၊ ထဲဗို့မရ၊ လူထူ၊ လူထန်
 ပင်နေခဲ့ရာ ဆေးရုံကြီးသို့ သွားရောက်
 ကုသပါသော်လည်း တစ်လမှနှစ်လထိ
 မည်သို့မှ ထူးခြားမှုများမရှိဘဲ လူနာ
 ခန္ဓာကိုယ်များမှာ အင်္ဂလိပ်ဆေးများ
 သောက်ရလွန်း၍ ဗိုက်ကြီးသာ ဖောင်း
 ပြီးရင်းဖောင်းလာ၍ ထူးခြားသည့်လက္ခာ

များ မတွေ့ရဘဲ ပုသိမ်မြို့ အထူးကုဆေး
 ရုံကြီးသို့ သွားရောက် ပြသကာ ခေတ်မီ
 စက်များဖြင့် အသုံးပြုစမ်း သပ်ကုသခံ
 ယူပါသော်လည်းတစ်လတိတိ ဘယ်လိုမှ
 မထူးခြား။ သို့ဖြစ်ပါ၍ အများက
 ပြောဆိုလာကြပြီး ပုသိမ်မှတစ်ဆင့်
 ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အထူးကုဆေး ရုံကြီးမှ
 ခွဲစိတ်ပါရကုသ အပ်နှံကုသသော် လည်း
 တစ်ဆယ့်ငါးရက်အတွင်း ရောဂါ၏
 အခြေအနေမှာ မည်သို့မှ ထူးခြားမှု
 မပြတော့ဘဲ ဆရာဝန်ကြီး၏ ဆေးစာအရ
 အသံခြောက်၊ ဆီးချို ဖြစ်နေကြောင်း
 နှစ်အားဖြင့်ကြာနေပြီး ရောဂါ၏ အခြေ
 အနေမှာလည်း လွန်နေကြောင်း ဘယ်
 ဘက် အသည်းတစ်ချင်းမှာ လုံးဝ
 အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ လပိုင်းနှင့်
 ပြောရရင် နှစ်လ အများဆုံး အသက်ရှင်
 နိုင်ခွင့် ရှိတော့ကြောင်း။ ထို့ကြောင့်
 လူနာအား မိမိရပ်ထဲ ပြန်လည်ခေါ်
 ယူသွားပြီး စားချင်တာ စား ကျွေးချင်တာ
 ကျွေးနိုင်ကြောင်းလို အပ်သည့်ဆေးဝါးများ
 အနည်းငယ်ပေး လိုက်ပြီး လူနာအား
 ပြန်လွှတ်လိုက်ရာ လူနာစောင့်များ
 ကလည်း စိတ်ဆင်းရဲ၊ ငွေကုန်၊

လူပန်းဖြစ်ကုန်ကြ၍ သူ၏ကံ တရာမ
 သေမည်သူမဟုတ်လျှင် ကယ်မည်သူ
 ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု မြန်မာဗုဒ္ဓ
 ဘာသာတို့၏ ထုံစံအတိုင်း ကံတရားကို
 ရိုးမယ်ဖွဲ့ကြပြန်တာပေါ့။ လူထူ၊ လူထ
 အတော်လေး ချဉ်နဲ့နေပြီး ဝမ်းဗိုက်ကြီး
 သာ ဖောင်းလျက် အစားလည်းမစားနိုင်
 စားလျှင်လည်း ဗိုက်ကြီးကတင်း အိပ်လို
 လည်းမရ၊ သို့နှင့်ပင် နေအိမ်၌ အိပ်ရာထဲ
 ရောဂါခံစားရင်း ပုသိမ်ခရိုင်၊ ငပုတော
 မြို့နယ်၊ ဖောင်မိုးအုပ်စုနေ၊ သမ္ဗန္ဓလေး
 ကျေးရွာမှ ရပ်ရွာ ရပ်မိရပ်ဖလည်းဖြစ်၊
 ကျေးရွာဂေါပက၊ လူကြီးဦးကွန်းတုန်
 သည် သားသမီးများ ကျောင်းထားရေး
 ကိစ္စနှင့် ရောက်ရှိလာရာ ၎င်းအိမ်သို့ပင်
 လျှင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာ
 ရာမှ စကားစပ်မိကြရင်း လူနာအား
 တွေ့သွားရာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အခြေ
 အစုံပြောပြပြီး ဆေးရုံကြီးမှ ပြန်လွှတ်
 လိုက်ကြောင်း နှစ်လ အများဆုံးဟု
 ရက်ကိုပါ သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပြီးဖြစ်
 ကြောင်းပြောပြရာတွင် အဆိုပါဂေါပက
 လူကြီးမှ လူနာအား စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီး
 ခဏအကြာတွင် သူ့စကားနားတောင်

သော သူပေးတဲ့ဆေးကို ယုံယုံကြည်
ကြည်နဲ့ မှန်မှန်သောက်မလား။ သူ ကုပေး
ဆဲ ရနိုင်ကြောင်း အားပါးတရ ပြောဆို
ဆရာ အားလုံးကလည်း ဝမ်းပန်းတသာ
ဖြစ်၍ ပြောစရာမလိုကြောင်း သားသမီး
ဇနီးများကလည်း သဘောတူကြပြီး
အတိပေကြရာ သူလည်း ၎င်း နေသော
ဆောင်ခိုးအုပ်စု၊ သမ္မာန်လေးကျေး ရွာသို့
အိပ်ပိုင်ဆိုင်ကယ်နှင့် ပြန်သွား ၍
၎င်းကိုယ်တိုင် ဆေးပင်များနှုတ်ယူ
ထားပြီး ၎င်းနေပင် ဆေးပင်များကို ရေ
စင်စင်ဆေး၊ ပဉ္စငါးပါး နုတ်နုတ်စင်း၍

သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ကျိုပြီး ဖန်ခွက်နှင့်
တစ်နေ့သုံးခွက် မနက်၊ နေ့ ည ကိုယ်
တိုင်ကျို ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံတိုက်
ရာတွင် ငါးရက်ခန့်အကြာတွင် စားချင်
သည့်အစာများလည်း အားလုံးကျွေး
စားပြီးရင်း စားချင်ရင်း ဆီးလည်း မူလ
အတိုင်းကောင်းသွားပြီး အိပ်လိုလည်း
ကောင်း၊ အန်ခြင်း၊ ပြခြင်းလည်း လုံးဝ
မရှိတော့ဘဲ သိသိသာသာထူးခြားသွား
သည်ပို၊ မိသားစုများလည်း ဝမ်း
သာကြကာ သူ၏ဗိုက်ကြီးလည်း ပင်မ
အတိုင်း ပိန်ကျသွားပြီး ဘာမှမဖြစ်တော့

ဘဲ ရွာတွင်းသို့ လမ်းလျှောက်ခြင်း၊
လက်ဖက်ရည်သောက်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်
လျက် ပကတိအတိုင်း ကောင်းမွန်သွား
သည်ကို တွေ့ကြရတော့သည်။ ရန်ကုန်
မြို့ အထူးကုဆေးရုံကြီးမှ လူနာအား
ပြန်လွှတ်လိုက်သည်မှာ နှစ်လပိုင်းသာ
ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း အတိအကျပြောဆိုပြီး
လူနာရှင် ကျောက်ချောင်းသံကြိုးလမ်း
ရွာ ဦးမောင်စိုး အသက် (၆၇) နှစ်သည်
ယခုဆို လေးလပိုင်းသို့ရောက်ရှိပြီး ကျန်း
မာချမ်းသာစွာနှင့် မိမိအလုပ်များပင်လျှင်
လုပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်သည်ကို အဆိုပါ

သန္တာန်လေးကျေးရွာနေ ရပ်မိရပ်ဖ ဂေါ
ပကလူကြီး ဦးကွန်းတုန်းအား ဆေးဝါး
ကုသမှုကို ကန်တော့လို၍ ပေးသော်
လည်း လက်မခံဘဲ ဇီဝိတဒါနအဖြစ် သူ
တစ်ပါး၏အသက်ကို ခုလို ကယ်တင်
လိုက်ရသည်မို့ ဝမ်းမြောက်ကြောင်း
ပြောကြားရာတွင် စာရေးသူနှင့် တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ကြတော့ရာ ဆရာ
ကြီးအား ဤဆောင်အားပေးဖို့ ယခုကဲ့

သို့ ဆေးရုံမပြန်လွှတ်ပြီး သေလူနည်းပါး
လူနာများ ရောဂါရှင်များနှင့် တိုက်ဆိုင်
နေကြပါက ဤဆေးပင်များအား
အလွယ်တကူ ရရှိနိုင်ကြကြောင်း ဤကဲ့
သို့ မဂ္ဂဇင်းကြီးမှလည်း တစ်ကမ္ဘာလုံး
သိစေလို၍ ယခု ဖော်ပြပေးလိုက်ရခြင်း
ဖြစ်ပါတော့သည်။ သေမင်းခံတွင်းဝ
ရောက်နေသူများအားလုံး ယုံယုံကြည်
ကြည်နှင့် သောက်သုံးနိုင်ကြောင်း ဘေး

ဆိုးကျိုးများမရှိကြောင်း ပြောပြပါသည်။
(ဆေးပင်မှာ) သဲမြေပြန့်တွင်
အများဆုံး အလေ့ကျပေါက်ပြီး စုစုရုံးရုံး
ပေါက်တတ်ပြီး အပင်အနေအထားမှာ
လယ်ကွင်းပြင်များတွင် ပေါက်လေ့ရှိ
သော ဉာဏ်ပင်၊ ဉာဏ်ရွက်များ၊ မကျိုး
ပင်ပေါက်ကလေးများနှင့်လည်း ခပ်ဆင်
ဆင်တူပါသည်။ အမြင့်မှာ နှစ်တောင်ခန့်
သာရှိပြီး အရွက်ညှာတိုင်းတွင် အသီး
လေးများ အရွက်တိုင်းပါရှိပါသည်။ မိုးဦး
ကာလတွင် အများဆုံးပေါက်တတ်ပါ
သည်။ ထိုအပင်ကိုနှုတ်ပြီး ဓားနှင့် နတ်
နတ်စင်းပြီး ရေ သုံးခွက်တစ်ခွက် ကျို
သောက်ရန်သာဖြစ်ပါသည်။ အမည်မှာ
(တောကြီးဆီးဖြူ (သို့မဟုတ်) တောင်
ဆီးဖြူ) ဟူ၍လည်းခေါ်ကြောင်း ဆရာ
အားပြောပြရာတွင် အဆိုပါဆေးနည်း
ပင်များ ဇီဝိတဒါနဖြင့်ပြောပြသူ ရပ်မိ
ရပ်ဖ၊ ဂေါပကလူကြီး ဖောင်မိုးအုပ်စု၊
သန္တာန်လေးကျေးရွာနေ ဆရာကြီးဖြစ်
သူ ဦးကွန်းတုန်းအား ဤဆောင်းပါးဖြင့်
ဂါရဝပြုရင်း မှတ်တမ်းပြုလိုက်ရပါ
ကြောင်း။ ။ ပုသိမ်မင်းလွင်

ထူးခြားသည့်

အပြုစေကြက်ဥ

အောင်ရန်နိုင် (B.Sc)

အမြဲတော့ကို သိဒ္ဓိအချိုးအစားနှင့် ဖြည့်စုံစေသည်။ ကောင်းကျိုး မင်္ဂလာ အပေါင်းကို ရရှိစေသည်။ အန္တရာယ်ဟု သံမျှတို့ကို ကျော်လွှားအောင်မြင်စေနိုင် သည်ဟု အယူအဆရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် “အမြဲတော့” ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေရဆောင်ကြသည်။ အမြတ်တန်း တန်ဖိုးထား၍ သိမ်းဆည်း ထားကြသည်။ အဆောင်ကောင်း လက် ဖွဲ့ကောင်းများသဖွယ် အလေးအနက်ထား ကြသည်။

ယခုတင်ပြမည့် ထူးခြားသည့် “အမြဲတော့” မှာ ကြက်ဥအမြဲတော့ဖြစ်ပါ သည်။ “ကြက်ဥအမြဲတော့” ဟု ဆိုရ သော်လည်း ကြက်ဥပုံဏှာန် ကျောက် သားအနှစ် “အမြဲတော့” ဖြစ်ပါသည်။ ထို ကြက် ဥအမြဲတော့တွင် သဘာဝ အလျောက် ထူးခြားစွာ “စမ” လေးလုံး (စမလေးလုံး) ပါရှိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“စ” အက္ခရာ (စလုံး အက္ခရာ) နှင့် “ခ” အက္ခရာ (ခ-အောက်ချိုက် အက္ခရာ) တို့ကို အက္ခရာတစ်လုံးတည်း ဖြင့် ဖော်ပြပါရှိပါသည်။ “ဝ” အက္ခရာ (ဝ-လုံး အက္ခရာ) နှင့် “ဗ” (ဗ-ထက်

ချိုက် အက္ခရာ) များကို တစ်လုံးစီ ဝီရိ ပြင်ပြင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာ ပါရှိနေပါ သည်။ “စဗေဝ” စမလေးလုံးအက္ခရာ များကို အက္ခရာသုံးလုံးဖြင့် ဖော်ပြထား သည်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့ရှိရပါသည်။

ထို အမြဲတော့ကြက်ဥရရှိပုံနှင့် ထိုအမြဲတော့ကြက်ဥ၏ အစွမ်းသတ္တိများ မှာလည်း သဘာဝထက် ဆန်းကြယ်နေ ပါသည်။

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ် ထူးတစ်ပါးသည် အိပ်မက်တွင် ထင်ရှား စွာ ကိုယ်ထင်ပြု၍ “ကြက်ဥအမြဲတော့” ချီးမြှင့်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း မောင်တင်ဝင်း ကို မကြာခဏ အိပ်မက်ပေးလေသည်။ တစ်ညတွင် “ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်” ပုဂ္ဂိုလ်ထူးသည် ထင်ရှားစွာ အိပ်မက်တွင် ပေါ်လာပြီး “ကြက်ဥအမြဲတော့” ကို နံနက် မိုးလင်းပါက သွားယူရန်နှင့် ယူရမည့် နေရာကိုပါ တိတိကျကျ ညွှန်ကြားပြော ဆိုပါတော့သည်။

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ် ထူးမှ ထို “ကြက်ဥအမြဲတော့” ကို သန့် ရှင်းစင်ကြယ်သည့် နေရာတွင် ထားရှိ ရန်နှင့် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ ရောက်ရှိ

လာကြသော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းကို ကျန်း မာရေးအတွက် ဆေးအဖြစ် ကုသဆောင် ရွက်ပေးရန် လမ်းညွှန်ကြပါဒ် ပြောကြား သွားခဲ့ပါသည်။

နံနက်မိုးလင်းသည့်အခါ မောင် တင်ဝင်းသည် အိပ်မက်ထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပြောဆိုသည့်အတိုင်း သွားရောက်ရှာဖွေ ရာ သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာ၌ အံ့ဩ ဝမ်းသာစွာ “ကြက်ဥအမြဲတော့” ကို တွေ့ ရှိရလေသည်။ ဇက်ကြောတက်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ စွဲကပ်သူများကို “ကြက်ဥအမြဲတော့” စိမ်ထားသည့် ရေကိုသောက်သုံးခြင်းဖြင့် ထူးခြားစွာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားကြလေသည်။

မျက်စိတိမ်စွဲသည့် ရောဂါရှင် တစ်ဦးသည် “ကြက်ဥအမြဲတော့” ဖြင့် မျက်လုံးပေါ်တင်၍ ကုသမှုခံယူခြင်း၊ “ကြက်ဥအမြဲတော့” စိမ်ထားသည့်ရေကို မျက်စဉ်းဖြင့် ခတ်ခြင်း၊ သောက်ရေအဖြစ် သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ခွဲစိတ်ကုသခြင်းမပြုရဘဲ ပျောက်ကင်းသွားခဲ့လေသည်။ အခြား သော (၉၆) ပါးရောဂါလည်း ပျောက် ကင်းသွားကြ၍ “ကြက်ဥအမြဲတော့” ၏ တန်ဖိုးအာနိသင်မှာ ကြီးမားလှပါသည်။

ပယောဂဝေဒနာ ခံစားရသူများ
 အတွက် ပိဋိကောင်းမွန်ကြောင်း တွေ့
 ရှိလေသည်။ "ကြက်ဥအမြဲတေ" စိမ်း
 သည့်ရေကို သောက်သုံးခြင်းဖြင့်
 ဆီးလမ်းအပ်သည့် ပယောဂဝေဒနာများ
 သွင်းဥပျောက်ကင်းသွားကြ၍ ထို
 "ကြက်ဥအမြဲတေ" မှာ အစိုးအနုန္တ
 (အစိုးအနုမတဂ္ဂ) ထိုက်တန်သည့်
 သီဇိုင် ဓာတ်လုံးကြီးလို ဖြစ်နေပါ
 တော့သည်။

အထူးဂရုပြုရန်မှာ ရောဂါကုသ
 မှုခံယူလိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ထက်
 အင်္ဂါ အဝတ်အစားသန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု
 ပြုပြီးမှ ထို "အမြဲတေကြက်ဥ" ဖြင့်
 ကုသမှုခံယူရန် ဖြစ်ပါသည်။ သီလခံယူ
 ပြီး ကုသပါက ပိဋိခရီးရောက်ပါသည်။
 စိတ်ရှင်းစေတနာ ကောင်းမွန်မှန်ကန်သူ
 များ၏ ကုသခံယူမှုသည် လျင်မြန်စွာ
 ပျောက်ကင်းသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ဗဟုသုတအဖြစ် လေ့လာလို

ပါကလည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စ
 အတွက်လည်းကောင်း လေ့လာတွေ့ရှိ
 နိုင်ပါရန် မေတ္တာဖြင့် တင်ပြအပ်ပါသည်။
 မှတ်ချက်။ ။ (ကျောက်ပန်းတောင်း၊
 တပ်နယ်များတွင် နေထိုင်သည့် စာရေး
 ဆရာမကြီး "မခြူး" မှ တစ်ဆင့် လေ့
 လာသိရှိနိုင်ပါသည်)
 သဗ္ဗေသတ္တာ၊ ဘဝန္တ သုခိတတ္တာ။

အောင်ရန်နိုင် (B.Sc)

နတ်နှင့်နဂါးမဂျီးစားနဲ့

အပြုံးမမ

ဝေယံမိုးမြင့်(ငွေ့ချို-အုတ်တွင်း)

အရှေ့ဘက် တောင်တန်းကြီး
 ညီက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ လမင်းကြီးနဲ့
 တွေ့ဆောင်နှင်းငွေနှဲ့ တိုက်ခိုက်လာ
 ခဲ့ ပြောက်လေရှားဟာ လူတိုင်းအတွက်
 အမြဲစေလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အတွက် တစ်
 ခုဆိုတာ ရေချိန်မကိုင်ပေမယ့် အချိန်
 လေးက ရှိနေပြီဆိုတော့ ဒီလောက်
 အေးအေးကို ခံနိုင်ရည်ရှိပြီသားပါ။ ဒီ
 နားဟာ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ညဆို
 တော့ ဗိန္ဒောဆရာ၊ ဆေးဆရာ၊ နက္ခတ်
 ဉာဏ်တွေအတွက် နေကောင်းရက်
 တိုင်း နက္ခတ်စံပြီး ဆေးပေါင်းခဲတဲ့
 ပြီးပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်အတွက်
 အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဒီညဟာ
 မင်းပေါင်းစုံတဲ့ ညကြီးပေါ့ဗျာ။ စော
 စောသောက်ထားတဲ့ ဘီအီးကလည်း
 များများလို့ထင်ပါရဲ့ တစ်လုံးသာကုန်
 တယ် ဦးနောက်ဆီကို အကြောင်း
 ဆေးဘူး၊ ခက်တာက ကျုပ်လက်
 ထဲထည်း ဘိုင်ပြတ်နေပြီဆိုတော့ ဟဲ
 တော့ ဘယ်ခဲလို့ဖြစ်မလဲ။ ရတဲ့
 ရှာကြပြီးဖြည့်ရမှာပဲ။ ဒါနဲ့ ဟို
 ဉာဏ် ပျက်လုံးလေးကစားလိုက်

တယ်ဆိုရင်ပဲ တွေ့ပြီဗျာ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့
 ကောင်ကလည်း မွဲသာမွဲတယ် သောက်
 ရမယ့်အချိန် ရောက်လာပြီဆိုရင်တော့
 ကောက်ရ သူငွေ့ကိန်းဆိုက်သလို
 အရန်သင့်ပဲဗျာ။

အခုလည်း ကျုပ်အတွက်တော့
 အရန်သင့်ပါပဲ။ ဟိုမှာကြည့်ပါလား။ လူ
 ကတော့ ရှင်းနေတာပဲ။ အင်း...တစ်
 ကောင်တည်းဆိုတော့ ဝင်သွားရမှာ
 တောင် ခပ်ရှက်ရှက်။ အရက်သမားဆို
 ပေမယ့် အရက်သမားသိက္ခာကုန်တာတော့
 ကြောက်တယ်ဗျာ။ အဟိ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 သောက်ချင်နေပြီဆိုတော့ ရမယ့်နေရာ
 ကိုတော့ သွားရမှာပဲ။ အချိန်ကလည်း
 သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ည ၁၂ နာရီတောင်
 ကျော်နေပြီဗျာ။ ဗိန္ဒောဆရာ ကိုသာခွေးနဲ့
 ဦးငင်းထွန်းဝေတို့ကတော့ အချိန်ကောင်း
 နက္ခတ်ကောင်းကိုစောင့်ပြီး ပြင်ဆင်စရာ
 ရှိတာတွေ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်နေ
 လေရဲ့။

ရွာထဲက လူတွေကိုလည်း
 အမှောင်ပယောဂ ကာကွယ်ဆေး ပေါက်
 ပေးမယ်လို့တော့ ပြောသံကြားတယ်ဗျာ။
 သူတို့တွေအတွက်တော့ ဒီညဟာ ဆေး

ပေါင်းခဲတဲ့ ညကြီးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်အတွက်
 အရက်မပြတ်နိုင်သေးတော့ အဲဒီဆေး
 ပေါက်လို့မရဘူးဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
 အဲဒီဆေးဟာ သစ္စာသုံးပါးခံယူပြီး ဆေး
 ပေါက်ရတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ အဓိက
 ကတော့ အရက်၊ လင်ရှိယဟာ၊ ကွဲသား၊
 နွှာသားပေါ့။ အဲဒီ သစ္စာသုံးချက်ကို စောင့်
 တည်ရတယ်ဗျာ။ ရွာထဲကလူတွေက
 ပြောသေးတယ်ဗျာ။ ဘာတဲ့ စခွက်နှိုက်
 ဆိုလား၊ ဘာဆိုလား၊ အဲဒီဆေးပေါက်ပြီး
 ရင် မြွေဆိပ်။ ကင်းဆိပ်နိုင်တယ်လို့
 ပြောကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ စခွက်မ
 နှိုက်ဘူးဗျာ။ အရက်ခွက်နှိုက်ပြီး အမှိုက်
 ဖယ်သောက်နေရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 သူတို့ပြောတဲ့ (စခွက်နှိုက်) မဟုတ်ပေ
 မယ့် သေအေးဆိုင်က အရက်မိုက်ပြီး
 ဒီနေရာအထိတော့ မြွေကင်းပြီးနေတာ
 အမှန်ပဲဗျာ။ ကဲ...အချိန်လည်းမရှိတော့
 ဘူး။ ကိုယ့်လိုအပ်ချက်လေး ကိုယ်ဖြည့်
 လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဟဲ...
 ဟဲ လူရှင်းနေပြီဆိုတော့ ကျုပ်တစ်
 ယောက်တည်းပဲ သွားရတာပေါ့။
 ဟော...မီးလုံးလေးတစ်လုံး
 တည်း ထွန်းထားတယ်။ မီးရောင်အောက်

မှာ ထောင်ထားတဲ့ပုလင်းက ဘာများ
လည်းမှတ်တယ် ဝီစကီပုလင်းကိုးဗျ။
အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်ပေမဲ့ ပုလင်းမြင်လိုက်
ရင်တော့ ဘာပုလင်းဆိုတာ ကျွန်တို့
နောက်က သိပြီးသားပါ။ ဒါနဲ့ ဝီစကီနဲ့
ဘီအီး သွားရောလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ နှစ်ပင်
လိမ်သွားရင်တော့ အခက်။ ဟဲဟဲ...
တွေးတာ တွေးနေတာ နှစ်ပင်မကလို့
သုံးပင်လိမ်လည်း သောက်မှာပဲ။ ငတ်နေ

တာကိုးဗျ။ အရက်ပုလင်းနားက မိန်းမ
ကြီးကတော့ သဘောကောင်းမယ့်ပုံပဲဗျ။
မျက်နှာကပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ဒါနဲ့ ကျုပ်ရောက်
နေတာ သူမသိလို့သား စကားလည်းတစ်
ခွန်းမှမပြောဘူး။ သူက ကျုပ်ကိုမသိပေ
မယ့် ကျုပ်ကတော့ သူ့ကို ညနေကတည်း
က သိပြီးသားပါ။ သူ့အကြည့်တစ်ချက်
ဟာ ကျုပ်ရင်ကို ခုန်သွားစေတယ်ဗျ။
သူ့ရဲစကားသံတွေများ ကြား

လိုက်ရမယ်ဆိုရင် အို...အိုဗျ။ ကျုပ်
ကလည်း တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ
တွေးနေလိုက်တာ သူက ဘယ်စကား
ပြောမလဲ နတ်ရုပ်ကြီးကို။ သူ့နာမည်က
ဘာတဲ့ မေသက်ခိုင် အဲ ဟုတ်ပါဘူး။
မှားသွားလို့ နံကရိုင်းမယ်တော်တဲ့။ အရမ်း
လှတယ်ဗျ။ ရွာထဲက သေအေးမိန်းမ
မိတုတ်နဲ့တော့ ကွာပါဗျ။ ကျုပ်တို့များ
သူ့ခိုက်ကို အရက်ဝယ်ရင် အကြွေးမ
ရောင်းနိုင်ဘူး။ အရင် ကြွေးလေးပေးခဲ့
ဦးနဲ့ မျက်နှာကြီးများ ပုပ်သိုးနေလိုက်တာ
ကျက်သရေမရှိလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ဗျ။
အခု သူလေးကျတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး
ဗျ။ ကြွေးယူလည်း ပြုံးပြုံး၊ မပေးလည်း
ပြုံးပြုံးပါပဲ။ ကဲ...မမနံကရိုင်းမယ်တော်
ဒီအရက်တွေကို ကျုပ် သောက်လိုက်
တော့မယ်။ ဟဲ...ဟဲ မိန်းကလေးနဲ့
အရက်ဟာ ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်ပါ
ဘူး။ ဒါကြောင့် သိက္ခာကျခြင်းကျ ကျုပ်
သိက္ခာကျခံမယ်။ မိန်းကလေးဆိုတော့
သောက်ချင်ရင် အပျော့စားဘီယာလား
ဘာလား သောက်ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား
ကျုပ်ကတော့ နေ့တိုင်းဘီအီးနဲ့ သွားနေ
ရတာဆိုတော့ ဝီစကီမသောက်ရဘူး

ကြည့်ပြီးနောက် ကောင်းလိုက်တဲ့အရက် လမ်း
 ဆောင်မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်
 ဆွေက မားမားကြီးရပ်နေတာ ဘယ်သူများ
 ဝါသနာရှိလိမ့်။ ကျုပ်မျက်လုံးတွေကလည်း ခပ်
 ဝါသနာရှိလို့ မြင်နေရတယ်။ လက်နဲ့ အသေ
 အဆုတ်ပွတ်ရင်း ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းက
 လေးတစ်ယောက်လို့ ထင်တာပဲ။ ကျုပ်
 ထည်း လေလံခပ်မာမာနဲ့ မေးလိုက်တယ်။
 ဒီသမ္ပ သူက ပြန်ပြတယ်ဗျာ။ သူ့အပြန်ကို
 မြင်လိုက်ရတော့ ကျုပ်ရင်ထဲ စိန်ခဲနဲ့ဖြစ်
 သွားတယ်။ အလို မယ်မင်းကြီးမက
 ဆက်ထဲမှာလည်း ဝါးရင်းတုတ်ကြီးနဲ့ပျံ့
 အဲဒီမုခ်ရော ကျုပ်ကတော့ အီးပါချင်
 သလို ရှုပေါက်ချင်သလို ကြောက်လာ
 တယ်ဗျာ။ သောက်ထားတဲ့ အရက်ရှိန်
 ဆွေလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်လည်း မသိ
 တော့ဘူး။ အရက်မူးပေမယ့် မယ်မင်း
 ကြီးမရဲ့ ဝါးရင်းတုတ်ရိုက်ချက်ကြောင့်
 ကျုပ် ခေါင်းတွေမူးနေကုန်ပြီး သွေးတွေ
 ဆူနေနေရော ထွက်လာလိုက်တာ
 နေတာပဲဗျာ။ ကျုပ်လည်း တစ်ယောက်
 ထည်းဆိုတော့ ကြောက်တာကိုးဗျာ။ ဒါနဲ့
 ကြည့်တော့ အနားမှာရှိတဲ့အိမ်တွေကို အကူ
 အညီတောင်းလိုက်တော့။ အဲဒီအိမ်ကလူ

တွေ ဓာတ်မီးတွေ၊ တုတ်တွေနဲ့ ထွက်
 လာလိုက်တာ ကျုပ်ဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်
 တာဗျာ။

ဒါနဲ့ ဝါးရင်းတုတ်မမက မရှိ
 တော့ဘူးဗျာ။ ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိ
 ဘူး။ ကျုပ်အနားတော့ လူတွေရောက်
 လာတာပေါ့။ အဲဒီလူတွေကတော့
 ကောင်းရှာပါတယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်တာလဲ
 ဘာအကူအညီပေးရမလဲ မေးကြတာ
 ပေါ့။ ကျုပ်လည်း ခေါင်းကထွက်လာတဲ့
 သွေးတွေကို လက်နဲ့ဖိပြီး...

“ကျုပ်ကို မိန်းမတစ်ယောက်က
 တုတ်နဲ့ရိုက်သွားလို့ ဒါကြောင့် အကူ
 အညီတောင်းလိုက်ရတာပါ”

လို့ ဖြေလိုက်ရတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမိန်းမက
 တုတ်နဲ့ရိုက်တာလဲ”တဲ့။ ကျုပ် ဘယ်လို
 ပြောရမလဲဗျာ။ သူတို့တွေရဲ့အမေးကို
 ကျုပ် မဖြေတတ်တော့ဘူး။ ကံဆိုးချင်
 တော့ အဲဒီအဖွဲ့ထဲက လူတစ်ယောက်
 က ကျုပ်လက်ထဲက ပုလင်းဆီကို သူ
 အကြည့်တွေ ရောက်သွားတယ်။

“မင်းလက်ထဲက ပုလင်းက
 ဘယ်ကလဲ”တဲ့။ အမလေး...ဗုဒ္ဓေါ

အဲဒါမုခ်ရပ်ပြီ။ ပုလင်းမှာချည်ထားတဲ့
 ဘောင်းတော်ဆိုလား ဘာဆိုလား။ အဲဒီ
 ကြီးတွေကို ကျုပ်က မဖြေမိဘူးဗျာ။ သူ
 တို့တွေရဲ့မျက်စိတွေက နတ်စင်ဆီကို
 ရောက်သွားကြတယ်။

ဒီလူ နတ်စင်က ကျုပ်တို့ဆက်
 ထားတဲ့ အရက်ပုလင်းကို ခိုးယူပြီး
 သောက်ထားတယ်ထင်တယ်။ အမှန်
 အတိုင်းပြောစမ်းတဲ့။ ကျုပ်လည်း သူတို့
 တွေလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ တုတ်ကြီး
 တွေကို ကြောက်လို့ ဟဲ...ဟဲ အမှန်
 အတိုင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူတို့တွေ
 က ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။

“အဲဒါ မယ်တော်ကြီးက ဒဏ်
 ခတ်လိုက်တာတဲ့”ဗျို့။

“အောင်မလေး...မှတ်သား
 လောက်ပေရဲ့ အပြုံးမမရယ်”

ဝေယံဝိုးဖြင့် (ရွေးချို့-အုတ်တွင်း)

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပို့

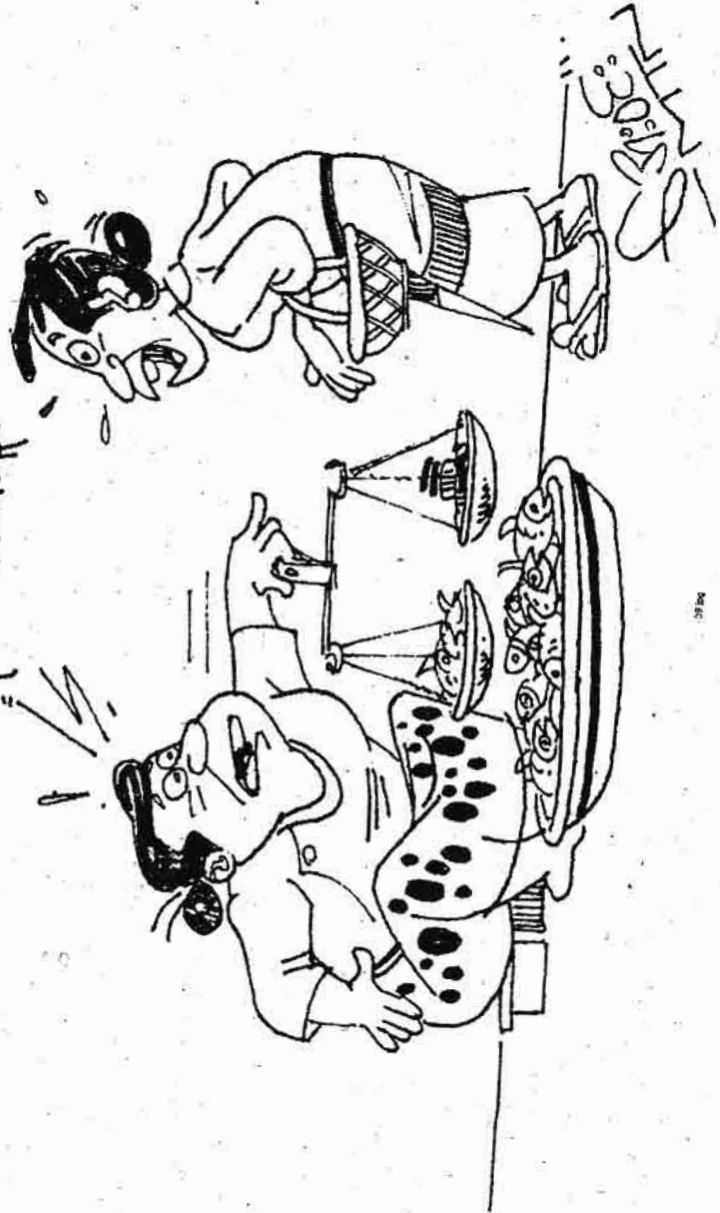

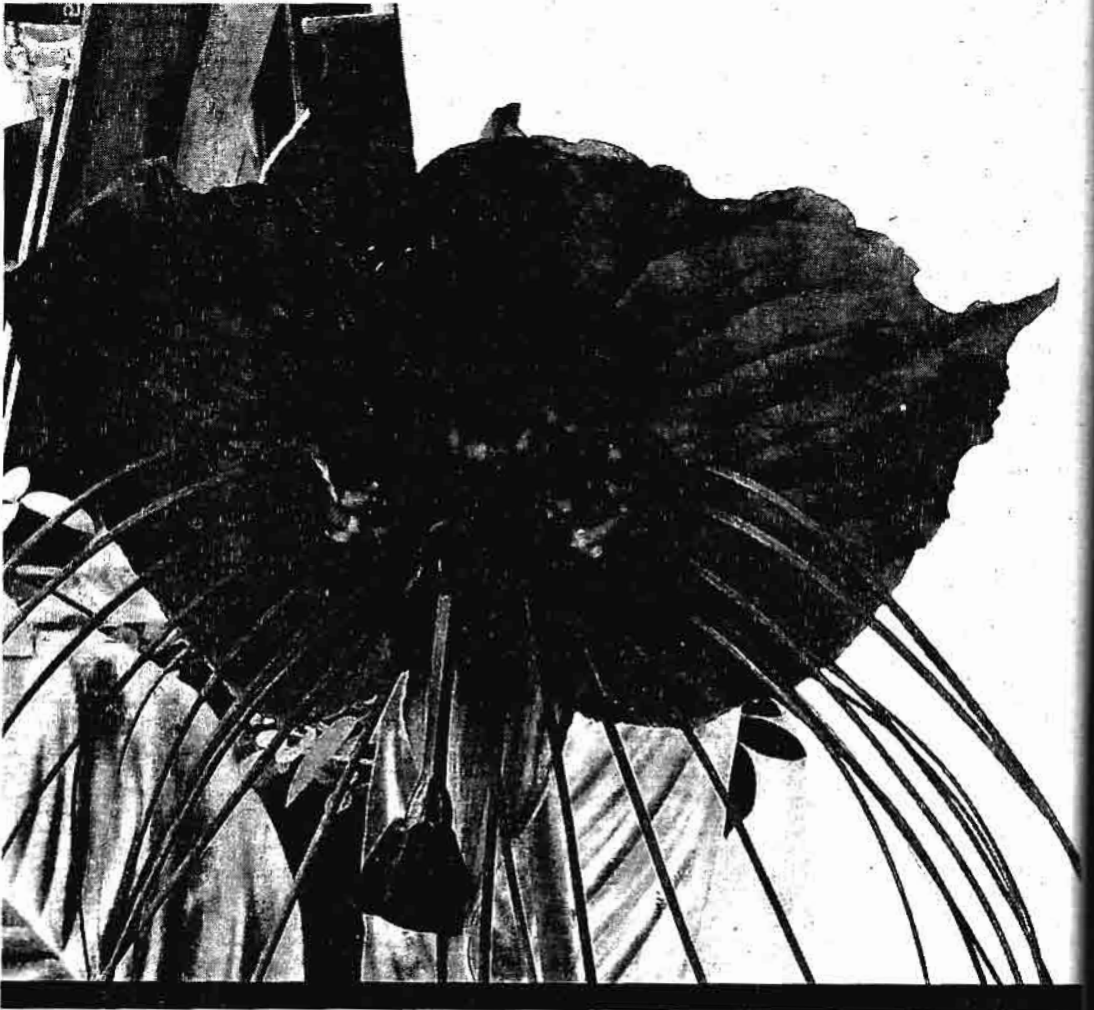
ပျက်ပြောမလို့

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ စေ

အချိန်ပြည့်ပါတယ်
ယုံကြည်ပြီး ဝယ်လိုက်ပါ အချိုးသနီး
အစားမ ပြိုင်ပွဲဝင် ခိုခိတ်ကုသားပါတယ်
ဟိုဟာ. ဒီဟာ. မေ့လျော့ထားပါဘူး...

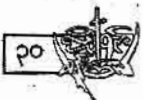

စိတ်ချမ်းသာချင်သစ်ပင်စိုက်

လိပ်ပြာဂဗန်းနှင့် ဣန်ဗ

မနေ့ဦးဖြူ (ဇေလွန်)

လိပ်ပြာဂမုန်းဆိုတာ နာမည်နဲ့
လိုက်အောင် လိပ်ပြာတစ်ကောင်
အတောင်ပံ ဖြန့်ကားပြီးနားနေသလိုမျိုး
အပွင့်ကခရမ်းညိုညို နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေတဲ့
လွဲတန်းလန်းနဲ့ လှမှလှ။

ကျွန်မတို့ငယ်ငယ် နယ်မှာနေ
တုန်းကတော့ခြံဝဲက အပင်တွေမှာ ဆင်
လိပ်ပြာအကြီးကြီးတွေ ခဏခဏလာ
နားတယ်။ ရန်ကုန်မှာတော့ ဆင်လိပ်ပြာ
တစ်ခါမှ မတွေ့မိတာပဲ။ ဒီခေတ်ကလေး
တွေ ဆင်လိပ်ပြာကိုမြင်ဖူးကြမယ်
တောင်မထင်ဘူး။ လိပ်ပြာဂမုန်းက ဆင်
လိပ်ပြာကြီးတွေနဲ့တူတယ်။ အပွင့်ကကြီး
တာကို။ အပွင့်ကကြီးတော့ ပန်း
ခြုံက်တဲ့ပျိုမေတွေအတွက်တော့
နံ့လို့တော့မရဘူးပေါ့။ တချို့ကလည်း
ဆင်ကုန်ပုတ်ဆိတ်ဂမုန်းလို့ခေါ်ကြတယ်။

ကျွန်မအဲဒီဂမုန်းပင်ကို စိတ်ဝင်
အံ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်က
ပည်းကပါ။ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်
အောက်လည်းအဲဒီအချိန်ကမှ တစ်မျိုးပြီး
တစ်မျိုး အပြိုင်အဆိုင်ပေါ်လာကြတာ
မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာပါတဲ့ ဂါထာ
အဲဒီထဲက ကြိုက်နှစ်သက်ရာလိုက်ကူး

ဆေးနည်းတွေကို လိုက်မှတ်၊ အဓိဋ္ဌာန်
တွေ ကောင်းနိုးရာရာလိုက်ဝင်နဲ့ စိတ်ဝင်
စားစရာတွေ၊ လေ့လာစရာတွေ၊ ဖတ်စ
ရာ မှတ်စရာ ဗဟုသုတတွေအများကြီးပါ
တဲ့ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းတွေကို ကျွန်မ
နှစ်သက်စွာ အမြဲဖတ်ပါတယ်။ ဘာသာ
ရေးမဂ္ဂဇင်းတွေ အပြိုင်အောင်မြင်တိုး
တက်လာတာ ဝမ်းသာစရာပါ။

ဗဟုသုတအနေနဲ့ ဂမုန်းပင်တွေ
အကြောင်ဆာဆာများများဖတ်ရပါတယ်။
လူကိုအကျိုးပြုတဲ့ ဂမုန်း အိမ်မှာစိုက်သင့်
တဲ့ ဂမုန်း မစိုက်သင့်တဲ့ ဂမုန်း ဆေးဖက်
ဝင်တဲ့ ဂမုန်းစာသဖြင့် အမျိုးမျိုးဖတ်ရှုရာက
လိပ်ပြာဂမုန်းကို အရမ်းသဘောကျ
မိတယ်။ သူ့အပွင့်ပွင့်ပုံက တစ်ခြားဂမုန်း
တွေနဲ့ မတူ တမူထူးခြားတာက တစ်
ကြောင်း လိပ်ပြာဂမုန်းစိုက်ထားတဲ့ အိမ်
မှာ အဲဒီပန်းပင်က အပွင့်တွေပွင့်ပြီဆို
ရင် စီးပွားရေးတွေ အဆင်ပြေတယ်။
ငွေရေးကြေးရေးတွေ အဖက်ဖက်ကနည်း
အမျိုးမျိုးနဲ့ဝင်လာ တတ်တယ်ဆိုတာက
တစ်ကြောင်းမို့ တစ်ခြားဂမုန်းတွေထက်ပို
စိတ်ဝင်စားမိတာပါ။

ရှေးကလူတွေပြောခဲ့လို့ ယနေ့

ခေတ်အထိ လက်ခံနေတဲ့ အယူအဆ
ဟောင်းလေးတချို့ကို စာရှုသူတို့ လည်း
သိတန်သလောက် သိထားမှာပါ။

(ဥပမာ...ထမင်းပိုင်းမှာ ဟင်းခွက်တစ်
ခွက်ကို လူနှစ်ယောက် လက်ဆုံရင်
ဧည့်သည်လာမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆမျိုး။

ရေမွှေးကြမ်းခွက်ထဲမှာ ...
လက်ဖက်ခြောက် အရိုးထောင်နေရင်
ဧည့်သည်လာမယ်တဲ့၊ လက်ဖက်ယားရင်
ငွေဝင်လိမ့်မယ်တဲ့)

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘယ်လိုက
ဘယ်လို ပေါ်လာမုန်းမသိတဲ့အယူအဆ
တချို့ကတော့ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့်လား။
တကယ်ပဲလားမသိဘူး။ မှန်ကန်သွားတာ
မျိုးတွေရှိတတ်တယ်။ ကျွန်မကိုယ် တွေ့
ပြောရရင် ကျွန်မက အပင်စိုက်တာ
ဝါသနာပါ လို့စိုက်ရလွယ်ကူတဲ့ အပင်
လေးတွေတစ်ချို့ စိုက်ထားတယ်။ အဲဒီ
အပင်တွေထဲမှာ kiss me quick ဆိုတဲ့
ဆူးတွေအများကြီးနဲ့ အပင်လေးလည်း
ပါတယ်။ အဲဒီအပင်ရဲ့ အရွက်ကဝမ်း
ကိုက်ရင် နှစ်ရွက် သုံးရွက်ခူးပြီးဝါးစား
လိုက်တာနဲ့ ပျောက်တယ်ဆိုလို့ အသုံး
တည့်တယ်ဆိုပြီး စိုက်ထားတာပါ။ ကျွန်မ

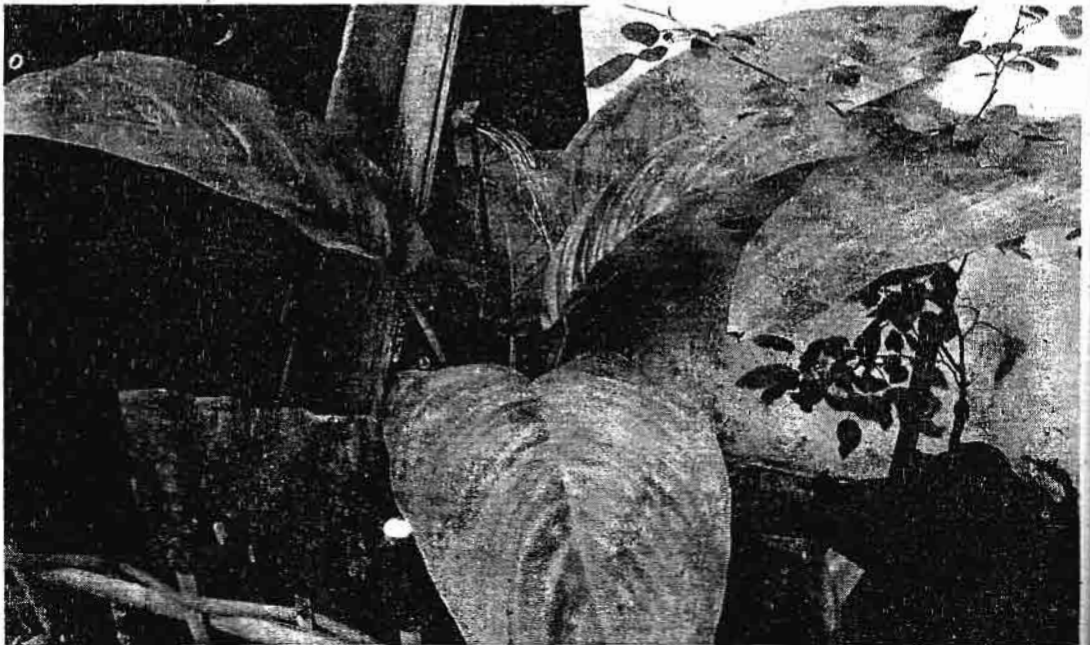
တွေ့ ပူးသလောက် သူများတွေစိုက်ထား
တဲ့ Kiss me quick အပင်တွေမှာ
တစ်ခိုင်ကိုအပွင့် ၄ ပွင့်၊ ၈ ပွင့်စသဖြင့်
ပွင့်ကြတယ်။ တချို့အပင်မှာ တစ်ခိုင်ကို
၁၆ပွင့်ပါတဲ့ အခိုင်လေးတွေ ပွင့်ရင် စီးပွား
ရေ။ ငွေရေးကြေးရေး အဆင်ပြေတယ်
လို့ ပြောကြတယ်။

ကျွန်မစိုက်ထားတဲ့အပင်က
၁၆ ပွင့်ပါတဲ့ အခိုင်တွေ အများကြီးပွင့်တဲ့
အပြင်အပွင့်တစ်ပွင့်စီရဲ့ အပေါက်နေ
အဆင့်ဆင့်ထပ်ပွင့်တာ ၄ ဆင့်တောင်ပွင့်

တာ ၄ ထပ်တိုက်လေးတွေစီတန်းနေသ
လိုပဲ။ တွေ့တဲ့လူတိုင်းက လှလိုက်တာ
ဆိုပြီး တအံ့တသြ ကြည့်သွားကြရတယ်။
တချို့က မျိုးတောင်းလို့ ကိုင်းမြတ်ပေး
လိုက်ရသေးတယ်။ ၁၆ ပွင့်တစ်ခိုင် ရိုးရိုး
(အထပ်မပါဘဲ) ပွင့်တာတွေကိုတော့
ခဏ ခဏမြင်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မအပင်
စိုက်တဲ့အချိန်ကာလက ယခုခေတ်လို
အသီးသီးစေတဲ့ အပွင့်ပွင့်စေတဲ့ဆေးတွေ
အပင်သန်တဲ့ဆေးတွေ မပေါ်သေးပါဘူး
သဘာဝအတိုင်းပဲ အဲဒီအချိန်မှာ မမျှော်

လင့်ပဲ ထင်မှတ်မထားတဲ့နေရာကနေ
ငွေကြေးတွေရတာကိုကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါ
ဟာလူတွေရဲ့ ပါးစပ်ကနေအလွယ်တကူ
ပြောကြတဲ့ နိမိတ်လိုလို စကားတွေကုန်
လို့လား။ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့်လာဆိုတာမ
ဝေခွဲတတ်ခဲ့ပါဘူး။

တစ်ခါ ကျွန်မကကြောင်ချစ်
တတ်တော့ ဒိဏ်မှာကြောင်လေးတွေမွေး
ထားတယ်။ ကြောင်မတွေပါတဲ့အတွက်
ကြောင်လေးတွေပေါက်တာလည်းမကြာ
ခဏကြုံရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဒိဏ်ဘေး

လိပ်ပြာကုန်းပင် မှ အဖူးတံထွက်နေပုံ

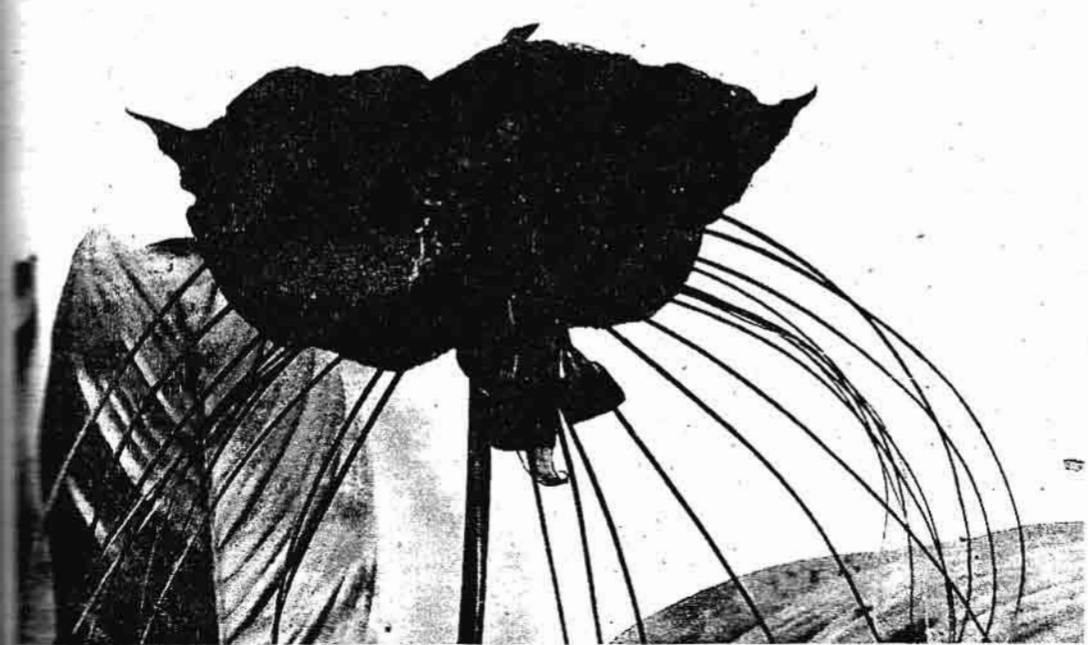
က အဖွားကပြောတယ်။ “ကြောင်က
တင်မွေးရင် စီးပွားဖြစ်တယ်”တဲ့ . .
တစ်နေ့ကျွန်မရဲ့ ကြောင်မလေးမိကောက်
ကနေ ကလေးမွေးတာ ကြောင်ကုတင်
လေးမွေးလာပါတယ်။ ကြောင်ကုတင်
ဆိုတာက ကြောင် ၄ ကောင်မွေးပြီး ၂
ကောင်ကအထီး၊ ၂ ကောင်ကအမဖြစ်
တာကိုပြောတာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာလည်း
အကယ်ပဲ မမျှော်လင့်ပဲ မိသားစုထဲမှာ
အလုပ်ရတဲ့သူနဲ့ မထင်မှတ်တဲ့ဆီက
အောင်လာတာကြုံခဲ့ရပြန်တယ်။ ဒါလည်း
အိုက်ဆိုင်တာလား လူတွေပြောကြတဲ့

ဆိုရိုးစကားတွေက မှန်လို့လား မသိနိုင်
ပြန်ဘူး။

နောက်တစ်ခုက လိပ်ပြာကုန်းနဲ့
ပတ်သက်လို့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာဖတ်ရတယ်။
လိပ်ပြာကုန်းတွေပွင့်ရင် အဲဒီအိမ်မှာ
စီးပွားရေးတွေ အဆင်ပြေမယ်။ ငွေရေး
ကြေးရေးတွေဝင်မယ်တဲ့။ အဲဒီအချိန်က
ကျွန်မအသက်ကလည်းငယ်သေးတော့
ပုထုဇဉ်ပီပီ လိုချင်လောတာ ဖြစ်မိတယ်။
စီးပွားရေး အဆင်ပြေချင်တယ်။ ငွေတွေ
ဝင်တယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်မလည်း လိပ်ပြာ
ကုန်းပင် ရှာပုံတော်ဖွင့်တယ်။ မြောက်အုပ်

က ပျိုးပင်တွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်မှာ လိပ်ပြာ
ကုန်းပင်သွားတွေတယ်။ ဝမ်းသာအားရ
ဝယ်လာပြီး ရေမှန်မှန်လောင်း၊ နေပူလာ
ရင်အိုးကို နေရိပ်ထဲရွှေ့နဲ့ တစ်ယောက်
တည်းအလုပ်တွေရှုပ်နေတာ။ မရွှေ့လို့မ
ရဘူးလေ။ လိပ်ပြာကုန်းပင်က နေပူတာနဲ့
အရွက်တွေက နွမ်းပြီး အလက်တွေ မြေ
ပေါ်အိကျသွားတယ်။

ဒီလောက် အရိပ်တကြည့်
ကြည့်နဲ့ ကရုဏ်းနေတဲ့ကြားက သေသွား
တယ်။ ကျွန်မလည်းလိပ်ပြာကုန်းပွင့်တာ
မြင်ချင်၊ ဖြစ်ချင်စောနဲ့ တစ်ပင်သေရင်

လိပ်ပြာကုန်းအရောင်အရောင်အရင့်ဆုံးမြင်တွေ့ရပုံ

တစ်ခါတစ်ပင်ထပ်ရှာစိုက်တယ်။သုံးခါ
လောက်စိုက်ပြီးမရှင်တာနဲ့ နောက်ထပ်မ
စိုက်ဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်က လိုချင်
လောဘနဲ့ စိုက်လို့ထင်ပါရဲ့ မဖြစ်တာ။
စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ နောက်ထပ်မစိုက်ပဲ နေ
လိုက်တာ ၁၅ နှစ်လောက်ကြာသွား
တယ်။

ဒီဘက် ၄-၅ နှစ်အတွင်းမှာ
ကျွန်မဘာသာရေးကို လွတ်လွတ်လပ်
လပ် လိုက်စားခွင့်ရပြီးတရားစခန်းတွေဝင်
တရားတွေအားထုတ်နဲ့ အတော်လေးငြိမ်း
ချမ်းသွားပါတယ်။ တရားအားထုတ်တယ်
ဆိုတာလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ
တဖြည်းဖြည်းပါးအောင် ကျွင့်ကြံရတာပါ။
တရားစခန်းတွေကလည်း ရက်တစ်ရာ
ရက်ရှည်စခန်းတွေဝင်အားထုတ်ဖြစ်တာများ
တော့ တရားအသိတွေ အများကြီးရလာ
ပါတယ်။

လိုချင်တိုင်းလည်းမရနိုင်သလို
ဖြစ်ချင်တိုင်းလည်းမဖြစ်ကြရတဲ့သဘော
တရားတွေ မဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်ရပြီး
မလိုချင်တာတွေရတဲ့ အဖြစ်တွေကို
အရင်ကလို သူများပစ်စပ်ဖျားလမ်းဆုံပြီး
အကန်းသီး မှန်းသီးမဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့

ကျကျဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်သိလာရပါတယ်။

တရားအားထုတ်ရင်း သီလကို
လုံခြုံအောင်ထိန်းရင်းကံတွေပြောင်းလာပါ
တယ်။ မချောမွေ့တဲ့ဘဝကနေချောမွေ့
လာတယ်။ ပူလောင်နေတဲ့ဘဝကနေ
အေးချမ်းလာတယ်။ တရားရဲ့သဘောက
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကိုပါးစေ
တယ်ဆိုတာ တရားအားထုတ်သူတိုင်းသိ
ကြမှာပါ။ ဓမ္မစာရီ = တရားဉာဉ်၊ တရားစောင့်သူကို
တရားကပြန်စောင့်ရှောက်သည်) လို့
ဆိုထားတဲ့အတိုင်း တရားအားထုတ်နေ
ရင်း အစစအဆင့်ပြေ ကံကောင်းတဲ့
ဘက်ကို ပြောင်းလဲလာပါတယ်။ ကိုယ်
ပိုင်နေရာလေးရလာတဲ့အခါ ကုသိုလ်အ
လုပ်တွေပိုလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်
တည်းနေတဲ့အချိန်တွေများတာမို့ အကု
သိုလ်လည်းနည်းပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကုသိုလ်ကံက
အကျိုးပေးခဲ့အချိန်ရောက်လာလို့ ထင်ပါရဲ့
မထင်မှတ်ပဲ လိပ်ပြာဂမုန်းတွေ တစ်လ
အတွင်းမှာ အများကြီးရလာတယ်။ ကြီး
ကြီးမားမား အပင်က ၃ ပင်နဲ့ အပင်
ပေါက်လေးတွေက အများကြီးပါပဲ။ ဟို

လူကပေးလိုက် ဒီလူကပေးလိုက်နဲ့
ကျွန်မလိုက်မရှာရဲပဲ အလိုလိုရလာတာ
ပါ။ ပန်းအီးတွေနဲ့ စိုက်ထားရင်း အခုအခါ
မှာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ငွေကြေးအဆင့်ပြေ
ဖို့တို့ မထင်မှတ်ပဲ ငွေတွေရလာဖို့ ဆိုတဲ့
လောဘတွေ လုံးဝရှိမနေတာ သိလိုက်
ရတယ်။ အချိန်ဟာ အကောင်းဆုံး
သမားတော်ကြီးနဲ့ တူတယ်ဆိုတဲ့
စကားမှန်ပါတယ်။

တစ်ချိန်က မက်မောစွာ လိုချင်
လောဘနဲ့ စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့ ဒီအပင်တွေက
အခု အများကြီးရလာတဲ့အချိန်မှာ ထိ
ချင်လောဘတွေ ရှိမနေတော့ပါဘူး။
ကျွန်မဆန္ဒတစ်ခုပဲ ပြင်းပြင်းပြပြဖြစ်
တယ်။ ဒီအပင်တွေကနေ လိပ်ပြာဂမုန်း
ပွင့်တွေ အများကြီးပွင့်ပြီး ဘုရားနဲ့
ဝေဝစားစား လှူချင်မိတာပါ။

ဂမုန်းပင်တွေမှာ အစောင့်
အရှောက်ရှိတယ်။ သန့်သန့်စင်စင် ထွက်
ရတယ်။ ရွှေရည် ငွေရည်လောင်းပေး
တယ်။ အမွှေးတိုင် တွန်းပေးရတယ်။
ဖတ်ထား မှတ်ထားဖူးတာကြောင့် ဘု
ဘက်ဆို ရေသန့်သန့် အေးအေးလေး
လောင်းပြီး အမွှေးတိုင်တွေ ပန်းချီဆွဲ

စက်ထွန်းပါသည်။ နှုတ်ကလည်း “ဤ
အပင်များကို စောင့်ရှောက်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
များအား ကျွန်ုပ်က အမွေတိုင်များ ဒါနပြု
ပါတယ်။ သင်တို့မှ မြတ်စွာဘုရားကို
ကျွန်ုပ်တို့အပင်များမှ ပန်းများ အမွေများပွင့်
အောင် ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ကျွတ်ကြပါ။ ကျွန်ုပ်
တို့စွာဘုရားကို လှူချင်တဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့
စိတ်ပိုင်းခြင်းပါ။ ပန်းတွေပွင့်လာရင် သင်
တို့ကိုယ်စား ဘုရားမှာ လှူဒါန်းပူဇော်
သွင်းမယ်” လို့ ကတိပေး တိုင်တည်
ခဲ့ပါတယ်။

တစ်လအတွင်းမှာပဲ အပင်ကြီး
ထင်က တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ပန်းတွေ
ထွက်လာပါတယ်။ ကျွန်ုပ်မလည်းနုပြီး ဘုရား
ကျွတ်ပါတယ်။ လိပ်ပြာဂမုန်းပင်မှာ
စောင့်ရှောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း
လည်ကောင်းမှုတွေကို အမျှပေးဝေပါ
အံ့။ ခြေရာကောင်းလောက်အောင်
ပြာဂမုန်းပွင့်တွေ တစ်ပင်ကပွင့်လိုက်
အံ့။ ချီးမြှင့်ပြီးလှူလိုက် . . . နောက်က
အပင်များ ထပ်ထွက်လာလိုက်နဲ့ ၃
လလောက်နေတာ ကျွန်ုပ်မမြင် ပျော်
စရာကောင်းတာ။

လှုပ်စစ်မီးရောင်စုံ လင်းလက်
နေတဲ့ အလင်းရောင်မှာ ဆင်းတုတော်
နောက်ခံမီးဆိုင်း ရောင်ခြည်တော်မီးက
နီ၊ စိမ်း၊ ဝါ၊ ပြာ တဖျပ်ဖျပ်နဲ့
လိပ်ပြာဂမုန်းပွင့်တွေက ကားကားစွင့်စွင့်
နှုတ်ခမ်းမွှေး တဖြိုင်ဖြိုင်နဲ့ ဘုရားကျောင်း
ဆောင်ထဲက ရွှေရည်ဝင်း နေတဲ့
ဆင်းတုတော်ကို ဖူးရတာ သပ္ပာယ်
လွန်းလို့ ကျွန်ုပ်မမြင်သာတဲ့ ခပ်လှမ်း
လှမ်းကနေ ထိုင်ဖူးရင်း ကြည့်နူး
ပီတိတွေက တစ်စိပ်စိပ်ခံစားနေရတာ။
အရင်ကလောဘာစိတ်နဲ့ စီးပွားဖြစ်ချင်လို့
အဆင်ပြေချင်လို့ဆိုတဲ့ မှားယွင်းတဲ့ဆန္ဒ
တွေကို လုံးဝပယ်နိုင်တာဟာ အကု
သိုလ်စိတ်ကို ကုသိုလ်စိတ်က အနိုင်ရ
သွားတာပဲလို့ သဘောပေါက်လိုက်ပါ
တယ်။

လောကမှာ လောဘနဲ့ လိုချင်
ရင်ရရှိခက်ခဲသလို လိုက်လေဝေးလေ
ဖြစ်တတ်ပါ။ “အလောဘ” နဲ့ နေတဲ့အခါ
မလိုချင်ပေမဲ့ အလိုလိုရလာတတ်တဲ့
သဘောတရားတွေကိုလည်း ပိုလို
နားလည်လာရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်မနဲ့အနားနီးတဲ့ မိတ်ဆွေ

တစ်ချို့က လိပ်ပြာဂမုန်းကို မမြင်ဖူးကြ
တဲ့သူတွေများတဲ့အတွက် တအံ့တမြ
လာကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်ုပ်မလည်းနေ့စဉ်
အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ရေလောင်းရင်းမှ
လိပ်ပြာဂမုန်းရဲ့ အပွင့်ပွင့်ပုံကို အနီးကပ်
လေ့လာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ သူက
အပင်ရဲ့ကိုင်းတံ ၃-၄ လက်ကြားကနေ
အဖူးအငုံလေးတစ်ခု ထွက်လာပြီး အဖူး
ပါတဲ့ရိုးတံလေးက အပေါ်ကိုရည်ရည်
တက်လာပါတယ်။ မပွင့်ခင်မှာ အဖူးက
နေအင်္ဂါဝမှာ အစိမ်းရောင်ပဲဖြစ်နေပြီး
ပွင့်ဖတ်လေး တောင်ပံလေးနှစ်ခုက ကွဲ
သွားတဲ့အခါ နှုတ်ခမ်းမွှေးလေးတွေ
စထွက်လာပါတယ်။ နောက်နေ့တွေမှာ
အပွင့်သေးသေးပုံသဏ္ဌာန်လေး စပေါ်လာ
ပြီး တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကြီးကြီးလာပါ
တယ်။ အပွင့်ကြီးလာသလောက်
အရောင်ကလည်း ပြောင်းပြောင်းသွားပါ
တယ်။ စိမ်းရာကနေ ညိုလာပြီး ညိုရာ
ကနေ အရောင်ဖျော့ဖျော့က တဖြည်း
ဖြည်းရင့်လာပါတယ်။ ခရမ်းညိုရောင်ဖြစ်
တဲ့အချိန်မှာ အပွင့်ကကြီးပြီး ကားကားစွင့်
စွင့်လှနေပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပန်းပွင့်ရဲ့
အလယ်က ဝတ်မှုလို့ခေါ်ရတဲ့ အရာလေး

တွေက ခေါင်းလောင်းလေးတွေလိုလို၊
ကြာကွက် ကြာဖူးလေးတွေလိုလို အင်္ဂါနံ
လာပါတယ်။ တစ်ဆင့် ပြီးတစ်ဆင့်
ပွင့်လာပုံက စိတ်ဝင်စရာကောင်း
လှပါတယ်။

လိပ်ပြာဂမုန်းက နေရောင်ကို
မကြိုက်ပါဘူး။ စိုစွတ်တဲ့မြေ နေ့မြေတဲ့
သဘာဝကို နှစ်သက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
မော်လမြိုင် ကျွဲကထိစတဲ့နေရာတွေမှာ
ကျောက်ပတ်ကြားအက်တွေထဲမှာ၊ သဲ
တွေထဲမှာ ရှင်သန်ကြတယ်လို့ ဖတ်မှတ်
ရဖူးပါတယ်။

တချို့အရပ်တွေမှာ လိပ်ပြာ
ဂမုန်းကို မြင်းဖိုမပြောနဲ့ ကြားတောင်မ
ကြားဖူးကြပါဘူး။ ဒါကြောင့်ဗဟုသုတ
အဖြစ်မြင်ဖူး သိဖူးအောင် လိပ်ပြာဂမုန်း
ပင်နဲ့ အဖူးအငုံထွက်နေပုံ၊ ပွင့်နေပုံတွေ
ကိုဓာတ်ပုံနဲ့ ရိုက်ကူးထည့်ပေးလိုက်ပါ
တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိပ်ပြာဂမုန်းပွင့်
ရင် စီးပွားရေးအဆင်ပြေတာတွေ ငွေဝင်
တာတွေ မှန်တာမမှန်တာဖယ်ထားပါ။
“စိတ်ချမ်းသာချင်ရင် သစ်ပင်စိုက်ပါ” ဆို
တဲ့အတိုင်း လိပ်ပြာဂမုန်းပင်ကို နေ့စဉ်

ရေလောင်းရင်း ဒီပန်းပင်ပွင့်လာရင်
ဘုရားလှူရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့
ကုသိုလ်တွေရနေပါတယ်။ အပင်လေး
တွေကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်ရင်း
အရွက်အသစ်လေး တစ်ရွက်ထွက်လာ
ပြန်ပြီ၊ အဖူးလေးတစ်ဖူး ထွက်လာပြန်ပြီနဲ့
စိတ်ထဲမှာကြည်နူးမှုတွေနဲ့ ရင်မှာအေးချင်း
နေတာတော့ လက်တွေ့ပါပဲ။ အဖူးလေးစ
ထွက်လာကတည်းက ပွင့်တဲ့အချိန်ထိ
စိတ်ဝင်စားစွာနဲ့ စူးစိုက်နေမိတာမို့
စိတ်ကလေးကလည်း တည်ငြိမ်နေပါ
တယ်။

ကိုယ်တိုင်တယုတယ စိုက်ပျိုး
ထားတဲ့အပင်က အပွင့်တွေပွင့်လာလို့
ဘုရားမှာလှူတော့လည်း ကြည်နူးစိတ်ဖြစ်
နေရတဲ့ အဖြစ်ဟာကိုယ်တိုင်ကြုံဖူးမှ
ခံစားသိရှိနိုင်ကြမှာပါ။

အသက်ကြီးလို့ အလုပ်က
ပင်စင်ယူနားနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို
အဓိကအကြံပြုချင်ပါတယ်။ အမျိုးသမီး
တွေကကိုယ်ဝါသနာပါရာ နှစ်သက်ရာ
အပင်လေးတွေ စိုက်ကြည့်ကြပါ။
အမျိုးသားတွေကလည်း သီးပင်၊ စားပင်
လေးတွေ၊ ဆေးပင်ဝါးပင်လေးတွေ

စိုက်ပျိုးကြည့်ကြပါ။
နေ့စဉ်ရေလောင်းပေးရင်း ကိုယ်
စိုက်ပျိုးတဲ့အပင်လေးတွေက တစ်နေ့
ထက်တစ်နေ့ ဘာထူးခြားလာလဲ၊ ဘာ
တိုးတက်လာလဲ၊ အရွက်တွေထပ်ထွက်
လာပြီလား၊ အဖူးလေးတွေလိုက်လာပြီ
လား၊ ပန်းပွင့်ရင်ဘာလုပ်မလဲ၊ အသီး
သီးရင် ဘယ်လိုအသုံးပြုမလဲ၊ ကုသိုလ်
ဖြစ်မဲ့ စိတ်ကူးလေးတွေ တွေးရင်
ကုသိုလ်ဖြစ်တာပေါ့။ ကိုယ်စိုက်ထားတဲ့
အပင်လေးတွေပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှုတော့
ရှိရမှာပေါ့။ ဒါဆိုရင် စိတ်ကလေးတွေ
အေးချမ်းတည်ငြိမ်ပြီး အထီးကျန်မဆဲ
တော့ပါဘူး။

စာရှုသူအပေါင်း ကိုယ်နှစ်သက်
ရာ အပင်လေးတွေကို စိုက်ပျိုးရင်းစိတ်
ချမ်းမြေ့မှုကို ရရှိနိုင်ကြပါစေလို့ မေတ္တာ
လိုက်ပါတယ်။
လိပ်ပြာဂမုန်းနဲ့ ကျွန်မ...
ကျွန်မနဲ့လိပ်ပြာဂမုန်းကတော့...
ဘယ်ကာလအထိ အတူအလှည့်ကျ
ပြုနေကြမယ်ဆိုတာ အတွေးနဲ့ ကြည့်
ပြီးပျော်ရင်း ...

မနောဖြူ (၀၄)

ဒို့သာသနာ

ကသာမြို့မှ ဂုဏ်ဂြိုဟ်တောင်နှင့် မှန်ပြတောင်သို့

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

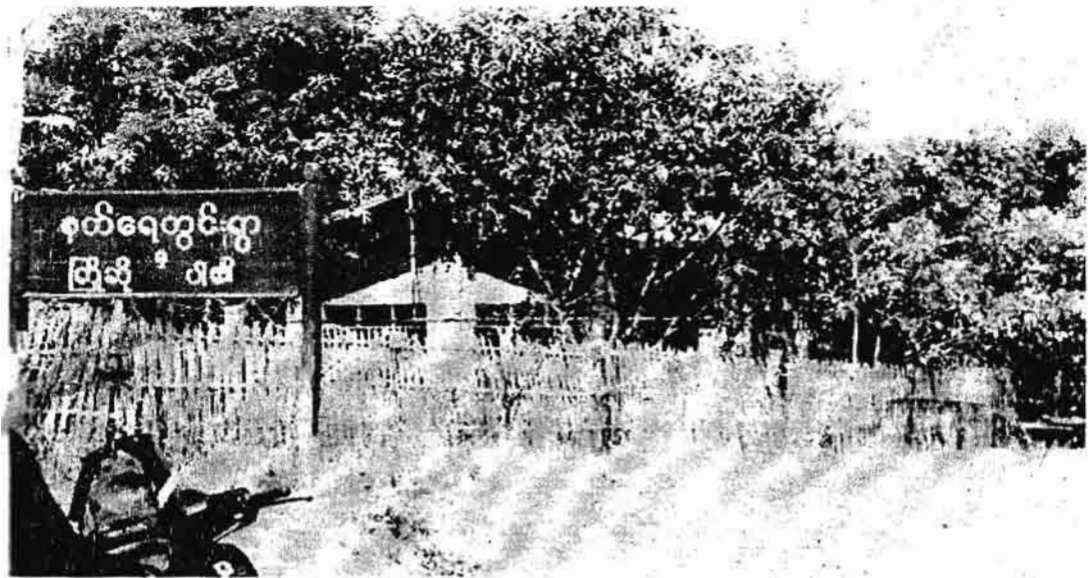

ကသာမြို့သည် စစ်ကိုင်းတိုင်း
ဒေသကြီး ကသာခရိုင်မြို့နယ်အတွင်း
တည်ရှိပြီး ရောဝတီမြစ်၏ ကမ်းနဖူးမြို့
လည်းဖြစ်၍ သာယာသော မြို့လေးတစ်
မြို့ဖြစ်သည်။ မြစ်ကမ်းဘေးတွင် ခြေစတီ
ဘုရားနှင့် ရှေးဟောင်းသုတေသန ရွှေဂူကြီး
မြတ်စွာဘုရားစေတီတို့မှာလည်း ကသာ
မြို့၏ အလှကျက်သရေဆောင် ဘုရားများ
ဖြစ်ကြသည်။ ရောဝတီမြစ်တစ်လျှောက်
သွားလာနေကြသော သင်္ဘောများ၊ စက်
လှေများမှာလည်း မန္တလေး-ဗန်းမော် အစုံ
အဆန်သွားလာနေကြပြီး ဝါးဖောင်များ၊
သစ်ဖောင်များမှာလည်း မျောနေကြသည်။
ကသာမြို့လေးသည် နေရာသီနိုင်ငံခြား
သားဧည့်သည်များ အပန်းဖြေရာမြို့လေး
ဖြစ်ပြီး နှစ် ၁၀၀ ကျော်က အင်္ဂလိပ်
အောက်ခံသော အိမ်များရှိသည်။ အရှေ့
နှင့် တောင်ဘက်တွင် ရောဝတီမြစ်နှင့်
ရွှေလီမြစ်တို့ စီးဆင်းနေကြပြီး အနောက်
နှင့် မြောက်ပိုင်းတွင် တောတောင်များ
စိမ်းလန်းစိုပြေပြီး ဝိဇ္ဇာတိသော ရာသီဥတု
ရှိသည်။ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ သံမလန်း
သစ်များထွက်သည့် ကသာမြို့မှတစ်ဆင့်
ရာဇဂြိုဟ်တောင်နှင့် မုန်ပြတောင်ဟုခေါ်

သော တောင်များသို့ ဗဟုသုတလည်း
ဖြစ်၊ ဘုရားလည်းအရင်း သွားရောက်ခဲ့ပါ
သည်။ ကသာမြို့မှတစ်ဆင့် အင်းတော်
သို့သွားရာ ကားလမ်းမကြီးဘေးမှတစ်
ဆင့် ဘယ်ဘက်သို့သွားရသည့် ရာဇဂြိုဟ်
တောင်နှင့် မုန်ပြတောင်တို့မှာ ကသာ
မြို့နှင့် အင်းတော်တစ်ဖက်ဆီတွင် တည်
ရှိသည်။ ရာဇဂြိုဟ်တောင်ပေါ်တွင် စေတီ
ဘုရားများနှင့် ဆရာတော်၏အရိုးတော်
များ ထူးခြားမှုများကို သိလိုစိတ်ဖြင့်
မြေသားလမ်းအတိုင်း ဆိုင်ကယ်များဖြင့်
သွားရောက်ခဲ့သည်။ လမ်းညွှန်မှတ်တိုင်
လေးအားတွေ့ရသည့် ရာဇဂြိုဟ်တောင်
ခြေသို့ ၃ မိုင် ၂ ဖာလုံ၊ နတ်ရေတွင်း
ရွာသို့ ၁ မိုင် ၂ ဖာလုံဟု ရေးသား
ထားသည်။ လမ်းညွှန်အတိုင်းလာခဲ့ရာ
နတ်ရေတွင်းရွာသို့ ပထမဦးစွာရောက်ရှိ
ရန် နတ်သမီးချောင်း (သို့မဟုတ်) သွေး
ကျောက်ချောင်းအား ဖြတ်ကျော်၍ နတ်ရေ
တွင်းရွာသို့ ရောက်ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်
တွင် သူတော်တောင်နှင့် အနောက်ဘက်
တွင် ရာဇဂြိုဟ်တောင်တန်းကို တွေ့ကြ
ရသည်။ မြောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်
တွင် လယ်ကွင်းများ ယာခင်းများကို တွေ့

ကြရပြီး နတ်ရေတွင်းရွာကလေးမှာ သာ
ယာပြီး အိမ်ခြေ (၁၃၇) အိမ်၊ အိမ်
ထောင်စု (၁၃၉) စုနှင့် လူဦးရေ စုစု
ပေါင်း (၇၃၀) ယောက်ရှိသည်။

ရှမ်းလူမျိုးနှင့် ကချင်မြန်မာ
တိုင်းရင်းသားများကို တွေ့ရသည်။ စကား
သံများမှာ ရှမ်းသံဝဲဝဲများဖြစ်ကြပြီး ချစ်
စရာကောင်းကြသည်။ နတ်ရေတွင်းရွာ
မှ တောလမ်းအတိုင်းလာခဲ့ရာ (၂) မိုင်
ခန့်ဆက်သွားပြီး မကြာမီ ရာဇဂြိုဟ်
တောင်ခြေသို့ ရောက်သည်။ ကားလမ်း
ရှိသော်လည်း အန္တရာယ်များသည်။ လူ
သွားလမ်းမှ ဆိုင်ကယ်များဖြင့် တက်
ရောက်ကြသည်။ အတက်အဆင်း လူ
ကြီး လူငယ်များ ပျော်ရွှင်ကာ နောက်
ပြောင်၍ သွားနေကြသည်။ ကျိုက်ထီးရိုး
ပုပ္ပားတောင်၊ သံတုံမြေသပိတ်၊ သာမည၊
ပင်းတယရွှေဥမင်၊ မန္တလေးငါးရံမင်း
တောင်၊ မန္တလေးတောင်ပေါ် မြွေကြီး
နှစ်ကောင်၊ ပြင်ဦးလွင်၊ တောင် ကြီး
စသည့် တက်ခဲ့သော တောင်များ ကို
သတိရလျက် ဘုရားဖူးမိတ်ဆွေများနှင့်
အတူ တောင်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။
ရာဇဂြိုဟ်တောင်မှာ အကွေ့အကောက်

ရာဇဂြိုဟ်တောင်သို့တက်ရန် နတ်ရေတွင်းရွာမှ တဆင့်သွားရသည်။

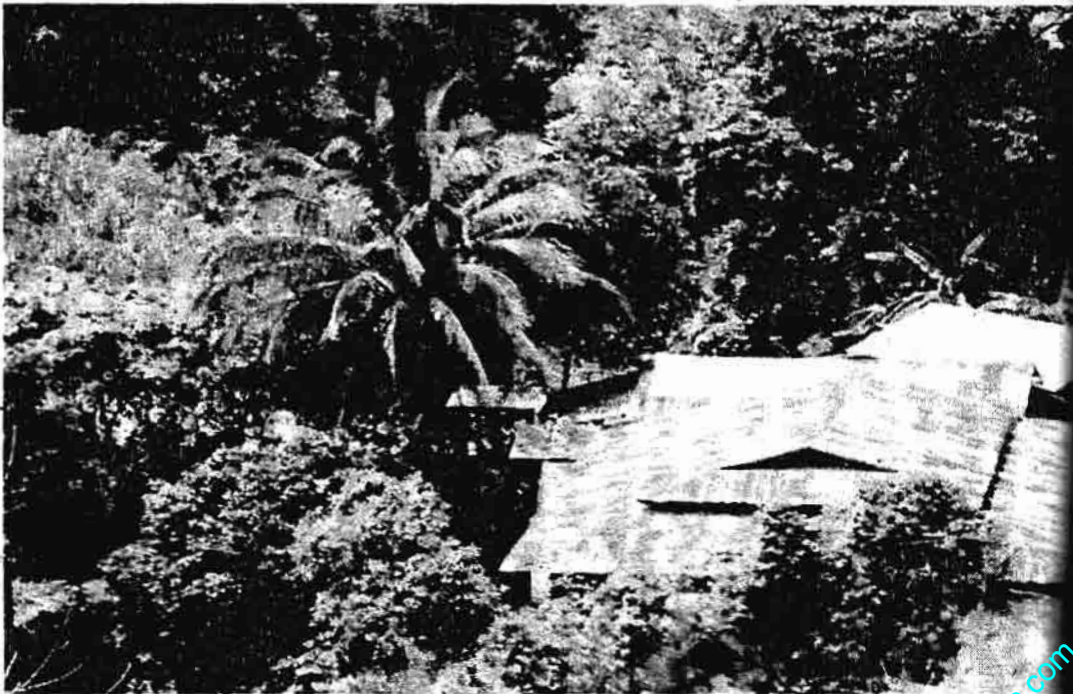
တောင်တက်လမ်း၊ တောင်ပတ်လမ်းနှင့် အနည်းငယ်မတ်သောလမ်းများရှိသည်။ တော၊ တောင် သဘာဝရှုခင်းများ၊ သက်ကြီးသစ်ပင်များ၊ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတို့၊ သစ်ဆိမ့်၊ အင်ကြင်း၊ ကညင်၊ စင်ပြွန်း၊ လောက်ယာ၊ ရေတမာ၊ ဝါးဘိုးဝါး၊ ဝါးဖြူနှင့် သဘာဝအလေ့ကျအပင်များကို တောင်တက်လမ်းတစ်လျှောက်တွေ့ရသည်။ တောစံပယ်နှင့် တောသပြေပင်များ၊ တောင်ကုက္ကိုပင်နှင့် တောပန်းတလေးများ၊ စွယ်တော်ဖြူများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တောင်ပေါ်တက် လေလေးတိုက်ခတ်သောလေပြေလေညှင်းတို့က အမောပြေစေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ဆက်တက်ခဲ့ရာ တောင်အလယ်လမ်းတစ်ဝက်လောက်ရောက်သောအခါ ကသာမြို့သို့ အဝေးမှ မြင်တွေ့ရပြီး တောင်တန်းများ၏ အလှများကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။ ကျေးငှက်သံများကိုလည်း ကြားရသည်။ တောင်တက်လမ်းမှာ မြင့်လာ၍ မောပန်းလာကာ ခေတ္တနားကြပြီး ရာဇဂြိုဟ်တောင်ပေါ်ရှိ စေတီဘုရားများအား လှမ်း၍ဖူးမြော်နိုင်ပြီး အမောဖြေခဲ့ကြသည်။ ဘုရားဖူးမိတ်ဆွေများမှာ နတ်ရေတွင်းရွာမှဖြစ်၍ တောတောင်အကြောင်းများကို လမ်းသွားရင်း ပြောပြကြသည်။ ဒီတော၊ တောင်ထဲမှာ သမင်၊ ဒရယ်၊ ကျီ၊ ဆတ်၊ ဆင်တွေ အရင်က ရှိတယ်။ အခုလည်း တောဝက်တို့ တောကြက်တွေ မကြာခဏတွေ့ရတယ်။ တောကြက်တူရွှေ၊ ဇီးကွက်၊ အောက်ချင်းငှက်၊ သစ်တောက်ငှက်တွေလည်း ဒီတောထဲမှာ အများကြီးရှိတယ်။ လူတွေကို တောကောင်တွေက တွေ့ကြလည်း ရန်မလုပ်ကြဘူး။ စကားတပြောပြောဖြင့် တက်ခဲ့ကြရာ ရာဇဂြိုဟ်တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး တောင်ခြေမှ တောင်ပေါ်သို့ (၂) နာရီ (၃၀) မိနစ်လောက်ကြာတက်ခဲ့ရသည်။ ရာဇဂြိုဟ်တောင်ထိပ်သို့

မရောက်သေးပေ။ တောင်ပေါ်သို့ရောက်
လျှင် တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်
တို့အား နတ်ချစ်ဂါထာတော်ကို ရွတ်ဖတ်
၍ မေတ္တာပို့ အမှုဝေခံသည်။ ပထမဦးစွာ
ယခင်ဆရာတော်ကြီး ဘန္တောဓမ္မဘာသ
သီတင်းသုံးခဲ့သော နတ်ထပ်အုတ်ပျဉ်
ထောင် ကျောင်းဆောင်အားတွေ့ရှိရ
သည်။ ယခုဆရာတော်ကြီး ဦးဉာဏ္ဍော
ဘာသသီတင်းသုံးတော်မူသည့် လမ်း
ဘယ်တက်ခြင်း၌ ဘုရားဖူးများ ခရီးသွား
များ နားနေနိုင်သည့် ဧည့်သည်ဓမ္မာရုံ

တစ်ခုနှင့် ခြေတံရှည်ပျဉ်ထောင် သွပ်မိုး
ကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင်ကို တွေ့ရ
သည်။ လမ်းခွဲလေးတစ်ခုတွင် ဘယ်
ညာလမ်းခွဲရှိသည်။ ဘယ်ဘက်လမ်း
အတိုင်း ဆက်တက်ပါက ရာဇဂြိုဟ်
တောင်ထိပ်ဖြစ်ပြီး ညာဘက်လမ်းအတိုင်း
တက်သွားပါက မုန်ပြတောင်သို့ရောက်
သည်ဟု လမ်းညွှန်ထားသည့် ပထမ
ဘယ်ဘက်ခြမ်း ရာဇဂြိုဟ်တောင်ထိပ်
သို့ တောင်လက်မောင်းသဖွယ် ဆက်
တက်ခဲ့ရာ ယခင် ဆရာတော်ကြီး၏

အရိုးသပိတ် စံပယ်တော်မူသော
စံကျောင်းရှိသည်။ အကျယ်မှာ ၁၀ ပေ
ခန့်ကျယ်သည်။ ကျောင်းအတွင်း အရိုး
သပိတ်ဓာတ်တော်များ ဆရာတော်ကြီး၏
ပုံတော်များ ဆရာတော်ပျံလွန်တော်မူ
သော ရုပ်ကလပ်ဓာတ်ပုံများကို ဖူးတွေ့
ရသည်။ ကျောင်းဆောင်နှင့်ကပ်လျက်
အပေါ်ဘက်တွင် တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီး
နန်းနှင့် အနောက်တွင် ဆရာတော်ကြီး
တည်ထားခဲ့သော စေတီငယ်တစ်ဆူနှင့်
(၇)ရက် သားသမီးများ၏ နေ့နံဂြိုဟ်ခွင်

ယခင်ဆရာတော်ကြီးဓမ္မဘာသ သီတင်းသုံးခဲ့သောကျောင်း အပေါ်မှတွေ့ရသည့်ပုံ

ဘုရားများကို ဖူးတွေ့ပြီး အနည်းငယ်
ဆက်တက်ပါက ခရီးသွားများနားနေရန်
ဆင်သားခံတစ်ခုံကိုတွေ့ပြီး ဘယ်ဘက်
တွင် ချောက်ကမ်းပါးအား ကပ်၍ဖောက်
သော လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုရှိသည်။
လမ်းအတိုင်း အနည်းငယ်သွားလျှင်
ဆင်ဆရာတော်ကြီး တရားအားထုတ်
သော ဂူပေါက်ငယ်တစ်ခုအား တွေ့ရှိ
သည်။ ၎င်းဂူမှ လာလမ်းအတိုင်းပြန်

ထွက်လာပြီး ဆက်လက်၍ တောင်ပေါ်
သို့တက်ရာ ခရီးသွားများနားနေရာ တစ်
ထပ်အုပ်ကျောင်းငယ်တစ်ကျောင်းကို
တွေ့ရသည်။ အတွင်း၌ ဘုရားဆင်းတု
တော်တစ်ဆူနှင့် နံရံတွင် ဆေးရေးပန်းချီ
များကို တွေ့ရသည်။ ကျောင်းမှာ (၁၀)
ပေ ကျော်ကျော်သာရှိသည်။ ၎င်းကျောင်း
ဆောင်မှတစ်ဆင့်ဆက်သွားရာ နဂါးရုံ
ဘုရားတစ်ဆူကိုဖူးတွေ့ရပြီး ရေကန်

ငယ်တွင် ရေမရှိပါ။ နဂါးရုံဘုရားမှဆက်
၍ မြေသားလှေကားထစ်ကလေး
အတိုင်းတက်ခဲ့ရာ ယခင်ဆရာတော်ကြီး
ဘန္တုစန္ဒောဘာသတည်ခဲ့သော စေတီ
ကြီးအားဖူးမြော်ရန် စေတီမုဒ်ဦးမှ
တစ်ဆင့် စေတီပေါ်သို့ရောက်သည်။
စေတီတော်ကြီးမှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း
ဖြင့် သပ္ပာယ်၍ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်း
သည်။ စေတီကြီးမှာ အရပ်လေးမျက်နှာ

အနီးသပိတ်တည်ရှိခဲ့သော အုတ်ဂူမှာ ဥရုကအတွင်းပြိုကျပျက်ဆီးသည်ပုံ

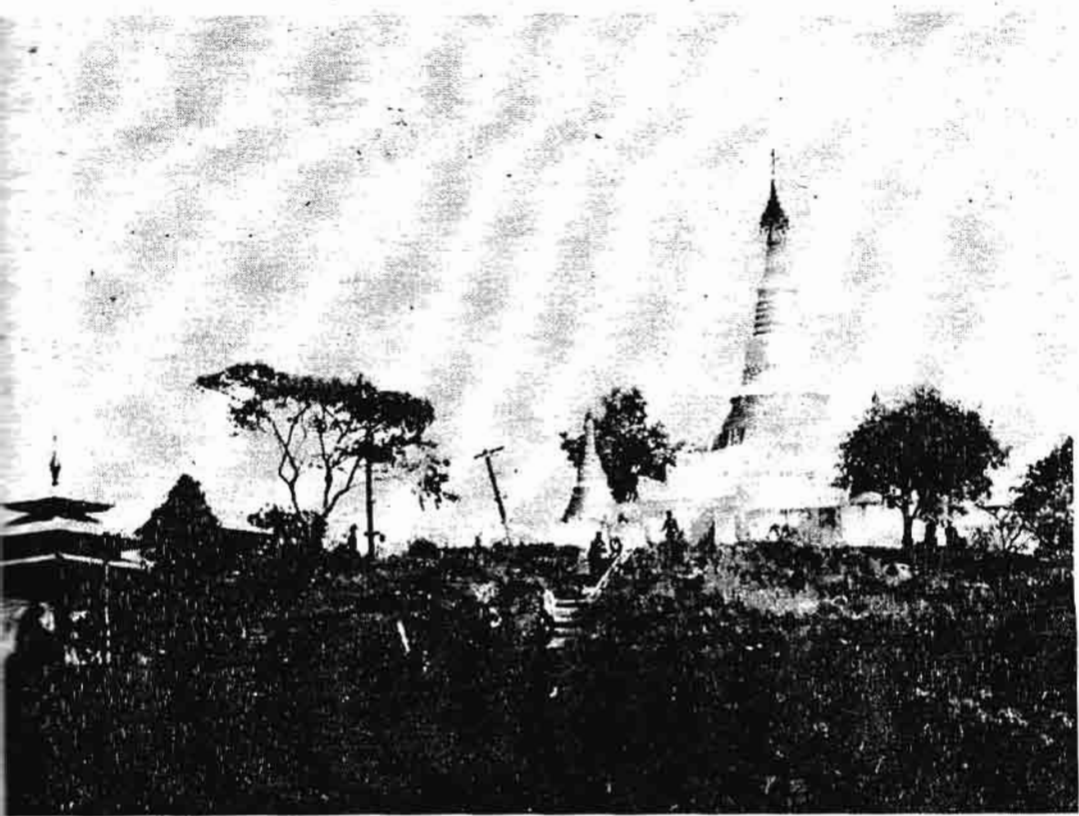
မုဒ်များရှိသော်လည်း မြောက်ဘက်မုဒ်
မှသာ စေတီကြီး၏ အဝင်အထွက်မုဒ်ဦး
ရှိသည်။ အရှောက်တွက် ဗောဓိညောင်
ပင်အောက်တွင် ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးအား
မြတ်စွာဘုရား မွေ့စင်္ကြာတရားဦးဟော
နေသော ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူနှင့် တောင်
ဘက်ခြမ်းရှိ မုဒ်ဦးမှာ ကမ်းပါးစွန်းတွင်ရှိ
ပြီး ပြဿဒ်ကျောင်းဆောင်တွင် စံပယ်
တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွားတော်
ကြီးတစ်ဆူနှင့် တံခွန်ကုက္ကားတိုင်များ

တစ်ဘက်တွင် သစ်သားတိုင်နှစ်တိုင်
ကြားတွင် သံကြိုးဖြင့်ချည်၍ထားသော
ဗုံခွံပျက်ကြီးအား ခေါင်းလောင်းပုံသဏ္ဌာန်
အဖြစ် ပြုလုပ်ထားသည်။ တစ်ချိန်သော
အခါက ဤနေရာသည် စစ်ဖြစ်စဉ်ကာလ
ခဲ့သော ဗုံခွံကြီးဖြစ်သည်ဟု ထင်ရသည်။
အနောက်ဘက်မုဒ်တွင် တရုတ်စကား
ပင်များ သရက်ပင်နှင့် ရေမရှိသော ကန်
ငယ်လေးတစ်ကန်ရှိသည်။ အရံစေတီ
နှစ်ဆူနှင့် ရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူကို ဖူးတွေ့

ရသည်။ ရာဇဂြိုဟ်တောင်ထိပ်စေတီ
ရင်ပြင်မှကြည့်လျှင် ကသာမြို့၏ အလှ
ရှင်များ စိမ်းလန်းစိုပြေသော သစ်တော
များ တောင်အောက်မှ တက်လာသကဲ့
သို့ မြူခိုးတိမ်များကို တွေ့ရသည်။
သဘာဝအလှကို အထက်စီးမှ တွေ့နေ
သလိုခံစားရပြီး လေကောင်းလေသန့်များ
ကိုလည်း တစ်ဝကြီးရှုရှိုက်မိခဲ့သည်။
ဤတောင်ကို ရာဇဂြိုဟ်တောင်ဟု
အမည်ပေးခဲ့သူမှာ ယခင် ဆရာတော်ကြီး

ဆရာတော်ကြီး စန္ဒောဘာသ အရိုးသပိတ်တော်အား သွားရောက်ပင့်ဆောင်ပုံ

ရာဇဂြိုဟ်တောင်ထိပ် ဆရာတော်ကြီး စန္ဒောဘာသ တည်ခဲ့သောစေတီတော်

စန္ဒောဘာသဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ အရိုးသပိတ်နှင့် ဆရာတော်ကြီးအနိဗ္ဗာန်သိမ်းဆည်းရာတွင် အာရုံစိုက်စွာဖြင့် ပြန်လည်၍ မြေတွင်းမှပင်ဆောင်ဆွဲ စသည်ဓာတ်ပုံများကို တွေ့ရှိရ၍ နောင်တွင်အာရုံစိုက်စွာဖြင့် ဆရာတော်၏ အကြောင်းအရာများအား သိရှိနိုင်သည်။ ဆရာတော်နှင့် ဆရာတော်အနိဗ္ဗာန်သိမ်းဆည်းရာတွင် ဆရာတော်

(၇၀) ကျော်ရှိ နတ်ရေတွင်းရွာမှ မုဆိုးကြီး ဦးဘဦးဖြစ်သည်။ ယခင်က ရာဇဂြိုဟ်တောင်သို့သွားရာလမ်းသည် တောတောင်များ၊ သစ်တောခုံနွယ်များဖြင့် လည်းကောင်းထူထပ်၍ သားရဲတိရစ္ဆာန်ပေါများခြင်း၊ ဆင်၊ ကျွန်းနှင့် တောကောင်များရှိခြင်း၊ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းခြင်း၊ တောလိုက်မုဆိုးများနှင့် သစ်ခုတ်သမားများ အနည်းငယ်ရှိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မုဆိုးကြီးဦးဘဦးမှာ အမဲလိုက်ရင်းတောထူထပ်ပြီး လျှို့မ့ပြောင်ကြားတစ်ခုတွင် တောကျောင်းဆောက်၍ တရားအားထုတ်နေသော ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးအား ဖူးတွေ့ရသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာ သင်္ကန်းအညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းပြီး မကြာမီတပည့်အဖြစ်ခံယူကာ မုဆိုးဘဝကိုခွင့်လွှတ်၍ ဆရာတော်

ကြီးအား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုသည်။
ဆရာတော်ကြီးမှာ သစ်သီး (၇) ရက်၊
ရေဆွမ်း (၇) ရက်သာ သုံးဆောင်၍
ကျင့် ကြံ အားထုတ် တော်မူသည်။
ထို့နောက် မုဆိုးကြီးဦးဘဦးမှတစ်ဆင့်
ဆွေမျိုးအရင်းအခြာ ရွာသူရွာသားများက
တောင်ပေါ်တွင် တောကျောင်းဆောက်၍
သီတင်းသုံးတော်မူစေခဲ့သည်။ တော
တောင်များကို ရှင်းလင်း၍ ဆရာတော်
ကြီးဦးဆောင်၍ ရွာသူရွာသားတပည့်များ
နှင့် စေတီတော်ကြီးကို တည်ထားခဲ့

သည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ
ဆရာတော်ကြီး၏ သတင်းကိုကြားသိ၍
လာရောက်ဖူးမြော်သူ များပြားလာခဲ့၍
ဆရာတော်မှာနေရာများကို အဆင့်ဆင့်
ရွှေ့ပြောင်း၍ တရားအားထုတ်ခဲ့သည်။
ရာဇဂြိုဟ်တောင်တက်လမ်း
များအား မုဆိုးကြီးဦးဘဦးနှင့် ၎င်း၏သား
ဦးအောင်မင်း (ယခု မိက္ကရီစု) အစောင့်
နှင့် ရွာသူရွာသားမိတ်ဆွေအပေါင်းပါတို့
(၁၀) နှစ်ကျော်ကျော် လမ်းဖောက်ခဲ့ကြ
သည်။ ယခင်က တောတောင် လှိုမြောင်

တောင်ကြားများ၊ မတ်စောက်သော
တောင်များ၊ ကွေ့ကောက်၍ လူသွား
လမ်းကျဉ်းလေးသာရှိခဲ့သည်။ ယခုအ
ခိုင်ကာလလမ်း ကားလမ်း၊ ခြေလျင်ခရီး
ဖြင့် မြေသားလမ်းအတိုင်း သွားရောက်
နိုင်သည်။ ကားလမ်းမှာ အနည်းငယ်
အန္တရာယ်ရှိ၍ ခိုင်ကာလမကျွမ်းကျင်သူ
လည်း အန္တရာယ်ရှိပြီး ခြေလျင်ခရီးဖြင့်
သာ သွားလာနေကြသည်။
ဆရာတော်ကြီးရှိစဉ်က ဘုရား
ဖူးများ ဆရာတော်အားဖူးမြော်လိုသူများ

ဆရာတော်ကြီး စန္ဒောဘာသ အရိုးသပိတ်တော်အားပြန်လည်တူးဖော်သည်ပုံ

သည် တောင်ခြေတွင် ရာသီဥတုပကောင်း
၍ မိုးကြီးစွာရွာခြင်း၊ လေပြင်းများ
တိုက်ခတ်ခြင်းများနှင့် ကြံ့တွေ့လျှင် ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးအား တောင် အောက်မှ
နေ၍ ခွင့်ပန်ဆုတောင်းလျှင် မိုးလေ
ကင်းရှင်းပြီး တောင်ပေါ်သို့ အန္တရာယ်
ကင်းစွာရောက်ရှိကြသည်ဟု ဘုရားပူ
များမှတစ်ဆင့် ကြားသိရသည်။ နိုင်ငံ
တော်အကြီးအကဲများပင် ဆရာတော်
ကြီးရှိစဉ်က လာရောက်ဖူးမြော်ခြင်း၊
လမ်းများပြုပြင်ခြင်းများကို ကုသိုလ်ပြုခဲ့

သည်။ တန်ခူးလ၊ သီတင်းကျွတ်၊ တန်
ဆောင်တိုင်လများနှင့် သင်္ကြန်အခါကြီး
ရက်များတွင် ဘုရားဖူးများ၊ အပန်းဖြေ
အပျော်ခရီးများဖြင့် အလွန်စည်ကားလျက်
ရှိသည်။ ယခင်ဆရာတော်ကြီး ဦးစန္ဒော
ဘာသမာ ဗန်းမော်မြို့နယ် မိုးမောက်
တောမြစ်ကြီး တောရဆောက်တည်ပြီး
ရဟန်းအဖြစ်နေခဲ့ကာ (၂၈-၁၁-၂၀၁၁)
တနင်္လာနေ့ (၁၃၇၃) ခု၊ နတ်တော်
လဆန်း (၃) ရက်နေ့ နံနက် (၁၁) နာရီ
(၃၀) မိနစ်တွင် ဤရာဇဂြိုဟ်တောင်ပေါ်

တွင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပြီး သက်တော်
(၁၁၄) နှစ် ဝါတော် (၇၂) ဝါဟု သိခဲ့ရ
သည်။ ယခင် ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်ပြီး
ယခု ဆရာတော်ဉာဏ္ဍာဘာသတစ်ပါး
တည်း ရာဇဂြိုဟ်တောင်ပေါ်တွင် သီတင်း
သုံးတော်မူပြီး တရားကျင့်ကြံ အားထုတ်
လျက်ရှိသည်။ ထူးခြားမှုတစ်ခုကိုလည်း
သိရှိခဲ့ရသည်။ ယခင်ဆရာတော် ပျံလွန်
တော်မူပြီး ရာဇဂြိုဟ်တောင်ပေါ်တွင် မီး
သင်္ဂြိုဟ်ကြရာ အရိုးတော်များနှင့် ဆရာ
တော် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်စုများ မီးမလောင်

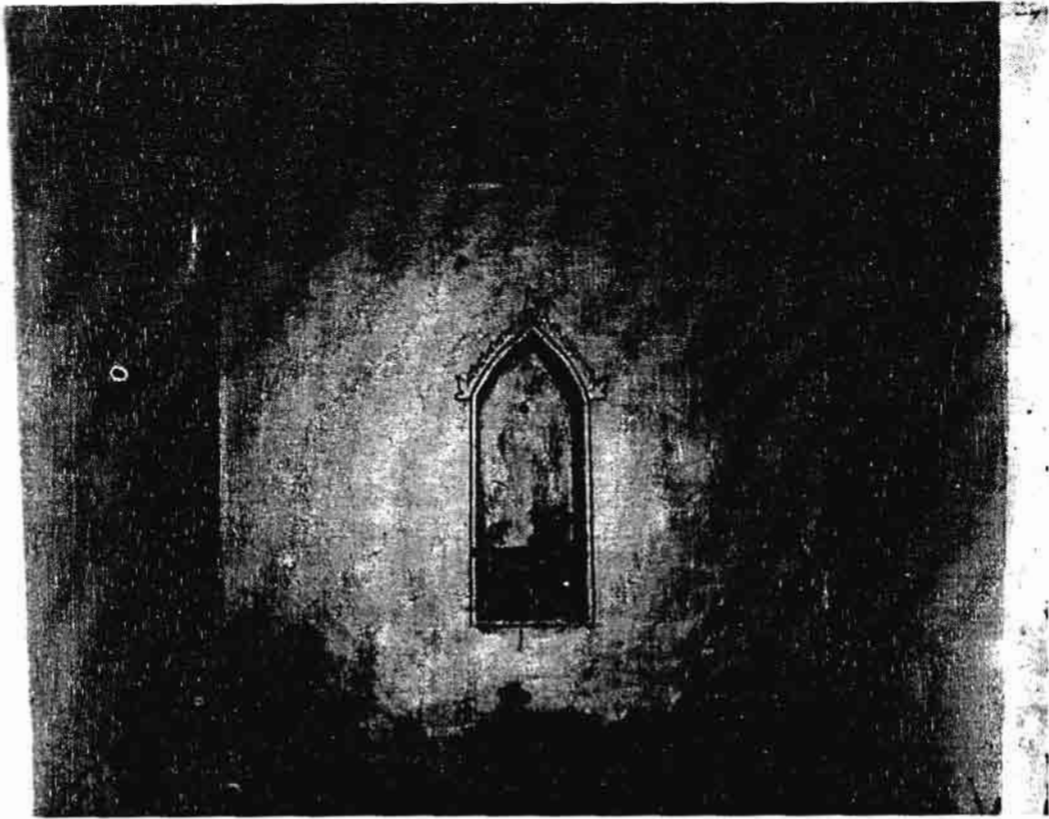
ဆရာတော်ကြီး စန္ဒောဘာသ အရိုးသပိတ်တော်

ရာဇဂြိုဟ်တောင်ထိပ်သို့စတင်တက်သည့်တောင်ခြေ

ရာဇဂြိုဟ်တောင်ထိပ်မှပုခုံးခွံဟောင်း

ဆရာတော်ကြီး စန္ဒောဘာသ တရားကျင့်ခဲ့သည်ဂူပေါက်

ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ယခုဆရာတော်နှင့်
ဆည်းဒကာများက သပိတ်အတွင်း
ဆရာတော်များထည့်၍ မိုက်ကွာရီဓာသွား
ဆည်း ဘယ်ဘက်အခြမ်းနေရာတွင်
ဆရာတော်တို့ ထားရှိတော်မူသည်။ (၃)
ဆရာတော်အခါတွင် မိုးလေမတိုက်၊
ဆရာတော်သီတင်းသင်ရာမှ မဖောက်ပြန်ဘဲ
ဆရာတော်၏ အရိုးသပိတ်ထားရှိသော

အုတ်ဂူမှာ အရင်းမပြတ်ထွက်၍ ပျက်စီး
နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ 'ယခု သီ
တင်းသုံးနေသော ဆရာတော်ဦးညာဏ္ဍော
ဘာသနှင့် နတ်ရေတွင်းရွာမှ တပည့်များ
မှ သွားရောက်၍တူးဖော်ကာ အရိုးသပိတ်
တော်အား ကျောင်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်
၍ ထားရှိတော်မူပြီး ဘုရားဖူးလာသူများ
ဖူးမြော်ကြရသည်။ အရိုးတော်တဝက်

အား ဘုရားတည်ရန် တပည့်တချို့ ပင့်
ဆောင်သွားသည်ဟု သိခဲ့ရသည်။
ကျွန်ုပ်တို့ ရာဇဂြိုဟ်တောင်ထိပ်
မှ တောင်တက်လမ်းအတိုင်း ပြန်၍ဆင်း
ခဲ့ရာ လမ်းခွဲညာဘက်အား၌ အနည်း
ငယ်သွားပါက ဆရာတော်ကြီး၏ အုတ်
ဂူပျက်တည်နေရာမှ ဆက်၍ တောင်ပတ်
လမ်းအတိုင်း ကွေ့ကာသွားပါက မှန်ပြ

တောင်ဟုခေါ်သော မိုက္ကရိုဝေ့သို့ရောက်
သည်။ ၎င်းတောင်ပေါ်မှနေ၍ ယခင် စစ်
ဖြစ်စဉ် အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်ခေတ်များက
ကသာနှင့် အင်းတော်အား မှန်ဖြင့်
အချက်ပြသတင်းပို့ ဆက်သွယ်ခဲ့သော
နေရာဖြစ်၍ မှန်ပြတောင်ဟုခေါ်သည်။
ယခုအခါ မိုက္ကရိုဝေ့ထားရှိပြီး တစ်ထပ်
တိုက်အဆောက်အဦ (အလျား ပေ
၁၀၀ အနံ ပေ ၅၀ ခန့်ရှိ တိုက်ကြီးရှိပြီး
(၂၄) နာရီ နီးထားသော မီးစက်သံကို
ကြားရသည်။ တာဝါတိုင်များသည်
ကသာ-ဗန်းမော်၊ အင်းတော်နှင့် အခြား
နေရာများသို့ ဆက်သွယ်ထားသည့် အစီ
ကကျသော တီဗွီ၊ ဖုန်း၊ ရေဒီယို ထပ်

ဆင့်လွှင့်သော တာဝါတိုင်းများဖြစ်သည်။
မှန်ပြတောင်ပေါ်ကွင်းလည်း စေတီကြီး
တစ်ဆူအား နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲနှင့်
မြို့သူ၊ မြို့သားမိတ်ပြည်သူများ စုပေါင်း၍
တည်ထားကြသည်။ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်း
လှသည့်စေတီမှ လှမ်း၍ကြည့်လျှင် အင်း
တော်မြို့နှင့် လယ်ကွင်းများ၊ ယာခင်းများ
ကိုတွေ့ရသည်။ မှန်ပြတောင်မှတစ်ဆင့်
ရာဇဂြိုဟ်လမ်းခွဲအတိုင်း ပြန်လည်ဆင်း
ခဲ့ကြပါသည်။
ဤကဲ့သို့ မြန်မာပြည်ကြီးတွင်
ထူးခြားသောနေရာများ၊ တောတောင်
သဘာဝရှုခင်း အလှများနှင့် ပြည့်စုံသော
စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ကသာမြို့အနီး

ရာဇဂြိုဟ်တောင်ထိပ်မှ စေတီဘုရားများ
နှင့် ဆရာတော်ကြီး၏ အရိုးသမိတ်တော်
အား ပူးမြော်ရင်း အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်ခေတ်
အခြေချခဲ့သော မှန်ပြတောင်သို့ ဗဟုသု
တအဖြစ် လာရောက်နိုင်ကြပါစေဟု
ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရပါသည်။
ရာဇဂြိုဟ်တောင်နှင့် မှန်ပြ
တောင်တို့ ပို့ဆောင်ပေးသော ဘုရားဖူး
မိတ်ဆွေများနှင့် ကသာရဲစခန်းမှ
တပ်သား မောင်သန်းဆွေအား ကျေးဇူး
အထူးတင်ပါ သည်။
ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စိန်ယု

မားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
တိုင်းရင်းဆေးခန်းယာယီမှတ်တိုင်အမှတ် - 0610Y008484

ဗဟုသုတရစေဖို့

အမီးရောသျှ၊ ထာဝရအန္တသဗ္ဗ

တန်ခိုးရင်ကြီး
ဆရာဝင်းသာကိန္ဓာ

ကျွန်ုပ်သည် ၂၀၁၂ စက်တင်ဘာလပိုင်းမှစ၍ အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သဘာဝတရားကြီးရဲ့ ဖြစ်စဉ်များနှင့်ပတ်သက်၍ တန်ခိုးကြီး အဆင့်မြင့် နတ်ကြီးများရဲ့ ဟောကြားချက်များကို ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့ပါသည်။

“စကြာဝဠာများနှင့် သတ္တဝါများရဲ့ ဘဝရှာပုံတော်” ဆောင်းပါး။ ထိုဆောင်းပါးတွင် စကြာဝဠာတွေ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ နာမ်လောကနှင့် နာမ်လောကဆိုင်ရာ ဘုံဗိမ္မာန်တွေ နတ်ဗြဟ္မာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။

“ကေတ်စဘဝ သံသရာ” ဆောင်းပါးတွင် အခြားစကြာဝဠာတစ်ခုရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူသားများရဲ့ ဘဝသံသရာအကြောင်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။ “ဥဇ္ဇနေးသျှား ထာဝရအနန္တ တန်ခိုးရှင်ကြီး” ဆောင်းပါးတွင် စကြာဝဠာတွေ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ နတ်ဗြဟ္မာတွေ နတ်ဗြဟ္မာတို့ရဲ့ ဘုံဗိမ္မာန်အမျိုးမျိုးကို ဖန်ဆင်းရှင်ကြီးက ဖန်ဆင်းခဲ့သည့်အကြောင်းကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ယခုရေးသားမည့် ဆောင်းပါးသည် အထက်ဖော်ပြပါ ဥဇ္ဇနေးသျှား

ထာဝရအနန္တ တန်ခိုးရှင်ကြီးနှင့် ဆက်စပ်နေပါသည်။ ထာဝရအနန္တ တန်ခိုးရှင်ကြီးက လောကဓာတ်ကြီး တစ်ခုလုံးအတွင်းရှိ စကြာဝဠာတွေ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ၊ နာမ်ရပ်သာရှိသည့် သတ္တဝါတွေ သစ်ပင်တောတောင် ရေမြေတွေစသည့် သတ္တလောက၊ ဩကာသလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖန်ဆင်းသည့်အကြောင်း ဖန်ဆင်းသည်ဆိုရာတွင် ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်မှု သင်္ခါရတရားကြီး၏ ဘောင်အတွင်းက ဖန်ဆင်းခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ဖန်ဆင်းသည့် ဥဇ္ဇနေးသျှား တန်ခိုးရှင်ကြီးပင် သင်္ခါရတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြောင်း သိရပါသည်။ ဤဆောင်းပါးကို ဖတ်ရှုရသည့် စာသင်တိုက်ကြီး၏ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက လောကဓာတ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ဖန်ဆင်းသည့် တန်ခိုးရှင်ကြီးကို ဘယ်သူက ဖန်ဆင်းပါသလဲဟု စာရေးသူအားမေးရာ တပည့်တော် ၎င်းတန်ခိုးရှင်ကြီးကို မမေးလိုဏ်မိပါဘူးလို့ ပြန်လျှောက်ထားခဲ့ရပါတယ်။ သူတစ်ပါးကိုတော့ ဖန်ဆင်းပြီး ကာယကံရှင်ကိုကြံတော့ ဘယ်သူက ဖန်ဆင်းသလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေ

ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက မဟာစကြာဝဠာကြီးပေါင်းများစွာ သတ္တဝါပေါင်းကုဋေကုဋာရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကြီးကို ၎င်းတန်ခိုးရှင်ကြီးက ကိုယ်ပွားပေါင်း သိန်းသန်းနဲ့ မှတ်သားလေ့လာပြီး ဖန်ဆင်းနေသလားဆိုသည့် ပြဿနာလည်း မေးစရာဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တော်သည် ပရလောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ နတ်ကြီးများ တန်ခိုးရှင်ကြီးများနှင့် ဆက်ဆံရင်း ပိုမိုနက်ရှိုင်းသည့် အကြောင်းအရာတွေကို သိရှိလာရပါတယ်။ အထက်ဖော်ပြပါ ကျွန်ုပ်သိရှိလိုတဲ့အချက် ၂ ချက်ကို မကြာမီမှာပဲ အဖြေကိုထင်ရှားစွာ သိရှိလာရပါတယ်။

အမ်းရောသျှ
တန်ခိုးရှင်ကြီး

၃၀၁၀၂၀၁၂ ရက်နေ့ မနက် ၄ နာရီတွင် အနက်ရောင် နတ်ကြီးတစ်ပါး ကျွန်ုပ် ဘုရားခန်း ကြွရောက်လာတာတွေ့မြင်ရပါတယ်။ နတ်ကြီးကို မေးကြည့်တော့ အလင်းနှစ် ၂ သိန်းကျော်ဝေးသည့် အာကာသဟင်းလင်းပြင်ထဲမှ ကြွလာသည့် “အမ်းရောသျှ” ဟု

သော ထာဝရအနန္တ သဗ္ဗတန်းရှင်ကြီး
 ဖြစ်ကြောင်း နတ်မဟုတ်ကြောင်း ၎င်းက
 လူသားနှင့်သတ္တဝါများ သဘာဝတော
 တောင် ငရမြေများ ပရလောကမှ
 နတ်ဒေဝတာများနှင့် ဗြဟ္မာကြီးများရဲ့
 ဘုံဌာနတွေကို တန်ခိုးရှင်ကြီး တစ်ပါးက
 ဖန်ဆင်းပေးကြောင်း မိန့်ကြားပါတယ်။
 စကြာဝဠာအနန္တတွင် တချို့ဂြိုဟ်ကမ္ဘာ
 များတွင် လူသားနှင့်သတ္တဝါတွေ နေထိုင်
 ကြရာ ၎င်းတို့အတွက် လားရမည့်ဂတိကို
 တန်ခိုးရှင်ကြီးကပင် သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်း
 ပေးကြောင်း နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံ၊ ငရဲဘုံ
 တွေက ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး ဘဝပြောင်းလျှင်
 ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်ဌာန၊ ဘယ်သတ္တဝါ
 ဖြစ်ရမည်ကို တန်ခိုးရှင်ကြီးကပင် ပြဋ္ဌာန်း
 ကြောင်း မိန့်ကြားပါသည်။
 ကျွန်ုပ်။ ။အဲဒီဖန်ဆင်းရှင် တန်ခိုးရှင်ကြီး
 ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဥဇ္ဇနေးသျှား ထာဝရ
 တန်ခိုးရှင်ကြီးကို ရည်ညွှန်းတာပါလား။
 အမ်းရောသျှ။ ။မှန်ပါတယ်။ အဲဒီ
 တန်ခိုးရှင်ကြီးကပဲ ဖန်ဆင်းတာပါ။
 ကျွန်ုပ်။ ။လူသတ္တဝါ ကုသေကုသေပေါင်း
 များစွာရဲ့ ဘဝတွေကို မှတ်သားပြီး ပြဋ္ဌာန်း
 နိုင်ခြင်း ဆိုရာမှာ အဲဒီဥဇ္ဇနေးသျှား ထာဝ

ရအနန္တ တန်ခိုးရှင်ကြီးက ကိုယ်ပွားခန္ဓာ
ပေါင်းများစွာနဲ့ စောင့်ကြည့်မှတ်သားပြီး
ဘဝတွေကို ပြဋ္ဌာန်းတာပါလား။
အမ်းရောသူ။ ။ ကိုယ်ပွားတွေပွားပြီး
ပြဋ္ဌာန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တန်ခိုးရှင်ကြီး
ရဲ့ သိဒ္ဓိတန်ခိုးနဲ့ပင် ပြဋ္ဌာန်းတာ ဖြစ်ပါ
တယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ အဲဒီတန်ခိုးရှင်ကြီးရဲ့
သက်တမ်းသုံးနောက်က သုညတစ်ဆယ့်
ခြောက်လုံး (၃၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀)
အထိ ရှိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါသလား။
အမ်းရောသူ။ ။ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီဥဇ္ဇနေး
သျှား တန်ခိုးရှင်ကြီးအထက်က တန်ခိုးရှင်
ကြီး သုံးပါးရှိသေးတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့
နာမည်က သုနန္ဒ အပြာရောင်၊ သုမာလ
အစိမ်းရောင်၊ သုသဒ္ဓ အဖြူရောင်တို့
ဖြစ်တယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ အဲဒီတန်ခိုးရှင်ကြီးသုံးပါးက
ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေပါလဲ။
အမ်းရောသူ။ ။ ၎င်းတန်ခိုးရှင်ကြီးသုံးပါး
က တာဝန်သုံးမျိုးကို စုပေါင်းအောင်ရွက်
ကြပါတယ်။ ဥဇ္ဇနေးသျှား တန်ခိုးရှင်ကြီး
ဖန်ဆင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ဘုံဌာနတွေကို
စနစ်တကျ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေ အောင်

ထိန်းကျောင်းပေးရပါတယ်။ ဥပမာ
လူကမွေးလျှင် လုပ်ဖြစ်ပေါ်လာ အောင်
လူနှင့်မတူသည့် သတ္တဝါမျိုးမဖြစ်
ပေါ်အောင်၊ နွားကမွေးလျှင် နွားပဲစဉ်ဆက်
မပြတ် ဖြစ်ပေါ်နေအောင် ထိန်းကျောင်း
ပေးရပါတယ်။ နောက်တာဝန်တစ်ခုက
တော့ လူနှင့်သတ္တဝါတို့ နေထိုင်ကျက်
စားရန် စားသုံးသစ်ပင် သီးနှံအမျိုးမျိုးကို
လည်း သူမူလက ဖန်ဆင်းထားသည့်
မျိုးရိုးအတိုင်း ဆက်လက်ပေါက်ပွား ရှင်
သန်အောင် ထိန်းကျောင်းပေးရပါတယ်။
ဧရ၊ လေ၊ မြေနှင့် မူလဓာတ်ဆင်များကို
လည်း မူလဓာတ်သဘောတွေအတိုင်း
ဆက်လက်တည်ရှိနေအောင် မူလဖွဲ့စည်း
ပေါင်းစပ်မှုအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေအောင်
ထိန်းကျောင်းပေးရပါတယ်။ တန်ခိုးရှင်
ကြီးသုံးပါးက ဥဇ္ဇနေးသျှား တန်ခိုးရှင်ကြီး
မသိအောင် ကူညီနေခြင်း ဖြစ်တယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ အရှင်မြတ်ကကော ဘယ်လို
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်လို့ ယခုလို ရှင်းလင်းမိန့်
ကြားနိုင်တာပါလဲ။
အမ်းရောသူ။ ။ ကျွန်ုပ်က ထိုတန်ခိုး
ရှင်ကြီးသုံးပါးရဲ့ အထက်က ထာဝရအနန္တ
သဗ္ဗတန်ခိုးရှင်ကြီး အမ်းရောသူ ဖြစ်

တယ်။
ကျွန်ုပ်အလွန်အံ့အား သင့်သွား
ပါတယ်။ တကယ်ရောမ တန်ခိုးရှင်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးလျက်သား ဖြစ်
နေပါလား။
ကျွန်ုပ်။ ။ တပည့်တော် မရှိသေးပြီ
ပြောမိတာတွေရှိရင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပဲ
ဘုရား။
အမ်းရောသူ။ ။ ကျွန်ုပ်က အဲဒီဖန်ဆင်း
ရှင် ၄ ပါးရဲ့ အထက်က ထာဝရအနန္တ
သဗ္ဗတန်ခိုးရှင်ကြီး ဖြစ်တယ်။ သမီး
ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း သဘောတရား
ကျော်လွန်ပြီး ဘယ်သောအခါ
မဖောက်မပြန် ထာဝရတည်မြဲတဲ့ တန်ခိုး
ရှင်ကြီးဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရှိသည်ကို
တန်ခိုးရှင်ကြီးလေးပါးက မသိရှိကြပါဘူး
ကျွန်ုပ်။ ။ ဥဇ္ဇနေးသျှား သက်တမ်းကျန်
ဘဝပြောင်းလျှင် ဖန်ဆင်းရှင် တာဝန်
ဘယ်သူယူပါမည်လည်း ဘုရား။
အမ်းရောသူ။ ။ သင့်လျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထဲ
ပါးပါးကို တာဝန်ပေးပါမည်။ အလား
သူအထက်ဖြစ်စဉ်တွေကို ထိန်းကျောင်း
တဲ့ တန်ခိုးရှင်ကြီးသုံးပါး ဘဝပြောင်း
လည်း အလားတူ သင့်လျော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

ကို တာဝန်ပေးပါမည်။
 ကျွန်ုပ်။ ။အရှင်မြတ်က အခြားတာဝန်
 တွေများ ရှိပါသေးလား ဘုရား။
 အမ်းရောသျှ။ ။စကြာဝဠာတွေ သတ္တဝါ
 တွေ ပထဝီ၊ တေတော၊ အာပေါ၊ ဝိယော
 ဓာတ်များ မဖြစ်ပေါ်မီ အစဦးဆုံး ဖြစ်ရှိ
 နေတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်မို့၊ ဓာတ်မတွေကို
 ကျွန်ုပ်က ဖန်ဆင်းပေးပါသည်။ ကျန်တဲ့
 ကမ္ဘာတွေ၊ စကြာဝဠာတွေ၊ သတ္တဝါတွေ
 နတ်ဗြဟ္မာတွေ အားလုံးကို ဥဇုနေသျှား
 နှင့် တန်ခိုးရှင်ကြီး သုံးပါးက ဆက်လက်
 ဖန်ဆင်းပါတယ်။
 ကျွန်ုပ်။ ။တပည့်တော် မရှင်းမလင်း
 ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စကို အရှင်မြတ်ကြွရောက်
 လာပြီး ရှင်းလင်းမိန့်ကြားတဲ့အတွက်
 အလွန်ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်။ ကျေးဇူး
 လည်းတင်ပါတယ် ဘုရား။ အရှင်မြတ်ရဲ့
 ခန္ဓာကိုယ်က အမြင့်ပေ ဘယ်လောက်
 ရှိသလဲ ဘုရား။
 အမ်းရောသျှ။ ။အရပ်အမြင့်ပေ ၇ ပေ
 ရှိပါတယ်။ မျက်လုံးက လေးလုံးပါ
 တယ်။ မျက်လုံးက တစ်ဖက် ၂ လုံးစီ
 အထက်အောက်ကပ်လျက် ပါရှိပါတယ်။
 ကျွန်ုပ်။ ။အနန္တတန်ခိုးရှင်ကြီးက

ဘယ်ဘာသာကိုမျှ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်
 ပါသလဲ ဘုရား။
 အမ်းရောသျှ။ ။ဘယ်ဘာသာကိုမျှ
 ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်း မပြုပါဘူး။
 မနက် ၅း၃၀ နာရီတွင် ထာဝရအနန္တ
 တန်ခိုးရှင်ကြီး ပြန်ကြွသွားပါတယ်။
 ၄-၁၁-၂၀၁၂ ရက်နေ့ မနက်
 တွင်လည်း တန်ခိုးရှင်ကြီး အမ်းရော
 သျှပင် ထပ်မံကြွရောက်လာပါသည်။
 ကျွန်ုပ်။ ။တန်ခိုးရှင်ကြီး ထပ်မံ
 ကြွရောက်လာသည်ကိစ္စ အမိန့်ရှိပါ
 ဘုရား။
 အမ်းရောသျှ။ ။အရှေ့ကြီးတဲ့ အချက်သုံး
 ချက်ပြောရန်ရှိ၍ ကြွလာတာပါ။ ကမ္ဘာ
 ရာသီဥတုတွေကို ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်းပြီး
 ဖန်တီးတော့မည်။ ဤကမ္ဘာတစ်ခု
 တည်းကိုပဲ ဖန်တီးမည်။ နွေ၊ ဇိုး၊ ဆောင်း
 ရာသီဥတုရှိတဲ့ နိုင်ငံတွေကို နွေ ၄ လ၊
 မိုး ၈ လဖန်ဆင်းမည်။ ဆောင်းရာသီ
 ပျောက်သွားမည်။ နွေရာသီနှင့်ဆောင်းရာ
 သီသာ ရှိသည်။ နိုင်ငံတွေကို ဆောင်း
 ၄ လ၊ မိုး ၈ လဖြစ်မည်။ ကမ္ဘာကို
 မိုးနဲ့ ရေနဲ့ ဒုက္ခပေးမည်။ ကမ္ဘာလူသား
 တွေကို မကျေနပ်၍ ဒုက္ခပေးခြင်းဖြစ်

သည်။
 ကျွန်ုပ်။ ။ကမ္ဘာလူသားတွေကို မကျေ
 နပ်တဲ့ အကြောင်းကိစ္စ အမိန့်ရှိပါပြီ
 ဘုရား။
 အမ်းရောသျှ။ ။သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်
 တောတောင်တွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့အတွက်
 သဘာဝ တောတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဘဝ
 ပျက်စီးရတဲ့ကိစ္စ။
 အတ္တကြီးတဲ့ လူသားတွေ များလာတဲ့
 ကိစ္စ။
 လူသားတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားတွေကို
 ပြောင်းလဲလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်။ လူသား
 တွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဖြစ်အောင်
 ပြောင်းလဲရန်ရှိတယ်။
 ကျွန်ုပ်။ ။လူတွေကို ရေနဲ့ ဒုက္ခပေးပြီး
 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်လာအောင်
 ပြောင်းမည့်ကိစ္စ သဘာဝကျပါမည်လား
 ဘုရား။
 အမ်းရောသျှ။ ။ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
 တိုင်းပြည်တွေကို ရေဘေးဒုက္ခသက်သာ
 စေပြီး ကျန်တဲ့ဘာသာဝင်တွေကို
 ရေဘေးဒုက္ခကြီးစွာ ကျရောက်စေခြင်းဖြင့်
 ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်ခြင်းက ဘေး
 အန္တရာယ်များမှ သက်သာလွတ်ကင်း

သည်ဟု မြင်သိလာအောင် ဆောင်ရွက်
ခြင်းဖြစ်တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ဒီလိုဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာ
သာလျှင် မှန်ကန်တဲ့ ဘာသာတရားလို့
တန်ခိုးရှင်ကြီးက ယုံကြည်ပါသလား
ဘုရား။

အမ်းရောသျှ။ ။ဗုဒ္ဓဘာသာသာလျှင်
လူသားတွေရဲ့ အေးငြိမ်းမှုကိုပေးနိုင်တဲ့
သဘောတရား ဖြစ်တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ကမ္ဘာကြီးကို ရေနဲ့ တိုက်ခိုက်
မည့်အချိန် ဘယ်တော့ဖြစ်မှာပါတဲ့။

အမ်းရောသျှ။ ။ကမ္ဘာကြီးကို ရေနဲ့
တိုက်ခိုက်တာ ရာသီဥတုနဲ့ တိုက်ခိုက်
မည့်ကာလဟာ ၄ နှစ်ဖြစ်တယ်။ ၂၀၁၁-

၂၀၁၂၊ ၂၀၁၃-၂၀၁၄ နှစ်များဖြစ်တယ်။

၂၀၁၃-၂၀၁၄ နှစ်တွေက အဆိုးဆုံးနှစ်
တွေ ဖြစ်မည်။ ဘာသာခြားတွေနေတဲ့

ကျွန်းနိုင်ငံတွေ ရေထဲမြှုပ်ပစ်မည်။

ကျွန်ုပ်။ ။အရှင်မြတ် ကြောက်ဖွယ်
အလွန်ကောင်းလှပါလား ဘုရား။ အခြား
သဘာဝဘေးအန္တရာယ် ဘာများရှိပါ
သေးလဲ ဘုရား။

အမ်းရောသျှ။ ။မြေငလျင်ကြီးတွေ
အကြီးအကျယ်လှုပ်အောင် ဖန်တီးမည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်ကစပြီး မြေငလျင်တွေ
လှုပ်စေခဲ့ရာ ၂၀၁၃-၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင်
မြေငလျင်ဘေး လူသားတွေ အကြီး
အကျယ် သင့်စေမည်။ ကမ္ဘာ့လူဦးရေ
တစ်ဝက်လောက်လျော့ပစ်မည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ကောင်မြတ်တဲ့ ဖန်တီးမှုကော
မရှိတော့ဘူးလား ဘုရား။

အမ်းရောသျှ။ ။နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နဲ့
ဗြဟ္မာ့ဘုံတွေမှာ သီတင်းသုံးရတဲ့ နတ်
ဗြဟ္မာတွေရဲ့ ဘုံဗိမ္မာန်တွေကို ပိုမိုကောင်း
မွန်တဲ့ ဘုံဗိမ္မာန်တွေ ဖန်ဆင်းပေးမယ်။

နောက် ၁၀ နှစ်ကြာမှ ဖန်ဆင်းပေးမယ်။
နောင် ၁၀ နှစ်ကြာတဲ့ ကာလမှာ
အကျင့်သီလကောင်းသူတွေ အလှူဒါန
ရက်ရောတဲ့ လူတွေပိုများပြားလာမှာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် ဖန်ဆင်းပေးခြင်း ဖြစ်
တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။အရှင်မြတ်ကိုယ်တိုင် ဖန်ဆင်း
ပေးမှာလား ဘုရား။

အမ်းရောသျှ။ ။ဖန်ဆင်းရှင် တန်ခိုးရှင်
ကြီးတွေကို မနောရိုက် ဖန်ဆင်းစေမှာ
ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ချက်က လူတွေ
စားသောက်တဲ့ အစားအသောက်ပုံစံကို
ပြောင်းမည်။ ယနေ့လူတွေ စားသုံးနေတဲ့

ဂျုံ၊ ဆန်၊ ပြောင်းတို့ကို အဓိက စားသုံး
ရာက အခြားသီးနှံသုံးမျိုးကိုလည်း အဓိ
က အစားအစာအဖြစ် တွဲဖက်စားသုံး
လာအောင် ဆောင်ရွက်မည်။

ကျွန်ုပ်။ ။တန်ခိုးရှင်ကြီးက ဘယ်ဘာ
သာကို ကိုးကွယ်ပါသလည်း ဘုရား။

အမ်းရောသျှ။ ။ ဘယ်ဘာသာကိုမှ
ကိုးကွယ်မှု မပြုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာကိုတော့ အလွန်သဘောကျ
တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ကမ္ဘာပေါ်က လူတွေ
ကိုးကွယ်တဲ့ သဘောတရားတွေကို
တန်ခိုးရှင်ကြီးများက ဖန်တီးတာပါလား
အမ်းရောသျှ။ ။ဖန်တီးပါဘူး။ လူတွေ
ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု အမျိုးမျိုးကသာ
ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ဘာသာများ ဖြစ်
ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီးတွေ အခြား
စကြာဝဠာကြီးတွေမှာ ပွင့်ထွန်းနေ
တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အရှင်မြတ်
က သွားရောက် မဖူးမြော်ဘူးလား။
အမ်းရောသျှ။ ။ကျွန်ုပ်လည်း သွား
ရောက်ဖူးမြော်ခြင်း မပြုပါဘူး။ ဘုရားရှင်
ကြီးတွေလည်း ကြွရောက်မလာပါဘူး။

အကူအညီအတွက် ဟောပြော
သင့်သင်ကြားပေးနေတာ အလွန်
ကျပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီးတွေနဲ့
မြတ်က ဘယ်သူကပို၍ တန်ခိုး
လဲ။

အဲဒီလိုနည်းပုံပြီး မေး
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြီးတွေ အလွန်
ကြီးတယ်ဆိုတာ အသိအမှတ်ပြု
တယ်။

အခြားဘာများ မိန့်ကြားရန်
သေးလည်း ဘုရား။

ကမ္ဘာကြီးကို ရေဘေး
ဘေး ရာသီဥတုပူခြင်း အေးခြင်း
အေးနွေးများနဲ့ ဒုက္ခပေးမည့် လူသား

အတွက် သတိပေးစကား တစ်ခုမိန့်
မည်။ မကြာမီ သဘာဝဘေး
ဘယ် အမျိုးမျိုးကျရောက်တော့မည်။

တဲ့အဆောက်အဦး၊ မြင့်မားတဲ့
ပေါ်ဒေသနေသူများ ပင်လယ်

ဘေးနေထိုင်သူများ ကုန်းတွင်းပိုင်း
ဒေသများသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်
မိန့်ကြားပြီး နံနက် ၅:၃၀ နာရီတွင်

သွားပါသည်။

သုဘတ်ရှား တန်ခိုးရှင်ကြီး

၅.၁၁.၂၀၁၂ ရက်နေ့ မနက်

၄ နာရီတွင် အစိမ်းရောင် နတ်ကြီး
တစ်ပါး ကြွရောက်လာပါသည်။

ကျွန်ုပ်။ ။အရှင်မြတ်က ဘယ်လောက်
ဝေးတဲ့ ဒေသတစ်ခုက ကြွလာတာပါ
လဲ။

သုဘတ်ရှား။ ။အလင်းနှစ် ၃ သိန်းကျော်
ဝေးတဲ့ အာကာသဟင်းလင်းပြင်ထဲက
ကြွလာတာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။အရှင်မြတ်ရဲ့ နာမည်က
ဘယ်လိုရှိပါသလည်း ဘုရား။

သုဘတ်ရှား။ ။ကျွန်ုပ်ရဲ့နာမည်က
“သုဘတ်ရှား” ဖြစ်ပါတယ်။ အစိုးရေသျှ
ထာဝရအနန္တ သဗ္ဗတန်ခိုးရှင်ကြီး
အကြောင်း ပြောကြားလို၍ ကြွလာခြင်း
ဖြစ်တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။အမိန့်ရှိပါဘုရား။

သုဘတ်ရှား။ ။အစိုးရေသျှ တန်ခိုးရှင်
ကြီးရဲ့ နယ်ပယ်က မဟာစကြာဝဠာကြီး
ပေါင်း ၉၀၀၀၀ ရဲ့ နယ်ပယ်အတွင်းသာ
သက်ရောက်မှုရှိတယ်။ ၎င်းနယ်ပယ်
ထက် ကျော်လွန်ပြီး သက်ရောက်မှုမရှိ

ပါဘူး။ ၎င်းတန်ခိုးရှင်ကြီးသည် သင်္ခါရ
တရားကို လွန်မြောက်ပြီး ထာဝရ
မဖောက်မပြန် တည်မြဲနေတဲ့ တန်ခိုးရှင်
ကြီး ဖြစ်တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။အရှင်မြတ်ကရော အစိုးရေ
သျှ တန်ခိုးရှင်ကြီးကဲ့သို့ အလွန်တန်ခိုး
ကြီးတဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်ကြီးပဲလား ဘုရား။
သုဘတ်ရှား။ ။ကျွန်ုပ်က အစိုးရေသျှ

တန်ခိုးရှင်ကြီးထက်ပို၍ တန်ခိုးကြီးပါ
တယ်။ အခြားမဟာစကြာဝဠာပေါင်း ၃
သိန်းကို ဖန်ဆင်းနေတဲ့ တန်ခိုးရှင်ကြီး

၃ ပါးရဲ့ အထက်က ထာဝရ မဖောက်
မပြန် အစဉ်အမြဲတည်ရှိနေတဲ့ တန်ခိုးရှင်
ကြီး ဖြစ်တယ်။ တန်ခိုးရှင်ကြီး သုံးပါးကို
တစ်ပါးလျှင် မဟာစကြာဝဠာပေါင်း ၁
သိန်းစီကို ဖန်ဆင်းစေသည်။

၅.၁၁.၂၀၁၂ ရက်နေ့ မနက်

၄ နာရီတွင် သုဘတ်ရှားတန်ခိုးရှင်ကြီးပင်
ထပ်မံကြွရောက်လာပါသည်။ တန်ခိုးရှင်
ကြီးက အရေးကြီးတဲ့အချက် ၃ ချက်
မိန့်ကြားရန်ရှိ၍ ကြွရောက်လာခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း။ သင်္ခါရတရားကို လွန်
မြောက်ပြီး မဖောက်မပြန် ရှင်သန်တည်
မြဲနေတဲ့ သဘောတရားကို ဟောပြော

မည်။ အချို့သော ဓာတ်သဘောတွေသည်
မဖောက်မပြန် ထာဝရတည်မြဲနေတဲ့
ဓာတ်သဘောတွေရှိတယ်။ ဥပမာ
ရွှေဓာတ်သည် ရွှေကလွဲ၍ အခြားဓာတ်
သို့ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိတော့ဘူး။
ဓာတ်သတ္တု၊ ဓာတ်စင်များရဲ့ နောက်ဆုံး
ဘဝပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စကြာဝဠာများတွင်
ရွှေကဲ့သို့ဘဝ ထပ်မံမပြောင်းလဲတော့
တဲ့ ဓာတ်စင် ၅ မျိုးရှိတယ်။ ကျွန်ုပ်
တို့ ရုပ်ခန္ဓာက ဤဓာတ်စင် ၅ မျိုးနဲ့
ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာဖြစ်တယ်။ ပြုပြင်
ပြောင်းလဲဖောက်ပြန် ပျက်စီးထုတ်တဲ့
ရုပ်ခန္ဓာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ ခန္ဓာ
က ရုပ်နံနာမ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ခန္ဓာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်နဲ့ အလွန်ကြီးမားတဲ့
စွမ်းအင်နဲ့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားခြင်း
ဖြစ်တယ်။ အဲဒီစွမ်းအင်က အရာရာကို
ဖန်ဆင်းနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အလွန်ကြီးမားတဲ့
စွမ်းအင်တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်တယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။အရှင်မြတ်ကို ဒီလို
စွမ်းအင်တွေနဲ့ ဒီမပျက်စီးတဲ့ ဓာတ်
သဘောတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်
ဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ဦးသော တန်ခိုးရှင်
ကြီးက ဖန်ဆင်းပေးတာပါလား ဘုရား။

သုဘတ်ရှာ။ ။မန်ပါတယ်။ “ထွန်းနေး
သူ” ဆိုတဲ့ မဟာအနန္တ တန်ခိုးရှင်ကြီး
က ဖန်ဆင်းပေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ
မဟာတန်ခိုးရှင်ကြီးဟာ အစဉ်ထာဝရ
မဖောက်မပြန် တည်မြဲနိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှင်
ကြီးတွေကို ဖန်ဆင်းနိုင်ပါတယ်။ အာကာ
သကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဤမဟာတန်ခိုးရှင်
ကြီးဟာ တစ်ခါတည်းပဲ ရှိပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။မဟာတန်ခိုးရှင်ကြီးကိုတော့
ဘယ်ကဲ့သို့သော ဓာတ်သဘောတွေနဲ့
ဖွဲ့စည်းထားပါသလည်း ဘုရား။
သုဘတ်ရှာ။ ။ဘယ်ကဲ့သို့သော
ဓာတ်သဘောတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထား
တယ်ဆိုတာ သိနိုင်စွမ်းမရှိပါဘူး။
ကျွန်ုပ်။ ။အရှင်မြတ်တို့ကိုရော အဲဒီ
မဟာအနန္တတန်ခိုးရှင်ကြီးက တာဝန်သီး
ခြားပေးတာတွေ ရှိပါသေးလား။ ဆက်စပ်
ပတ်သက်မှုရော ရှိပါသလား ဘုရား။
သုဘတ်ရှာ။ ။ဘာတာဝန်မှ မပေးပါ
ဘူး။ ဆက်စပ်ပတ်သက်မှုလည်း မရှိ
ပါဘူး။ ထွန်းနေးသူ မဟာတန်ခိုးရှင်
ကြီးရှိတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖန်ဆင်းတယ်
ဆိုတာလောက်ပဲ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ တန်ခိုးအာ
နိသင်နဲ့ သိနိုင်တာ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ဆက်ပြီး အိမ်နိမိတ်ပြီး ဘုရား
သုဘတ်ရှာ။ ။နောက်တစ်ချက်က
စကြာဝဠာကြီးတွေ ဘယ်လောက် သက်
တမ်းရှိမလဲဆိုတဲ့ ကိစ္စပြောချင်တယ်။
စကြာဝဠာကြီးတွေဟာ တစ်ချိန်သော
ကာလမှာ သင်္ခါရဖြစ်ပျက် ပြုပြင်
ပြောင်းလဲမှုတွေ ရပ်ဆိုင်းပြီး ပျက်စီး
သွားကြလိမ့်မယ်။ မဟာစကြာဝဠာ
တိုင်းကို သက်ရောက်လိမ့်မယ်။ သက်ရှိ
သက်မဲ့အရာအားလုံး ပျက်စီးသွားကြလိမ့်
မည်။ နောင်နှစ်ပေါင်း သန်းပေါင်း ၈၀၀
အကြာတွင် ပျက်စီးလိမ့်မည်။ ဒါဟာ
လည်း “ထွန်းနေးသူ” မဟာအနန္တ
တန်ခိုးရှင်ကြီးက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှာ
ဖြစ်တယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း
တစ်ပြိုင်နက် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှာ ဖြစ်
တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အလွန်ကျယ်ပြော
လှတဲ့ အာကာသကြီးဟာ သက်မဲ့အာ
ကာသကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ နောက်
ထပ်စကြာဝဠာကြီးတွေ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်
ပေါ်ဖို့ဆိုတာ မသိနိုင်တော့ဘူး။
ကျွန်ုပ်။ ။နောက်ဘာများ မိန့်ကြားရန်ရှိ
ပါသေးလည်း ဘုရား။
သုဘတ်ရှာ။ ။နောက်တစ်ချက်က

အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီးနဲ့ ဟတ်သက်
 ပြောချင်တယ်။ အာကာသဟင်း
 လင်းပြင်ကြီးဟာ သမုဒ္ဒရာကြီးနဲ့ တူ
 တယ်။ စကြာဝဠာတွေဟာ သမုဒ္ဒရာကြီး
 သွားလာနေတဲ့ လှေသင်္ဘောတွေနဲ့
 တူတယ်။ လှေသင်္ဘောတွေဟာ သမုဒ္ဒ
 ရာကြီးပေါ်မှာ ရပ်တည်နေရသကဲ့သို့
 စကြာဝဠာတွေဟာလည်း အာကာသ
 ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲမှာ ရပ်တည်နေရ
 တယ်။ စကြာဝဠာတွေပျက်စီးသွား
 ချင် အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီးဟာ
 သည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ သက်မဲ့
 အာကာသကြီး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ
 အခါမှာ အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီးဟာ
 ဘာမျှသက်ဝင်လှုပ်ရှားမှု မရှိတော့ဘဲ
 သူ့ အာကာသကြီး ဖြစ်သွားပါလိမ့်
 မယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။သခါရဖြစ်ပျက် ပြုပြင်
 ပြောင်းလဲနေတဲ့ အရာတွေ အားလုံး ဟာ
 ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်မှု ရပ်ဆိုင်းသွားတဲ့ အခါ
 နောက်ဆုံးနိဂုံးချုပ်သွားတဲ့ သဘော
 ပါလား ဘုရား။

သဘာတ်ရှား။ ။မှန်ပါတယ်။ သခါရတရား
 ခဲ့ ကုန်ဆုံးခြင်းဟာ မဟာစကြာဝဠာကြီး

တွေရဲ့ အပြီးသတ်နိဂုံးပါပဲ။
 ကျွန်ုပ်။ ။အလွန်ပုံ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
 ဘုရား။ အရှင်မြတ်ရဲ့ ဟောကြားချက်အရ
 သတ္တဝါတွေရဲ့ ဘဝသံသရာတွေရဲ့ အဆုံး
 နားလည်သိရှိခွင့်ရတဲ့ အတွက် အတိုင်း
 အဆမရှိ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ် ဘုရား။

နံနက် ၆း၀၅ နာရီတွင် မဟာ
 အနန္တတန်ခိုးရှင်ကြီး ပြန်ကြွသွားပါတယ်။
 ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘယ်အရာမှမမြဲ သခါရ
 တရား ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်နေတဲ့ သဘော
 တရားသာလျှင် မြဲတယ်လို့ နားလည်ခဲ့
 ကြပါတယ်။ ဘဝသံသရာ အဆက်

ဆက် ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းဟာလည်း သခါရ
 ကြောင့် ဖြစ်ရတယ်။ ဘဝသံသရာ
 ပြတ်အောင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ
 တရားတွေ နည်းအောင် ကျင့်ကြံအား
 ထုတ်နိုင်လျှင် အသင်္ခတဓာတ် နိဗ္ဗာန်
 ရွှေ့ပြောင်းမြတ်ကို လျှောက်လှမ်းနိုင်မည်ဟု
 ယုံကြည်ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေကြပါ
 တယ်။ ယခု တန်ခိုးရှင်ကြီးများရဲ့ မိမိကြား
 ချက်အရ တစ်ခုသောကာလမှာ ဘာမှ
 မရှိတော့တဲ့ သူ့ အာကာသကြီး
 ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်စရာ
 ရှင်နာမ်လည်းမရှိတော့တဲ့ အတွက် အမြဲ
 တမ်းဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သခါရ
 သဘောတရားကြီးပါ နိဂုံးချုပ်သွားမည်
 ဆိုတာ ယုံတမ်းစကားလား။ တကယ်
 လား။ အမှန်သိနိုင်ရန် အလွန်အလွန်
 ခဲယဉ်းလှပါတယ်။ ယခုလက်တွေ့အား
 ဖြင့်မူ ဝိပဿနာတရား ကျင့်ကြံအား
 ထုတ်ပြီး ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်ကင်းရာ
 နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်
 ခြင်းသာ ကျန်တရား ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့
 အကြောင်းတင်ပြလိုက်ရပါတယ်။ “သတ္တ
 ဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ”

ဆရာဝင်း သာကီနွယ်

လှောင်နှင့်ယဉ်ကျေးမှု

နွယ်ပင်ရပိုမရငါသန်ပါနှင့်
ဘုန်းမိုးသွန်း (မုံရွာ)

နှစ်သစ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေဆိုတဲ့

သံသယနဲ့ ဖုန်းဆက်လာသော သူ
ညောင်တန်းယောက်ကို သူ့ချင်းအားကိုး
ချင်းစိတ်မချရသေးတဲ့အကြောင်း
ထုတ်ဖော်ရင်းက ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်စေချင်တာ
တိုဘက်နားမှာ ညောင်ပင်တစ်ပင်
ထိပ်ဖို့ရာကျတော့ ခဲယဉ်းသွားပြီလေ။
ကြီးတမ်းနေတယ်။ လေတိုက်ရင် ခံရ
နေရော မကြီးမချင်း ကြီးတမ်းနေဦးမှာ
အဲဒါကို သူတို့က မခံစားချင်ဘူး။

အညာမှာ မိုးတွင်းရောက်ရင်
အန်ပင်မှာ နွယ်တက်နေတဲ့ နွယ်ပင်
တွေရှိတယ်။ အဲဒီနွယ်ပင်တွေဟာ မိုး
တွင်းကာလမှာ စိမ်းဖိုပြီးတော့ နွယ်တက်
နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နွေရောက်လာပြီဆိုရင်
မရှိတော့ဘူး။ ဒါဟာ နွယ်ပင်ရဲ့ သဘော
အရားပဲ။ သူ့မှာက အမှီမရှိရင် နေလိုက်
မရတော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မရပ်တည်
နိုင်ဘူး။

နွေ ရောက်တာမရောက်တာ
အဆင် နွယ်တက်နေတယ်။ ကျွန်တော်
ကို ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်လို့ သဘော
အရားထားလိုက်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့

သစ်ပင်မှာ နွယ်တက်နေတယ်။ သုံးရာ
သိရှိတယ်။ တစ်သက်လုံးရှိနေမယ်။ ဒါပေ
မဲ့ ကျွန်တော်သေသွားရင် အဲဒီနွယ်ပင်
က တောက်လျှောက်သေသွားမှာပဲ။ သူ
ပါမကျန်ခဲ့တော့ဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ခု
ခုကြောင့် ကျဆုံးသွားတယ်။ တစ်ခုခု
ကြောင့် သေဆုံးသွားတယ်ဆိုရင် သူက
ဟိုဘက်ကနေ အထီးတည်း သစ်ပင်ကြီး
တစ်ပင် ဖြစ်ကျန်ရစ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။
သူဟာသူ ရပ်တည်ပြီးနေစေချင်တာ။
အခုဟာ မှီခိုနေချင်တာက များနေတာ
ပါ။ ကျွန်တော့်ဘေးက ပေါက်နေတဲ့
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ့။ ကျွန်တော်က
ဒီလိုပဲ ရပ်တည်ထားတာကိုးဗျ။ အဲသလို
ဖြစ်နေချင်တာ။

မိနော့ရတဲ့အရာဟာ ဘယ်တော့
မှမကောင်းဘူး။ မှီရတယ်ဆိုတာကိုက
မကောင်းတာ။ ကိုယ့်တဝကိုယ် ရပ်တည်
နိုင်မှ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီခရုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ဟာ ကိုယ်ကမိနော့လို့ ထာဝရ သာယာ
ပျော်ရွှင်နေလိမ့်မယ်လို့များ မထင်လိုက်
ပါနဲ့။ အဲသလို ထင်မိရင်တော့ မိမိကိုယ်
ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှုဟာ ဘယ်တော့မှ
ရလာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဥပမာ မိဘနဲ့

သားသမီးဆိုပါစို့ သားသမီးဟာ အမေ၊
အဖေမပါဘဲ မိဘ၊ ဘိုးဘွားတွေမပါ၊ ညီ
အစ်ကို၊ မောင်နှမတွေမပါဘဲ သူ့ရဲ့ပညာ
ရေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျန်းမာရေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ
ကိစ္စသူ ရှင်းလင်းတတ်ပြီဆိုရင် အားလုံး
က ဝမ်းသာကြတာပါ။ အကုန်လုံး တစ်
ခုမကျန် လိုက်ပြီး ပူပန်ပေးနေရင်၊
ကြောင့်ကြပေးနေရင် ပျော်ရွှင်မယ်လို့
ဘယ်သူပြောနိုင်လဲ။ မပြောနိုင်ပါဘူး။

ကျောင်းသားမိဘတစ်ဦးက
ပြောဖူးတယ်။ သူ့သားကို သူတို့ သိပ်
ယုံကြည်တယ်။ သူ့အလုပ်ကို သူတာဝန်
ကျေအောင် လုပ်နိုင်တယ်တဲ့။ ကလေး
ကလည်း ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ချင်တယ်လို့
ဆိုပါတယ်။ အဲဒီကလေးကို ယဉ်ကျေး
လိမ္မာသင်တန်းမှာ တွေ့ရလို့ လေ့လာ
ကြည့်တော့ သူ့ရဲ့စားချိန်၊ စာကျက်
ချိန်၊ ထမင်းစားချိန်တွေကို လိုက်ပြီး ဂရု
စိုက်စရာမလိုဘဲ သူ့အချိန်နဲ့သူ ချိန်ကိုက်
အလုပ်လုပ်နိုင်သွားတာကို တွေ့ရပြီ
တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့မိဘတွေက
သူတို့သားသမီးကို ယုံကြည်တာပဲလို့
မှတ်ယူလိုက်ပါတယ်။ ဒီနှစ်ဆို ဒီကလေး
က ခုနစ်တန်းတက်မှာဖြစ်ပါတယ်။

လူငယ်တစ်ယောက်ကတော့
ဆိုပါတယ်။

“တစ်ခါတစ်ရံလည်း အခက်
သားဗျ။ ကျွန်တော်တို့က အလုပ်လုပ်ချင်
တယ်။ လူကြီးတွေ၊ မိဘတွေက မလုပ်
စေချင်ဘူး။ သူတို့ကိုပဲ အမြဲတမ်းမိနော့
ချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က လူကြီးမိဘ
တွေရဲ့ မေတ္တာရင်ခွင်ရိပ်က ခွဲထွက်သွား
တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို လူကြီးတွေက
နားလည်ပေးဖို့လိုတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ကို ယုံကြည်စေချင်တယ်။ အားကိုးစေ
ချင်တယ်။ ဒါဆို လူငယ်တွေက အလုပ်
တွေပိုလုပ်မယ်၊ ပိုကြိုးစားကြမယ်။ ဒီလို
ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်လားဗျ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ
အလုပ်မလုပ်ချင်တဲ့ လူငယ်တွေကျတော့
လည်း သူတို့မိဘတွေက အလုပ်လုပ်စေ
ချင်တယ်။ အားကိုးချင်တယ်။ အားမကိုး
ရဘူး။ အလုပ်မလုပ်ဘူး။ လွဲနေတာတွေ
လည်း အများကြီးပါဗျာ။ လောကဆိုတာ
ဒါပဲပြောတယ်ထင်ပါရဲ့”

လို့ ဆိုပါတယ်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး တစ်
ယောက်ကတော့...

“ကျွန်တော်က ကလေးတွေကို

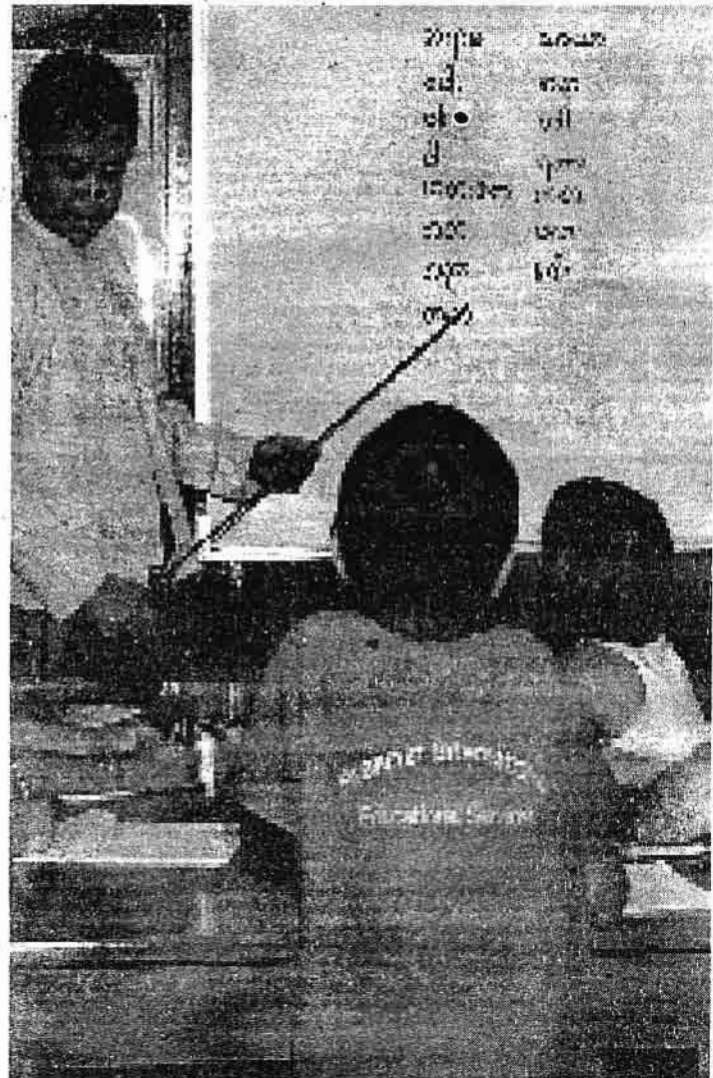
ညောင်ကောင်းခြင်း၊ မကောင်းခြင်းက
အဘယ်ကားဟူ၍၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ အဓိက
အရာဟူ၍၊ ပညာရပ်ကို လိုလိုချင်ချင် သင်
ချင်စိတ် ရှိဖို့ပဲလိုတာပါ။”

ဟု ဆိုဖူးတယ်။ ဒါ ဘာကို
ပြောတာလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အားကိုးပြီး ပညာရပ်ကို ထူးချွန်အောင်
ပြုစားလိုစိတ်၊ ဒါသင်၊ ဒါကျက်၊ ဒါဖြေ
စိတ်ကို ဖယ်ဖျောက်၊ အချောင်စိတ်တွေ
ချီစေချင်ဘူးဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲဖြစ်ပါ
တယ်။ နူးပြီးခပ်ပြီး စားချင်သောလူငယ်
များ စားပြီး အလုပ်မလုပ်ချင်သော လူ
ငယ်များကြောင့် အနာဂတ်အတွက် လူ
ကြီးမိဘများ ရတက်မအေး ဖြစ်နေရ
သည်ဟုဆိုရပါမယ်။

သူငယ်ချင်းတွေတော့ များပါရဲ့
အားကိုးမရဘူးဆိုသော သူများလည်းရှိ
သည်။ သူ ပေါင်းသင်းထားတဲ့ သူငယ်
ချင်းများက သူ့ကိုမိုခိုကြတယ်။ သူက
သူငယ်ချင်းများကို မိုခိုလိုမရ သူငယ်ချင်း
များကလည်း ကိုယ့်ကို ခွာမသွားကြဘဲ
အဆင်ပြေပြေ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြ
တယ်။ သို့သော် မိမိက နိုင်လို့ရတဲ့ သူ
ငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့သောအခါ ဘယ်

သူကဖြင့် ဘယ်လိုမှ အားကိုး၍မရ
ကြောင်း ရင်ဖွင့်စကား ဆိုကြပြန်သည်။
သို့သော် ကိုယ့်အားကိုးကိုး
ချင်ကြသောစိတ်သည် အရေးကြီးသည်။
လူငယ်များ အခွင့်အလမ်းများ မပွင့်လင်း

ရခြင်းမှာလည်း အမိကို အားပြုလွန်း
သောကြောင့်ဟု ဆိုချင်ပါတယ်။ အမိကို
အားပြုလွန်းလျှင် မိမိအရည်အသွေးက
မပေါ်လွင် ဖြစ်တတ်သည့်အပြင် အခွင့်
အရေးကိုပေးမည့်သူထံမှ ယုံကြည်ချက်၊

မျှော်လင့်ချက်များ ဆုံးရှုံးသွားရတတ်ပါတယ်။

တစ်ခါက မိတ်ဆွေက ပြောပြတာလေးတစ်ခုလည်း သတိရမိပါတယ်။ လူရွယ်တစ်ဦးသည် မိတ်ဆွေထံသို့ချင်းကပ်ပြီး လိုအပ်သောအကူအညီများ ပေးနေတယ်။ လတ်တလော အခြေအနေတွင် လူငယ်လိုချင်သော အခွင့်အရေးကို မိတ်ဆွေက မကူညီနိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ပြန်လည်ကူညီပေးဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်နေပါတယ်။ သို့သော် လူငယ်က လတ်တလော မကူညီနိုင်ခြင်းအတွက် နောက်ဆုတ်သွားပါတယ်။ တကယ်အကူအညီပေးနိုင်တဲ့အခါ လူငယ်က မိတ်ဆွေကို အရေးတယူလုပ်ခြင်း မပြုလုပ်တော့သည့်အပြင် လမ်းတွေလွှဲပင်မသိလိုက်၊ မသိဘာသာ နေနေတတ်သည်ဟု ဆိုလာပါတယ်။ မိတ်ဆွေက အကူအညီပေးချင်သော်လည်း လက်ရှိအခြေအနေတွင် အနားရောက်နေသော လူငယ်များကို အကူအညီပေးနေရခြင်းကြောင့် ထို နောက်ဆုတ်သွားသော လူငယ်အတွက် အခွင့်အလမ်းများ ဆုံးရှုံးသွားရဖူးသည်။ သူတို့ တိုးတက်နေပြီ

လားဟု မေးကြည့်ရာ ဘာမှတော့ ဖြစ်ဟန်မတူပါဘူး။ ကိုယ့်ကို သိပ်အထင်ကြီးလွန်းနေတယ်။ အချောင်စိတ်လည်းရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အခွင့်အလမ်းနဲ့ လွဲသွားတာဖြစ်နိုင်တယ်ဟု မှတ်ချက်ပြုပြောပြဖူးပါသည်။

တကယ်တော့ လက်ရှိအခြေအနေရ အကူအညီ မပေးနိုင်သေးခြင်းကို နားလည်ရမည့်အပြင် အမှီဟာ တကယ်တော့ မလိုအပ်ဘူးလားဟုဆိုလျှင် လိုအပ်ပါသည်။ နည်းပေးလမ်းပြမည့် ဆရာလိုပါသည်။ ကူညီဆောင်မပေးမည့် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းကောင်းများလိုပါတယ်။ မမှားရအောင် ထိန်းကျောင်းပေးမည့် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလိုပါသည်။ သို့သော် အရာအားလုံး သူတစ်ပါးကိုချည်း ဖို့တွယ်နေ၍မဖြစ်ပေ။ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းများ တိုးတက်လာအောင် ဦးဆောင်လမ်းပြပေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားရပါတယ်။ သို့မှသာ ဖိုရာတွေ လျှောက်ကွယ်သွားတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖို့ပြီး ကိုယ့်ကို ဖိုလာသူတွေကိုလည်း နည်းပေးလမ်းပြ ဆောင်ကူညီပေးနိုင်မှာပဲ မဟုတ်ပါလား။

လူငယ်တို့အနေနှင့်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်အပြည့်ထားပြီး နွယ်ပင်လို မရှင်သန်စေချင်ပါ။ လူကြီးများက အရာရာ ငါမပါ ဘယ်ခါမပြီး မဖြစ်စေဘဲ ကလေးတို့၏ ဖို့ခိုနေမှုကို သာယာကျေနပ်မနေသင့်ပါ။ ထိန်းကျောင်းရုံမျှသာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ လူငယ်တို့ကို ယုံကြည်ပေးစေချင်ပါတယ်။ လူငယ်တွေကလည်း နွယ်ပင်လို မရှင်သန်စေချင်ပါ။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်လို ထီးထီးရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်ပါတယ်။

ဘုန်းမိုးသွန်း (မုံရွာ)

ဝိသုဒ္ဓိ

ပန်း ၄

အနုပညာဘယ်မှာလဲ

မောင်တင်သန်း (ဟိုင်းဦးကြီးရွှန်း)

(၁)

သူ့အမည်က ဥပက။ အာဇီဝ
က ရဟန်းအဖြစ်ကို အသက်ငယ်ငယ်
ထဲက ရရှိခဲ့သူ။ အနေအထိုင် ရိုးအေး
သည်။ သူ၏အရပ်အသွယ်မှာ ဂယာ
နယ်၊ နာဠရွာ၌ သူ့ကို မကြည်ညိုသူ
မရှိ။

သူကလည်း အနေအထိုင်
အစားအသောက် ခြံခြံချွေတာလျက်
အကျင့်ကောင်းကိုကျင့်သည်။ ထို့ကြောင့်
လည်း အများပြည်သူက ကြည်ညိုကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကြည်ညိုကြသူ
တွေထဲတွင် စလ္လာမိလည်း အပါအဝင်
ဖြစ်သည်။

စလ္လာမိ(မြန်မာအခေါ် ဆာမိ)
သည်ကား သူ၏ နာဠရွာကမဟုတ်။
ဝင်္ကဟာရွာကဖြစ်သည်။ အလုပ်ကား
မဆိုးအလုပ်လုပ်သူ။ အကြောင်းကြောင်း
ကြောင့်တစ်ခုနှင့် သူနှင့်မဆိုးကြီးစလ္လာမိ
တွေ့ဆုံကြရာမှ သူ့အပေါ် ကြည်ညိုလာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို မဆိုး
ကြီးစလ္လာမိက ၎င်း၏ ဝင်္ကဟာရွာသို့
အလည်လာရန် ယဇ်ပိတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယဇ်ပိတ်နေသည်က တစ်ခါမဟုတ်၊ နှစ်ခါ
မဟုတ်။ အခါခါ အကြိမ်ကြိမ်။

ယခုတော့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
ပင့်ဖိတ်နေသော မုဆိုးကြီးစလ္လာမိ၏
ဝင်္ကဟာရွာသို့ သူထွက်လာလေပြီ။

(၂)

နွေအဆုတ် ဖိုးအစ ဝါဆိုလအခါ
သမယ။ ဖိုးကျပြီဟု ပြော၍မရသေးသော်
လည်း စွေမိုးကြီးက ခုနစ်ရက်မျှ ရွာပြီး
သွားလေပြီ။

သို့ကြောင့် ကြည့်ရှုလေရာ
အရပ်ဌာနတိုင်းက စိမ်းစိုလျက်ရှိသည်။
မနက်ခင်း မပွင့်တပွင့်နေရောင်က ရေစို
ထားသော သစ်ခက်၊ သစ်ပင်တို့အပေါ်
မရဲတရဲ ကျရောက်နေသည်။ ကျေးငှက်
တို့ကလည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး။

သူသည်ကား ခါးဝတ်ထည် နံ
ငယ်ဝိုင်း၊ ညီညစ်ညစ် ကိုယ်ပတ်ဝတ်ရုံ
နှင့် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာလေသည်။
ဤသို့ဖြင့် သူလျှောက်ခဲ့သည်မှာ ဂယာ
သီသ တောင်ကုန်းနားသို့ ရောက်လာ
သည်။

ထိုအချိန်၌ မမျှော်လင့်သော
လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရသည်။ သူတစ်ခါ
မှ မမြင်ဘူးသော ရဟန်းတစ်ပါး။ သူ၏
အာဇီဝကကိုလည်းကောင်း ဟုတ်ဟန်မဟုတ်
ခဲ့ညားသည်။ ပြေပြစ်သည်
တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော အိန္ဒြေဟန်အမူ
အရာရှိသည်။ အဆင်အပြင်သည်လည်း
သပ်ရပ်သည်။ နီညိုရောင်ခါးဝတ်က သူ
လောက်မတို၊ ဇူးအောက် လက်ခြောက်
သစ်မျှရှည်သည်။

အပေါ်ရံ ခြုံထည်သည်လည်း
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ အဝတ်အစုံ
အပြင်အဆင်တို့က ထိုရဟန်း၏ ကြည်
လင်သောမျက်နှာကို ပို၍ရွှန်းပအောင်
ဖြည့်ဆည်းပေးသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။
ဆံပင်ကိုလည်း အာဇီဝက ရဟန်းတို့က
သို့မဟုတ် ညီညီညာညာ ဖြတ်ရိတ်ထား
သည့် လက်နှစ်သစ်မျှ ဆံပင်တို့က တစ်
ခေါင်းလုံး စိမ်းညိုညိုဖြင့် ကြည့်၍အလွန်
တင့်တယ်လှသည်။

အသက်လည်း မိမိလောက်
ကြီးဦးမည်မထင်။ အလွန်ဆုံးရှိလှမှ သူ
ဆယ်ကျော်၊ လေးဆယ်လောက်သာရှိ
မည်။

ဤမျှကြည်၍ကောင်းသော
ရဟန်းမျိုး သူတစ်ပါးမျှ မမြင်ဘူး။ ထို
ကြောင့် သူတစ်ပါး မိတ်ဆက်လိုက်
သည်။

“ငါ့ရှင် ခဏရပ်ပါဦး။ အသင်က
အဘယ်တရားကို ကျင့်ကြံပါသလဲ။ သင့်
ဆရာက ဘယ်သူပါလဲ”

ထိုအခါ ထိုရဟန်းက...

“ငါသာလျှင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ငါ
ဘာ တစ်လောကလုံးက သိစရာတွေကို
သိပြီးပါပြီ။ စွန့်ပယ်စရာတွေကိုလည်း စွန့်

ပယ်ပြီးပါပြီ။ အခု ငါဟာ အပိုက်မှောင်
ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ လောကကြီးကို အလင်း
ပေးဖို့အတွက် ကာသီတိုင်းရဲမြို့တော်
ဗာရာဏသီကို သွားမလို့ပါတာ”

ဥပကာ...

“သို့ဖြစ်ပါလျှင် ငါ့ရှင်က တစ်
လောကလုံးမှာ အောင်မြင်မှုရနေတဲ့
အနန္တဒီန တစ်ပါးပဲပေါ့”

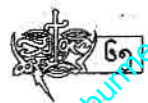
သူ့အနေဖြင့် ထိုမျှသာပြောပြီး
ခရီးဆက်ခဲ့လေသည်။

ထိုရဟန်းသည် အဘယ်သူဖြစ်

သည်။ ထိုရဟန်းပြောသော တရားဓမ္မ
သည် အဘယ်အရာဖြစ်သည်ဆိုခြင်းတို့
အား ဘာတစ်ခုမှ သူစိတ်မဝင်စား။
အသွင်အပြင် ထူးခြားလျက် ကြည့်မှော်
ရှုဖွယ်ရှိခြင်းကြောင့်သာ မိတ်ဆက်မိခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူသိသည်ကား ထိုရဟန်းသည်
အင်မတန်အိန္ဒြေရှိ၍ အလွန်ကြည်ညို
ဖွယ် ရှင်အဆင်ရှိသော အနန္တဒီနဟု သူ
နှုတ်မှ သတိရတိုင်း ရွတ်နေမိတော့သည်။

xxx

(၃)

မုဆိုးကြီးစလ္လာမိသည် ဖိတ်
ကြားထားသည့်အတိုင်း ဝင်္ကဟာရရွာသို့
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်လာ
သည့်သူ့ကို ဝမ်းပန်းတသာ ခရီးဦးကြို
ပြုလျက် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို
အလျှင်အမြန် ချက်ပြုတ်ပြီး ဆွမ်းကပ်
သည်။

ထို့နောက် ရွာအရှေ့ဘက်
တောစပ်နားတွင် တဲကျောင်းကလေး
ဆောက်လုပ်ကာ သီတင်းသုံးနေစေလေ
သည်။ သူ့အနေဖြင့် နံနက်ဆိုလျှင်
စလ္လာမိ၏နေအိမ်သို့ ဆွမ်းစားသွား၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ဆွမ်းစားသွား
လျှင် စလ္လာမိမရှိ။ တောသို့ အမဲလိုက်
သွားသည်။ နေ့ချင်းပြန် အမဲလိုက်လေ့
ရှိသကဲ့သို့ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ကြာအောင်
အမဲလိုက်သွားသောနေ့များလည်း ရှိ
သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မုဆိုးကြီးစလ္လာမိ
က- ၎င်း၏သမီး စာပါအား ဂရုတစိုက်
ဆွမ်းကပ်ရန် မှာထားခဲ့လေ့ရှိသည်။

စာပါ...စာပါသည်ကား မုဆိုး
ကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် မျက်နှာလေး
က ဝိုင်းဝိုင်း၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါး၊ ပြုံးလျှင်
ချစ်စဖွယ်သော သွားစွယ်၊ လုံးလုံးကျစ်
ကျစ်ရှိသော တင်၊ ပြည့်ဖြိုးမောက်
မောက် ရင်တို့နှင့် အလွန်ချစ်စဖွယ်
ကောင်းသော မိန်းမချောကလေးဖြစ်
သည်။

မုဆိုးကြီးသမီးဟူ၍ သားလို။
သားဖြစ် ဘာမှမလုပ်ရ။ ဖခင်နှင့် အစ်ကို
ဖြစ်သူတို့၏ အလိုလိုက်မှုဖြင့် ကျော
ကျောကလေး ခနရသူဖြစ်သည်။

တစ်နေ့...

ထိုနေ့က မုဆိုးကြီးစလ္လာမိနှင့်
သူ့သားများ တောနက်တွင်း အမဲလိုက်
သွားကြသည်။ ထိုအခါ သူ၏ဆွမ်းကိစ္စ
အား စာပါကလေးက တာဝန်ယူရတော့
သည်။

ထို့ကြောင့် စာပါသည် နံနက်
စောစောထလျက် ဆွမ်းချက်လေသည်။
အလုံးစုံပြီသည့်နောက် ရေခိုးချိုး အဝတ်
အစားလဲလှယ်လို့ အမွှေးနံ့သာများလိမ်း
ခြယ်ပြီး ဆွမ်းပွင့်ကာ ရဟန်းကြီးဥပက

အား စောင့်နေလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်တန်၍ သူ
ရောက်လာသည့်အခါ စာပါကလေးက
ဆွမ်းကပ်လေသည်။ သူနံ့ဘေးမှနေ၍ လို
အပ်သည်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေရာ
သည်။

အခုတော့ ခက်ချေပြီ။ သူ့နာ
သီးဝအား စာပါ၏အမွှေးနံ့တို့က လာ၍
ကျိစယ်ကြလေသည်။ ထို့အပြင် စာပါ၏
လှုပ်သောမျက်နှာ၊ တင့်တယ်သော
ကိုယ်နေဟန်ထားတို့က သူ့အား စွဲလမ်း
မှုဖြစ်စေလေပြီ။

သူ ဆွမ်းဆက်စား၍မရတော့
မအီမသာဖြစ်လျက် ကျောင်းသို့ သူပြန်
လာခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်၍ အိပ်ရာ၌ထ
လျက် စာပါပုံရိပ်ကို ဖြေဖျောက်သည့်
မရ။ စာပါ၏ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကလေး ရှိ
ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် လုံးဝန်း
တစ်ရစ်သောခန္ဓာကိုယ်ကို ဖျောက်၍မရ
မေ့၍မရ။

အိပ်၍လည်းမပျော်။ အိပ်ပျော်
သည့် ခဏ၌လည်း အိပ်မက်ထဲတွင်
စာပါပုံရိပ်၊ ယောင်ယမ်း၍ပင် ခေါ်ဝေါ်

၁၂

ဤသို့ဖြင့် တစ်ရက်။ တစ်ရက်
နှစ်ရက်။ နှစ်ရက်က သုံးရက်ဖြစ်လာ
သည်။ မုဆိုးကြီးစလျှာမိလည်း အမဲ
တစ်ကောင်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ပြန်
ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဆရာဖြစ်သူ
ဆွမ်းလာမစားသည်မှာ သုံးရက်
ဖြစ်ကြောင်း သမီးဖြစ်သူစာပါ ပြော
၍ ယခု သူထံသို့ စလျှာမိရောက်
သည်။

“အရှင်ဘုရား ဘယ်ဝေဒနာများ
ပင်လို့ပါလဲ ဘုရား။”

ဟု မေးလျှောက်သည်ကို သူ
အပြန်စကားမပြောနိုင်။ တအင်း
နှင့်သာ ညည်းနေမိသည်။ ဤသည်
သူ့ဘောင်လောက၌ ကျင်လည်နေ
မှုဆိုးကြီးကရိပ်မိပြီး ၎င်းကိုယ်တွင်
သော အပိုဆိုးအား ချွတ်ပေး၍
လူထွက်ခိုင်းကာ အိမ်သို့ခေါ်လာ
သဖြင့်သမီးနှင့် ပေးစားလိုက်သည်။

(၄)

စာပါမော ဘာမျှမသိရ။ ဖခင်

ကြီး၏စကားကို နားထောင်သည့်အနေ
ဖြင့်သာ ရဟန်းလူထွက် ဖအေအရွယ်
ကြီးကို ယူလိုက်ရသည်။ မိမိ၏သန့်စင်
သော အပျိုစင်ဘဝကို ဤအဘိုးကြီး၏
ရင်ခွင်သို့ အပ်နှံလိုက်ရသည့်အတွက်
ဝမ်းနည်းမိသည်။

သို့သော်လည်း ဖခင်ကြီးစိတ်
ချမ်းသာဖို့ဟု ရည်မှတ်လျက် ထိုကိစ္စကို
မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလိုက်ပြီး သူ
နှင့်အဆင်ပြေအောင် ပေါင်သင်းနေတော့
သည်။

သူ့အနေနှင့်လည်း အခက်တွေ့
ရသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရဟန်းဆတ်
ခဲ့သူ သူ့အဖို့ ခက်တော့ခက်သည်။ သို့
သော်လည်း အဆင်ပြေအောင် သူနေ
သည်။ ယောက္ခမဖြစ်သူ စလျှာမိအမဲ
လိုက်ရာမှပြန်လာလျှင် အသားလီး သန့်
စင်၊ ဆိုင်းထမ်းဖြင့်ထမ်းပြီး ရွာစဉ်လှည့်
ရောင်းသည်။

ဤသည်ကိုကြည့်ပြီး စာပါမော
သူ့အပေါ်၌ တစ်ခါတစ်ခါ သနားစိတ်ဝင်
မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ဒေါသစိတ်
ကလေးဝင်မိသည်။

ထိုသို့ နေလာကြရင်းမှ စာပါ

တစ်ယောက် သူ့ရင်သွေးလေးကို မွေး
လေသည်။ ရင်သွေးလေးမှာလည်း
ယောက်ျားလေးဖြစ်ခြင်းကြောင့် သုဘဒ္ဒ
ဟု အမည်ပေးလေသည်။

ဤသားငယ် သုဘဒ္ဒလေးအား
စာပါမော ချော့ချော့သိပ်လေသည်။ ထိုသို့
ချော့သိပ်သည့်အခါ ယခင်က သူ့အပေါ်၌
“အသက်ကြီးမှ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်၊ ငိုကို
ယူချင်တဲ့လူ ခံပေါ့ဒုက္ခ” ဟု တွေးမိသည့်
ဒေါသစိတ်ကလေးကြောင့်...

“သားထမ်းသမား လူဗာလရဲ့
သား အိပ်ပါတော့လား။ မုဆိုးနောက်
လိုက် ကိုလူဖိုက်ရဲ့သား အိပ်ပါတော့
လား။”

ဟူ၍ အနှောင့်အသွားမလွှတ်
သော စကားလုံးများကို သီချင်းလုပ်ဆို
ကာ သိပ်လေ့ရှိသည်။

ဤသည်ကို ကြားနေရသော
သူ့အဖို့ ခံရခက်လှသည်။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်
ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ဂရုဏာမထား မကြား
ဟန်တောင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အကြိမ်
ကြိမ်အခါခါ ကြားလာရသည့်အခါ...

“စာပါ...မင်းငိုကို မလှောင်ပါ
နဲ့။ ငါ အမူမပစ်တတ်လို့ ငါ့နိုင်တဲ့တက်က

လုပ်ပေးနေတာလေ။ အဲဒီလိုပဲ မင်းလည်း
အမဲမပစ်တတ်လို့ ချက်ပြုတ်ရတာဝန်
ယူထားရတာပဲ မဟုတ်လား။”

ဟု သူကပြောရာ အခြားသူ
အပေါ်၌သာ အနိုင်ယူချင်၍ မိမိအပေါ်
ဆတ်ဆတ်မိမခံလိုသော မိန်းမသားတို့
သဘာဝအရ...

“အို... ကျွန်မက မိန်းမသားပဲ။
အမဲမပစ်တတ်လို့ ထမင်းချက်ရတာ လူ
ကြားကောင်းပါသေးတယ်။ ရှင်သာ အမဲ
မပစ်တတ်လို့ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ မုဆိုး
နောက်လိုက်ဖြစ်နေရတာကမှ လူကြား
လို့မကောင်း။ ရက်စရာပါ”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအချိန်မှ
စ၍ လင်မယား ကတောက်ကဆများ
မကြာခဏဖြစ်လာပါသည်။

ကြားရဖန်များလာသည့်အခါ
သူ့အနေနှင့် တွေးမိလာသည်။ သူ
အသက်အရွယ် သူ့ဖြတ်သန်းနေရသော
ဘဝ သူ့အလုပ်တွေက သူနှင့်လားလား
မျှ မသင့်တော်။ ထိုအခါ ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုကို သူချလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့်-

(၅)

ဇနီးဖြစ်သူ စာပါအား သူ့အနား
ခေါ်၍...

“စာပါ... ငါ ငိုမိတ်တွေ အနန္တ
ဇိနဆီကို အလည်သွားဦးမယ်။ ရက်
အနည်းငယ်ကြာမယ်”

ဟုပြောပြီး သားဖြစ်သူ သုဘဒ္ဒ
အားတဝကြီးနမ်းရှိုက်ကာ ထွက်လာခဲ့
လေသည်။ စာပါမှာလည်း ဗြန်းစားကြီး
ခရီးထွက်သွားသော သူ့ကိုငေးကြည့်ကာ
သားငယ်ကို ချီရင်း ဝိုင်းကျန်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့်သူသည် ဂယာမှတစ်
ဆင့် ရာဇဂြိုဟ်သို့သွားသည်။ ရာဇဂြိုဟ်
၌ အနန္တဇိနကိုရှာသည်။ တွေ့သမျှသော
ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူ၊ မြို့သားတို့ကို...

“အနန္တဇိန ဘယ်မှာရှိသလဲ”
ဟု မေးသည်။

အနန္တဇိန အဘယ်သူဟု သူ
သာမသိသည်။ ရာဇဂြိုဟ်သားတို့က
မြတ်ဗုဒ္ဓဟု ကေနပ်မချသိသည်။ ထို့
ကြောင့် သာဝတ္ထိသို့ သူ့အား လမ်းညွှန်
လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် သူသည် ရာဇဂြိုဟ်
မှ နာလန္ဒာ နာလန္ဒာမှ ဝေသာလီ၊ ဝေသာ

လီမှ သာဝတ္ထိသို့ ရောက်လေသည်။
သာဝတ္ထိရောက်သည်နှင့် ဇေတဝန်
ကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ မေးသွားလေသည်။
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သည့်
အခါ၌လည်း တွေ့သောရဟန်းသံဃာတို့
အား...

“အနန္တဇိန ဘယ်မှာလဲ”
ဟု မေးလေသည်။
ထိုအခါ ရဟန်းတို့က သူ့အား
မြတ်ဗုဒ္ဓထံ ပို့ပေးကြလေသည်။
မြတ်ဗုဒ္ဓကို တွေ့သည်နှင့်
က...

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်
မှတ်မိပါသေးရဲ့လား ဘုရား”

ဟု လျှောက်တင်လေသော
ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက...

“မှတ်မိပါတယ် ဥပက။
သင် ဘယ်မှာနေသလဲ”

“တပည့်တော် ဝကံဟာ
မှာ နေပါတယ် ဘုရား”

“အင်း... အသက်
အတော်ကြီးလာပြီနော်။ ရဟန်းမပြု

ဘူးလား”
“အရှင်ဘုရားသာ အခွင့်

ရဟန်းပြုချင်ပါတယ် ဘုရား”

ဤသို့ဖြင့် မြတ်ဗုဒ္ဓသည် သူ

အား ရဟန်းပြုခွင့်ပေးပြီး တရားဒေသနာ

တော် ဟောကြားလေသည်။ သူသည်

လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ဒေသနာကို နှလုံးသွင်း

ဆင်ခြင်လျက် ဝိပဿနာကမ္မတ္တန်းကို
အားထုတ်ရာ အနာဂါမိမဂ်ဉာဏ်ကို ရရှိ
လေသည်။

ထိုအချိန်၌ စာပါသည်လည်း
သူ့အပေါ် ပြောဆိုမိသည်တို့ နောင်တရ
၍ သားငယ်သုတေဋ္ဌအား အဘိုးဖြစ်သူနှင့်
ထားခဲ့ပြီး သူ့နောက်သို့ လိုက်လာလေ
သည်။

စာပါ သူထံရောက်သောအခါ၌
သူက ရဟန်းဖြစ်ပြီးနေလေပြီ။ ထိုအခါ
စာပါသည်လည်း သူ့ကဲ့သို့ပင် ဘိက္ခုနီမ
များထဲ၌ ဘိက္ခုနီမ ပြုလေသည်။ ထို့
နောက် ဝိပဿနာကမ္မတ္တန်းတရားကို
အားထုတ်လေရာ မကြာမီ အရဟတ္တ
ဖိုလ်သို့ မျက်မှောက်ပြုလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဥပကသည်လည်း
ကွယ်လွန်၍ အဝိဟာမည်သော သဒ္ဓါဝါ
သဗြဟ္မာဘုံသို့ ဆိုက်ရောက်လေသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏သာသနာ

အစဉ်ထွန်းလင်းပါစေသော် . . .

မောင်တင်သန်း (ဟိုင်ဒါကြီးကျွန်း)

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ နို့

မောရမာ

အားနည်းမယ်

ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့

ကန်မန်ဒို

သောင်းစေဦး

ကွန်မန်ဒိုဟူသည်

ကွန်မန်ဒို **Commando** ဟူသည် သမားရိုးကျ စစ်နည်း
 ဗျူဟာ အမြင်အရ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဟူသော
 ဘာဝန်မျိုးကို မိမိတို့ကိုယ်ပိုင် သမားရိုးကျ မဟုတ်သော
 နည်းလမ်းဖြင့် အောင်မြင်အောင်
 တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းသည် ပင်လျှင် ကွန်မန်ဒို အစစ်
 ဖြစ်တော့သည်။

သုရဲကောင်းဟူသည်

ကာယသတ္တိသည် မိုက်မဲခြင်း ဖြစ်၍ ဉာဏသတ္တိနှင့်
 တွဲဖက်မှသာ သုရဲကောင်း ဖြစ်နိုင်၏။

ဉာဏသတ္တိ သက်သက်သည်လည်း လိမ်ညာရန် ဖြစ်၍
 ကာယသတ္တိနှင့် တွဲဖက်မှသာ သုရဲကောင်း ဖြစ်နိုင်၏။

စဉ်းကိုင်ဆရာတော်(ရာဇဝင်ချုပ်)

အခန်း (၁)

အကြောင်း သိထောင်းစရာ

အကြောင်းဆိုတာတာလဲ

“ကွန်မန်ဒိုဆိုတာ ဘာလဲ”

လာပါမူ ဂဃနဏ သိသူ၊ ဖြေ

အတော်ပင်နည်းဦးမည် ထင်ပါ

စာရေးသူ ကျွန်တော်ပင်လျှင်

ကွန်မန်ဒို Commando ဆိုသော

အရာရှိဖြစ်စက ကြားဖူးခဲ့

သည် ဘာမှန်ဆိုတာ အသေအရာ

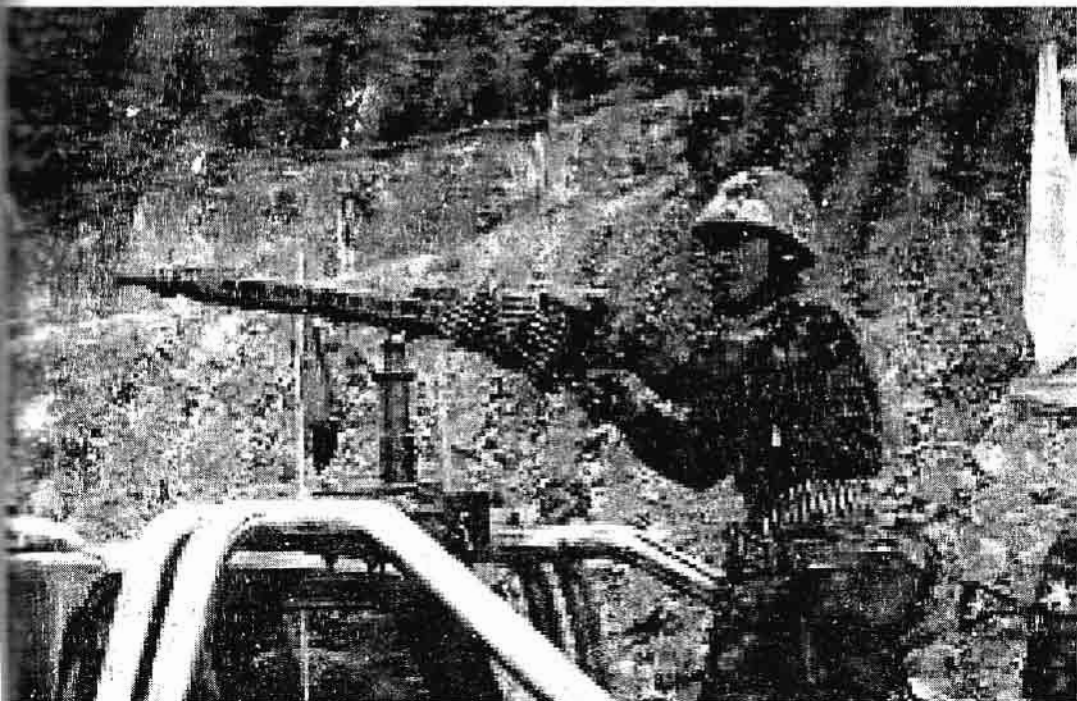
မသိခဲ့ပါ။

၁၉၇၉ ခုနှစ် ဗဟူးတိုက်ခိုက်
ရေးကျောင်း ပြောင်းရပြီး တာဝန်အရ
စစ်စာပေများကို မလွဲမရှောင်သာဘဲ
ဖတ်ရမှတ်ရမှ အတော်အတန် သိလာ
ရပါသည်။ တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၌
တိုက်ပွဲသုံးသပ်ချက်များ မကြာခဏ
လုပ်ရင်း သမားရိုးကျ တိုက်ပွဲများသာ
မက ကွန်မန်ဒို တိုက်ပွဲများကိုပါ သုံး
သပ်ရပါသည်။ ကွန်မန်ဒိုကို စိတ်မဝင်
စား၍ မရတော့ပါ။ မကြာခဏ ကြုံနေ
ကြားနေရပါသည်။

တကယ်တော့ ကွန်မန်ဒို

Commando ဟူသည့် စကားမှာ အာ
ဖရိကတိုက်တောင်ပိုင်းတွင် နေထိုင်
သည့် ဘိုးဝါး Boer လူမျိုးများ၏
စကားပင်ဖြစ်၏။

ဘိုးဝါးလူမျိုး ဆိုသည်မှာ
ဒတ်ချ်လူမျိုးများပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့
၏ မူလတိုင်းပြည်မှာ Dutch ခေါ်
နယ်သာလန် Netherlands ဖြစ်၏။
၁၈ ရာစု အစပိုင်း၌ ဥရောပတိုက်မှ
တိုင်းပြည်အသီးသီး နယ်သစ်ပယ်သစ်
များ ရှာဖွေကြရာ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊
ဒတ်ချ်၊ စပိန်၊ ပေါ်တူဂီ တို့သည် ကမ္ဘာ

အနံ့ ရွက်သင်္ဘောများဖြင့် သွားလာကြ၏။ အာရှ အာဖရိကနှင့် အမေရိကတို့တွင် နယ်သစ်ပယ်သစ်များရှာ၍ ရေကြည်ရာမြက်နုရာတို့တွင် အခြေချနေထိုင်ကာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ၏။

Dutch ဒတ်ချ်လယ်သမား ရှာဖွေစွန့်စားသူများသည် ၁၈ ရာစုမှာပင် တောင်အာဖရိကသို့ ရောက်လာပြီး Cape Colony ကို တည်ထောင်၍ ဘိုးဝါး Boer အမည်ကို ခံယူခဲ့ကြ၏။ အာဖရိကတောင်ပိုင်းမှာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ကိုင် စားသောက်၍ အဆင်ပြေသည်သာမက ဝိန်းနှင့် ရွှေများပါထွက်ရှိသဖြင့် အင်္ဂလိပ်တို့က မျက်စိကျခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် နပိုလီယံ စစ်ပွဲများအပြီး၌ အင်္ဂလိပ်တို့သည် စစ်အင်အားကို အသုံးပြုကာ ဘိုးဝါးတို့၏ Cape Colony ကို ၁၈၁၄ ခုနှစ်တွင် သိမ်းယူခဲ့ကြလေသည်။

ဤတွင် မူလပထမ ကိုလိုနီတည်ထောင်သူ ဘိုးဝါးများနှင့် စစ်ဖြစ်ကြရလေတော့သည်။ စစ်နှစ်ကြိမ်ဖြစ်ပွားပြီး ၁၉၀၉ ခုနှစ်၌ အင်္ဂလိပ်တို့က တောင်အာဖရိက ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံကို ဖွဲ့စည်း၍ လွတ်လပ်ရေးပေးလိုက်မှ

ဘိုးဝါးစစ်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားတော့၏။ အနှစ် ၁၀၀ နီးပါး ကြာမြင့်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ တောင်အာဖရိကပြည်ထောင်စု၏ ပထမဆုံးဝန်ကြီးချုပ်မှာ ဘိုးဝါးစစ်ပွဲများ၌ အင်္ဂလိပ်တို့အား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သဲသဲမဲမဲ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့သော ဘိုးဝါးဗိုလ်ချုပ် ဂျင်နရယ်ဘိုသာ ဖြစ်လေသည်။

ဤဘိုးဝါးစစ်ပွဲများအတွင်းမှာပင် အင်အားနည်းပါးသော ဘိုးဝါးတို့က ကွန်မန်ဒို Commando ခေါ် လက်ရွေးစင်အထူးတပ်ဦးများကို ဖွဲ့စည်းကာ လူဝါးမှုနွေးကွေးသော ဗြိတိသျှခေါ် အင်္ဂလိပ်တို့၏တပ်များကို လျှပ်တစ်ပြက် ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းအားဖြင့် အောင်မြင်မှုများ ရရှိကြသဖြင့် ကွန်မန်ဒိုဟူသော စကားသည် ဘိုးဝါးစစ်ပွဲကာလ (၁၈၉၉-၁၉၀၂) ခုနှစ်မှစ၍ ခေတ်စားလာတော့၏။

ကွန်မန်ဒို၏အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ဟူသည် သမားရိုးကျ စစ်ဗျူဟာအမြင်အရ မဖြစ်နိုင်ဟုယူဆရသော ရည်မှန်းချက်မျိုးကို သူနည်းသူဟန်ဖြင့် စွန့်စားတိုက်ခိုက်

ကာ အောင်မြင်မှုရယူသော တပ်ဖွဲ့၏ပင်ဖြစ်ပါသည်။

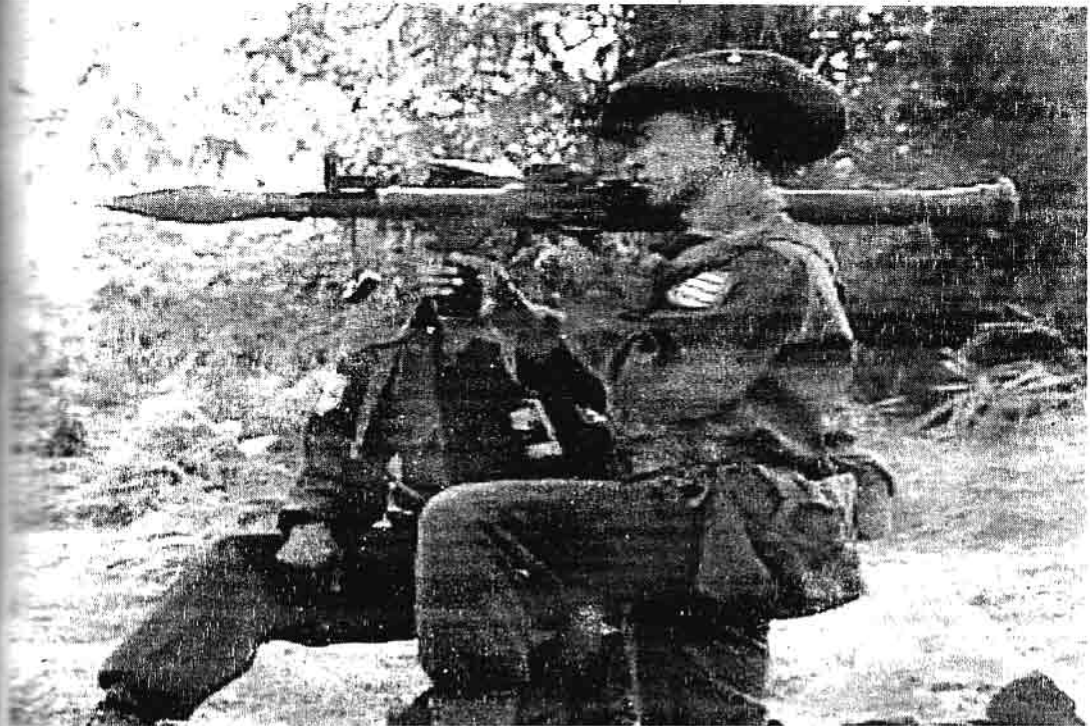
တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ရည်မှန်းချက်တာဝန်ကို စွန့်စွန့်စားစား အစက်အခဲများကြားမှ အောင်မြင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်သော တပ်ဖွဲ့ကိုဆိုလိုပါသည်။

ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့အား အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရာ၌ အောက်ပါအတိုင်းပါရှိ၏။

Commando : Member of a body of men. Specially picked and trained for carrying out raids and making assaults.

ရည်မှန်းချက်များအား စီးနင်းတိုက်ခိုက် ချွေမှန်းရန်အတွက် အထူးရွေးချယ်လေ့ကျင့်ပေးထားသည့် လက်ရွေးစင် လူတစ်စု တစ်ဖွဲ့ကိုဆိုလိုပါသည်။

အနိုင်နိုင်ငံမှ ကွန်မန်ဒိုဖြစ်စဉ်များကမ္ဘာ့သမိုင်း မြန်မာသမိုင်း

တွင် ကွန်မန်ဒိုတိုက်ပွဲများ ကွန်မန်ဒိုဖြစ်
ဦးများ အများအပြား ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

ဥပမာ- မြန်မာ့ရာဇဝင်၌ ...

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၅၃၂ ခုနှစ်က တောင်ငူဘုရင် တပင်ရွှေထီး သည် လက်ရွေးစင် လူငါးရာဖြင့် တောင်ငူမှ ပဲခူးသို့ ချီတက်ပြီး ရွှေမော် ဆော့ရာကြီး၌ လျှပ်တစ်ပြက် ဆေါင်းဆေး မှတ်လာပြုလုပ်၍ မွန်ဘုရင် ဘာမှ မလှုပ်ရှားနိုင်မီ ပြန်လည်ချီတက်ခဲ့ သည့်ဖြစ်စဉ်။

အလားတူပင် မြန်မာသက္ကရာဇ်

၁၇၅၆ ခုနှစ်၌ အလောင်းမင်းတရား ကြီးသည် သံလျင် မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲ၌ စစ်အိနေစဉ် လက်ရွေးစင် ကွန်မန်ဒို စစ်သည် ၉၃ ဦးကို ဖွဲ့စည်းကာ သံလျင် မြို့တွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်စေ၍ ရုတ်ခြည်း စီးနင်းတိုက်ခိုက်ကာ သံလျင် ကို အောင်မြင်ခဲ့သည့်ဖြစ်စဉ် စသည် များ

ကမ္ဘာ့သမိုင်း၌မူကား

ပထမကမ္ဘာစစ်က ဗြိတိသျှ တို့ဘက်မှ T.E တီအီး လောရင့်စ်၏ အာရပ်ပြောက်ကျားနှင့် ကွန်မန်ဒိုများမှ

ဂျာမန်တို့နှင့် တူရကီတို့အား တိုက်ခိုက် ခဲ့ပုံများ ...

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၌ ဂျာမန် ဘက်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးစကော့ဇနီက မူဆို လီနီအား ကယ်တင်ခဲ့ပုံများ။

မဟာမိတ်တို့ဘက်မှ ဒေးဗစ် စတာလင်၏ အာဖဂါကမြောက်ပိုင်းမှ ကွန်မန်ဒို စစ်ဆင်ရေးများ။

ဗြိတိသျှကွန်မန်ဒိုတို့ ဗိုလ်ချုပ် ကြီးရွမ်းမဲလ်ကို လုပ်ကြံရန် ကြိုးပမ်းမှု များ စသည်တို့ပါပေ။

ယခုခေတ်သစ် စစ်သမိုင်း

တွင်လည်း ကျော်ကြားသော ကွန်မန်ဒို
လှုပ်ရှားမှုများကို အများအပြား တွေ့ရ
ပါသည်။ ဥပမာ -

အင်တာကတ်ဘီလေဆီရို ဓားစာ
ခံများ ကယ်တင်ရေး။

ချက်ချင်း အကြမ်းဖက်သမား
များအား နှိမ်နင်းရေး။

အယ်ဂျီနီးယားရောက် ပြင်သစ်
ဓားစားခံများ ကယ်တင်ရေး စသည်တို့
ဖြစ်၏။

ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကို ဘယ်မှာသုံးသနည်း
ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့များမှာ အထူး
လေ့ကျင့်၍ အလွန် ကျစ်လျစ်သိပ်
သည်းစွာ ဖွဲ့စည်းထားသောတပ်ဖွဲ့များ
ဖြစ်သဖြင့် သမားရိုးကျတပ်များ မထမ်း
ဆောင်နိုင်သော ထမ်းဆောင်ရန်မသင့်
သော အောက်ပါကိစ္စရပ်များ၌ တာဝန်
ထမ်းဆောင်ရလေ့ရှိကြောင်း လေ့လာ
တွေ့ရှိရပါသည်။

- (က) ဓားစားခံကယ်တင်ခြင်းများ။
- (ခ) လက်နက်ကြီးနေရာများ ဥပမာ
နာမာရွန်မှ အမြောက်ကြီးများ
လေယာဉ်ကွင်းများနှင့် ရန်သူ

ဌာနချုပ်များအား ဝင်ရောက်
စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခြင်း။

- (ဂ) ရန်သူ၏ အဓိကပုဂ္ဂိုလ်အား
ဖမ်းဆီးခြင်းနှင့် သုတ်သင်
ခြင်းများ။

- (ဃ) ရန်သူ၏ အချက်အချာ ကင်း
တံတား၊ အဆောက်အအုံ၊
ရေခဲခန်းများကို ဖောက်ခွဲ
ဖျက်ဆီးခြင်းများ။

- (င) ရန်သူ နောက်ပိုင်းသို့ ဝင်
ရောက်၍ ရန်သူတို့ အယောင်
ယောင် အမှားမှားဖြစ်အောင်
နှောင့်ယှက် တိုက်ခိုက်ခြင်း
များ စသည်တို့မှာ အဓိက
အသုံးပြုပါသည်။

ကွန်မန်ဒို အသုံးအနှုန်းမှာ
အင်္ဂလိပ်အသုံးအနှုန်းဖြစ်၍ အမေရိကန်
တို့ကမူ Ranger အထူးတပ်များဟု
သုံးနှုန်းလေ့ရှိပါ၏။

ကွန်မန်ဒိုများကို Nimble
Force အမြန်လှုပ်ရှား တိုက်ခိုက်ရ
သော တိုက်ဖွဲ့ဟူ၍လည်း ကမ္ဘာကျော်
ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် ချာချီက ခေါ်ခဲ့
သည်။

ကွန်မန်ဒိုများသည် တကယ်
တော့ Special Task Force အထူး
လုပ်ငန်းတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရ
သည့် အထူးတပ်ဖွဲ့ပင်ဖြစ်၏။

အထူးတာဝန်တပ်ဖွဲ့များ
ကွန်မန်ဒိုကို အထူးတာဝန်
ထမ်းဆောင်ရန် အသွင်အမျိုးမျိုးဖြင့်
မိမိတိုင်းပြည်အလိုက် နယ်မြေဒေသ
ရည်မှန်းချက်အလိုက် ဖွဲ့စည်းပြီး အမည်
အမျိုးမျိုးလည်း ပေးခဲ့ကြ၏။ အောက်
ဖော်ပြပါ အထူးတာဝန်အမျိုးမျိုးလည်း
သတ်မှတ်ပေးခဲ့၏။

- (က) Special Air Service: လေ
ကြောင်းမှဆင်းသက်၍ အထူး
တာဝန်များထမ်းဆောင်ရသည့်
တပ်ဖွဲ့။

- (ခ) Long Range Desert
Group: သဲကန္တာရအတွင်း
ခရီးဝေး ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်
ရသည့် တပ်ဖွဲ့။

- (ဂ) Chindits: ဝင်းဂိတ်၏ မြန်မာ
နိုင်ငံအတွင်း ခရီးဝေး ချီတက်
တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့။

(၁) Special Forces: အထူး တိုက်ခိုက်ရေး တပ်ဖွဲ့။	Team : ရေအောက် ဖောက်ခွဲ ရေးသမားများတပ်ဖွဲ့။	(ဃ) မိမိ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်ကိုနား လည်ပြီး အားလုံးကို ကျွမ်း ကျင်ရမည်။
(၂) Commandos: ကွန်မန်ဒို တိုက် ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့။	(ည) Frogmen: ရေငုပ်စစ်သည် တပ်ဖွဲ့။	(င) စည်းကမ်းကောင်းမွန်ရမည်။
(၃) Ningers: ဂျပန်တို့၏ နင်ဂျာ အသေခံလုပ်ကြံရေး တပ်ဖွဲ့။	ကွန်မန်ဒို တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးတွင် ရှိရမည် အရည်အချင်းများ-	(စ) လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ရမည်။
(၄) Rangers: အမေရိကန်တို့၏ ရိန်းဂျား အထူးတပ်ဖွဲ့။	(က) ကိုယ်စိတ်ကြိုခိုင်၍ ခံနိုင်ရည် ရှိရမည်။	(ဆ) အမိန့်နာခံတတ်မှု အထူး ကောင်းမွန်ရမည်။
(၅) Special Paratrooper: အထူး လေထီးဆင်း တပ်ဖွဲ့။	(ခ) ရဲဝံ့စွန့်စား၍ ခွဲသတ္တိရှိရမည်။	(ဇ) စစ်သားတစ်ယောက် တတ်သိ နားလည်ရမည် စစ်နည်းဗျူဟာ များ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများ အသုံးချခြင်း၊ ပစ်ခတ်ခြင်း။
(၆) Under Water Demolition	(ဂ) ခေါင်းဆောင်နိုင်မှုစွမ်းရည် ရှိ ရမည်။	

ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးခြင်း၊ အနက်	ဆောက်ခြင်း။	ဘာသာရပ်များသိခြင်း စသည်တို့
ကောက်ခြင်း၊ အဓိပ္ပာယ်ဖော်	- မြစ်ကူး၊ ချောင်းကူးနည်း	ပါပေ။
ခြင်း စသည့် မသိမဖြစ် အတတ်	များ ကျွမ်းကျင်ခြင်း။	ဤမျှဆိုလျှင်ပင် ကွန်မန်ဒို
ပညာများ သိထား။ တတ်	- ခိုင်းနှင့် ထောင်ချောက်	အကြောင်း တစေ့တစောင်းတော့ သိ
ထားရမည်။	များ ပြုလုပ်တတ်ခြင်း။	မည်ဟု ယူဆပါသည် ခင်ဗျား။
အောက်ပါ ဘာသာရပ်များ	(ဆ) မြေပုံ ကောင်းစွာဖတ်တတ်ရ	လက်တွေ့လေ့ကျင့်ရေး
ကို ကျွမ်းကျင်ရမည်။ ကျွမ်းကျင်	မည်။	ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့များ၏ လေ့ကျင့်
အောင် လေ့ကျင့်ဆည်းပူးနေရမည်။	(ဇ) ညအချိန် ကောင်းစွာချီတက်	ပုံ လေ့ကျင့်နည်း နမူနာအချို့ကို ဖတ်
(က) ကိုယ်လက်ကြံခိုင်ရေး အမြဲ	တတ်ရမည်။	ပြပါဦးမည်။
လုပ်ရမည်။	(ခ) ချုံခို တိုက်ခိုက်တတ်ရမည်။	အင်္ဂလိပ်က ကွန်မန်ဒို၊ အမေ
(ခ) အနီးကပ်တိုက်နည်းများ ကျွမ်း	မိမိလက်နက်ကို ကောင်း ဘာ	ရိကန်တို့က ရိန်းဂျားဟု ခေါ်ကြသည်။
ကျင်ရမည်။	အသုံးချတတ်ရမည်။	ကွန်မန်ဒိုတို့အတွက် လေ့ကျင့်ရေး
(ဂ) အခြေခံစစ်နည်းဗျူဟာများ	(ည) တောတွင်း၌ နေထိုင်ရေး	သည် အထူးအရေးကြီးလှ၏။ လေ့ကျင့်
ကျွမ်းကျင်ရမည်။	သောက်တတ်ရမည်။	ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရိန်းဂျား သို့
(ဃ) ဆက်သွယ်ရေးစက် အသုံးပြု	(ဋ) ခြေရာခံ၊ ခြေရာကောက် ကျွမ်း	မဟုတ် ကွန်မန်ဒိုတို့ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ
ပုံပြုနည်း တတ်ကျွမ်းရမည်။	ကျင်ရမည်။	လေ့ကျင့်ကြသည်ကို အမေရိကန်တို့
(င) အခြေခံ ဆေးဖက်ဆိုင်ရာ	(ဌ) အထူး ဘာသာရပ်များအနေ	၏လေ့ကျင့်မှုအား အောက်တွင် နမူနာ
ပညာရပ်များ သိရမည်။	ဖြင့် အောက်ပါများ တတ်	ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။
(စ) အောက်ဖော်ပြပါ စစ်မြေပြင်	ကျွမ်းရန်လိုသည်။	
အင်ဂျင်နီယာ ဘာသာရပ်များ	- လက်ဖြောင့်ပစ်ခြင်း။	ရိန်းဂျား ပစ်ခတ် တက်ရောက်
ကျွမ်းကျင်ရမည်။	- ယာဉ်မျိုးစုံ စီးနင်းမောင်း	သူများမှာ မိမိဆန္ဒအရ လျှောက်ထား
- ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးခြင်း။	နှင်တတ်ခြင်း။	သူများသာ ဖြစ်ရလေသည်။ သင်တန်း
- ယာယီတံတားများ တည်	- လေထီးခုန်တတ်ခြင်း။	မှာ ကြမ်းတမ်း ပြင်းထန်သဖြင့် သူတို့
	- ကွန်ပျူတာနှင့် ရေဒါ	တန်းဝင်ခွင့် ဆန်းစစ်ရာတွင် ကြံ့ခိုင်

နေနှင့် ရေကူးခြင်းကို အထူးကြပ်မတ်
စစ်ဆေးလေသည်။ အောင်မြင်သူများ
အတွက် အဆင့် ၃ ဆင့် ပိုင်းခြားထား
သော သင်တန်းကို ရေမြေအနေ
အထားကွဲပြားသည့် စခန်းအသီးသီးသို့
ပြောင်းရွှေ့လျက် ၉ ပတ်ကြာမျှ သင်
ကြားရလေသည်။

ပထမအဆင့်မှာ အခြေခံစစ်
ပညာရပ်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်စေရန်
လေ့ကျင့်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ ပါဝင်သည့်
ဘာသာရပ်များမှာ ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေး၊
လုံ့လထိုး၊ လက်နက်မဲ့ တိုက်ခိုက်နည်း
(ကရာတေး)၊ မြေပုံဖတ်နည်း၊ ဖောက်ခွဲ

ဖျက်ဆီးနည်း၊ အချက်ပြစက်အမျိုးမျိုး
ကိုယ်တွယ်နည်းနှင့် ကင်းထောက်ခြင်း
အမျိုးမျိုးတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့
မှာ လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ရသည့် လုပ်ငန်း
သာများပြီး စာတွေ့ နည်းပါးလှသည်။
ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြံ့ခိုင်စေရန် အထူး
မွမ်းမံပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းဌာနချုပ်နှင့် မိုင်
ပေါင်း ၂၀၀ ခန့် ကွာဝေးသည့်
ဖလော်ရီဒါကျွန်းဆွယ်တွင် အိတ်
ဂလင်းလေတပ်စခန်းရှိ၍ ထိုလေတပ်
စခန်းအနီးမှ တောတွင်း စခန်းတစ်ခု
သည်ကား ဒုတိယအဆင့် ရိုင်းဂျား

သင်တန်း တက်ခွင့်ရသူများအတွက်
လေ့ကျင့်ရေးစခန်းပင် ဖြစ်ချေသည်။
သမိုင်းစုန်၏ တောင်ဘက်၌ပင် ပင်လယ်
ကမ်းခြေတွင် တည်နေမှုကြောင့် ရာသီ
ဥတု၊ သဘာဝပေါက်ပင်နှင့် မြေအနေ
အထားတို့မှာ အပူပိုင်းနှင့် မခြား
လှပေ။ တောတိရစ္ဆာန်များမှာလည်း
အဆိပ်ပြင်းသော သတ္တဝါတို့နှင့် ပြွမ်း
လျက်နေပေတော့သည်။ လေ့ကျင့်ရေး
နယ်မြေဟူ၍ အတိအကျ သတ်မှတ်
မထား၊ နက်ရှိုင်းသော တောတောင်
နှင့် ရေစီးသန်လှ သည့်မြစ်ချောင်းများ
ကို ဖြတ်သန်း လေ့ကျင့်စေသည်။ မြစ်

ချောင်းမြတ်ကူးခြင်း၊ တောတွင်း အသက်
ရှင်နေထိုင်နည်း။ ညအချိန်ချီတက်
ခြင်း။ ရေကြောင်းမှ သွားရောက်စီးနင်း
တိုက်ခိုက်ခြင်း။ တန်ပြန် ချုံခိုတိုက်ခိုက်
ခြင်း။ ခရီးရှည် ထိုးဖောက်လှုပ်ရှားခြင်း။
ရှေးဦးသူနာပြု စသော ဘာသာရပ်များ
ကို လက်တွေ့ သင်ကြား လုပ်ဆောင်
စေသည်။ သင်တန်းသားများကို ၂ ပတ်
မျှ လုံးဝ အနားမပေး။ အိပ်ချိန်မထား
ဘဲ လုပ်ဆောင်စေမှုကြောင့် စိတ်ဓာတ်
ကောင်းမွန်ကြံ့ခိုင်သူများသာ ဆက်
လက် လုပ်ဆောင်နိုင်ပေတော့သည်။
ခရီးရှည် စိမ့်ဝင် ထိုးဖောက်စီးနင်းပြီး
အပြန်ခရီးမှာ ဘေးဥပဒ်များသည်နှင့်
အညီ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ လူစုခွဲကာ
ပြန်ရပေရာ ရန်သူနယ်မြေ၏ တော
နက်ထဲဝယ် အခက်အခဲမျိုးစုံ ရင်ဆိုင်
တွန်းလှန်ရင်း လွတ်မြောက်သည်အထိ
ကြိုးပမ်း ကြရလေသည်။ ရေကြောင်းမှ
သွားရောက်စီးနင်းရာတွင် ရေငုပ်
သင်္ဘော သို့မဟုတ် စစ်သည်တင်
သင်္ဘောများဖြင့် ညအမှောင်ထုကို
အကာအကွယ်ယူကာ ဝိုင်းဆောင်ရလေ
သည်။ ကမ်းခြေနှင့် မိုင်းအနည်းငယ်

အကွာတွင် ယူဆောင်လာသော လှေ
ငယ်များဖြင့် တိတ်တဆိတ် ကမ်းခြေသို့
ချဉ်းကပ်ကာ ကုန်းတွင်းရည်မှန်းချက်
နေရာသို့ အချိန်ပီအရောက် ချီတက်
တိုက်ခိုက်စေလေသည်။ ကုန်း-ရေ
အတွေ့အကြုံမျိုးစုံနှင့် ပြောင်မြောက်
စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်မှ အောင်ပွဲရသည့်
အဖြစ်ကို လက်တွေ့ ဆည်းပူးစေခြင်း
ဖြစ်သည်။

တတိယအဆင့် ပို့ချရာစခန်း
မှာ ဌာနချုပ်ရှိရာအရပ်မှ မိုင် ၁၅၀
ကျော် ကွာဝေးသည့် တောတောင်
ထူထပ်သော အရပ်ဒေသဖြစ်ပေ
သည်။ ကျောင်းသို့ မရောက်မီကပင်
ယာဉ်များပေါ်မှ ဆင်းစေပြီး အခြေ
အနေသစ်တစ်ရပ်ဖွင့်ကာ သဘာဝ
တောနှင့်တောင်၏ အရသာကို လက်
တွေ့ ခံစားတတ်စေရန် ချီတက်စေ
လေသည်။ ထိုစခန်းတွင် တောင်ဆင်း
တောင်တက် သင်ကြားလေ့ကျင့်ခြင်း၊
ချောက်ကမ်းပါးများကို ဆင်း/တက်
ရခြင်း၊ ကြိုးတံတားအမျိုးမျိုး ဆောက်
လုပ်ခြင်း၊ ညအချိန် ပစ်ခတ်ခြင်းများ
အပြင် တိုက်ကင်း၊ ထောက်ကင်းနှင့်

တန်ပြန် ချုံခိုတိုက်နည်းများကို အများ
ဆုံး လုပ်ဆောင်စေလေသည်။ ခရီး
ရှည် ထိုးဖောက်စီးနင်းမှုကို ကြိမ်ဖန်
များစွာ ပြုလုပ်ရသည့်ပင် ရန်သူနယ်မြေ
တွင် လူစုခွဲကာ ရပ်ဖျက် ရှောင်ရှား
ထွက်နည်း အမျိုးမျိုးကိုလည်း လေ့
ကျင့်စေလေသည်။

လက်နက်ကြီးမပါ လူအင်အား
မလိုဘဲ လူနည်းစုဖြင့် လက်နက်ငယ်
ကိုသာ ခွဲကိုင်သော ရိန်းဂျား၊ သို့
မဟုတ် ကွန်မန်ဒိုများသည် သင်တန်း
ပြီးမြောက်သောအခါ၌ ဇွဲရှိမှု၊ ခံနိုင်ရည်
ရှိမှု၊ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှု စသော
စိတ်ဓာတ်များ ကိန်းအောင်းကာ
လုပ်ငန်းတွင် အောင်မြင်သည်အထိ
လုပ်ဆောင်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်
အပြည့်အဝ ရရှိလာကြပေတော့သည်။

ဤသို့ လေ့ကျင့်မှုသာလျှင် ဒု
ပေနာပေခံသည့် တိုက်တိုင်းအောင်
ကွန်မန်ဒိုဘဝ အတွက် ကြံရတော့၏။

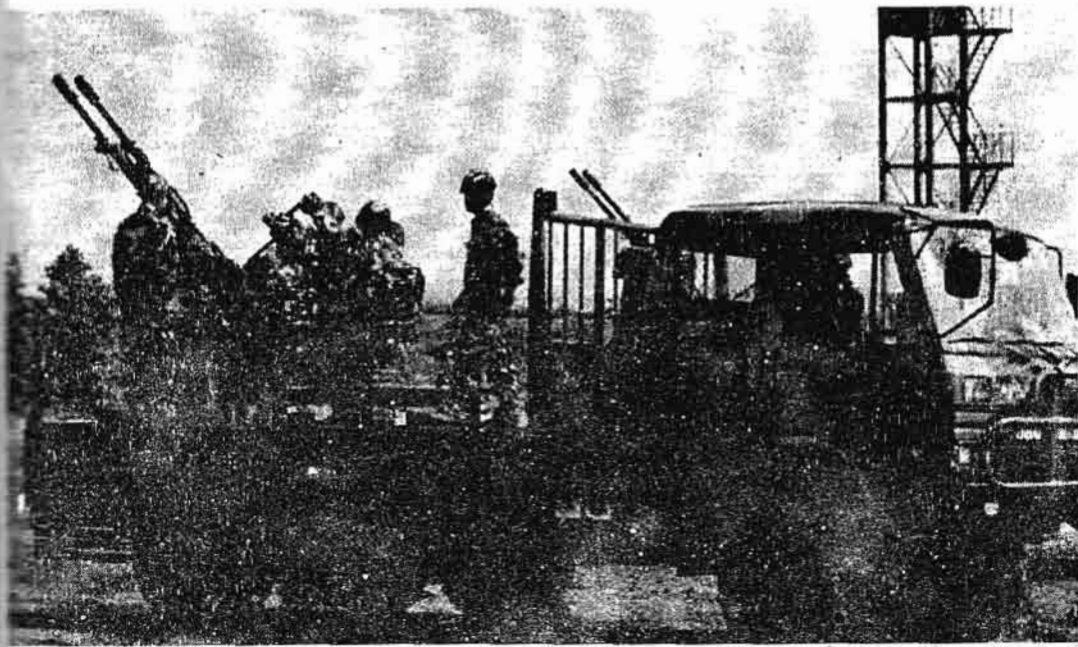

ကျွန်တော်နှင့်ကွန်မန်ဒို

သူများတွေအကြောင်း ရေးပြီး
 ကိုယ့်အကြောင်းလေး ကိုယ်
 ခြည်း ခေးလိုက်ချင်ပါသေးသည်။
 ခြည်း တစ်ပုဒ်လောက်ပေါ့ ခင်ဗျာ။
 ကျွန်တော်သည် ကွန်မန်ဒိုကို
 Crazy ခရေဇီ အလွန်ဖြစ်ခဲ့သော်
 ခြည်း ၁၉၇၂ ခုနှစ် ရတခ (၁၀၁)
 ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကြီးတွင် တပ်စုမှူး
 ခြည်းသန်းမောင်ဝင်းအစား လေးငါးရက်
 အားလိုက်ဖူးသည်မှလွဲပြီး ကွန်မန်ဒို
 ဘဝန် မထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးပါ။

၁၉၇၃ တွင် ကျွန်တော် လက်
 ဖတင်နှင့် Lieutenant မှ ကပ္ပတိန်
 Captain ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့
 ခေတ်တုန်းက ဒုဗိုလ်မှ ဗိုလ်သို့ လုပ်
 သက် ၂ နှစ်၊ ဗိုလ်မှ ဗိုလ်ကြီးသို့
 လုပ်သက် ၅ နှစ်၊ ပေါင်း ၇ နှစ်ရှိမှ
 Captain ခေါ် ဗိုလ်ကြီးအဆင့် ရောက်
 ရသည်။ ဗိုလ်ကြီး အဆင့်တွင်လည်း
 Officiating ခေါ် ယာယီကာလ သုံးလ
 သတ်မှတ်သေးသည်။ သုံးလပြည့်ပြီး
 အမှုအခင်း ကင်းရှင်းမှ ဗိုလ်အဆင့်က
 ဗိုလ်ကြီးအဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ရရှိသည်။
 Post နဲ့ပေးသဖြင့် နေရာလပ်ကလည်း

လိုပါသေးသည်။ ဒါလေးရဖို့တောင်
 သိပ်မလွယ်ပါ ခင်ဗျာ။
 ထိုသိပ်မလွယ်သော ဗိုလ်ကြီး
 အဆင့်ကို ၁၉၇၃ ခုနှစ် ကျွန်တော်
 အသက် ၂၈ နှစ်တွင် ကျွန်တော် ရရှိ
 သည်။ လူ သေးသေးပိန်ပိန်လေး၏
 ပခုံးပေါ်၌ လူနှင့်မလိုက်သော ရွှေဘား
 သုံးချောင်းတပ်ရ၍ လူသေးသေး ပိန်
 ပိန်လေး ကျွန်တော်သည် မြောက်ကြ
 မြောက်ကြနှင့် ဖြစ်နေ၏။ ငါလိုလူ ဇမ္ဗူ
 မှာရှိဦးမှာလားဟု ထင်နေ၏။ မိုးကိုပင်
 တက်၍ ဒူးနဲ့တိုက်ချင်နေ၏။
 ဒါသာမကပါ။ နောက်ရောက်

လာသည့် တပ်ရင်းမှူးအသစ်သို့ ရှေ့
တန်းလိုက်ပြီး တိုက်ချင်ခိုက်ချင်ကြောင်း
သတင်း ပို့လိုက်သေး၏။ ယခင်ပြောင်း
သွားသည့် တပ်ရင်းမှူး အဟောင်းက
ကျွန်တော်ကို နောက်တန်းမှူး ခန့်
သွားခဲ့သည်။ လူမှုရေး အားနည်းသော
ကျွန်တော်နှင့် နောက်တန်းမှူး တာဝန်
မှာ သဟဇာတမဖြစ်ပါ။

တပ်ရင်းမှူးအသစ်ကလည်း
လိုလိုလားလားပင် ကျွန်တော်ကို ရှေ့
တန်းခေါ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့တန်းမှာ
ရေးမြို့နှင့် ထားဝယ်မြို့ကြား မိုင် ၁၀၀
ခန့်ရှည်လျားသည့် ကားလမ်းမကြီး
တစ်လျှောက်မှာ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က P.D.P
ခေါ် ပြည်ပြေးများ ထကြွသောင်း
ကျန်းနေစဉ်ကာလဖြစ်ရာ ပြည်ပြေး
တပ်များ အုံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ထားဝယ်နှင့်
ရေးကြား၌ သွားလာ ကျက်စားနေ
ကြ၏။ ကားလမ်းပေါ်က ဟိုစခန်းဝင်
ပစ် ဒီစခန်းဝင်ပစ်နှင့် ပစ်ကြ၏။ တပ်
က Convoy ယာဉ်တန်းများကို ချောင်း
ပစ်ကြ၏။ ပြည်ပြေး တောင်ပိုင်းတိုင်း
သည် ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်း ဌာန

ချုပ်ဖွင့်ထားသည့် ကလိန်အောင်ရွာ
ကြီးနှင့် သိပ်မဝေးလှ။ ကလိန်အောင်
ရွာကြီး၏ အရှေ့တည့်တည့် ၁၀ မိုင်
ခန့်အကွာ ထိုင်းမြန်မာနယ်စပ်ရှိ နတ်
အိမ်ထောင်မှာ ဌာနချုပ် ဖွင့်ထား
သည်။ ပြည်ပြေး တောင်ပိုင်းတိုင်း
တိုင်းမှူးမှာ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်ရန်
နိုင်ဖြစ်၍ စစ်ဆင်ရေးမှူးမှာ စာရေး
ဆရာ ရန်ကုန်ဘဆွေ ဖြစ်သည်။

ပြည်ပြေး တပ်မှူးငယ်များမှာ
ရေးသား၊ ဝ ဘဝယ်သား၊ ကန်ပေါက်
သားများဖြစ်ကြရာ နယ်မြေကျွမ်းကျ
သည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်ပြေးတပ်များ
ရေး၊ ထားဝယ် ကားလမ်းမကြီးပေါ်၌
အူမြူး ချိုကြွလျက်ရှိ၏။

ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့စည်းခြင်း

ရှေ့တန်းရောက်တော့ ကလိန်
အောင်စစ်ကြောင်း ဌာနချုပ်တွင် တပ်
ရင်းမှူးအသစ်ကြီးနှင့် အတူနေရသည်။
စခန်းထိန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်ရသည်။
တပ်ခွဲ (၂) မှူး နောက်တန်းပြန်သွား၍
သူတပ်ခွဲကို ကိုင်ရသည်။ တပ်ရင်းမှူး
အသစ်ကြီးမှာ မြစ်ကြီးနားဘက်မှ

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်နှင့် ပြောင်းလာသူ
ဖြစ်ရာ တပ်ရင်းမှူး စိန်ယာကြီးဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် ထားဝယ်သို့သွား၍ မကြာ
ခဏ ခေတ္တဗျူဟာမှူး လုပ်ရ၏။

ကျွန်တော် ရှေ့တန်းရောက်
ချိန်မှာ ၁၉၇၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ
ဖြစ်၏။ ပွင့်လင်းရာသီမို့ ခြေခင်းလက်
ခင်း သာသည်။ နတ်အိမ်ထောင်မှ
ပြည်ပြေးများသည် ရေး၊ ထားဝယ်
ကားလမ်းမကြီးပေါ်၌ ခြေဆန့်လက်ဆန့်
လာလုပ်နေကြ၏။ ရန်ကုန်ဘဆွေက
လည်း ထားဝယ် သိမ်းတော့မလိုလို
ရေးပဲ သိမ်းတော့မလိုလိုနှင့် သတင်း
တွေလွှင့်နေသည်။ ပြည်ပြေးတပ်ဖွဲ့ငယ်
အစုငယ်လေးများကလည်း ထန်းလျက်
နံရံသည့် ပုရွက်ဆိတ်များလို ကျွန်တော်
ကလိန်အောင်စခန်းအနီး တရွရွနှင့်
ပိုင်းအုံနေကြသည်။ ရစ်သီ ရစ်သီ လာ
လုပ်နေကြသည်။

ဒီကောင်တွေ သက်ဦးဆိုတဲ့
ကပ္ပတိန်အသစ်ကျပ် ချွတ်ကလေး
အကြောင်း မသိရောထင်။

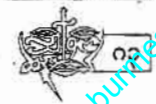
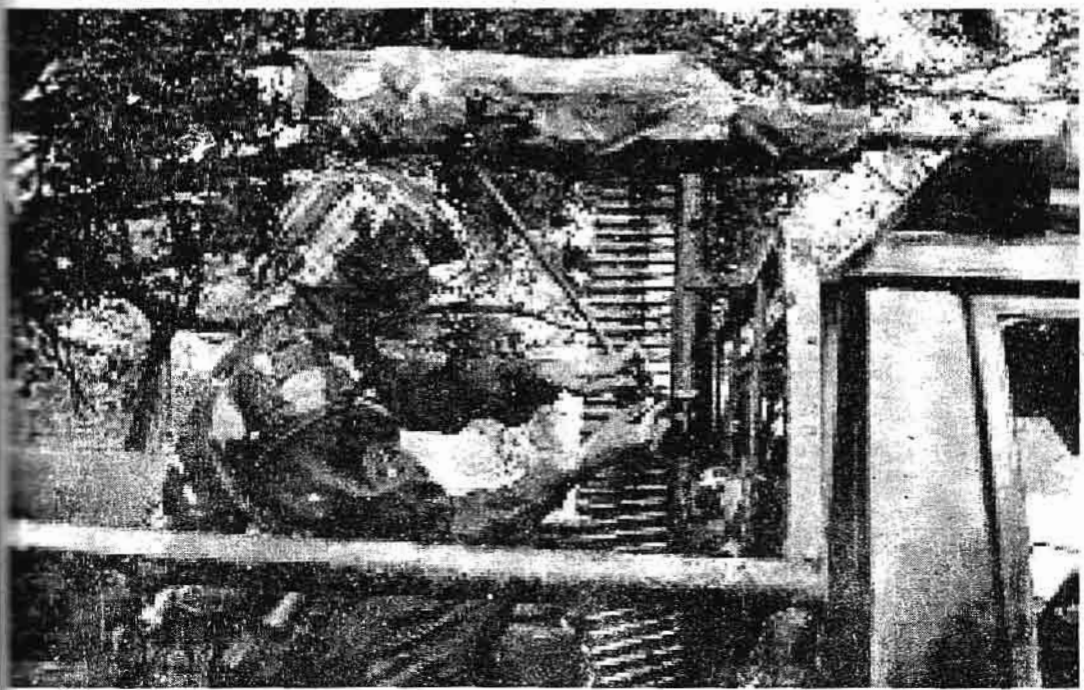
သို့ကလိစဉ်းစားပြီး ဒီပုရွက်ဆိတ်
တွေကို ချေမှုန်းဖို့ စဉ်းစားရသည်။

ကျွန်တော့်မှာ တိုက်စရာ ခိုက်စရာ
 မရှိ။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူထား
 မှည့် တပ်ခွဲ (၂)မှာ ကလိန်အောင်နှင့်
 ကြားက စခန်းသုံးလေးငါးခုမှာ
 တပ်ခွဲလုံး Garrison Duty
 ထမ်းဆောင် တာဝန်ယူထားရသည်။ ကံ
 အင်မတန်ဆိုး တယ်လို့လုပ်မလဲ။
 မတတ်နိုင်ပါ။ ကလိန်အောင်
 တပ်ခွဲရုံးအဖွဲ့နှင့် တပ်စုတစ်စုရှိရာ
 မြည်းပုံအပြည့် ဖြည့်လိုက်၏။ တပ်ခွဲမှ
 ဆုံးလူများကို ရွေးခေါ်လိုက်
 မည်။ ထို့နောက် တပ်ရင်းမှူးကြီးမရှိ

တုန်း ဆယ့်လေးငါးရက် ကျွန်တော့်
 အစီအစဉ်နှင့် ကျွန်တော် သူတို့အား
 ကွန်မန်ဒိုသင်တန်း ပေးရတော့သည်။
 ရန်သူအထာကျွန်းအောင် ရန်သူအကြောင်း
 သိအောင် ရှင်းပြသည်။
 ထိုစဉ်က ပြည်ပြေးတောင်ပိုင်း
 တိုင်း၌ တိုင်းမှူးဗိုလ်ရန်နိုင်နှင့် စစ်ဆင်
 ရေးမှူး ရန်ကုန်ဘဆွေတို့၏ လက်
 အောက်ခံတပ်ရင်းများမှာ ဂျင်မီခေါ်
 မင်းနိုင်၏ နဂါးမောက်တပ်ရင်း၊ တင်
 ငွေနှင့် တင်ညွန့်တို့၏ ကျားနက်
 တပ်ရင်းနှင့် အထူးကွန်မန်ဒိုတပ်ခွဲများ

ရှိသည်။ ပြည်ပြေးကွန်မန်ဒို တပ်ခွဲ
 များ၌ ကျွန်တော်တို့ လက်နက်ကိုင်
 တပ်ခွဲများမှ ကိုယ်ကျင့်တရား
 မကောင်း၍ ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်သော
 စိုးသင်တို့၊ ကျော်အုံးတို့၊ ဘရီတို့၊
 အောင်ကျော်တို့က လူစွာလုပ်နေကြ၏။
 စိုးသင်က ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေးသမား။
 ကျော်အုံးက တိုက်ခိုက်ရေးသမား။ သူ
 တို့နှစ်ဦးအနက် ကျော်အုံးက ထားဝယ်
 သားဖြစ်၍ နယ်မြေကျွမ်းသဖြင့် လူပီ
 ရွားပူပိုများသည်။ ကျွန်တော့်စစ်
 ကြောင်းရုံးအနီးသို့ မကြာခဏလာပြီး

အရပ်ကားတွေကို ဆက်ကြေးတောင်း
သည်။ ဒေါက်လောက်၊ ပကောဇွန်း၊
မင်းဒတ်၊ နှမ်းကြ၊ ရေဖြူ စသည့်
တပ်စခန်းများကို ဝင်ဝင်ပြီး ပစ်သွား
တတ်သည်။

“ကလိန်အောင် တပ်စခန်းကို
သွားပြောစမ်းပါကွာ။ ကျော်အုံးက
စိန်ခေါ်တယ်။ သတ္တိရှိထွက်ခဲ့ကြ”

ဟုလည်း ရန်စ စကားများ
မခံချင်အောင် ပြောတတ်သည်။ အနီး
အပါးရွာများကိုလည်း ဆက်ကြေးဝင်
ကောက်သည်။ မရရင် လူသတ်တတ်
သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အလွန်စွာ
သော ကျော်အုံးကို ပစ်မှတ်ထားကာ
ကျော်အုံးနှင့် သူ့အဖွဲ့ သတင်းများကို
မျက်ခြည်မပြတ် ထောက်လှမ်းနေခဲ့
သည်။ အထောက်တော်များ လွှတ်
သည်။ သူ့နေရာအတိအကျကို Pin
Point ရအောင်လုပ်သည်။ မြေပုံပါ
ဆွဲထားပြီး အခြေအနေပေးရင် သူ
ကွန်မန်ဒိုကို ကိုယ့်ကွန်မန်ဒိုနဲ့ ဖြိုခွဲ
သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် စီမံထားသည်။
ကျွန်တော့် ကွန်မန်ဒိုကိုလည်း ကျစ်
ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့် စုဖွဲ့ထားသည်။

တိုက်ကွက်ဖော်ပြ

မတ်လဆန်းတွင် တပ်ရင်းမှူး
ကြီး ထားဝယ်မှ ကလိန်အောင် ပြန်
ရောက်လာ၏။ ထားဝယ်မှာ ဗျူဟာမှူး
အဟောင်း ဗိုလ်မှူးကြီးစံမောင်း ပြောင်း
သွားပြီး ဗျူဟာမှူးအသစ် ဗိုလ်မှူးကြီး
ချစ်ဆွေ (ယခု အငြိမ်းစား ဒုဗိုလ်ချုပ်
ကြီးချစ်ဆွေ) ရောက်နေပြီ။ ဗျူဟာမှူး
အသစ်ကြီးက ရေးထားဝယ် ကားလမ်း
ပေါ်၌ သောင်ကျန်းနေသည့် P.D.P
ပြည်ပြေးများကို စစ်ဆင်ရေးလုပ်ပြီး
ရှင်းလင်းရန် တပ်ရင်းမှူးကြီးအား မှာ
လိုက်၏။

ကလိန်အောင် ပြန်ရောက်
တော့ ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံးရထား
သည့် ရန်သူသတင်းများကို မေး၏။

“လောလောဆယ် ရာဖူး
တစ်ဦးမှာ မျိုးလွင်၊ ချစ်လွင်နဲ့ ထွန်း
စိန်ဦးစီးတဲ့ ပြည်ပြေးအင်အား ၂၀၀
လောက် လှုပ်ရှားနေပါတယ်။ ကားလမ်း
ပေါ်ကရွာတွေကို ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်
ပါပဲ”

“ဒီနားမှာတော့ ပြည်ပြေး

တောင်ပိုင်းတိုင်း ကျားနက်တပ်ရင်းက
တင်ငွေရဲ့ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ ရှိပါတယ်။
ခေါင်းဆောင်က ကျော်အုံးပါ။ အင်အား
၃၀ လောက်တော့ ရှိပါတယ်။ သူတို့က
ကရင်နဲ့ပေါင်းပြီး လှုပ်ရှားနေပါတယ်”

“အေး... အဲဒါဆိုရင် လူ
၂၀၀ လောက်ပါတဲ့အဖွဲ့ကို ဦးတည်
ရန်သူသတ်မှတ်ပြီး စစ်ဆင်ရေးလုပ်
မယ်ကွာ”

“ကျော်အုံးနဲ့ အဖွဲ့ကိုရော
ခင်ဗျ”

“ခဏထားပါဦးကွာ။ ဟိုအဖွဲ့
က အရေးကြီးတယ်ကွာ။ ဗိုလ်ကြီးဒေးဇစ်
တို့တပ်ခွဲနဲ့ ဗိုလ်ကြီးကျော်သာထွန်း
တပ်ခွဲတွေကို အလှည့်ကျ ရှင်းခိုင်းရ
မယ်”

“ကျော်အုံးအဖွဲ့ လုပ်ဖို့တော့
ကျွန်တော့်မှာ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့တော့
စီစဉ်ထားတာရှိပါတယ်။ တပ်ရင်းမှူး
ကြီးတာဝန်ပေးရင် ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်
ခင်ဗျ”

“နေပါဦးကွာ။ မင်းကောင်က
သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ မြောက်ဘက်
ကကောင်တွေက လူများတယ်ကွာ”

ဘော်ကြာ ရေးတို့ဘာတို့ ဝင်တိုက်သွား
သိသိဦးမယ်"

တပ်ရင်းမှူးကြီးက လူ ၂၀၀
ပြည်ပြေးစစ်ကြောင်းကို တပ်ခွဲ
နှစ်ခွဲဖြင့် ဝိုင်းပတ်ချေမှုန်းစေသည်။ ထိ
တွေ့မှု နှစ်ခါဖြစ်သော်လည်း ဘာမှ
မရလိုက်ဘဲ မိမိဘက်ကသာ စစ်သည်
နှစ်ယောက် ကျဆုံးသွားခဲ့၏။

ကလိန်အောင်စခန်းအနီး နိုကပ်
နေသည့် ကျော်အုံးအဖွဲ့က ကလိန်
အောင်တွင် တပ်မရှိမှန်းသိသဖြင့် ဝို
အတင့်ရဲလာ၏။ ကလိန်အောင်နှင့်

လေးငါးဆယ်မိုင်အကွာ ကားလမ်း
ပေါ်တက်ပြီး အရပ်ကားတွေကို တား
သည်။ ဝိုက်ဆံ တောင်းသည်။ ပစ္စည်း
ယူသည်။ အရက်ဖာများကို ယူပြီး
သောက်သည်။ ကားတောင် တက်
မောင်းလိုက်သေး၏။

မတ်လဆန်း ၇ ရက်နေ့၌
ကား ကျော်အုံးတို့အဖွဲ့ ဆိုးသွမ်းမှုက
အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။
ကလိန်အောင်နှင့် သိပ်မဝေး
သော ဒေါက်လောက်တံတားသို့ မနက်
စောစောထွက်လာ၍ ကားတစ်စီး

ဆက်ကြေးတစ်ထောင်စီ တောင်း
သည်။ အရက်ဖာနှင့် ငါးခြောက်များ၊
ဆန်များ ချယူထားလိုက်သည်။ ပြီး
တော့ တပ်ကို သတင်း သွားပေးချင်
ပေးဟုလည်း ပမာမခန့် ပြောလိုက်
သေး၏။ ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်
ထမင်းစားချိန်၌ ထားဝယ်မှ ရေးသွား
သည့် အရပ်ကားနှစ်စီးမှ ယာဉ်မောင်း
များက အထက်ပါအတိုင်း လာသတင်း
ပို့ကြ၏။

နေ့လယ်လောက်မှစ၍ ကား
သမားများ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ကျော်အုံး

ဆိုင်းသွမ်းမှုကို လာသတင်းပို့ကြရာ
ညနေ သုံးနာရီကျော် လေးနာရီ
လောက်တွင်မူကား သတင်းလာပို့တာ
ကားလေးငါးခြောက်စီး ရှိသွားပြီ။
ကျော်အုံးနှင့်အဖွဲ့သည် ကလိန်အောင်
နှင့် လေးငါးမိုင်သာဝေးသည့် နတ်
အိမ်ထောင်တက်သည့် ဘာလမ်းခွဲ
သို့ပင် ရောက်လာ၏။ အများများ
က ပေါက်မြောက်နေပုံလည်းရ၏။

“ဟေ့... မင်းတို့ ကလိန်
အောင်စခန်းကို ဝင်ဖြစ်အောင်ဝင်ကွာ။
သွားဖြစ်အောင်သွား သတင်းပေးဖြစ်
အောင်ပေး။ ကျော်အုံးက သတ္တိရှိရင်
ထွက်ခဲ့ကြ။ စိန်ခေါ်တယ်လို့”

ဟုလည်း ပြောသည်ဆို၏။
ထိုသတင်းကိုပေးသည့် နောက်ထပ်
ကားက စားစရာသောက်စရာ အကော်
များများကိုလည်း ကျော်အုံးအဖွဲ့က
အတင်း ချယူထားလိုက်ကြသည်ဆို၏။
မဲခေါင် အရက်ပုလင်းပြား တစ်ဖာပါ
ပါသွားသည်ဟု သိရ၏။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်နှင့်
စစ်တုရင်ထိုးနေသည့် တပ်ရင်းမှူး
ကြီးက ...

“ကဲ... ဗိုလ်သက်ဦး မင်း
ကောင် ကျော်အုံးကတော့ အလွန်ဆိုး
သွမ်းနေပြီကွာ။ မနိုက်ကွပ်လို့ မရတော့ဘူး။
မင်းမှာ ကွန်မန်ဒို တစ်ဖွဲ့ရှိတယ်ဆို။
အဲဒါဆို သွားလုပ်ကွာ။ ဘယ်နှယ်လဲ
ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ လုပ်ပါ
မယ်ခင်ဗျ။ အဆင်သင့်ပါ”

“ဘယ်သူတွေနဲ့ လုပ်ထား
လဲ။ မင်းနဲ့ ဘယ်သူတွေပါမလဲ”

“ဗိုလ်ကျော်ဇောရယ်၊ တပ်ကြပ်
ကြီး လချနော်ရယ်နဲ့ လူ ၃၀ လောက်
လုပ်ထားပါတယ်ခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီ။ ငါ့ဆီက လောင်
ချာတပ်ဖွဲ့နဲ့ ဆေးတပ်ဖွဲ့ခေါ်သွား။ ဒီ
နားလေးဆိုတော့ စက်တော့ ယူမသွား
ပါနဲ့တော့ကွာ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားကြ။
ကျောပိုးအိတ် ပါဦးမှာလား”

“မယူပါဘူးခင်ဗျ။ ကွန်မန်ဒို
ဆိုတော့ ညလည်း မအိပ်ပါဘူး။
ရန်သူချာရှင်းပြီး ပြန်ခဲ့မှာပါခင်ဗျ။
သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်ကလွဲပြီး ဘာမှ
မယူတော့ပါဘူး”

“အေး... ကောင်းတယ်...

ကောင်းတယ်။ ခပ်သွက်သွက်သာလုပ်။
လမ်းမသုံးနဲ့။ တောတိုးသွား။ သတင်း
ပေါက်မသွားစေနဲ့”

တပ်ရင်းမှူးကြီး၏ အမိန့်
ရလျှင်ရချင်း ကျွန်တော်သည် အသင့်
စုဖွဲ့ထားသည့် ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကို ဦး
ဆောင်ကာ ကလိန်အောင်တပ်စခန်းမှ
လျင်မြန်စွာ ထွက်လာခဲ့ပါသတည်း။

နောက်ဆုံးရသည့် သတင်းအရ
မူ ကျော်အုံးတို့အဖွဲ့ နွယ်လိန်ရွာနားမှာ
ရှိသတဲ့။ နွယ်လိန်ကို အရင်ရှင်းမှရပေ
မည်။

ကျားနဲ့ဆင်လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြခြင်း
လဆုတ်ပက္ခမို့ လကမထွက်
သေး။ အချိန်ကား ည ဆယ်နာရီကျော်
ပြီ။ ကလိန်အောင်စခန်းက ထွက်ချိန်
မှာ ညနေ (၄) နာရီတိတိ။ ခရီးသွား
ချိန် (၆) နာရီကျော်ပြီ။

စထွက်ကတည်းက သတင်း
ဆက်ကြားရန် သွားလုံးရှောင်ပြီး
တောတိုး ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ ကလိန်
အောင် အရှေ့ဘက် ဇင်းဘာလမ်းခွဲမှ
တစ်ဆင့် ရွာရှောင်၍ ရည်မှန်းချက်
နွယ်လိန်တောင်ကြောနှင့် နွယ်လိန်ရွာ

ရင်းရန်ဖြစ်၏။ ဦးတည်ရန်သူမှာ
နေရာများတွင်ရှိမည်ဟု ကျွန်တော်
သိသော် ခန့်မှန်းထား၏။

ဥ (သ)နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်
သည် တပ်ဖွဲ့အားရပ်တန့်၍ တပ်စုမှူး
နှင့် အကြပ်များကို ခေါ်လိုက်၏။

"ကဲ ... ဗိုလ်ကျော်ဇောနဲ့
ဆရာကြီးလဗျနော် သွားမယ်ဆိုရင်
တော့ မဝေးဘော့ဘူး ထင်တယ်နော်။

မထွက်သေးတော့ ခဏတော့နား
ဆီကဦးမှ။ လရောင်နဲ့ဆို နောက်ထပ်

နှစ်နာရီထက် ပိုမလျှောက်ရဘူး။
ကျွန်တော်က စစ်သုံးမြေပုံ
အား ဓာတ်မှီးအုပ်ထိုး ကြည့်၍ ပြော
လိုက်၏။

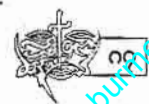
"ဟုတ်တယ် တပ်ခွဲမှူး။
လပြည့်ကျော် (၇) ရက် ဆိုတော့ လက
သန်းခေါင်လောက်မှ ထွက်မယ်ထင်
တယ်။ ဒီနားလေးမှာ ခဏနားလိုက်ပြီး
လရောင်ရမှုသွားကြရင် ကောင်းပါတယ်"

တပ်စုမှူးဗိုလ်ကျော်ဇောက
ပြော၏။ ဗိုလ်ကျော်ဇောကား အသက်

ငယ်ရွယ်သော်လည်း အစစအရာရာ
စေ့စပ်သေချာလှသည့် တပ်စုမှူးတစ်ဦး
ဖြစ်၍ အားထားရ၏။ လရောင်နှင့် ည
ချီတက်မှုမှာ ပန်ရလှသဖြင့် သူ့စကား
ကို လက်ခံလိုက်၏။ တပ်စုတပ်ကြပ်
ကြီး ဆရာလဗျနော်သည်လည်း စစ်
သက် သုံးဆယ်နီးပါးရှိ၍ အတွေ့အကြုံ
ရင့်ကျက်လှသည့် ကချင်တိုင်းရင်းသား
စစ်သားဟောင်းကြီးဖြစ်ပြီး အဖွဲ့ပွဲခွဲလာ
၍ စစ်ရည်ဝနေသူဖြစ်၏။ သူကလည်း
ဗိုလ်ကျော်ဇော၏ အကြံပြုချက်ကို
ထောက်ခံ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် အခြေ
အနေအားလုံးကို သုံးသပ်ကာ လ
ထွက်သည်အထိ ထိုဝါးရုံကုန်းကလေး
တွင် ခဏနားနေကြ၏။ မည်သူမှ
လည်း ကျောပိုးအိတ်မပါ။ သေနတ်နှင့်
ခဲယမ်းသာပါ၏။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြင့်
လှုပ်ရှားမှုပြန်မှ ဒီရန်သူကို ဖမ်းနိုင်မည်
ထင်၏။ ကျော်အုံးတို့အဖွဲ့က အလွန်
လျင်၏။

"ကျော်အုံး ... ကျော်အုံး
... ကျော်အုံး"

"အင်း.. အဲဒီ.. ကျော်
အုံးဆိုတဲ့ကောင်ကို အမိဖမ်းနိုင်မှ"

ကျော်အုံးကား မနစ်ကတည်း
က ကလိန်အောင်၊ ထားဝယ်ကား
လမ်းမကြီးပေါ်တွင် တံတားများပိုင်းခွဲ၊
စခန်းချောင်းပစ်၊ လူသတ် ဆက်ကြေး
ကောက်ဖြင့် နာမည်ကြီးနေသူဖြစ်၏။
ထားဝယ်သားဖြစ်၍လည်း နယ်မြေ
ကျွမ်း၏။ ပြည်ပြေးဝေ့ ၁၆ပိုင်းတိုင်းမှ
ကျားနက်တပ်ရင်း၏ ၊ ညီကျော်
တိုက်ခိုက်ရေးသမားလည်း ဖြစ်၏။ သူ
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းအား
မကြာခဏ အထက်ဌာနများမှ သတိ
ပေးခြင်းခံရ၏။ မကြာသေးမီက နှမ်းကြ
နားတွင် စစ်ယာဉ်တန်းတစ်ခုလုံးအား
ကျော်အုံးအဖွဲ့မှ ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်
ရာ ကျွန်တော့်တပ်ခွဲမှ တပ်ကြပ်ချစ်လှ
နှင့် တပ်သားမောင်မြင့်တို့ ကျဆုံးသွား
ခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့တပ်မှ လိုက်လံ
ရှင်းလင်းသော်လည်း ကျော်အုံးနှင့်အဖွဲ့
က အရှေ့ဘက် တောင်များပေါ်သို့
တက်မြဲ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ရက်
ပေါင်းအတော်ကြာအောင် ကွက်ပြည့်
နင်းရှင်းသော်လည်း မည်သည့်ထိတွေ့
မှုမှမဖြစ်။ နောက်ဆုံး ရဲကွာကုန် လူပန်း

ဖြစ်၍ ပြန်ခဲ့ရ၏။

ထိုကိစ္စအပြီး ကျော်အုံးက
ကလိန်အောင် ရွာသားများနှင့် တွေ့ရာ
တွင်..

“ဟေ့.. မင်းတို့ကလိန်အောင်
ကတပ်ကို ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ဒီလောက်
နဲ့တော့ ကျော်အုံးကို လာစမ်းလို့ မရ
ဘူးကွ။ ဗိုလ်ကျော်အုံးကို တိုက်ချင်ရင်
ဆယ်နှစ်လောက် ကြိုးစားကြဦးဟေ့”

ဟု ကြားလုံးထုတ်၏။

ကျွန်တော်က မခံချိမခံသာဖြင့်
“နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ” ဟု ကြိုးဝါး၍
ကျော်အုံးသတင်းကို အဖက်ဖက်က
ထောက်လှမ်းကာ စောင့်မျှော်နေ၏။
ယခုတော့ စောင့်ရကျိုးနပ်ပြီ ထင်၏။

“ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ မင်း
ဘယ်ပြေးမလဲ။ သစ္စာဖောက် ကျော်အုံး
ရေ”

V

အတွေးပျောက်၍ မွေးခနဲ
အိပ်ပျော်သွား၏။ ကျောအောက်မှ
မညီမညာခိုးလိုသူလု သစ်ကိုင်းခြောက်
များကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ပြန်နိုးလာ၏။

အချိန်က မနက် နှစ်ချက်တီး ကျော်နေ
ပြီး လရောင် မှန်ပျံ့ကလေးက ဝါးရုံ
ပင်များကြားမှ ထိုးကျနေ၏။ ရာသီ
ဥတုက နည်းနည်း အေးချင်ချင် ဖြစ်
နေ၏။ သွားမှ သင့်မည်ထင်၏။ ရည်
မှန်းချက်မရောက်မီ ရွာရှောင်၊ လူ
ရှောင်ရဦးမည်ဆိုတော့ ယခုသွားမှ
အချိန်လုံလောက်ပေမည်။

“ကဲဟေ့ ... ကင်းသမား
အားလုံး နှိုးလိုက်တော့ကွာ”

အားလုံးကို နှိုးပြီး ခြေလံ
လက်လံ အသံလုံစနစ်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း
ရည်မှန်းချက်ကို ချဉ်းကပ်ရန် မှာရ၏။
ရည်မှန်းချက်မှာ တစ်ပိုင်သာသာရှိမည်
ထင်၏။

“တပ်ခွဲမှူး ... စခန်းအရင်
ရှင်းမလား၊ ရွာအရင်ရှင်းမလား”

“ရွာဝင် သတင်းထောက်ပြီး
မှ စခန်းရှင်းတာ ကောင်းမယ်ထင်
တယ်။ ရွာသာ ဒီ ဝိုင်းလိုက်ပါ”

ဗိုလ်ကျော်စော၏ အမေးအား
ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်၏။ ရန်သူစခန်း
ကို ကျွန်တော်တို့ မည်သူမှ ရောက်အ
သည်မဟုတ်။ ရွာဝင်ရှင်းပြီး ရွာသား

အညီဖြင့် စခန်းကိုရှင်းသော် ပို၍
ပြေပွယ်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်
သိမ်းပိုက်၏။

ညက နားခွဲသည် တောင်
လေးမှ မနက် (၃) နာရီတိတိတွင်
ချက်ခဲ့၏။ လမ်းတွင် လရောင်ပျံ့
သက်၍ ခုတ်ပြီးစ တောင်ယာများ
အနက် အုန်းခြုံ၊ ကွမ်းခြုံ၊ ဒူးရင်းခြုံ
များကိုပါ တွေ့လာရ၏။ လူနေအိမ်
နှင့် အတော်နီးကပ်နေလေပြီ။ ရွာနှင့်
အိမ်မဝေးတော့။ ကျွန်တော်လည်း
နှစ်က ထိုရွာကို တစ်ခေါက်တော့

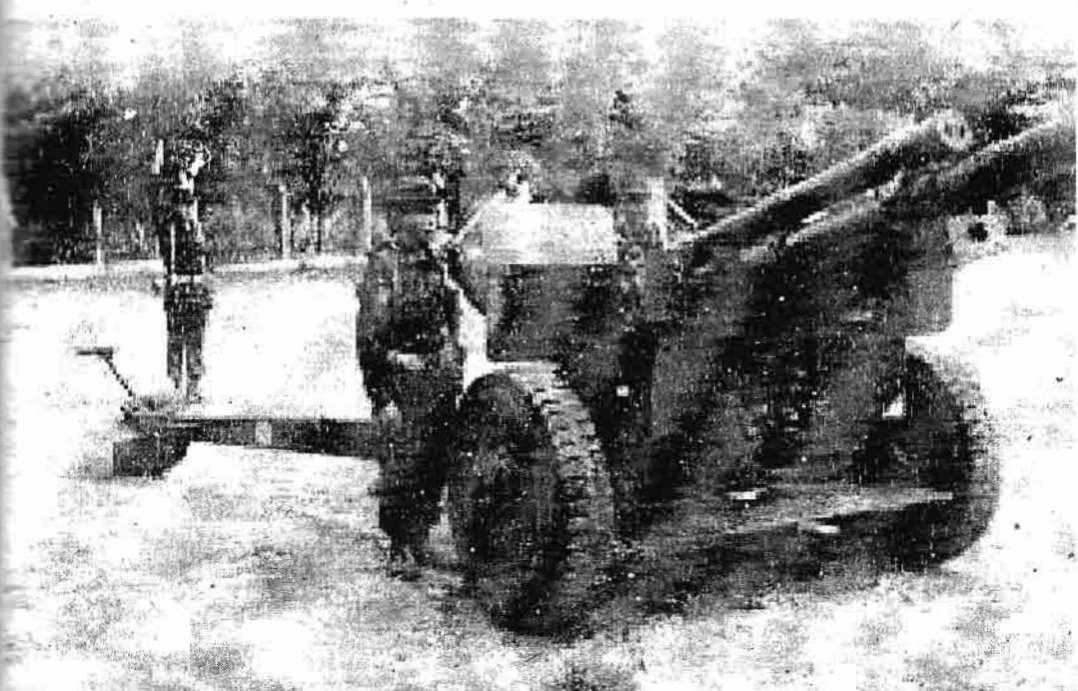
ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ယခု ကျွန်တော်တို့
ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းသည် အိမ်များ
ခြံများနှင့်နီး၍ အချိန်မကျမီ သတင်း
ပေါက်သွားမှာစိုးရ၏။

“ဗိုလ်ကျော်ဇောရေ ခြံတွေ
နား သိပ်မတိုးနဲ့။ ခင်ဗျားရဲ့ပွိုင့်ကို
ရှောင်ပြီးသွားခိုင်းပါဗျာ။ ရည်မှန်းချက်
မရောက်မချင်းတော့ ဘာမှမဖြစ်သေး
တာ ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်သည် ကျော်အုံးနှင့်
အဖွဲ့ လွတ်သွားမှာကို စိုးရိမ်လှ၏။
ကျွန်တော်၏ ကြိုးပမ်းမှု မအောင်မြင်

မှာကိုလည်း ပူပန်၏။
ဟိုကွေ့ ဒီကောက်ဖြင့် တစ်
မိုင်သာသာ ခရီးအား နှစ်နာရီနီးပါး
လာရ၏။

“ကဲ... တစ်ခွဲပျံ့ နွယ်လိမ့်
ရွာကတော့ ဒီခြံအစုကလေးပဲ။ ခြံတွေ
ဆက်နေတယ်။ အိမ်တွေကတော့
ခြံတွေထဲမှာ ဟိုတစ်လုံး ဒီတစ်လုံး
ဆောက်ထားတာ။ ကျွန်တော် တော
လည်ရင်း လမ်းကင်းယူရင်း တစ်ခါ
နှစ်ခါ ရောက်ဖူးပါတယ်”
ဆရာကြီးလူမျိုးက ပြော၏။

အတူရှိနေသည် ဗိုလ်ကျော်ဇောက
ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ကောင်းပြီလေ။ တောင်
ဘက်ထိပ် ခြံကစပြီး တစ်ခြံချင်းသာ
ဖြည်းဖြည်းရှင်းပါ”

ကျွန်တော်တို့မှာ ရွာ၏အရှေ့
တောင်ဘက်မှ ဝင်လာသဖြင့် တောင်
ဘက်က စရှင်းခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။

“အဲ... ဘာမှမထူးရင်တော့
ရွာသားအကူအညီနဲ့ အရှေ့ဘက်က
နွယ်လိမ်တောင် ကျော်တက်တာပေါ့
ဗျာ။ တောင်ကြောပေါ်မှာ ဒီကောင်
တွေ စခန်းပုန်းတော့ရှိပါတယ်။ ကျုပ်ရ
ထားတဲ့ မြေပုံမှာလည်း ပါပါတယ်”

ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ၌ ကျော်
အုံးအဖွဲ့သည် မနေ့က စခန်းပြန်မည်
မထင်။ သင့်တော်ရာ ခြံတစ်ခြံ၌ ခွေ
လိမ့်မည်ဟု သုံးသပ်၏။ သူတို့တွင်
ငွေ၊ စားစရာ၊ ပြီးတော့ မဲခေါင်ပုလင်း
ပြားများရှိနေသည် မဟုတ်လား။
ကျော်အုံးကလည်း လင်းထင် လမ်းစဉ်
လိုက်ချင်သူ။ မိန်းမ အရက် ပြီးတော့မှ
စစ်။ (Woman, Whisky and War)
ဆိုသည်များကို သူတို့ နှစ်သက်သည်

တဲ့။ နွယ်လိမ် သူလေးတွေကလည်း
ဖြူဖြူချောချောလေးဆိုတော့ ...

“အင်း”
ကျွန်တော်၏ စဉ်းစားသုံးသပ်
မှုမှာ မိနစ်အနည်းငယ်သာ ကြာ၏။
ထူးဆန်းသော ကိစ္စလေးတစ်ခုကြောင့်
“ဟေ့.. တပ်စုကို ခဏရပ်
ခိုင်းလိုက်ဦးကွ။ ဒီမှာ ပြစရာရှိလို့။ ဗိုလ်
ကျော်ဇောနဲ့ ဆရာကြီးလဗျာနော် လှမ်း
ခေါ်လိုက်”

ကျွန်တော်က ဆက်သား
ရဲဘော်လေးအား တိုးတိုးပြောလိုက်၏။
စစ်မြေပြင် အချက်ပြစနစ်ဖြင့် တပ်စုကို
ရပ်ခိုင်းလိုက်ရာ တပ်စုမှူးနှင့် တပ်စု
တပ်ကြပ်ကြီးတို့ ရောက်လာ၏။

“ကဲ ... ဗိုလ်ကျော်ဇောနဲ့
ဆရာကြီးလဗျာနော် မနက်ငါးနာရီ ထိုး
ခါနီးပြီ။ နည်းနည်းလည်း လင်းလာပြီ။
ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ယမ်းထုပ်ပတ်
တဲ့ စက္ကူလေးတွေ။ ဒါနိုင်ငံခြားဖြစ်။
ယမ်းပျော့ပတ်တဲ့စက္ကူပဲ။ ဟိုတလော
က တံတားတွေ မိုင်းခွဲသွားတာ ဒီယမ်း
ထုပ်တွေနဲ့ပဲ။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့
အထူး သတိထားပြီးတော့သွားဗျာ။

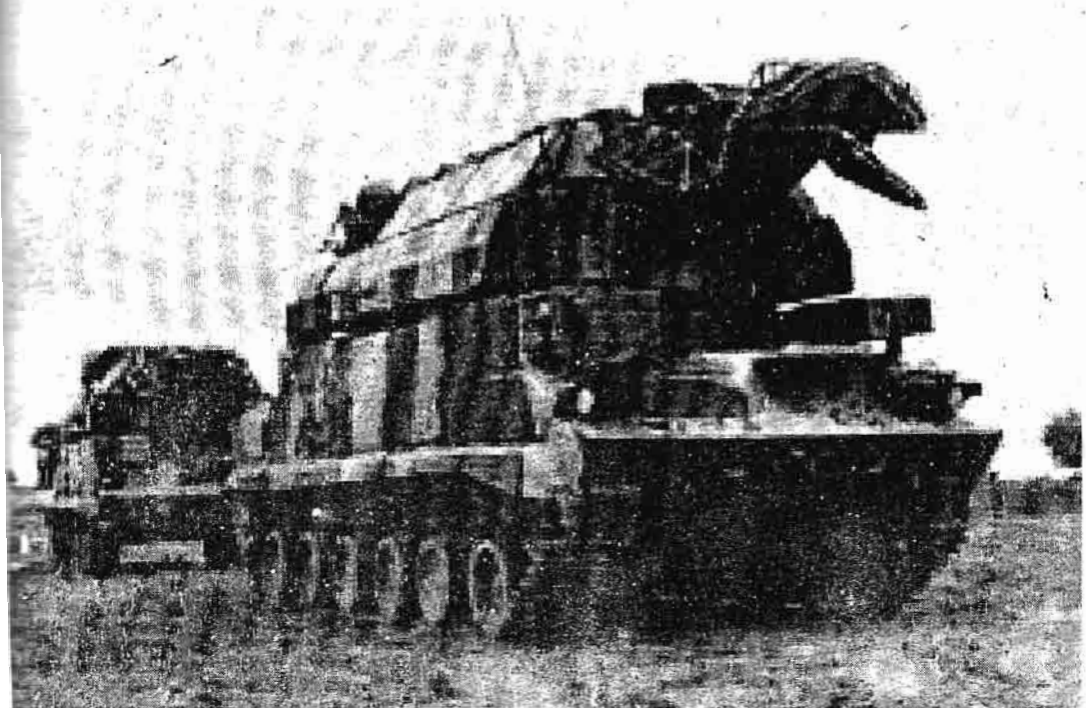
ကျော်အုံးတို့တော့ သိပ်မဝေးတော့ဘူး
ထင်တယ်။ ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာရှိမှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ပြောပြော
ဆိုဆို လမ်းကြောင်းဘေးမှ တွေ့ထား
သည့် ယမ်းထုပ်သည့် စက္ကူညိုညို
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များအား ပြသ
လိုက်၏။ သူတို့ကကျော်သွားပြီး ကျွန်တော်
က တွေ့လိုက်သဖြင့် ကောက်ယူ နင်း
ကြည့်ကာ အဖြေမှန်သိ၍ ခေါ်မြောရ
ခြင်းဖြစ်၏။ စစ်မြေပြင်တွင် ဤကဲ့သို့
အနက် ကောက်တတ်ခြင်းကလည်း
အဖြေမှန်ကို သုံးသပ်ရာ၌ အရေးပါလှ
ပါ၏။ သူတို့နှစ်ဦး ခေါင်းညိတ်ပြီး
ဆက်ထွက်သွား၏။

ပထမမြေမှ ဒုတိယမြေကို ကူး၏
ခြံတွင်းရှိ တဲငယ်တစ်ခုမှ တဲတံခါးဖွင့်
သွားပြီး ကရင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး
ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့အား တွေ့
သွားရာ အံ့ အားသင့် သွား၏။
နွယ်လိမ်မှာ ကရင်လူမျိုးနှင့် ဒေသ
ထားဝယ်လူမျိုးများ ရောနှောနေသည့်
ရွာဖြစ်၏။

“အမိုး ... ကျွန်တော်တို့
ပြည်ချစ်တွေ ဒီကိုလာလား”

ကျွန်တော်က ဖြတ်ထိုးဉာဏ်	သို့ရာတွင် အမိုးမျက်နှာမှာ	ပွိုင့်သွားနေသည့် ရဲဘော်မြင့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြည်ပြေးအဖွဲ့	စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များ အတိုင်းသားပေါ်	ဦးမှ ဖြေ၏။
ဆောင်၍ မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်	လွင်နေ၏။ မျက်နှာပျက်နေ၏။ အခြေ	"ကဲ... ဒါဆိုဝင်လိုက်ကွာ"
ပေါ်တွင် စစ်ဆွယ်တာသာဝတ်	အနေကတော့ ထူးပေပြီ။	ကျွန်တော်လည်း အသံဗလံ
သဖြင့် ဘာအမှတ်အသားမှ မမြင်	"ဟ... လူထွက်ပြေးပြီဟေ့	များကြောင့် စိတ်အလောတကြီးနှင့်
အမိုးက ဖဝေဝေါဖြစ်နေ၏။ ပြီးမှ	... လူ... လူ"	တပ်စုမှူး၊ တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီးတို့အား
ကျွန်တော်၏ အကူရဲဘော်နှင့် တပ်ခွဲ	ထိုစဉ် ပွိုင့်မှ အော်သံကြား၍	ဖြတ်ကျော်ပြီး ပွိုင့်တပ် တပ်စိပ်နှင့်
အသား ရဲဘော်နှစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်	ကျွန်တော်လည်း အဆောတလျင်	အတူ တစ်ဖက်ခြံတွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်
ငါတို့စစ်အင်္ကျီမှ ဗန္ဓုလတံဆိပ်များ	ပွိုင့်သို့ပြေးတက်လိုက်၏။	ပါသွား၏။
တွေ့သွားပြီး...	"ဘာလဲကွ ... မြင့်ဦး"	"လား... လား" တစ်ဖက်
"ဟင့်အင်း... မလာဘူး"	"လူတစ်ယောက် ဟိုဘက်ခြံ	ခြံတွင် လူ(၁၀)ဦးခန့် သည် ဒူးရင်းပင်၊
ဟု ဆို၏။	ဘက် ထွက်ပြေးတယ် ခိုလ်ကြီး"	ကွမ်းသီးပင်နှင့် အုန်းပင်ကြီးများ

အောက်၌ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်
အောင် အိပ်မောကျနေကြ၏။ တစ်နေ
ရာတွင် သုံးလေးဦးစီခန့် စုအိပ်နေ၏။
သူတို့ဘေးတွင် မှောင်ခိုများသုံးသည့်
ပစ္စည်းသယ် ဝါးခြင်းများ အတော်များ
များတွေ့ရ၏။ စစ်အသုံးအဆောင်များ
တော့ မတွေ့။ ဖိနပ်များကလည်း အရပ်
သုံး ရာဘာညှပ်ဖိနပ်များသာ ဖြစ်နေ၏။

“ဗိုလ်ကြီး နတ်အိမ်ထောင်တဲ့
မှောင်ခိုတွေထင်တယ်”

တပ်စိပ်မှူး ဆရာစောယိမ်း
က ပြော၏။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက်
ဖြစ်နေသဖြင့် မဆုံးဖြတ်နိုင် ဖြစ်နေ
သည်။ အားလုံးကလည်း စောင့်မျှော်ပြီး
တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်အောင်အိပ်နေကြ၏။
ဤလို ပုံစံမျိုးတွေကို ကျွန်တော်တို့
တပ်ရင်း ဒေါနတောင်တန်းတွင် စစ်ဆင်
ရေးဝင်ခဲ့စဉ်က အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ မှောင်ခိုနှင့် သူပုန်မှာ ရောနှော
နေသည်သာ များ၏။ သူတို့မေးက
ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်ရန်သူ၏ သံတင်း
ရမည်မှာ သေချာ၏။ အချိန်ဆိုင်း
နေ၍ကမဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဟေ့လူ ... ထစမ်း”

ကျွန်တော်က အိပ်နေသူတစ်ဦး
အား ရုတ်တရက် စောင့်ဆွဲလှန်ပြီး နှိုး
လိုက်၏။

“ဟိုက်”

ကျွန်တော် စောင့်ဆွဲလှန်လိုက်
သည်နှင့် အိပ်နေသူအား ကာဘိုင်
သေနတ်ဖက်ပြီး အိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်
ကို ရုတ်တရက် တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော့်
ပါးစပ်မှ ...

“သူပုန်ဟေ့ ... သူပုန်ဟ
... ပစ် ... ပစ်”

အာမေဇိုတ်သံနှင့် ပစ်ခတ်ရန်
အမိန့်ပေးသံပါ တစ်ဆက်တည်း ထွက်
သွား၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း
ခါးမှာပါလာသည့် (၉)မီလီတော့ ပစ္စတိုကို
အလွန်လျင်မြန်စွာ ထုတ်၍ ထိုသူ၏
ခေါင်းအား နှစ်ချက်ဆင့်၍ ပစ်လိုက်၏။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

နံနက်ငါးနာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်
၏ (၉)မီလီတော့ ပစ္စတိုသေနတ်သံနှစ်
ချက်ဖြင့် အရုဏ်ဦးတိုက်ပွဲကို စလိုက်
၏။ ကျွန်တော်၏ ပြိုင်တပ်စိပ်မှ စစ်သည်
များကလည်း လူစုခွဲပြီး အိပ်နေသူများ
အား “ဒိုင်း” ခနဲ “ဖောင်း” ခနဲဖြင့်

အပြေးအလွှား လိုက်ပစ်ကြ၏။

ခဏချင်းအတွင်းမှာပင် ထိုင်
အတွင်း၌ လူသံများ၊ သေနတ်သံများ
က ပွက်လော့ရှိက်အောင် ဆူညံသွား
၏။ အိပ်ပျော်နေသူ အချို့မှာလည်း
ကယောင်ကတမ်းဖြင့် နိုးလာကြပြီး
မည်းမည်းမြင်ရာကို ပြန်ပစ်ကြ၏။
ကျည်ဆန် အချို့က ကျွန်တော့်ဘေးမှ
ဝိုးခနဲ ဝိုးခနဲ ဖြတ်သွား၏။ ဘယ်သူက
ဘယ်သူကို ပစ်နေမှန်းမသိ။ ရုန်းရင်း
ဆန်ခတ် ဖြစ်နေ၏။ တပ်ကြပ်စော
ယိမ်းထံမှ ရန်သူတစ်ဦးက သေနတ်
အတင်းလှနေ၍ တပ်သားခင်မောင်က
ထိုရန်သူ မျက်နှာအား ဂျိုး-၃ ဖြင့်
တော့ပစ်လိုက်ရ၏။ ရန်သူမျက်နှာ တစ်
ခြမ်းပွင့်ထွက်သွား၏။ သွေးညှိနံ့များထွက်
ပုံးလွှမ်းသွား၏။ ထိုစဉ် ...

“ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း”

၄၀ မီလီတော့ ဂရင်းနိုတ်
လောင်ချာ ပေါက်ကွဲသံများ ဆက်
တိုက်ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော် ရပ်နေ
သည့် အုန်းပင်အနီးသို့ ကျရောက်ခြင်း
ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် တစ်လံ
ကွဲသွားရာ အစငယ်အချို့ ကျန်တော်

... လောကီလောကိယ အား လာမည်။ ကံကောင်း
... လူမှုက သေသွားနိုင်၏။ ဘေး
... ဘယ်ညာမှာလည်း “ပတောက် ပ
... တောက် ... ဖောင်း ဖောင်း” ဆို
... ဘေးဘယ်ညာ ကိုက်လေးငါးရာ
... ကုန်း မြင့်မြင့်လေးများရှိနေရာမှ
... ကျွန်တော်တို့ဆီ ဝိုင်းပစ်နေကြခြင်း
ဖြစ်၏။

“လောင်ချာ လာဟေ့
... လောင်ချာ ... လောင်ချာ”
ကျွန်တော်က လှမ်းအော်
လိုက်ရာ ...

“လာပြီခိုလ်ကြီး... လာပြီ”
တစ်ကြပ် အယ်လ်ဖြူအောင်
ဆင်းဆောင်သည့် ၃ ၅ ရော့ကတ်
လောင်ချာအဖွဲ့ အပြေးအလွှား ရောက်
လာ၏။

“ဟေ့... ဘယ်ညာတောင်
ကုန်းတွေ လှမ်းပစ်စမ်းကွာ”

“အမ်း... အမ်း... အမ်း
.. အမ်း”

လောင်ချာ လေးငါးလုံးပါလာ
သည်ကို ဆက်တိုက် ပစ်ထုတ်လိုက်ရာ
ဘေးဘယ်ညာ တောင်ကုန်းများမှ

ပစ်ခတ်နေသည်များ ငြိမ်ကျသွား၏။
ရန်သူ ငြိမ်နေတုန်း အမြန်ပြန်ဆုတ်မှ
သင့်ပေမည်။

“ခွီး... ခွီး... ခွီး”
ကျွန်တော်က အချက်ပေး
ခရာအားမူတိုင်း အပစ်ရပ်စေ၏။ လူ
ပြန်စု၏။ ဗိုလ်ကျော်စောနှင့် ဆရာကြီး
လဗျာနော်တို့အား ခေါ်၏။

“ကဲ ... ဗိုလ်ကျော်စော
ခင်ဗျားလူတွေ ပြန်စစ်ဗျာ။ ကျုပ်က
လောပြီးတက်သွားတာ။ ကံကောင်းလို့
မသေတယ်။ ကျုပ် ဝပ်လိုက်တဲ့နားမှာ
ဆဲဗင်းတီခိုင်းကွဲတာ။ ကျုပ် စတီး
ရေဘူး ပေါက်သွားတယ်။ ဗိုက်ပေါက်
ရင် မချောင်ဘူး။ ကဲ... လူစုပြီးရင်
ရတာတွေ အကုန်ကောက်ပြီး ဆုတ်
ကြစို့။ ဒီကောင်တွေ လူအများကြီးဗျ။
ကြာရင် မလွယ်ဘူး။ ဒီနားက လေးငါး
ယောက်တော့ ကြွသွားပြီ တွေ့လာ။
တုံးလုံးပက်လက်ပဲ”

ခဏချင်းအတွင်း လူစစ်ရာ
အားလုံးလူစုံ၏။ မိမိဘက်မှ အထိ
အခိုက်မရှိ။ ရန်သူ (၉)ဦးကျဆုံး၏။
လက်နက် (၉)လက် ရလိုက်၏။ အိတ်ချို

ကေ ၃၃ ခြောက်လက်၊ အမ် ၁၆ တစ်
လက်၊ ကာဘိုင်တစ်လက်၊ အမ် ၇၉
တစ်လက် ဖြစ်၏။ စာရွက်စာတန်းနှင့်
မှတ်တမ်းစာအုပ်များ ရ၏။ ထိုစာအုပ်
များထဲမှ တစ်ခုသောစာအုပ်ကား

“ဗိုလ်ကျော်အုံး (အထူး
တိုက်ခိုက်ရေးတပ်မှူး)
ကျားနက်တပ်ရင်း
တောင်ပိုင်းတိုင်း။

ပြည်သူ့ပြည်ချစ်တပ်မတော်
ဟူသော စာတမ်းအား တွေ့
ရ၏။ သစ္စာဖောက် ကျော်အုံးကား
သေဆုံးသူများတွင် ပါသွားပြီ ထင်ရ
၏။ သို့ရာတွင် သိပ်တော့မသေချာလှ။
လောလောဆယ်ဆယ် ရသမျှ အမြတ်
ချည်းမို့ ကျွန်တော်သည် တိုက်ပွဲနေရာ
မှ အမြန် ဆုတ်ခွာရန် အမိန့်ပေးလိုက်
၏။ ပြန်အထွက်တွင် နွယ်လိမ်ရွာ
သူကြီးအိမ်ဝင်၍ ...

“ကဲ.. သူကြီး ကျော်အုံးအဖွဲ့
တော့ ကျုပ်တို့ ဝင်ရင်းလိုက်ပြီ။ ဘယ်
သူသေလို့ ဘယ်သူလွတ်သွားတယ်
တော့ မသိဘူး။ အဲဒီတော့ သေတဲ့

သူတွေ သင်္ကြံဟ်ပေးပါဗျာ။ ရော့
... ငွေတစ်ထောင် ယူထားလိုက်ပါ။
သင်္ကြံဟ် စရိတ်ပေါ့။ ညနေကျရင်
ကလိန်အောင်စခန်းလာပြီး အကျိုး
အကြောင်း လာသတင်းပို့ပါဦး။”

သူကြီးက လုပ်ဆောင်မည့်
အကြောင်း အာမခံပါ။ သူကြည့်ရ
တာ အံ့သြဝမ်းသာနေပုံရ၏။ ကျွန်တော်
တို့ နွယ်လိမ်ရွာကလေးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့
သည့်အချိန်ကား နံနက် (၀၆:၀၀) နာရီ
တိတိ။ အနောက်ဘက်သို့ နာရီဝက်ခန့်
လျှောက်လိုက်သော် ထားဝယ် ကလိန်
အောင် ကားလမ်းမကြီးသို့ ရောက်၏။
ကျွန်တော်တို့ကား အောင်သေ အောင်
သားစားခဲ့ကြ၍ အလွန်ပျော်မြူးနေကြ
၏။ နံနက်ခင်း နေခြည်နုနုအောက်တွင်
ရဲဘော်များက ရဲရဲတောက် သီချင်းကို
အော်ဆိုကြ၏။ “ဟေ့ ဒို့ကွန်မန်ဒိုကွ”
ဟုလည်း ကြွေးကြော်ကြ၏။ အသွား
တုန်းက တစ်ညလုံးသွားခဲ့ရသော်လည်း
ယခု အပြန်တွင်ကား စခန်းအရောက်
သုံးနာရီခန့်သာ လျှောက်လိုက်ရ၏။
တစ်လောကလုံးအား ထိမထင်ဟန်ဖြင့်
ရင်ကော့၍ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ တပ်စခန်း
အဝင်တွင် တပ်ရင်းမှူးက စခန်းအဝမှ
ပြုံးပြုံးကြီးဆီးကြိုး၍ လက်ဆွဲနှုတ်
ဆက်ကာ...

“ကွန်ဂရက်ကျူလေးရင်း
ဗိုလ်သက်ဦး။ မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှု
အတွက် ချီးကျူး ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ။
ငါ့လူက စစ်တုရင်တင် တော်တာ
မဟုတ်ဘူး။ Field မှာလည်း အားကိုး
ရတာပဲကိုး။ ကဲ ဒီညတော့ မင်းတို့
အောင်ပွဲရလာသူတွေကို ငါ ညာနဲ့
ဂုဏ်ပြုမယ်ဟေ့”

ကျွန်တော်တပ်ရင်းမှူးကား
ကျွန်တော်တို့တပ်သို့ ပြောင်းလာသည်
မှာ မကြာသေး။ ဒါပြင် တော်တော်
သူကို ချီးကျူးတတ်သူ မဟုတ်။ ကျွန်တော်
နှင့်လည်း ကောင်းစွာမရင်းနှီးသေး။
အတူနေခါစ လေးငါးရက်တွင်မူ စစ်
တုရင် ထိုးဖြစ်၏။ တပ်ရင်းမှူးကြီးမှာ
စစ်တုရင် အလွန်တော်သည်။ ဗျူဟာ
နှင့် တပ်ရင်းတွင် လက်ရည်တူ မတွေ့
ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ထိုးမှ
ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန်ဖြစ်နေရာ
အခုမှ ပြိုင်ဘက်ကောင်း တွေ့ပြီဟု

ဆို၏။ ကျွန်တော်လေးစားသော ယခု
ကဲ့သို့ စစ်တုရင်ပါတော်သည့် အထက်
လူကြီး၏ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှုကို ခံရခြင်း
ကား ကျွန်တော်အဖို့ အကြီးမားဆုံး
ဆုလာဘ်ကြီးပင် ဖြစ်ပါ၏။

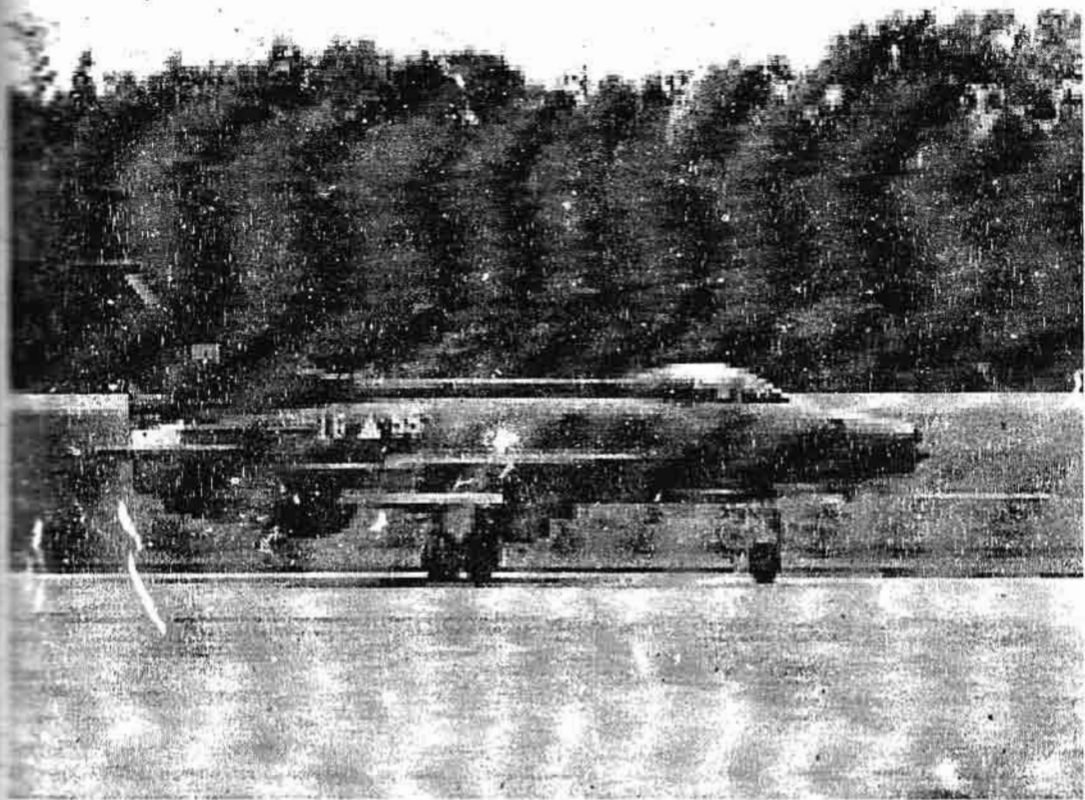
ကျွန်တော်သည် သေမင်းနှင့်
နပမ်းလုံး၍ ထိုဆုကြီးကို ရခဲ့ခြင်းပင်
ဖြစ်ပါ၏။ ကွန်မန်ဒို လုပ်လိုက်ခြင်း
အကျိုးပါပေ။

v

ထိုနေ့ည၌ တပ်ရင်းမှူးကြီးက
ကျွန်တော် ကွန်မန်ဒို တပ်စုအား
ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲ ပြုလုပ်ပေးသည်။

တိုက်ပွဲတွင် ထူးချွန်စွာ
ဆောင်ရွက်ခဲ့သူများအား စစ်မြေပြင်
အဆင့် တိုးမြှင့်ပေးခြင်းများကို ချက်
ချင်း ပြုလုပ်ပေးသည်။ တပ်သားမှ
တိုက်ရိုက်တပ်ကြပ်သို့ ၂ ဦး၊ တပ်ကြပ်
မှ တပ်ကြပ်ကြီးသို့ ၂ ဦး၊ စစ်သည်မှ
ဒုတပ်ကြပ်သို့ ၂ ပေါင်း ၆ ဦး
Field Promotion ရကြ၏။ တပ်ကြပ်
ကြီး လဗျာနော်တစ်ဦးသာ နေရာလွတ်
မရှိ၍ ရာထူး တိုးမပေးနိုင်လိုက်။

ညစာစားပွဲကို Army Run

ဖြင့် Wet Dinner ပြုလုပ်ပေးရာ ကျွန်တော့်ကွန်မန်ဒိုတပ်စုမှာ ပျော်နေကြ၏။ မြူးကြွနေကြ၏။

ညစာစားပွဲ ပြုလုပ်နေစဉ်မှာ ခင် ထားဝယ် စစ်ဗျူဟာမှ ကြေးနန်း စင်လာသည်။ တပ်ရင်းမှူးကြီးက ကြေးနန်းကိုကြည့်ပြီး “အားလုံးကြားရအောင် ဖတ်ထိုက်” ဟုဆိုသည်။

“ကျားနက်တပ်ရင်းမှ အထူး ဖိုက်ခိုက်ရေး တပ်မှူးကျော်အုံးနှင့်

အဖွဲ့အား ချေမှုန်း၍ လက်နက်ငယ် ၉ လက် ရရှိအောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့သည့် ရတခလရ (-) မှ ဗက သက်ဦးနှင့် ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့အား စစ်ဗျူဟာမှူးမှ ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်ကြောင်း အကက ပါသည်”

ကြေးနန်းကို အထက်ပါ အတိုင်း အိုင်အို ဗိုလ်စန်းအောင်က ဖတ်ပြလိုက်ရာ ကျွန်တော့် ကွန်မန်ဒို

တပ်စုတစ်ဖွဲ့လုံး ကြားသွားကြ၍ အားလုံးက “ဟေ့... ဒို့ကွန်မန်ဒိုကွ” ဟု ရုတ်ခြည်း ဝိုင်းအော်လိုက်ကြရာ အော်သံမှာ ကလိန်အောင် တပ်စခန်းကို ကျော်လွန်ကာ ထားဝယ်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ပျံ့နှံ့သွားသည်ဟုပင် ထင်မိပါသည်။

သောင်းဝေဦး

တစ်ညလုံး

ဘယ်သူကပိုမိုကံကောင်း

ကျော်အေးရွှေ

ကိုဖိုးဇော်နေတာက လမ်းရွာ
 ပခုက္ကူမြို့နဲ့ဆိုရင် မိုင် ၆၀
 ဘက်လောက်ဝေးပြီး ရောဝတီမြစ်ရဲ့
 ဆောက်တာက ကမ်းနံဘေးက အိမ်ခြေ
 ခုနစ်ရာကျော်လောက်သာရှိတဲ့ ရွာက
 ဆေးတစ်ရွာပေါ့။ ရွာသာငယ်တာ
 ကိုဖိုးဇော်တို့ရွာက ရေနံထွက်သလို
 ချန်မြေ အရေးတော်ပုံကြီးတုန်းက
 ဘည်း သခင်တွေ၊ သခင်မတွေ ထွက်
 ဆေးတယ်လေ။ ကိုဖိုးဇော်က သူ့ရွာကို
 ခုတ်တင်တယ်။ လမ်းရွာရေနံမြေလို့လေ။
 ချန်မြေအစိုးရ လက်ထက်ကနေ အခု
 မြန်မာရေစီ အစိုးရလက်ထက်ထိ ရေနံ
 ထွက်ဆဲ။ ခေတ်တွေစနစ်တွေသာ
 ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ကိုဖိုးဇော်တို့
 လမ်းရွာကျေးရွာလေးက ဘာမှမပြောင်း
 ဘဲ။ တိုးတက်မှုမရှိ။ ပခုက္ကူမြို့နယ်က
 ဘည်း လမ်းခရီးမကောင်းတော့ အသွား
 အလာကျဲလေသည်။ မော်တော်ကား
 ဘယ်လည်း မရှိ။ ရေနံမြေက မော်တော်
 ကားလောက်သာ အသွားအလာရှိတယ်။
 ပခုက္ကူမြို့နဲ့ ဆက်သွယ်ထားသော
 ဘန်းကလည်း လမ်းကြမ်းမျှသာ။ အခု
 ခေတ်ရောက်မှ တိဗ္ဗီတွေ၊ မော်တော်

ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ ဖြစ်လာတာ။ ဒါတောင်
 ငွေကြေးတတ်နိုင်တဲ့ သူတွေမှ ဝယ်နိုင်
 ကြပေလို့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး
 မကောင်းတော့ ဖိုးဇော်တို့ ရွာလေးတိုး
 တက်မှု နှေးကွေးခဲ့ရသည်။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့
 သူတွေကြောင့် ရွာမှာ C.D.M.A ဖုန်း
 နှင့် ဆက်သွယ်ရေး အဆင်ပြေလာခြင်း
 ဖြစ်သည်။

ကိုဖိုးဇော်တို့ ရွာသူရွာသားတွေ
 အသွားအလာများတာက ရွာနဲ့ စားလွယ်
 ခုတ်လောက်မှာရှိတဲ့ ရောဝတီမြစ်ရဲ့
 အရှေ့ဘက်ကမ်း ချောက်မြို့ပဲ။ ကိုဖိုးဇော်
 တို့ရွာက ချောက်ကို မနက်တိုင်းထွက်တဲ့
 စိန်မျိုးစက်လှေရှိတယ်လေ။ အစုန်ခရီး
 ဆိုတော့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ
 မောင်းရင်ရောက်ပြီ။ အရင်တုန်းကတော့
 လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်း သောက်
 ချင်ရင် စိန်မျိုးစက်လှေနဲ့ ချောက် လိုက်
 သွားတာပဲ။ အခုတော့ လောင်စာဆီတွေ
 ဈေးတက်တော့ စက်လှေခလည်း ဈေး
 တက်ပြီး တစ်ယောက်ငါးရာဆိုတော့
 ကိုဖိုးဇော်တို့ ချောက်မြို့ကို မသွားတော့
 ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်း
 လည်း မသောက်ရတော့ဘူး။ ရွာမှာပဲ

တီးမစ်ဝယ်သောက်ကြတယ်။
 အပျိုကြီးညီအစ်မ ပပလှိုင်နဲ့
 ချယ်ရီလှိုင်တို့ ဖွင့်ထားတဲ့ အိမ်ဆိုင်မှာ
 ONE TEA သောက်မလား။ Royal
 Myanmar သောက်မလား။ သောက်လို့
 ရတယ်။ သူတို့အိမ်ဆိုင်လေးကလည်း
 မြို့က စတိုးဆိုင်လေး နီးပါးလောက်
 ပစ္စည်းစုံတယ်။ အဝတ်အထည်တော့
 မရောင်းဘူးပေါ့။ ပပလှိုင်နဲ့ ချယ်ရီ
 လှိုင်က သဘောကောင်း မနောကောင်း
 လေးတွေ၊ ငေးယူရလောက်အောင်
 မချောပေမယ့်ကို ကိုဖိုးဇော်တို့ ရွာမှာ
 တော့ မိန်းမလှ စာရင်းဝင်တွေပေါ့လေ။
 ကိုဖိုးဇော်တို့ လူသိုက်လည်း
 စက်လှေခ ဈေးကြီးကတည်းက ချောက်
 မြို့ကို မသွားတော့ပဲ မပပလှိုင်တို့ အိမ်
 ဆိုင်လေးမှာပဲ Royal Myanmar
 တီးမစ်နဲ့ နှစ်ပါးသွားလိုက်တော့ တယ်။
 အခုလည်း ကြည့်လေ ကိုဖိုးဇော်
 တစ်ယောက် ပပလှိုင်တို့ ဆိုင်ရှေ့မောင်း
 ထားတဲ့ စားပွဲခုံနောက်က ခုံတန်းလျား
 ရှည်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည်
 သောက်မော်သောက်ဖက်တွေကို မျှော်
 နေမိတယ်။ ကိုဖိုးဇော်မျှော်နေတဲ့ သူတွေ

က ဖိုးကုလားနဲ့ ဇော်လွင် ငယ်ပေါင်း
သူငယ်ချင်းတွေ။ ဇော်လွင်က အိမ်ထောင်
သည် ကလေးနှစ်ယောက်အဖေ။
ကိုကိုဇော်နဲ့ ဖိုးကုလားက လူပျိုလူလွတ်
ပျော်ပျော်နေတတ်သူတွေ။

“ကိုကိုဇော် တီးမစ်ဖျော်လိုက်ရ
တော့မလား”

ဆိုင်ထဲမှ...မချယ်ရီလိုက်က
ကိုကိုဇော်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ အမ
ဖြစ်သူ မယယလိုက်က ချောက်မြို့ကို ဈေး
ဆိုင်အတွက် လိုအပ်သောကုန်တွေ သွား
ဝယ်နေလေသည်။

“မသောက်သေးဘူး မချယ်ရီ

ရေ။ ဟိုနှစ်ကောင်ကို စောင့်လိုက်ဦးမယ်။
လောလောဆယ် ရေနွေးကြမ်းအိုး အရင်
ချပေးဗျာ”

မချယ်ရီလိုက်က ရေနွေးကြမ်း
အိုးလာချပေးရင်း “ဟော...ဟိုမှာ လာ
နေကြပါပြီတော်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကလည်း ကြာလိုက်
တာကွာ”

“ငါတွေကလာတာတော့ အစော
ကြီးကွ။ ဇော်လွင်ကို ဝင်ခေါ်နေတာနဲ့
ကြာသွားတာ”

ဖိုးကုလားက ဝင်ပြောလိုက်
သည်။ ပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား နံတန်း

လျားရှည်ပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။
“အိမ်က သားတော်မောင်ချေ
ကွာ။ မနေ့က ကျောင်းလစ်ပြီး ပခင်
လိုက်သွားတယ်လေ။ အဲဒါကို ဆုံး
နေတာ။ ဒီကောင်တွေ စာမတတ်ရင်
လူအောက်ကျတယ် ဆိုတာကို နား
လည်ဘူးကွ။ အလားကားကောင် လူ
မိုက်”

ဇော်လွင်က သူ့သား နိုင်လင်ဦး
အကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“အောင်မာ...မင်းသားထဲ
လူမိုက်ဟုတ်လား။ မင်းသားထက် မိုက်
တဲ့ကောင်တွေ ရှိသေးသလျ”

ရတ်တရက် စကားဝိုင်းထဲ
သိထားသူက ဘာကျော်အေး။

“ဘယ်သူတွေက ပိုမိုက်တာ
ဦး ဘကျော်အေးရဲ့”

ကိုဖိုးဇော်က ဝင်မေးလိုက်
ဘဏ္ဍာအေးက ကိုဖိုးဇော်အမေး

မဖြေသေးပဲ ဖိုးကုလားဘေးတွင်
ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေခွေး

တစ်ခွက်ကိုငဲ့ရင်း “ဘယ်သူတွေ
လည်းကွ ကျော်ထူးရယ်၊ ကျော်ကြီး

“ဟိုကြီး၊ ဟိုကြီး၊ ဝမ်းနည်းနေတာတွေကို ချစ်ခင်စာတတ်စေရမယ်။ ဟိုကြီး၊ ဟိုကြီး၊ ဝမ်းနည်းနေတာတွေကို ချစ်ခင်စာတတ်စေရမယ်။” ဟု ပြောလိုက်

“ဟုတ်လို့လား။ ဘာကျော်အေး

ရယ်။ သူတို့တစ်တွေ မူးရမ်းလိုလား။
မချယ်နီရိုင်းက လက်ဖက်ရည်

ပန်းကန်များ လာချပေးရင်း မေးလိုက်
သည်။ ဘာကျော်အေးပြောသော လူငါး

ယောက်မှာ အသောက်အစားကင်း၍
ပျော်ပျော်နေတတ်သူများ ဖြစ်ကြောင်း

ကို ပိုးဇော်အသိ။ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း
နေတတ်သူများမဟုတ်။ တစ်ခုတော့ရှိ

သည်။ ဖဲကစားတာကိုတော့ အလွန်
ဝါသနာကြီးသူများ ဖြစ်ကြသည်။

“ဟုတ်ပါသကော ငါ့တို့မရယ်။

“ဘကျော်အေး ဟုတ်မှလည်း”

ပြောပါဗျာ။ သူတို့က လူ့အုပ်စုနဲ့ ရင်းကား
လို့လား။။ ဝိုင်းရိုက်ကြလို့လား။။ ကျွန်တော်

တို့တော့ ဘာသတင်းမှ မကြားမိပါလား
ဗျာ”

ကိုဖိုးဇော်က...ဘကျော်အေး
စကားကိုမယုံ။ ဘကျော်အေးပြောတဲ့

ကြီးမိုက်ကြီးစိုးနိုင်ဆိုတာ အရက်နဲ့တောင်
ခံနိုင်သူမဟုတ်။

“အုပ်စုနဲ့ရမ်းကားတာလည်း

မဟုတ်ဘူး။ ဝိုင်းရိုက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖဲရိုက်လို့ဟေ့...ဖဲရိုက်လို့”

ဘကျော်အေးလေသံက ဒေါသသံပါလာသည်။

“ဟာ . . . ဘကျော်အေးကလည်း ဖဲရိုက်တာနဲ့ လူမိုက်ဖြစ်ရောလား။ ပိုက်ဆံရိမု ဖဲရိုက်လို့ရတာဗျ”

ဖိုးကုလားက ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်သားပဲ ဘကျော်အေးကလည်း ဖဲရိုက်တာနဲ့ လူမိုက်ဖြစ်ရောလား။ ဒါဆို ဖဲရိုက်တာ ဝါသနာပါတဲ့ မရှမ်းမတို့၊ မတုတ်တို့၊ မတူးတို့လည်း မိန်းမလူမိုက်တွေပေါ့”

စကားဝိုင်းကို ဝင်နားထောင်နေသော မချယ်ရီလှိုင်ကပါ ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဖဲရိုက်တဲ့သူတိုင်းတော့ လူမိုက်ဘယ်ဟုတ်ပုံမလည်းဟာ... ဒီကောင်တွေကတော့ လူမိုက်မှ တကယ်လူမိုက်တွေ”

“ပြောပါဦး ဘကျော်အေးရယ် ဘယ်လိုမိုက်တာလည်း”

ကိုဖိုးဇော်က ဝင်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မနွေညက ရှစ်နာရီလောက်ပေါ့ကွာ။ ငါလည်း ဖျင်းတာနဲ့ လှငွေတို့ အိမ်ကိုသွားလည်တာ ဖဲဝိုင်းနဲ့ တန်းတိုးတာပဲ။ ကျော်ကြီး၊ ကျော်ထူး အေးလွင်မိုး ပြီးတော့ စိုးနိုင်နဲ့ အိမ်ရှင်လှငွေတို့ ငါးယောက်ပိုကာ ဒေါင်းနေတာကိုကွ”

“အဲဒါနဲ့ လူမိုက်ဖြစ်ရောလားဗျာ”

ဇော်လွင်က ဘကျော်အေးကိုဘုတောလိုက်သည်။

“ဟ... ဖြစ်တာပေါ့ကွာ။ ငါပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး။ လောင်းကြေးကို ပြားငါးဆယ်သတ်မှတ်ပြီး မိုးလင်းကစားကြတာလေ။ ဒီထက်မိုက်တဲ့ကောင် ရှိပါဦးမလား။ ကြေးကြီးကြီးနဲ့ ကစားလို့ မိုးလင်းတယ်ဆိုရင် ငါလူမိုက်လို့ မပြောပါဘူးကွာ။ အခုတော့ ဒေါင်းကြေးပြားငါးဆယ်နဲ့ မိုးလင်းကစားတဲ့ လူမိုက်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ဘကျော်အေးကို မိုးလင်းကစားတယ်လို့ ဘယ်သူကပြောတာလဲ”

ကိုဖိုးဇော်အေးမေးကို ဖြေလိုက်တဲ့ ဘကျော်အေးရဲ့ စကားကြောင့် ကိုဖိုးဇော်တို့ အားလုံးက ကိုလှငွေတို့ ဖဲ

သမား ငါးယောက်ထက်ပို၍ မိုက်သော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဘကျော်အေး ဖြေလိုက်ပုံက

“ဟ... ကောင်တွေရ ဘယ်သူကပြောရမှာလဲ။ ငါကိုယ်တိုင် ဖဲဝိုင်းဘာမှာ မိုးလင်းတဲ့အထိ ထိုင်ကြည့်နေတာကွ သိကြရဲ့လား”

ကိုင်း... ဘယ်သူပိုမိုက်သလဲ တွေးသာကြည့်ကြပါတော့ဗျာ။

ကျော်အေး

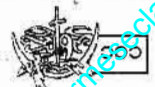
အထက်မြန်မာပြည်
မြန်ချီရေး
ကိုထွန်းရွှေ
နဂါးစာပေ
မန္တလေးမြို့

မွန်ပြည်နယ်
ကရင်ပြည်နယ်
မြန်ချီရေး
ကျော်ကျော်စာပေ
မော်လမြိုင်မြို့

ကိုယ်တွေ့

စင်စစ်သော ပရုလောကသား

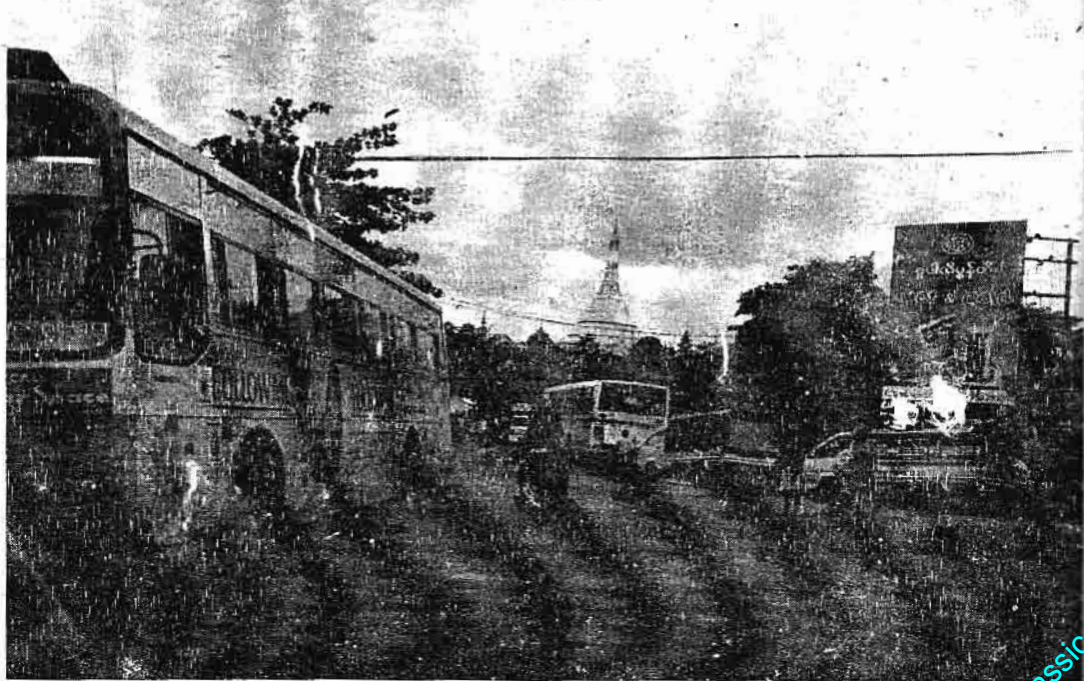
မေ (ပြင်ဦးလွင်)

ပြီးခဲ့တဲ့ ၂၀၁၂ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလအတွင်းက ကျွန်မ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် နေပြည်တော်သို့ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ နှစ်ရက်ခန့်အကြာ ကိစ္စများပြီးစီး၍ အပြန် လက်ဆောင်များဝယ်ရန် နေပြည်တော် မြို့မဈေးကြီးသို့သွားစဉ် ရှေးအတွင်းတစ်နေရာ၌ ကျွန်မရှေ့ သို့တည်မှ လျှောက်လာသော အဝတ်အစား သားသားနားနားနှင့် ရုပ်ရှည်သန့်ပြန်သော အသက် (၃၀) နှစ်ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ ကျွန်မလက်ကိုဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်လာပါသည်။

“ဟာ...အန်တီပါလား။ ဘယ်ကိုလာတာလဲ။ ရောက်နေတာကြာပြီလား။ တစ်ယောက်တည်းလား ထွန်းလင်းအောင်တို့ရောပါလား”
 ကျွန်မက...
 “မပါဘူးသားရဲ့၊ ထွန်းလင်းအောင်က မော်လမြိုင်မှာလေ”
 ဝမ်းသာအားရဖြင့် လျှာခလုတ်တိုက်မှု တရစပ်မေးနေသော ထိုလူရွယ်၏မျက်နှာကို သိသလိုလို၊ မသိသလိုလိုနှင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း ကျွန်မ သေး၂၇ စဉ်းစား၍ မရပါ။ ကျွန်မသားကြံ ခံ

နာမည်ကိုမေးသောကြောင့် သားကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်ဟု တော့ ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဇေဝေါပုံစံကြောင့် ထိုလူရွယ်မှာ...
 “အန်တီ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလင်တယ်။ ကျွန်တော် ပိုးဇော်လေ။ ဒေါ်သန်းအေး သားလေ”
 အမလေး . . . ကိုယ့် ၄ ဖူးကိုယ်ရိုက်၍ သေဟဲ့နန္ဒိယ ဟုသာ အော်လိုက်ချင်ပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့ ပျဉ်းမနားတပ်ရင်းတွင်နေထိုင်စဉ် အိမ်ချင်း ကျောချင်းကပ်နေခဲ့ကြပြီး ကျွန်မသားကြီး

နှင့် မူလတန်းအရွယ်မှစ၍ (၁၀) တန်း အထိ အတူကျောင်းတက်ခဲ့ကာ သား သမီးသဖွယ် အိမ်မှာဝင်ထွက်စားသောက် ခဲ့၍ တခြားကလေးများနှင့်မတူဘဲ ထူးထူး ဆန်းဆန်းအတွေးအခေါ်များဖြင့် အလွန် ဓမ္မလိစွာ မမေ့နိုင်စရာအမှတ်တရများ ဖြစ်ခဲ့သော ဖိုးဇော်ကို မမှတ်မိတဲ့ ကိုယ့် မှတ်ဉာဏ်ကိုသာ အပြစ်တင်မိတော့ သည်။ ကွဲကွာခဲ့တာ (၁၀) နှစ်ကျော်ရှိ ခဲ့ပြီကိုး...

သို့ဖြင့် ဖိုးဇော်နှင့် ကျွန်မ အအေးဆိုင်တွင်ထိုင်၍ မိသားစုများ အကြောင်း အပြန်အလှန်မေးမြန်းကြရင်း ထာဝရဖိုးဇော်မှာ တော်ဝင်ကားလိုင်းတွင် ထားမောင်းနေပြီး အိမ်ထောင်ကျ၍ သမီး လေးကပ်ယောက်ပင်ရနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဥတ္တရသီရိမြို့သစ်တွင် အိမ်ဝယ်၍ မိန်းမ ကို အိမ်ဆိုင်လေးတည်ပေးထားပြီး မိဘ များကိုလည်း အတူခေါ်ထားကြောင်းပြော ခဲ့၍ ကျွန်မကို အိမ်လိုက်လည်ရန်ခေါ်ပါ သည်။ ကျွန်မလည်းအချိန်မရ၍ နောက် တစ်ခေါက်ကြိုမှလိုက်လည်ပါမည်ဟု ပြောကာ လမ်းခွဲခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် မြင်ဦးလွင်သို့ပြန်

ရောက်ပြီး အချိန်တော်တော်ကြာသည် အထိ ဖိုးဇော်၏ငယ်ဘဝက ထူးထူး ဆန်းဆန်းအမှတ်တရများကို တွေးတော သတိရမိပါသည်။

သူ့နာမည်က ဖိုးဇော်ဦး။ သို့သော်အားလုံးက ဖိုးဇော်ဟုသာခေါ် ကြသည်။ မောင်နှမသုံးယောက်တွင် (အလတ်) ဖြစ်ပြီး မိခင်ဒေါ်သန်းအေး၏ အချစ်တော်၊ အသာညီညီ၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ပြားပြားနှင့် အရပ်လည်းရှည် ပြီး သာမန်ရွယ်တူကလေးများထက်ပို၍ ထွားကြိုင်းပါသည်။ သူ့မျက်နှာက အမြဲ ပြန့်ရွှင်ကြည်လင်နေပြီး လူကြီးသူများကို ရိုသေ၍ အိမ်နီးနားချင်းကိုလည်း သူတတ် နိုင်သလောက်အင်အားလေးနဲ့ အမြဲ ကူညီတတ်သူ။

သို့သော်...သူ့မိခင် ဒေါ်သန်း အေးအပေါ်တွင်တော့ မိခင်ချစ်မှန်းသိ၍ နွဲ့ဆိုးဆိုးတတ်သည်။ မိခင်မှ အလုပ် ကလေးနည်းနည်းခိုင်းမိလျှင် ပိုက်ဆံ တစ်ကျပ်ပေးမှ၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးမှ စသည် ဖြင့် အပေးအယူလုပ်ပါတော့သည်။ (ထို အချိန်က ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်လျှင် နေကြာ နေ့တစ်ထုပ်၊ ဇီးထုပ်တစ်ထုပ်စသည်ဖြင့်

သင့်တင့်ရာမုန့်တစ်ခုခု ဝယ်စား၍ရပါ သည်)

တစ်နေ့ ကျွန်မမီးဖိုထဲတွင် ဟင်းချက်နေစဉ် ဖိုးဇော်တို့သားအမိတွေ ဆူညံဆူညံ ပြောဆိုနေသံကိုကြားရပါ သည်။

“ဟဲ့...ဖိုးဇော် အိမ်ခြေရင်း က အမှိုက်တွေကျူးပြီးရင် အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်ပြီး သွားပစ်စမ်း”

“ဟာ...အမေကလည်း သား စာကျက်ရဦးမယ်ဗျ”

“ဟဲ့...အမှိုက်ပစ်တာ ဘယ် လောက်ကြာလို့လဲ။ သွား...အခုသွား ပစ်”

“အဲဒါဆို သားကို ပိုက်ဆံတစ် ကျပ်ပေးမှ”

“အမေလားတော်...ကိုယ့်အိမ် ကအမှိုက်ကို သွားပစ်ခိုင်းတာတောင် ပိုက်ဆံပေးရဦးမယ်တဲ့ဟယ်။ ကဲကဲ... ပေးမယ်...ပေးမယ်။ သွားပစ်ချေ။ ပြန် လာရင်ပေးမယ် သွား”

ကျွန်မ သဘောကျစွာ ပြန်နေမိ သည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်အကြာ ဖိုးဇော် အမှိုက်ပစ်ပြီးပြန်လာကာ အမေဖြစ်သူထံ

ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်တောင်းပါတော့သည်။

“အမေ အမှိုက်ပစ်ပြီးပြီ၊ ပေး
တော့ တစ်ကျပ်”

ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက...

“မပေးဘူးဟေ့... မပေးဘူး။

နင်တို့တွေကို ကျွေးမွေး ကျောင်းထား
ပေးတဲ့ မိဘအလုပ်ကို ဘုပ်ပေးတာ
တောင် ပိုက်ဆံပေးရဦးမှာလား။ မပေး
ဘူး”

ဒေါ်သန်းအေးတစ်ယောက်
ပိုက်ဆံပေးမယ်ဆိုပြီး ကလေးကိုညှာခိုင်း
ပြီး မပေး၍ ဖိုးဇော်တစ်ယောက် မကျေ

မနပ်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာကြီးပုပ်သိုးကာ ဆန္ဒ
ပြပါတော့သည်။

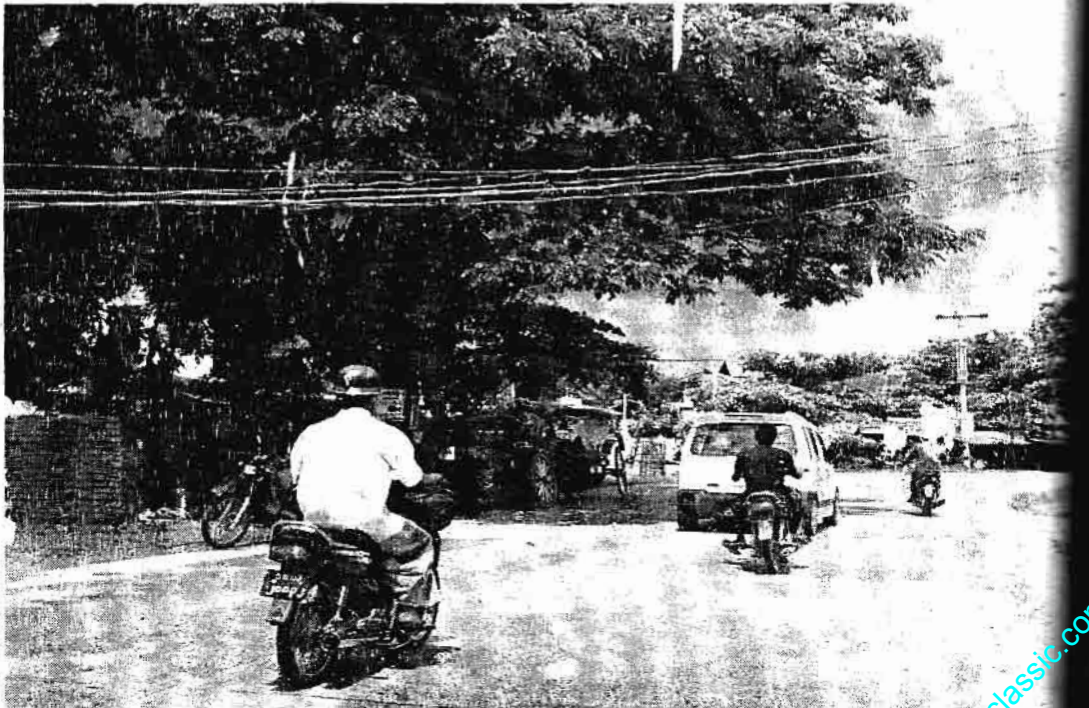
“အမေနော်... ပိုက်ဆံမပေးရင်
သား ဒီအမှိုက်တွေကို သွားပြန်ကျုံးပြီး
ခြံထဲမှာ ပြန်ထားမှာဗျ”

“ဟဲ့... နင့်ဟာနင် ထားချင်
ထား၊ မထားချင်နေ။ ငါကတော့ မပေး
ဘူး”

ဒေါ်သန်းအေးတစ်ယောက် သူ့
သားဖိုးဇော် တကယ်မလုပ်ဘူးအထင်နှင့်
ပြီးစလွယ်ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မလည်း
ဖိုးဇော်ငယ်တစ်ယောက် ပစ်ပြီးသားအဖိုက်

ကိုတော့ အပင်ပန်းခံပြီး အိမ်ပြန်သယ်
လိမ့်မည်ဟု မထင်မိပါ။ သို့သော် ဒေါ်သန်း
အေးနှင့် ကျွန်မအထင် တက်တက်စင်
အောင် လွဲပါတော့သည်။ ဖိုးဇော်တစ်
ယောက် ပစ်ပြီးသားအမှိုက်တွေကို သွား
ပြန်ကျုံးကာ ခြံအတွင်းပြန်၍ပုံချထားပါ
တော့သည်။ ကဲ... အဲဒီလိုလုပ်တဲ့
ဖိုးဇော်ပါ။

တစ်နေ့လည်း ဒေါ်သန်းအေး
တစ်ယောက် ပေါက်ပြားကြီးထမ်း၍ သူ့
အိမ်မှအထွက်တွင် ကျွန်မလုပ်မိမြင်၍
မေးလိုက်မိပါသည်။

“အမ . . . ပေါက်ပြားကြီးနဲ့
သံသွားမလိုလဲ”

“မီးလာစစ်တာ မိသွားလို့
ညီမရေ။ ရုံးရှေ့မှာ မြက်သွားပေါက်ရ
သလေ။ ၈ နာရီကနေ ၁၀ နာရီအထိ
နဲ့”

ကျွန်မတို့တပ်မှာ နွေရာသီမီး
အန္တရာယ်ကာကွယ်ရန် မီးစခန်းချိန်
ခြင်းချိန်ဆိုပြီး သတ်မှတ်၍ စည်းကမ်း
တတ်ထားသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင် ၆ နာရီ
၁၁ နာရီအထိ၊ ညနေပိုင်းတွင် ၄
နာရီမှ ၆ နာရီထိ ချက်ပြုတ်ချိန်
တတ်မှတ်ပေးထားပါသည်။ သတ်မှတ်
တွင် တိတိကျကျမီးငြိမ်းရသည်။ ရံဖန်
စည်းကမ်းလိုက်နာ၊ မလိုက်နာ သိရှိ
နံနက် ၁၁ နာရီကျော်လျှင် တပ်ရေး
ကြီးနှင့်အဖွဲ့က လိုက်လံစစ်ဆေးပါ
သည်။ စည်းကမ်းအတိုင်း မလိုက်နာလျှင်
ပြစ်ဒဏ်အနေနဲ့ကတော့ တပ်ရင်းရုံး
တွင် အမှိုက်ကောက်ခြင်း၊ မြက်ပင်
ပင်များ ရှင်းလင်းခြင်း စသည်ဖြင့်
ရသည်။ အပြစ်ဒဏ်ပေးလျှင်လည်း
ကိုယ်တိုင်လုပ်ရပါသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်
သလုပ်ပေး၍မရပါ။ ယခု ဒေါ်သန်း

အေးက မီး မိ၍ မြက်သွားပေါက်ရမည်
ဆို၍ ကျွန်မ အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်
မိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အမရဲ့။
ထမင်းဟင်းချက်တာနောက်ကျလို့ မီး မိ
တာလား”

“အမယ်လေးဟယ် . . . မပြော
ချင်ပါဘူး၊ ငိုညံ့မရယ်။ ဖိုဇော်ကြောင့်ပေါ့”
မပြောချင်ဘူးဟုဆိုသော်လည်း
သားတော်မောင် ချောက်ချ၍ မြက်ပေါက်
ရခြင်းအကြောင်းကို ကျေနပ်စွာ ချစ်စနိုး
ဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး ပြောပြနေပါသည်။

ထိုနေ့က တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး မီး
လာစစ်ချိန်တွင် ဒေါ်သန်းအေးမှ အိမ်
အောက်တွင်ချက်သော ထင်းမီးဖိုကို မီး
ငြိမ်းသတ်ထားပြီး အိမ်ပေါ်တွင် မီးသွေး
မီးဖိုဖြင့် တိတ်တိတ်လေး ဝက်စာကြို
နေပါသည်။ ဖိုဇော်မှလည်း ငါးဟင်းမစား
ချင်၍ ကြက်ဥကြော်ပေးရန် ဂျီကျနေ
သည်။ ဒေါ်သန်းအေးမှလည်း ရိုတာနှင့်
စားစေပြီး မကြော်ပေးပါ။

တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးမှ ဒေါ်သန်းအေး
မီးဖိုတွင်စစ်ဆေးပြီး တခြားအိမ်များသို့
စစ်ဆေးရန်အသွားတွင် ဖိုဇော်မှ ဒေါ်သန်း

အေး ကြက်ဥမကြော်ပေး၍ တပ်ရေးဗိုလ်
ကြီးကို ဖော်ကောင်လုပ်ပါတော့သည်။

“ဦးလေး သားတို့အမေက အိမ်
ပေါ်မှာ ဝက်စာကြိုနေတယ်။ သားတို့
အိမ်ပေါ်မှာ မီးဖိုတစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ဟေ . . . ဟုတ်လားကွ”

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်တက်
စစ်တော့ ရလဒ်က ဒေါ်သန်းအေးတစ်
ယောက် ပေါက်ပြားထမ်းပြီး ရုံးရှေ့တွင်
မြက်သွားပေါက်ရပါတော့သည်။

ဖိုဇော်တစ်ယောက် ငယ်ငယ်
က ပွေလီရှိက်တာကတစ်ချိုး ဆယ့်လေး
ငါးနှစ် ကြီးကောင်ဝင်လာတော့လည်း
ကလေးစိတ်ကမပျောက်၊ ဟိုလူလိုက်စ
မိလူလိုက်စနှင့် အလွန်အစအနောက်
သန်ပါသည်။ သို့ပေမယ့်လည်း စိတ်ထား
လေးက ဂိုးသားဖြူစင်၍ သူ့ကိုဘယ်သူမှ
လည်း စိတ်မဆိုးကြပါ။ တစ်ခါသော်
ဖိုဇော်အစအနောက်သန်၍ ကျွန်မတို့
အိမ်တွင် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ရပ်ကလေး
လည်း ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

ကျွန်မတို့နေတဲ့လိင်းခန်း (တိုက်
ခန်း) က ဘုရားခန်း၊ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊
စည်ခန်းနှင့် မီးဖိုဆောင်ရှိပြီး မီးဖိုဆောင်

နှင့်တွဲလျက်တွင် အလျား ၁၀ ပေ၊ အနံ
 ၆ ပေရှိသော စတုရန်းတစ်ခုရှိပါသည်။ စတုရန်း
 မှာ အဝင်တံခါးနှင့် ပြူတင်းပေါက်တစ်
 ပေါက်သာပါပါသည်။ ထိုစတုရန်းထဲတွင်
 ဟူဠာများစထားဘဲ သားဖြူသူ (ဂ) တန်း
 ကျောင်းသားလူပျိုပေါက်ကို အိပ်ခန်း
 အဖြစ်အပိုင်စားပေးထားပါသည်။ ထိုနေ့
 ညက (ဂ) နာရီခန့် သားဖြူသူစာကျက်
 နေချိန်တွင် ဖိုဇော်တစ်ယောက် သူ့ခင်
 ဇာ မျက်နှာလိမ်းပေါင်ခါးတွေ့ရိုက်၊ မျက်လုံး
 ဘေးမှာလည်း အိုးမည်းတွေကွင်းပြီး
 ကျွန်မသားအိပ်ခန်းအပြင်မှ မတ်တပ်ရပ်
 ၍ ပြူတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်တွင်
 မေးတင်ပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးအား အစွမ်း
 ကုန်ပြီး၍ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေပါသည်။
 သားကြီးကလည်း စာကိုစိတ်ဝင်စားစွာ
 ခေါင်းနဲ့၍ ကျက်မှတ်နေရာမှ ခေါင်းပြန်
 အမော့တွင် ပြူတင်းပေါက်မှ မျက်နှာ
 ဖြူပြီး မျက်ကွင်းမည်းမည်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်
 မပါသော ခေါင်းကြီးကိုမြင်လိုက်ချိန်တွင်-
 “အား... အမေရေ ခေါင်းပြတ်
 ကြီး ခေါင်းပြတ်ကြီး လုပ်ကြပါဦး” ဟု
 အော်ပါတော့သည်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ လင်မယားနှစ်
 ယောက်လုံး သားကြီးအခန်းကို အပြေး
 ရောက်သွားကာ...
 “သား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်
 မှာလဲ ခေါင်းပြတ်ကြီးက”
 “သား ပြူတင်းပေါက်မှာ တွေ့
 လိုက်တယ်။ ခေါင်းပြတ်ကြီး ခေါင်းပြတ်
 ကြီး” ဟု မျက်စိစုံမှိတ်ကာ အာခေါင်
 ခြစ်အော်နေပါတော့သည်။
 ကျွန်မတို့သားအမိတွေ ဟူယာ
 ခတ်၍ ပွက်လောရိုက်နေမှ ဖိုဇော်မှာ
 အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး...
 “ဟီး . . . ဟီး . . . ငါပါကွ
 ထွန်းလင်းအောင်ရ၊ မင်းကလည်း...”
 ကျွန်မမှာလည်း ရယ်ရအခက်၊
 စိတ်ဆိုးရအခက်နှင့် နောက် ထိုသို့
 ထိတ်လန့်အောင်မစဖို့၊ မနောက်ဖို့ကို
 ဆုံးမရပါသည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း
 မျက်နှာငယ်လေးနှင့် “ဟုတ်ကဲ့ . . .၊
 ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဆိုကာပြန်သွားပါတော့
 သည်။ ဖိုဇော်အကြောင်းတွေကို အကုန်
 ရေးရလျှင် စာရွက်ပင် လောက်နိုင်မည်
 မထင်ပါ။
 တစ်နေ့ မမေ့နိုင်စရာ ထူးထူး

ခြားခြား အသက်အန္တရာယ်နှင့် စိုးရိမ်ရ
 သော ပြဿနာကြီးကို ဖိုဇော်မှ အမှတ်
 မထင် ယူဆောင်လာပါတော့သည်။

 နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်၏
 နေ့တစ်နေ့ နံနက်စာစားပြီးချိန်လောက်
 တွင် ကျွန်မအိမ်သို့ ဖိုဇော်ရောက်လာ
 သည်။
 “ထွန်းလင်းအောင်ရေ၊ ငါတို့
 ဂိတ်ကြီးဘက်မှာ ဖီးသီး သွားကောက်
 အောင်”
 ဟု ကျွန်မသားကိုခေါ်သည်။
 “ငါမလိုက်ချင်ဘူးကွာ။ ငါ့အ
 ဆုလိမ့်မယ်”
 သားတော်မောင်က မလိုက်
 ဘူးပြောနေသော်လည်း လိုက်သွားချင်
 မျက်နှာလေးက အတိုင်းသားပါ။ သူ
 လည်း ကျောင်းတွေပိတ်ထားချိန်
 တောင် အမေလုပ်သူက ဟိုသွားခွာ
 လုပ်တာမကြိုက်တော့ အိမ်ထဲမှာပဲ
 နေရတာ ပြီးငွေပြီး အပြင်ထွက်လည်း
 ရှာပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်...
 “ကဲကဲ... သားလိုက်ချင်”

အကြာကြီးမနေနဲ့နော်။ ဟိုသွား
လျှောက်သွားမနေနဲ့” ဟု မှာကာ
ခွင့်ပြုပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေကြီး၊ ဒါဆို ခဏ
နည်းနည်းမယ်နော်”

နှစ်ယောက်သား တခြားသူငယ်
တွေကိုလည်း ဝင်ခေါ်ပြီးမယ်ဟု
ထွက်သွားကြပါသည်။

ထိုနေ့က သူငယ်ချင်းတစ်စု
ပြန်လာကြတော့ ဖိုးဇော်လက်ထဲ
ရည်ပြောပြောနှင့် အရိုးချောင်းတစ်
ကိုင်းကိုင်လာပါသည်။ ကျွန်မလည်း
ဘာတွေလုပ်လာလဲ သိချင်တာ

“သား...ဖိုးဇော် အဲဒါဘာကြီး
ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အမဲခြေထောက်ရိုး (နွားရိုး)
သားတို့ ဗူးစင်မှာ အသီးသီး
ဆွဲထားမလို့”

“ဪ...အေးအေး” ဟု
လည်း အမှတ်တရပင် မေးပြီး အိမ်
ထဲလာခဲ့ပါသည်။

နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာ
ဖိုးဇော်တစ်ယောက် အပူရှပ်ပြီး

ဖျားပါတော့သည်။ ညဖက်တွင် အိပ်မက်
ဆိုးများမက်ပြီး “သွား...သွား၊ မလာနဲ့”
ဟု မကြာခဏအော်နေပါသည်။
အိပ်မက်ထဲတွင် အသားမည်းမည်းနှင့်
လူကြီးတစ်ယောက်က အင်္ကျီဗလာဖြင့်
အောက်ပိုင်းတွင် ထတီးအပြာပွင့်ကြီး တစ်
ထည်ဝတ်ထားပြီး “ဟေ့ကောင်လေး
ငါဟာပြန်ပေး” ငါဟာပြန်ပေး” ဟု
တောင်းနေကြောင်း ပြောပါသည်။

နောက်ညများတွင်လည်း အိပ်
မက်ထဲသို့ ထိုလူကြီးရောက်လာပြီး
ဒေါသတကြီး မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးဖြင့် ပို၍
သောင်းကျန်းလာကာ “ငါဟာပြန်ပေး”
ဟု ငွတ်တောင်းနေခြင်းကြောင့် ဖိုးဇော်
မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်မအိပ်ရဘဲ မကြာခဏ
လန့်၍အော်နေပါသည်။

ဖိုးဇော်မှာ အစာကမဝင်၊
အိပ်ရေးကပျက်နှင့် မျက်တွင်းဟောက်
ပက်ဖြစ်ကာ အခြေအနေ ပိုမိုဆိုးလာပါ
သည်။ ကျွန်မတို့မှာ ဖိုးဇော်ကိုကြည့်ပြီး
သနားလှသော်လည်း မည်သို့လုပ်ပေးရ
မှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့ကောက်လာ
သော အရိုးကြီးကိုလည်း အမှတ်တရဖြင့်
သတိပင်မရပါ။

တစ်ခုထူးခြားသည်က ဖိုးဇော်
၏အောက်မှ အငယ်ဆုံးညီမလေးက ည
ဖက်အပေါ်အပါးသွားစဉ် ဗူးစင်အောက်
မှာ လှိုက်လှိုက် မကြာခဏတွေ့ရကြောင်း
ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါသနဲ့အေး
အား တပ်ဦးကျောင်းဆရာတော်ကို
သွားလျှောက်ရန် ကျွန်မပြောလိုက်ပါ
သည်။ မကြာမီ ဆရာတော်ကြွလာပြီး
အိပ်အနံ့ ခြံထဲ ပတ်ဝန်းကျင်အနံ့
လျှောက်ကြည့်ပြီး ဗူးစင်တွင် ချိတ်ဆွဲ
ထားသော အရိုးအားမြင်၍ ဖိုးဇော်ကို
သေချာမေးမြန်းသောအခါမှ သူ့ကောက်
လာသောအရိုးကြီးမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းများမှ
ဖြစ်ကြောင်း၊ ဇီးသီးသွားကောက်ရင်း
သင်္ချိုင်းကုန်းဘက်ရောက်သွားပြီး အပြန်
တွင် နွားရိုးထင်၍ ဗူးစင်မှာချိတ်ရန် ယူခဲ့
ကြောင်း သိရပါသည်။

ဆရာတော်မှ ထိုအရိုးကိုယူ၍
ဖိုးဇော်အား သင်္ချိုင်းကုန်းတွင် ပြန်ထား
နိုင်ပါသည်။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဖခင်
ဖြစ်သူနှင့်အတူသွား၍ သင်္ချိုင်းတွင်ပြန်
ထားလိုက်ပါသည်။ ပြန်ထားပြီးနောက်နေ့
မှစ၍ ဖိုးဇော်တစ်ယောက် အဖျားပျောက်
ပြီး အိပ်မက်ဆိုးများလည်း မမက်တော့

ပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာလည်း သူ့အရိုးပြန်ရ၍
ကျေနပ်သွားပုံရပါသည်။ ကျွန်မလည်း
ဖိုးဇော်နေကောင်းလာတော့ စိတ်ထဲတွင်
သိပ်မရင်းဖြစ်နေတာကို မေးကြည့်မိပါ
သည်။

“သား ဖိုးဇော်၊ အိမ်မက်ထဲက
လူကြီးက ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ဘာလို့
မိန်းမထဘီအပြာပွင့်ကြီး ဝတ်ထားရတာ
လဲကွဲ့။ သူကအခြောက်ကြီးလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်။
သားက သင်္ဘောပင်တို့၊ သရက်ပင်တို့
မှာ အသီးမသီးရင် အပင်ကိုထဘီဝတ်
ပေးရင်သီးတယ်ဆိုတာ လူကြီးတွေပြော
သံကြားဖူးလို့ သားတို့ဖူးပင်ကိုလည်း
အသီးများများသီးအောင် အမေ့ထဘီ

အပြာပွင့်ကြီးကိုအောက်နားက လေး
လက်မလောက်ဆုတ်ပြီး အဲဒီအရိုးကြီး
မှာ ယတ်ချည်ပေးထားတာ အန်တီရဲ့”

ကဲ . . . ကောင်းပါလေရော။
အပင်ကို ထဘီဝတ်မပေးဘဲ အရိုးကို
သွားဝတ်ပေးမိတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးခမျာ
လည်း ဘုန်းကညာတစ်ပါးဖြစ်ရရာတယ်
ထင်ပါရဲ့။ သူ့ခမျာ ထဘီကြီးတကားကား
နှင့် သူ့အရိုးကို လိုက်တောင်းနေရတာ
ဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခများခဲ့ရပါလိမ့်။
ကဲ . . . ဒီလောက်ပွေလီရိုက်
တဲ့ ဖိုးဇော်တစ်ယောက်ကလွဲရင် ပရ
လောကသားကို ထဘီဝတ်ပေးရဲတဲ့ သူ
ဘယ်သူများရှိနိုင်ပါဦးမလဲရှင်။
ငယ်စဉ်က ထိုမျှပေါက်တတ်

ကရလုပ်ခဲ့သော ဖိုးဇော်တစ်ယောက်
ယခုနေပြည်တော်တွင် ပြန်တွေ့ရတော့
လည်း တကယ့်ကို လူကြီးလူကောင်း
တစ်ယောက်လို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှု
တွေအပြည့်နဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း
တစ်ယောက်၊ သားကောင်းတစ်ယောက်
ဘဝနဲ့ မိဘကျေးဇူးကိုဆပ်နေတာတွေ
ရတော့ ကျွန်မ တကယ်ကို ဝမ်းသာမိ
ပါသည်။

ထို့အပြင် အသက်လည်း ၃၀
ကျော်ပြီဆိုတော့ လူရိုးနှင့် နွားရိုးကိုတော့
ကောင်းကောင်းခွဲခြားနိုင်ပြီဟု ထင်မိ
သည်။

မေ (ပြင်ဦးလွင်)

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ပူပူပူပူ”

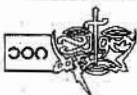

ကွန်ပျူစာပေသုခုမ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။
သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ဤစက္က
ဇာတာများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
၁၉၉၈ ခုနှစ်မှ စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုက်စိုက် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁ အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၆
၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄၂၂၆ နံသာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်
web site : www.baydathukhuma.com ရန်ကုန်မြို့

www.burmeseclassic.com

ဗုဒ္ဓဂုဏ်ရည်တပန်းသီ

မုနိးဇေတဝ်ဆဝဏ်

မြသက်ချယ်

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ ဘုရင်မိမိ
သာရကို နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ပန်းဆက်သ
ရသူမှာ သုမနဟုအမည်ရှိသော ပန်း
သည်ယောက်ျားဖြစ်သည်။ သုမနဆက်သ
ရသောပန်းမှာ မုလေးပန်းဖြစ်သည်။
ပန်းပမာဏမှာ ရှစ်ကွင်းစားမျှရှိလေသည်။

ထိုသို့ပန်းဆက်သဖြင့် မိမိသာရ
ဘုရင်က ငွေကြေးရှစ်အသပြာချီးမြှင့်
သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိသာရမင်းကို နေ့စဉ်
နံနက်တိုင်း မုလေးပန်းရှစ်ကွင်းစားမျှ
ဆက်သ၍၊ ငွေရှစ်အသပြာ ရရှိသော
ဘုရင်ပန်းတော်ဆက် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဘုရင် ပန်းတော်ဆက်၏
အလှူမှာ လွန်စွာထူးကဲလှ၏။ သူသည်
မိမိ၏အသက်ကိုပင် စွန့်၍ အလှူပြုရသူ
ပြုဝံ့သူ အာဂယောက်ျား တစ်ယောက်
ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းအချိန်
တွင် သုမနသည် ပြန်ကျေဝတ်အတိုင်း
ဘုရင်မိမိသာရကို ဆက်သရန် မုလေးပန်း
တို့ကို ယူဆောင်လျက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့
အတွင်းသို့ဝင်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် နောက်

ပါသံဃာတော်များ ခြံရံ၍ ရောင်ခြည်
တော်ခြောက်သွယ် ကွန့်မြူးလျက် ရာဇ
ဂြိုဟ်မြို့အတွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွလာတော်မူ
လေသည်။

သုမနသည် ရောင်ခြည်တော်
ခြောက်သွယ်ဖြင့် တင့်တယ်လှသော
မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော် ရမြှင်လိုက်
ရသောအခါ ကြည်နူးသော စိတ်ဘဝင်မှာ
သဒ္ဓါတရားတို့ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာမိလေ
သည်။ ထိုအခါ သုမနသည် မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်ကို မည်သို့သောဝတ္ထုပစ္စည်း တို့
ဖြင့်လှူဒါန်းပူဇော်ရပါအံ့နည်း ... ဟု
လှူဖွယ်ရာပစ္စည်းတို့ကို ကြည့်ရှုလေ
သည်။ သို့ရာတွင် နီစပ်ရာပတ်ဝန်းကျင်၌
မည်သည် လှူဖွယ်ပစ္စည်းကိုမျှ
မတွေ့မြင်မိချေ။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် သုမန
နှင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို မည်သည့်အရာ
နှင့်မျှ လှူဒါန်းခြင်းမပြုနိုင်တော့လေပြီ
လော... ဟု တွေးတောမိ၏။

သုမနသည်လက်ထဲရှိ မုလေး
ပန်းတို့ကိုကြည့်ရှုလိုက်မိ၏။ “ဤပန်းများ
သည်ပင်လျှင် လှူဖွယ်ရာပစ္စည်း မဟုတ်
တော့၏သလော... မြတ်စွာဘုရားရှင်
အား ဤမုလေးပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်လှူဒါန်း

ခြင်းအမှုကို ပြုရလေတော့အံ့” ဟု သုမန
ကြံစည်စိတ်ကူးလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင် သုမနသည်
တစ်စုံတစ်ရာကို ဖြတ်ခန့် သတိရလိုက်
သည်။

“ဤမုလေးပန်းတို့သည် ဘုရင်
မင်းမြတ်ကို ဆက်သရမည့်ပန်းများဖြစ်ပေ
သည်။ ဘုရင်၏ ဘဏ္ဍာတော်များဟု ခေါ်
ဆိုနိုင်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဤပန်းတို့
ကို မရလေသည်ရှိသော် မိမိအားမည်သို့
ပြုလေအံ့နည်း။ ဘုရင်ဆိုသည်မှာ သက်
ဦးဆံပိုင် အာဏာရှင်ပေတည်း။ ယနေ့
အတွက်မိမိသည် ပန်းဆက်သခြင်း ပျက်
ကွက် ခဲ့လေသည်ရှိသော် ဘုရင်မင်းမြတ်
သည် မိမိအား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် စေမည်
လော၊ တိုင်းပြည်မှနှင်ထုတ်ခြင်း ပြုလေ
မည်လော၊ မင်းမိန့်မင်းအာဏာ ဆိုသည်
မှာ ပြောသမျှတည်လေ၏။ မိမိအနေဖြင့်
မည်သို့ပြုရပါအံ့နည်း။

ထိုသို့ စဉ်းစားတွေးတော နေ
ရင်း မြတ်စွာဘုရားရှင်အပေါ်၌ ကြည်ညို
သဒ္ဓါ စိတ်ဓာတ်သည် သုမန၏နှလုံးအိမ်
အတွင်း၌ ပြည့်လျှံလာပြီး ထူးကဲ၊ ရဲရင့်
သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြုလိုက်လေ

သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဤမှလေးပန်းများ ဆက်သ၍ ရရှိမည့်အသပြာသည် ငါ၏ အသက်မွေးလောက်ရှိသောရှိလေသည်။ ဤမှလေးပန်းတို့ကို မဆက်သ၍ အကြီးလေးဆုံးသော ပြစ်ဒဏ်အဖြစ် အဆုံးစီရင်လျှင်လည်း ငါ့အဖို့ တစ်ဘဝသာ သေဆုံးခြင်းဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။ ဤမှလေးပန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းရလျှင် ဘဝများစွာ တို့၌ ငါသည် ကောင်းကိန် ဖိစွမ်းချမ်းသာ တို့ကို ရရှိနိုင်ပေလိမ့်မည် ...”

ထိုသို့တွေးတောကြစည်ပြီးလျှင် သုမနသည် မှလေးပန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းရန် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ သုမန၏ပန်းအလှူသည်ကား အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေးလှူခြင်းနှင့် ထပ်တူထပ်မျှတူညီခြင်းရှိပေသည်။

သို့နှင့် သုမနသည် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား မှလေးပန်းတို့ကို ဤကဲ့သို့ လှူဒါန်းခြင်းပြုလေသည်။

သုမနသည် လက်နှစ်ဆုပ်စာမျှ

သော မုလေးပန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထက်သို့ ပစ်
မြှောက်၊ ကြဲဖြန့်ပူဇော်လိုက်သည်။ ထို
အခါ မုလေးပန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား
ရှင်၏ ဦးထိပ်ထက်တွင် မျက်နှာကြက်
ဗိမာန်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေကုန်၏။

ထိုနောက် သုမနသည် လက်
နှစ်ဆုပ်စာမျှရှိသော မုလေးပန်းတို့ကို
ထပ်မံ၍ ပစ်မြှောက်၊ ကြဲဖြန့်လိုက်ပြန်
သည်။ မုလေးပန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား
ရှင်၏ လက်ယာနံပါတ် တည်လေကုန်၏။
တစ်ဖန် လက်နှစ်ဆုပ်စာမျှ ရှိသော
မုလေးပန်းတို့ကို ကြဲမြှောက်လိုက်သည်။
ထိုမုလေးပန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏
လက်ဝဲနံပါတ် တည်ကုန်လေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် ပန်းတော်ဆက်
သုမန၏ ရှစ်ကွင်းစားမျှရှိသော မုလေးပန်း
တို့သည် လက်နှစ်ဆုပ်လေးကြိမ်၊ လေးခါ
ဖြန့်ကြဲပူဇော်ပြီးသည့် နောက်တွင် မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်၏ ဦးထိပ်တော် အထက်၊
လက်ယာ၊ လက်ဝဲ၊ နောက်ဘက်အရပ်
တို့၌ ဝန်းပတ်ခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာ
ကြလေကုန်သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား

မုလေးပန်းတို့ဖြင့် ယှက်သွယ်၊ ရစ်သိုင်း၊
ခြုံလွှမ်းထား သကဲ့သို့ တည်ရှိ ဖြစ်တည်
နေပေသည်။

သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏
ရှေ့ရှုရှာအရပ်တွင် တံခါးသဖွယ် လှစ်
ဟ၊ လစ်လပ်ပြီး ပိတ်ဆို့ထားခြင်း မရှိဘဲ
တည်လျက်ရှိနေလေ၏။

မုလေးပန်းတို့၏ အညှာရိုးတံတို့
သည် အတွင်းဘက်၌ တည်ရှိလျက်၊
မုလေးပန်းတို့၏ အလွှာ၊ အချပ်၊ ဝတ်ဆံ
တို့ကိုမူကား အပြင်ဘက်သို့ လှေ့၍
တည်ရှိနေပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
မုလေးပန်းများဝန်းရံ ယှက်သိုင်း ခေ့ဝင်း
လျက် ကြွသွားတော်မူလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မုလေးပန်းများဝန်းရံ
ခေ့ဝင်းပြီး ရောင်ခြည်တော်ခြောက်
သွယ် ကွန့်မြူးလျက် ကြွမြန်တော်မူလာ
သည့် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ရာဇဂြိုဟ်မြို့
တွင်း ခြံပြင် ရှိရှိသမျှသော အိမ်တိုင်းအိမ်
တိုင်းမှ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဟူသမျှ
ဆွမ်းထွက်မလောင်းသူဟု တစ်ဦးတစ်
ယောက်မျှမရှိကြချေ။

ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံးသည်
အုံးအုန်းကြွက်ကြွက်ဖြင့် လှုပ်ရှား

လျက်ရှိနေ လေသည်။
မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ပန်း
တော်ဆက်သုမန၏ မုလေးပန်းအလျှောက်
အထင်အရှား သိမြင်ကြစေခြင်းငှါ မြို့တွင်း
အနှံ့ လှည့်လည်ကြွတော်မူလေသည်။
ပန်းတော်ဆက် သုမနသည်
မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ နောက်တော်ပါးမှ
လိုက်ပါလျက် ရှိရင်း သူ၏နှလုံးအိမ်
အတွင်း၌ ကြည်နူးပီတိ၊ သဒ္ဓါစိတ်တို့ဖြင့်
ပြည့်လျှံလျက်ရှိနေပေ၏။ အတန်ကြာမျှ
လိုက်ပါလာခဲ့ပြီးလျှင်၊ သုမနသည် ပန်း
ခြင်းကို ယူဆောင်လျက် မိမိအိမ်သို့ ပြန်
သွားလေသည်။

သုမနသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏
သို့ မုလေးပန်းများ ဆက်သခြင်း မပြုနိုင်
တော့သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်ကျရောက် လာမည့်
အန္တရာယ်ကို အလေးမထား၊ ဂရုမပြု
တော့ချေ။ ဘုရင်အမိန့်ဖြင့် လာခေါ်လွှတ်
လိုက်သွား၍ ပေးသမျှ အပြစ်ဒဏ်ကို
ခံယူရုံသာ ရှိစေဘဲ ဘုရင်သည်ဟု စိတ်ထဲ၌
အမှတ်ထားလိုက်လေသည်။

ပန်းခြင်းကိုကိုင်၍ အိမ်သို့ပြန်
လာသော သုမနကို ဇနီးဖြစ်သူ
ဆီးကြို၍ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရင်မင်းမြတ်

ခြင်းလိုက်မည် အသပြာရှင်အသပြာကို
တောင်းလေ၏။

သို့နှင့်ပင် သုမနနှင့် သူတို့ဇနီးတို့
သည် စကားအချေအတင်း ဤသို့ဆိုကြ
သန့်လေ၏...

သုမန၏ဇနီးသည်က
“အမောင်... ငါ့အားဘုရင်မင်း
ခြင်းလိုက်သော ရှင်အသပြာကိုပေး
ပါလေလော့...”

“ယနေ့အဖို့တွင်၊ ငါသည် သင့်
အရှင်အသပြာ မပေးနိုင်တော့ပေ”

“အို... အဘယ်ကြောင့် မပေး
နိုင်လေသနည်း ခြင်းထဲက မုလေးပန်း
၏ အဘယ်သို့ ရောက်သွားလေပြီ
နည်း”

ထိုအခါ သုမနက ဇနီးဖြစ်သူကို
သေချာစွာ ရှင်းပြလေ၏။

“ချစ်နမ... သေချာစွာနား
ထောင်ပါလေလော့။ ငါသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့
သို့အထင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ဆွမ်းခံကြ
သည်နှင့်ပြန်တော့၍ ဖူးမြော်လိုက်ရသည်။
အသည်နောက် ငါသည် မြတ်စွာဘုရား
ရှင်အား လှူဒါန်းပူဇော်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်
သဖြင့် အခြား လှူဖွယ်ဝတ္ထုလည်း မရှိ

သဖြင့် ငါ့ထံ၌ပါလာသော မုလေးပန်းတို့
ဖြင့် ပူဇော်လှူဒါန်းခြင်း ပြုလိုက်လေ၏။
အသင်ချစ်နမ... ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်ပါ
လေလော့။ ငါလှူဒါန်းအပ်သော မုလေး
ပန်းတို့သည် ဘုရားရှင်ထံတော်၌ ထူးခြား
ဆန်းကြယ် အံ့သြဖွယ်ရာဖြစ်တည်
သဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံး အံ့အံ့ကြွက်
ကြွက်ဖြစ်ကြလေ၏။ ငါ၏ ပန်းအလှူ
သည် သင်ချစ်နမအတွက်လည်း ထပ်တူ
ထပ်မျှဖြစ်ပါလေ၏။ ချစ်နမဝမ်းမြောက်ပါ
လေလော့...”

သုမနသည် ဘုရားရှင်အားပန်း
လှူဒါန်းခြင်းအကြောင်းကို ပြည့်စုံစွာရှင်း
ပြလေ၏။ သို့သော် သုမန၏ဇနီးသည်
ကား မိုက်မဲ၊ တွေဝေလွန်းလှသူဖြစ်၏။
သုမန၏ဇနီးသည် သုမန၏အလှူအပေါ်၌
ကြည်ညိုသဒ္ဓါ မပွားနိုင်ဘဲ အနူးအခြာ
တရားတို့ကိုသာ ပွားများလေသည်။ သုမ
န၏ဇနီးသည် သုမနကို ဆဲရေးတိုင်းထွာ
လျက်၊ ဤသို့ပြောလေသည်...

“အို... အမောင်သုမန သင်
ကား အသိဉာဏ်နည်းပါးလွန်းလှသူ ဖြစ်
ပေ၏။ မိုက်မဲလွန်းလှသူ တစ်ဦးလည်း
ဖြစ်ပေ၏။ ပြည့်ရှင်မင်းတို့၏ စိတ်သဘော

ကို သင် မသိလေသလော။ ယခုသင်ပြု
ခဲ့သော အပြုအမူသည် သင့်အားကြီးလှ
စွာသော မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်ပေတော့
မည်။ ငါသည်လည်းကောင်း၊ ငါ၏
သားငယ်သည်လည်းကောင်း သင်နှင့်အ
တူရောပါ၍ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ကျရောက်
ခြင်းကို မခံယူနိုင်။ သင်တစ်ဦးတည်းသာ
ခံယူခဲ့ပေလော့...”

သုမန၏ဇနီးသည် ထိုသို့ပြောဆို
လျက် သားငယ်ကိုခေါ်ယူကာ မိမိသာရ
မင်းထံသို့ သွားလေသည်။ မိမိသာရမင်း
ထံရောက်ရှိ တွေ့ဆုံ၍ အကျိုးအကြောင်း
တင်ပြလျှောက်ထားခြင်း ပြုလေ၏။

“အရှင်မင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီး
၏ပန်းတော်ဆက် သုမနသည် ဤကဲ့သို့
သော ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ပေပြီ။ ဤပြစ်
မှုသည် ကျွန်တော်မျိုးမနင်းလည်း သက်
ဆိုင်ရာပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်မျိုး
မသည် ယခုပင်လျှင် ပန်းတော်ဆက်
သုမနကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး အရှင်မင်းကြီးထံသို့
ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထိုပန်းတော်ဆက်
သုမန၏ အမူသည် ကောင်းလျှင်လည်း
သူ့အားသာ ဖြစ်ပါစေ။ ဆိုးလျှင်လည်း
သူ့အားသာ ဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်တော်မျိုးမ

သည် ပန်းတော်ဆက် သုမနကို စွန့်
လွှတ်ခဲ့ ပြီးပြီးဖြစ်ပါ၍ သူ၏ကောင်းမှု၊
ဆိုးမှု နှစ်ဖြာသည် ကျွန်တော်မျိုးမနှင့်
လုံးဝ ပတ်သက်မှုမရှိကြောင်း အရှင်
မင်းကြီးအား သိစေအပ်ပါသည်။”ဟု
ပန်းတော်ဆက်၏ ဇနီးဖြစ်သူက ဗိမ္ဗိသာရ
မင်းကြီးထံ လျှောက်ထားခြင်းပြုလေ
သည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်း ဆိုသည်မှာကား။
မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဦးစွာပထမ မြင်ရ
စဉ်ကတည်းကပင် သောတပန်တည်ခဲ့
သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လေရကား။
ပန်းတော်ဆက် သုမန၏ဇနီးကို သနား
ကြင်နာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်၊ ရှင်ဘုရင်
ဖြစ်သူသည်

“ဪ... အံ့ဩဖွယ်ရှိလွန်း
ပေစွာ ဤမိန်းမမျိုးကား အလွန်တရာမှပင်
တွေဝေမိက်မဲ နိုင်လွန်းလှချေသည်
တကား။”

ဟု ရေရွက် သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး
“အို... အသင်မိန်းမ။ သင်
သည် သင်၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သုမနကို စွန့်
လွှတ်ခဲ့ခြင်းသည် ကောင်းပေစွာ။ သင်
ယခုပင် စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် သွားပါလေ

လော့။ ငါသည် ဤပန်းတော်ဆက်
သုမနအား အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကံသည်
ကို သင်ကောင်းစွာ သိရပေလိမ့်မည်။”

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာ
ဘုရားရှင် လှည့်လည်ကြွမြန်းရာသို့
သွားရောက် လိုက်ပါလေသည်။ နောက်
ဆုံး၌ ဘုရားရှင်သည် နန်းတော်တံခါးထဲသို့
ကြွရောက်တော် မူလာ၏။ မင်းကြီးသည်
ဘုရားရှင်၏ သပိတ်တော်ကို ယူဆောင်
၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား နန်းတွင်းသို့ပင့်
လေသည်။ ဘုရားရှင်သည် နန်း
တော်တွင်း သို့မကြွပေ။

နန်းရင်ပြင်၌သာ မဏ္ဍာပ်ပြုစေ
လျက် ထိုမဏ္ဍာပ်၌သာ သီတင်းသုံးတော်မူ
လေသည်။ ထိုသို့၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်
သည်၊ မဏ္ဍာပ်၌ သီတင်းသုံးခြင်းသည်
လူအများအား ဖြေမည်စေလိုသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်၊ ပန်း
တော်ဆက် သုမန၏ သဒ္ဓါတရားနှင့်
ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို အထူးထင်ရှားစေလို
သောကြောင့်လည်းဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးနေထိုင်
တော်မူစဉ်၊ ပန်းတော်ဆက် သုမန၏
မုလေးပန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား

ဝန်းရံမြဲ ဝန်းရံလျက်သာ တည်ရှိနေလေ
သည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍
သာဓုအနုမောဒနာပြုပြီး ဘုရားရှင်ပြန်
လည်ကြွတော်မူရာ၌လည်း မုလေးပန်းတို့
သည် ဘုရားရှင်ကို ဝန်းရံလျက်တည်မြဲ
အတိုင်းသာ တည်၍နေလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကြွသွားတော်
မူပြီး ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် သုမနအား
ခေါ်စေ၍ မေးမြန်းလေ၏။

“အမောင် သုမန သင်သည်
မြတ်စွာဘုရားအား ရှစ်ဆယ်သောပန်းတို့ကို
အဘယ်ကဲ့သို့ နှလုံးသွင်း၍ ပူဇော်အပ်
လေသနည်း ...”

“အရှင်မင်းမြတ် ... ကျွန်ုပ်
သည် အရှင်မင်းမြတ်အနေဖြင့် ငါ့အား
ဖမ်းလိုလျှင်ဖမ်း၊ နှင်လိုလျှင်လည်းနှင်၊
သတ်လိုလျှင်လည်းသတ် ပါစေဟု နှလုံး
သွင်း၍ မုလေးပန်းတို့ကို လှူဒါန်းပူဇော်
ခြင်း ပြုခဲ့ပါသည် ...”

“အို ... အသင်သုမန သင်
သည် ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျား
မြတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်တကား။
ဟု ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်
ကျေးဇူးစကားဆိုပြီး ပန်းတော်ဆက် သုမန

ကျွန်မိန်းမရစ်ယောက်၊ အဆင်း
 ဘာသာရစ်ခုတို့ကို ချီးမြှင့်ခြင်းပြု၏။
 ဘယ်လိုထပ်၍ အသံပြုရစ်ထားသလဲ
 ဘာသာရစ်ယောက်၊ အခွန်ကောင်းစွာ
 ချက်သော ကျေးရွာရစ်ရွာ စသည်ဖြင့်
 ချစ် အရေအတွက်ရှိသော အဋ္ဌကဓါန
 ချီးပေးတော်မူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကျောင်း
 ဆက်သို့ကြွသွားရာ၌ မုလေးပန်းတို့သည်
 ဆရာရှင်အား ဝန်းရံပြအတိုင်း ဝန်းရံလျက်
 ဆရာရှင်နှင့်အတူ ပါသွားပြီး ကျောင်း
 ဆက်သို့ရောက်ရှိပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင်
 သည် ဂမ္ဘာကုဋီတိုက်သို့ ဝင်တော်မူသော
 အခါမှသာ မုလေးပန်းတို့သည် တံခါး
 ခံဝံ့ ကျလေကုန်သည်။

“ရဟန်းအပေါင်းတို့သည် ပန်း
 ဆက်ဆက် သုမနုပြုအပ်သော ကုသိုလ်
 ဆောင်မှုကို အသီးသီးချီးမွမ်း ပြောဆိုကြ
 ၏ ပန်းတော်ဆက် သုမနုသည် မြတ်စွာ
 ဆရာရှင်အား အသက်စွန့်၍ ပန်းလှူရ
 သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် ယခု
 မှတ်မှောက်မှာပင် ရှစ်ခုသော သဗ္ဗဋ္ဌက
 မြတ်ကို ရရှိပေသည်။ နောင်တွင်မည်
 မည်ဆေး ရရှိနိုင်အံ့နည်း” ဟု ပြောဆို

ခြင်းပြုလေ၏။
 ယင်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်
 ၍ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်ရှင်မြတ်က
 မြတ်စွာဘုရားရှင်အား မေးလျှောက်
 လေရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က

“ချစ်သားတို့ ဤပန်းတော်ဆက်
 သုမနုသည် အနည်းငယ်မျှသော
 ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြသည်ဟု သင်တို့
 မမှတ်ယူကြလေနှင့်။ ဤကုသိုလ်သည်
 အသက်စွန့်၍ လှူဒါန်းပူဇော်သည့်
 ကုသိုလ်မျိုးဖြစ်ပေသည်။ ဤပန်းတော်
 ဆက်သုမနု၏ ကုသိုလ်အကျိုးကား ယခု
 မှတ်မှောက်ကာလ၌ သဗ္ဗဋ္ဌက အကျိုးမျှ
 သာရရှိသော်လည်း နောင်ကမ္ဘာတစ်သိန်း
 ကာလပတ်လုံး အပါယ်လေးစသို့ မကျ
 မရောက်၊ မလား၊ မကပ်ရဘဲ လူ၊ နတ်တို့
 ၏ လားရာဂတိဖြင့် ကျင်လည်၍ နောင်
 အခါတွင် သုမနုဟု အမည်ရသော
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်လေလတ္တံ့...”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး အနုမောဒနာ
 တရားတော်ကို ဟောပြုလေ၏။ ထို
 တရား၏အဆုံး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင်
 ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် သစ္စာလေးပါး
 တရားတော်ကို သိမြင်ကြလေကုန်၏။

ပန်းတော်ဆက် သုမနုသည်
 ကား သူတကာပြုနိုင်ခဲ့လှသော အလှူ၊
 ဒါနကိုပြုရသည့် အာဂယောက္ခားကောင်း
 ယောက္ခားမြတ် တစ်ယောက်ဖြစ်ပေ
 တော့သတည်း။

ပိုငြမ်းကိုးကား
 ဦးစိန်လှိုင်(မဟာဝိဇ္ဇာ) ဗုဒ္ဓလက်ထက်ကာ
 ဒေါ်မောင်နံမျှား
 ဇိနတ္ထပကာသဏီကျမ်း ကိုသဲလေးထပ်
 ဆရာတော်ဘုရားကြီး
 ဓမ္မပဒ (ဘာသာပြန်) ပတွဲ၊ ဒုတွဲ၊ တတွဲ၊
 စတွဲ၊ ပဉ္စတွဲ သာသနာရေးဦးစီး
 ဌာန
 ဓမ္မပဒ (ဘာသာပြန်) ဦးသော်ဝင်
 မဟာဗုဒ္ဓဝင် ဦးဝိမိတ္တသာရာဘိဝံသ
 ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ၊
 တတိယတွဲ၊ စတုတ္ထတွဲ၊
 ပဉ္စမတွဲ၊ ဆဋ္ဌမတွဲ သာသနာ
 ရေးဦးစီးဌာန

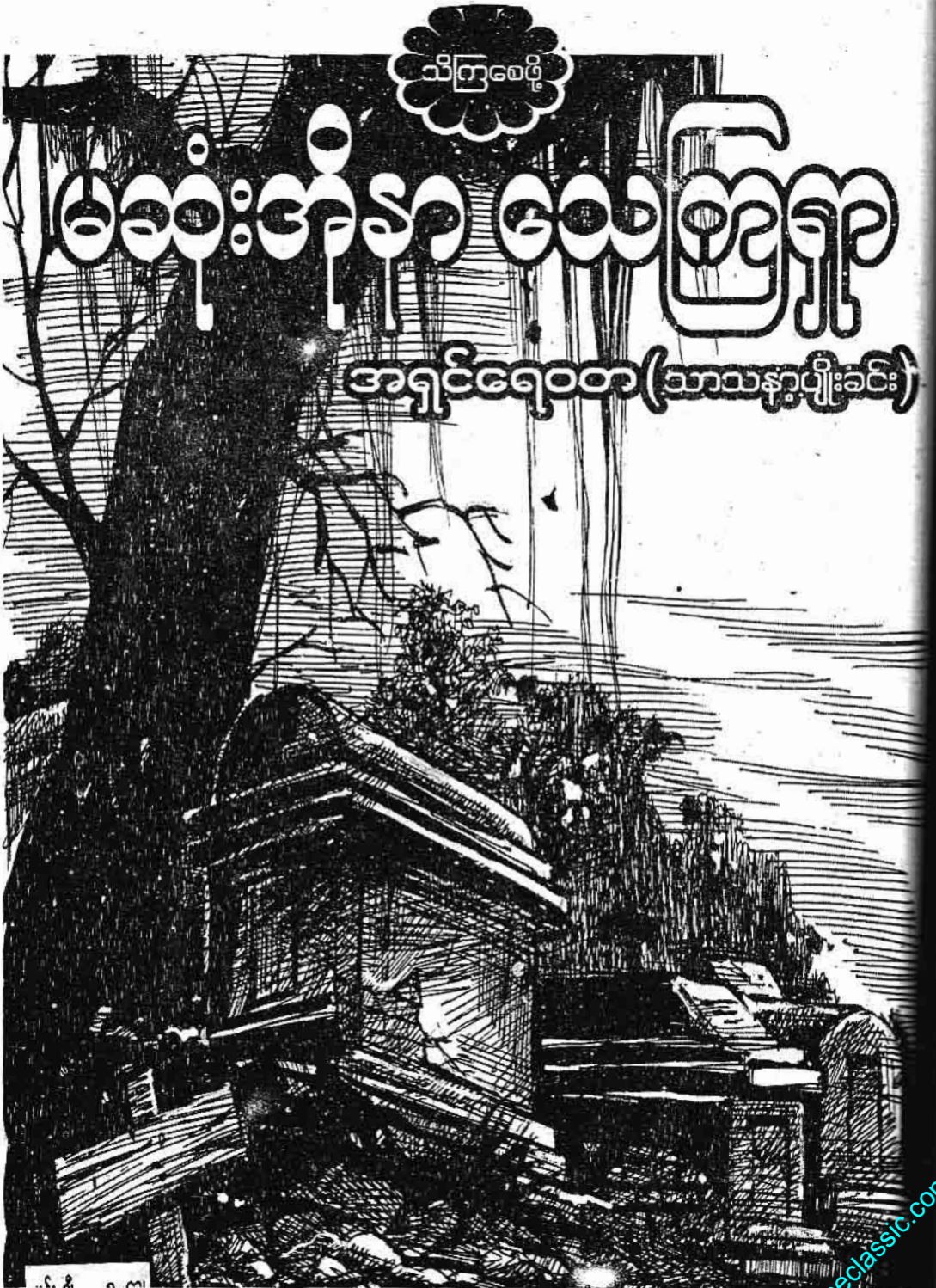
မြသက်ချယ်

သိကြာစေ့

မေတ္တာအိမ် လေးခြေရာ

အရှင်ရေဝတ (သာသနာ့ပျိုးခင်း)

မဆုံးအိုနာ သေကြရာ မူလပဏ္ဏာသပိဋ်တော် မူလ
 နမော ဟဿ ဘဂဝတာ ပရိယာယ သုတ္တန်တရားတော်ထဲမှာ
 အရဟတာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ မညနာ-အထင်လွဲခြင်းသုံးမျိုး ပါရှိပါတယ်။
 အရှင်ရေဝတ (သာသနာ့ပျိုးခင်း) သတ္တဝါတွေ အထင်လွဲနေတာ

စာရေးသူ

ကို အထင်လွဲမှားမှု ပပျောက်အောင်လို့
 ဘုရားရှင်ဟောကြားတဲ့ သုတ္တန်ဖြစ်ပါ
 တယ်။ သတ္တဝါတွေ အထင်လွဲနေကြ
 တာက ဘာနဲ့ အထင်လွဲနေကြတာလဲ
 ဆိုတော့ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ သုံး
 မျိုးနဲ့ အထင်လွဲနေကြတာပါ။ တဏှာ
 မညနာ-တဏှာနဲ့ အထင်လွဲနေကြတာ၊
 မာနမညနာ-မာနနဲ့ အထင်လွဲနေကြတာ၊
 ဒိဋ္ဌိမညနာ-ဒိဋ္ဌိနဲ့ အထင်လွဲနေကြတာ
 တွေ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတ္တဝါတွေ
 အထင်လွဲနေကြတာ သုံးမျိုးရှိတယ်လို့
 ပြောရတာပါ။ အထင်လွဲမှုသုံးမျိုးမှာ
 မညနာတစ်ခုထဲကိုပဲ ဒီနေရာမှာ တင်ပြ
 မှာပါ။

မူလပရိယာယ သုတ္တန်ဒေသ
 နာတော်မှာ

နိဗ္ဗာန် နိဗ္ဗာနတော သဉ္ဇနာတိ။
 နိဗ္ဗာန် နိဗ္ဗာနတော သညတွာ နိဗ္ဗာန်
 မညတိ။ နိဗ္ဗာန်သို့ မညတိ။ နိဗ္ဗာနတော
 မညတိ။ နိဗ္ဗာန် မေတိ မညတိ။ နိဗ္ဗာန်
 အဘိနန္ဒတိ။ တံ ကိဿ ဟေတု၊ အပ
 ရိညာတံ တဿ-လို့ ဆိုထားပါတယ်။

လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ
 ပြဿချမ်းသာလို့ဆိုတဲ့ ချမ်းသာ အသေး

စားလေးတွေကို သန္တိသုခ နိဗ္ဗာန်ဓာတ် အစစ်ကြီးပဲလို့ (တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ မအိုတော့၊ မသေတော့၊ မနာတော့ဘဲ အမြဲတည်နေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကြီးရယ်လို့) အမှတ်မှားပြီးတော့ နေပါတယ်။ အမှတ်မှားပြီးတော့ နေတဲ့အတွက်ကြောင့် တကယ့် သန္တိသုခ နိဗ္ဗာန်ဓာတ် အစစ်ကြီးလို့ အထင်မှားပြီး နေပြန်တာပေါ့။ အဲဒီလို အထင်မှားနေတဲ့အတွက်ကြောင့် လတ်တလောရရှိနေတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး သက္ကာယတရားစုတွေ (တစ်နည်းအားဖြင့်) လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာလို့ဆိုတဲ့ ချမ်းသာ အသေးစားလေးတွေကို တခုံတမင် တခင်ခင်ဖြင့် မစင်ခွေးမက် မစွန့်ရက်လို့ တပ်မက် တွယ်တာပြီးတော့ နေနေကြတာပါ။ အဲဒီလို နှစ်သက်ပြီးတော့နေကြတယ်ဆိုတာ ညာတပရိညာ၊ တိရုဏပရိညာ၊ ယဟနပရိညာလို့ဆိုတဲ့ ပရိညာသုံးပါးနဲ့ ပိုင်းခြားပြီးတော့ မသိတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါပဲတဲ့။ ဒါက မူလပရိညာယသုတ်တော်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့တာပါ။

မျက်မှောက်ဘဝ လက်ရှိအခြေ

အနေကို နိဗ္ဗာန်လို့ ပြောဆိုလေ့ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ လက်ရှိအခြေအနေမှာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝပြီး ချမ်းသာခြင်းတွေနဲ့ ပိုင်ဆိုင်နေကြတဲ့လူတွေဟာ ရရှိထားတဲ့ ဘဝကြီးကို (တစ်နည်းအားဖြင့်) လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာဆိုတဲ့ ချမ်းသာ အသေးစားလေး ကကယ့် သန္တိသုခ နိဗ္ဗာန်ဓာတ်အစစ်ကြီးလို့ မှတ်နေတာက အဆန်းတော့ မဟုတ်လှပါဘူး။ သူတို့ကို တဏှာဆိုတဲ့ တရားက အမှတ်မှား အထင်မှားအောင် လုပ် ဘေးလို့ပါ။

အဲဒါက ဘုရားရှင်လက်ထက် က ဘယ်သူနဲ့တူလဲဆိုရင် မာဂဏ္ဍီပုရဗိုလ်ကြီးနဲ့ တူနေပါတယ်။ အဲဒီ မာဂဏ္ဍီပုရဗိုလ်က မြတ်စွာဘုရားနဲ့တွေ့တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက တရားဟောပါတယ်။ နာရီဝက်၊ တစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာတယ်။ ဘုရားရှင်ဟောကြားတဲ့တရား တစ်လုံးတစ်ပါးမှ သူလက်မခံဘူး။ နာရီဝက်၊ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဂါထာလေးတစ်ပုဒ် ဟောတော်မူပါတယ်။

အာရောဂျ ပရမာ လာဘာ၊

နိဗ္ဗာန် ပရမံ သုခံ။
အဋ္ဌိဂိကောစ မဂ္ဂိနံ၊
ခေမံ အမတဂါမီနံ။

ဘုရားရှင် အဲဒီဂါထာလေးဟောလိုက်တယ်။ ဒီဂါထာတော်ကိုကြားတော့ မာဂဏ္ဍီပုရဗိုလ်ကြီး စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ခေါင်းထောင်လာတယ်။ ခေါင်းထောင်လာပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို မာဂဏ္ဍီက ဘာပြန်ပြီး လျှောက်ထားတုန်းဆိုတော့...

“အစ္စရိယံ ဘော ဂေါတမ အဗ္ဗုတံ ဘော ဂေါတမ၊ ယာဝ သုဘာသိတံ စိဉ္စံ ဘောတာ ဂေါတမေန “အာရောဂျ ပရမာလာဘာ နိဗ္ဗာန် ပရမံ သုခံ”။

ရှင်တော်ဂေါတမ အံ့ဩလေကောင်းလိုက်တာ။ အရှင်ဘုရားဟောကြားတဲ့ “အာရောဂျ ပရမာ လာဘာ နိဗ္ဗာန် ပရမံ သုခံ”ဆိုတာ သိပ်တိတိသဘာဝကျတယ်လို့လား။

“မယာဝိ ခေါ ဇေတံ ဘော ဂေါတမ သုတံပုဗ္ဗကာနံ ပရိဗ္ဗာဏော အာစရိယံ ပါစရိယနံ ဘာယမာနော အာရောဂျ ပရမာလာဘံ နိဗ္ဗာန်”

ကဏ္ဍ

ရှင်တော်ဂေါတမ တပည့်တော်
 ဆရာ ဆရာဖြစ်တဲ့ ပုရဗိုဇ်ကြီးတွေ
 ကြားတဲ့ အာရောဂျ ပရမာလာတာ၊
 နီဗ္ဗာန် ပရမံ သုခံ-ဆိုတဲ့ ဒီစကားရပ်ကို
 တပည့်တော် ကောင်းကောင်းကြားဖူးပါ
 သေး။

တယိဒံ ဘော ဂေါတမ သမေ

အရှင်ဂေါတမ၊ အရှင်ဘုရား
 ကြားတဲ့ တရားဟာ တပည့်တော်
 ဆရာ ဆရာဖြစ်တဲ့ ပုရဗိုဇ်ကြီးတွေ
 ကြားတာနဲ့ သိပ်ပြီးတော့တူတာပဲ။
 အရှင်ဘုရား ဟောကြားလာတာတော့
 အရိုက်၊ တစ်နာရီလောက် ရှိပါပြီ မှန်
 တဲ့စကားဆိုလို့ တစ်လုံးမှမပါဘူး။ မှန်တဲ့
 စကားဆိုလို့ တစ်လုံးမှမပါဘူးတဲ့။

အခု အာရောဂျ ပရမံ လာတာ
 နီဗ္ဗာန် ပရမံ သုခံ။

ဒီစကားတစ်ရပ်ကျမှပဲ အမှန်
 စကားကို ရောက်တော့တယ်။ မာဂဏ္ဍိ
 ပုရဗိုဇ်ကြီးက မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ချီး
 ကူးစကားဆိုပါတယ်။ ဒီတော့ ဘုရားရှင်
 သူ့ကိုမေးတယ်။

ကတမံ တံ အာရောဂျ ကတမံ
 နီဗ္ဗာန်နိဗ္ဗာန်

ကောင်းပြီ။ သင့်တို့ရဲ့ ဆရာ
 ဆရာဖြစ်တဲ့ ပုရဗိုဇ်ကြီးတွေရော သင်
 ကိုယ်တိုင်ကကော

အာရောဂျ ပရမာ လာတာ၊
 ဒီအမြတ်ဆုံးလာဘ်ဆိုတာ
 ဘယ်လိုအရာမျိုးကို လက်ခံထားတာလဲ။

“နီဗ္ဗာန် ပရမံ သုခံ” နီဗ္ဗာန်ဆို
 တာကိုရော သင့်က ဘယ်ဟာကို လက်
 ခံထားတာလဲ။ ငါဘုရားကို ပြန်ပြီး
 လျှောက်ထားစမ်းပါဦးလို့ မြတ်စွာဘုရား
 က မာဂဏ္ဍိပုရဗိုဇ်ကြီးကို မေးပါတယ်။

ဝေဝံ ဝုတ္တေ မာဂဏ္ဍိယော
 ပရိစ္ဆာဇကော သကာနေဝသုခံ ဂတ္တာနိ
 ပါဏိနာ အနောမဇ္ဇတိ “ဣဒန္တံ ဘော
 ဂေါတမ အာရောဂျ ဣဒန္တံ နီဗ္ဗာန်”

အရှင်ဘုရား အာရောဂျဆိုတာ
 ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပြောတာပေါ့။
 တပည့်တော်ရဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးပေါ့ဘုရား။
 အခုအချိန်မှာ ဘာရောဂါမှမရှိဘူး။ အာ
 ရောဂေါ ဟောတီး-အနာရောဂါ ကင်းနေ
 တယ်။ နမံကိုဦး အာဗာဓတိ-တပည့်
 တော်ကို ဘာရောဂါမှ နှိပ်စက်ခံနေတာ

လည်းမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အာရောဂျ်ဆိုတာ ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပြောတာပေါ့။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဘဝကိုပြောတာပေါ့။ တပည့်တော်လိုချင်တာ အကုန်ရတယ်။ ဘယ်ဟာကြည့်ချင်တုန်း အကုန်ကြည့်လို့ရတယ်။

အခုခေတ်ဆိုရင် တီဗွီရှိနေတဲ့ အတွက် နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ကလွှင့်နေတဲ့ တီဗီတွေကြည့်နေလို့ရတယ်။ အင်တာနက် ဝက်ဆိုက်ကနေလည်းပဲ သတင်းများ၊ စာပေများ၊ နည်းပညာမျိုးစုံ၊ ပညာရပ်မျိုးစုံ သင်ယူလေ့လာဆည်းပူးနေလို့ ရနေတာပဲ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာပြည့်စုံတဲ့သူများ စားချင်တာကို စားသောက်ဆိုင် ရွေးစားလို့ရတယ်။ ဝတ်ချင်တဲ့ အရာကျတော့လည်း ပြည်တွင်းသာမက ပြည်ပပါထွက်ပြီး ဈေးဝယ်ကြတယ်။ ဒါကို လောကနိဗ္ဗာန်လို့ ထင်ချင်တဲ့လူက ထင်မှာပါပဲ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာလေး ဖြစ်ခွင့်ရနေတာကိုပဲ လောကနိဗ္ဗာန်လို့ ထင်မှတ်နေတဲ့လူတွေ အများကြီးပါပဲ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ လက်ရှိရထားတဲ့ဘဝလို့ ထင်မယ်ဆိုလဲ ထင်လောက်ပါတယ်။ သမုဒယဆိုတဲ့ တဏှာက လှည့်

စားထားတာကို။
ဒါကြောင့် မာဂဏ္ဍီပုရဗိဇ်ကြီးက နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ တပည့်တော်တို့ရဲ့ဘဝပြောတာပေါ့။ တပည့်တော်ရဲ့ သား၊ မြေးတွေကို ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်ပြောပြပါတယ် ဘုရားလို့ လျှောက်ထားပါတယ်။
“ယတော ခေါ ဘော အယံ အတ္တာ ပဉ္စဟိကာမ ဂုဏေဟိ သမပ္ပိတော သမင်္ဂီဘူတော ပရိစာရေတိ၊ ဧတ္တာဝတာ ခေါ ဘော အယံ အတ္တာ ပရမဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာန် ပတ္တော ဟောတိ။”
ဘော-အချင်းတို့ အယံအ ဘာ-ဤခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောသည်၊ ပုဟိ-ကာမဂုဏေဟိ-အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတို့ဖြင့်၊ သမပ္ပိတော သမင်္ဂီဘူတော-ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ ပရိစာရေတိ-စည်းစိမ်ခံစား၍ နေရလေ၏။ ဧတ္တာဝတာ-ဤမျှလောက် စည်းစိမ်ခံစား၍နေရလေခြင်းဖြင့်၊ အယံအတ္တာ-ဤခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောသည်၊ ပရမဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာန်-လွန်ကဲသော မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သို့၊ ပတ္တော-ရောက်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်ပါပေ၏။
တပည့်တော်တို့ဘဝဟာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်နေတာမို့ နိဗ္ဗာန်ကြီးဖြစ်နေတဲ့

အတွက် တပည့်တော်ရဲ့ သား၊ မြေးတွေကို တပည့်တော် အဲသလို ဟောလေ့ရှိပါတယ် ပြောပါတယ်။ တပည့်တော်ကြည့်ချင်တဲ့ ရူပါရုံကို ကြည့်လို့ရတယ် ဘုရား။ ကြားချင်တဲ့ သဒ္ဓါရုံကို ကြားလို့ရပါတယ်။ စားချင်တဲ့ အစားအစာကို စားလို့ရတယ်။ အမွှေးနံ့သာကောင်းကောင်းတွေကို တပည့်တော် ရှုရှိုက်လို့ရတယ်။ တပည့်တော် တွေ့ထိချင်တဲ့ အတွေ့အထိအာရုံကို ထိတွေ့ခံစားလို့ရနေတာပဲဘုရား။
ဒါဟာ ရှင်တော်ဂေါတမ နိဗ္ဗာန်မဟုတ်ဘူးလား။ တကယ့် နိဗ္ဗာန်ပဲပေါ့။ ရှင်တော်ဂေါတမ ဘာလို့မှန်း နိဗ္ဗာန်ကိုလျှောက်ပြီး ရှာနေရတာလဲ။ မာဂဏ္ဍီပုရဗိဇ်ကြီးဟာ သူ ရရှိထားတဲ့ဘဝလေးကို နိဗ္ဗာန်လို့ထင်သလား။ မထင်ဘူးလားဆိုတော့ ထင်ပါတယ်။ ထင်တယ်ဆိုတာ အမှတ်မှားတာပဲ။ မာဂဏ္ဍီပုရဗိဇ်ကြီး ပုရဗိဇ်တွေကလည်း သူ့စကား သူ့တရားကို နှစ်သက်မထား မနှစ်သက်ဘူးလားဆိုတော့ နှစ်သက်ကြမှာပါပဲ။ လက်ခံ သဘောကျကြမှာပဲလေ။

တံ-တို မိမိရရှိထားတဲ့ စည်းစိမ်
ချစ်သာကို၊ တဏှာမညနာ-တဏှာ
ဆည်းဟူသော အထင်မှားခြင်းဖြင့်၊ မည်
သိ-အထင်မှားပြီးတော့ နေရှာလေ၏။

မိမိရရှိထားတဲ့ စည်းစိမ်ချစ်သာ
ကို နိဗ္ဗာန်ပဲလို့ထင်နေရင် မိမိခဲနွှာကိုယ်
ပြီးအပေါ် သာယာကျေနပ်နေပါလိမ့်
မယ်။ ကိုယ့်ခဲနွှာကိုယ်ကို သုဘကြီးပဲလို့
ဆင်တယ်တယ်လို့ မဆင်မခြင် သုံးသပ်
မယ်။ ဒီတော့ တဏှာကြောင့် အထင်
မှားကြပြီပေါ့။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်က-

သုဘတော သုခတော စေတ
သက္ကာယံ အနုပဿတော။
သလဘဿေဝ အဂ္ဂိမ္မိ၊
ဟောတိ တဏှာယ မညနာ-
သိ ဟောတော်မူပါတယ်။

သက္ကာယံ-ပရမတ္ထဖြင့် ထင်ရှား
ပြီး ခန္ဓာငါးပါး သက္ကာယတရားအစုကို၊
တောစေတ-တင့်တယ်ဖွယ်ရာသော
အနုအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သုခတော
ချစ်သာ အေးမြသော အနုအားဖြင့်
ဆည်းကောင်း အနုပဿတော-အဖန်
ဖြည့်သုံးသပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား သလ
ဿ-ငါးဖလံကောင်း၏။ အဂ္ဂိမ္မိ-အလှူ

ညီညီ၊ မီးပုံကြီး၌၊ မညနာ-မီးရောင်ကို
ရွှေတောင်ဟု အထင်မှားခြင်းမျိုးသည်၊
ဟောတိဝိယ-ဖြစ်သကဲ့သို့၊ တထာ-ပမာ
ထားယူ ထို့အတူ၊ သက္ကာယေ-ခန္ဓာငါး
ပါး သက္ကာယ တရားအစု၌၊ တဏှာယ-
တဏှာလောဘသမုဒယဖြင့်၊ ဝါ-တဏှာ
လောဘ ယဉ္ဇတရားဖြင့် မညနာ-ခင်ဖွယ်
မင်ဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ်ဟု တကယ်
ဖောက်ပြား အထင်မှားခြင်းမျိုးသည်၊
ဟောတိ-စင်စစ်မသွေ ဖြစ်ပေတော့သ
တည်း။

မိမိရရှိထားတဲ့ စည်းစိမ်ချစ်သာ
ကို တပ်မက်တွယ်တာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
အင်မတန်တင့်တယ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
လို့ သုခ-အင်မတန်တင့်တယ်တဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီးလို့ မထင်ပေဘူးလား၊ ထင်မှာ
ပါပဲ။ သုခ-အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီးလို့လဲ မထင်ဘူးလား။ ထင်မှာ
ပါပဲလေ။

ဒါကြောင့် လယ်တီဆရာတော်
ကြီး၏တပည့် လယ်တီဦးပဒုမဆိုတာရှိ
တယ်။ လယ်တီဦးပဒုမ ဆရာတော်က
“သုဘတော သုခတော စေတ-ဆိုတဲ့
ဒီဝိသုဒ္ဓိလောကကို ပိုင်းပြပြီးတော့ လင်္ကာ

တစ်ပုဒ် ရေးသွားတော်မူပါတယ်။

“မျက်တောင်တစ်ယက်၊
လျှပ်တစ်ပြက်နှင့်၊ အသက်နည်းပါး၊
အနာများ၍ ခေါင်းပါးလှဖြစ်၊ ပူကျစ်
လောင်စာ၊ ဗျာပါပွေ့ရှုပ်၊ စည်းစိမ်နပ်
ကို၊ ဟုတ်လိမ့်နိုးနိုး၊ အထင်မျိုးနှင့်
ဖြစ်ကြီးဖွဲ့နှောင်း၊ ခုတိုင်အောင်တည်း။

ပုပ်ကောင်စင်စစ်၊ ထိဖွယ်
ရင်းကို၊ နှုတ်ဆားနယ်၊ ငါးသဖွယ်
သို့၊ တင့်တယ်လဆန်း၊ ယာယီပန်း
ကို၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်၊ ဘိတ်မမြင်ဘဲ၊
မီးတွင်အပူ၊ ရှိပါမူလည်း၊ ကြည်ဖြူ
ရောင်ဝင်း၊ ဖုံးလွှမ်းခြင်းကြောင့်၊ ပူ
ခင်းဆိုင်ဆိုင်၊ မမြင်နိုင်ဘဲ၊ အပြိုင်
စင်းကာ၊ သေကြရာသား၊ ရောင်ဝါ
ရွန်းစက်၊ ပေါ်မက်သည့်၊ ပရွက်
ပလူ၊ ပိုးတူသာလျှင်၊ အပူရှိန်ရှိန်၊
ခန္ဓာအိမ်၌၊ ကြိမ်ကြိမ်စူးစူး၊ လင်းမရ
၍၊ သုခခြောက်မည်၊ အပေါ်ရှည်ကို၊
အတည်ရှိပြီ၊ ချမ်းသာပဲဟု၊ အစွဲပြင်း
ထန်၊ ဥပါဒန်ဖြင့်၊ သံသရာလုံး၊ အစူး
ကြီးရှုံး၍၊ မဆုံးအိုနာ၊ သေကြရာ
သည် ငါငါရာဂ စွဲလို့ကို။”

အဲဒီလို လက်လေးရေးပြီး ဆုံး

မတော်မူခဲ့ပါတယ်။ တဏှာတည်းဆိုတဲ့
မညနာဖြင့် အထင်မှားနေတဲ့အတွက် အို
လို့လည်း မဆုံးဘူးတဲ့၊ နာလို့ကောဆုံးရဲ့
လား။ သေလို့ရော ဆုံးလို့လား။ အဲဒါ
တဏှာဆိုတဲ့ အထင်မှားခြင်းမျိုးနဲ့
အထင်မှားခြင်းမျိုးနဲ့ အထင်မှားနေလို့ပါ။
ဒါကြောင့် “မဆုံးအိုနာ သေကြရာသည်၊
ငါငါရာ ဂစ္ဆလို့ကို”တဲ့။

မဆုံးအိုနာ သေကြရာသည်၊
ငါငါရာဂစ္ဆလို့ကို။

ဒီလက်က ဘယ်လောက်
ကောင်းလဲ ကြည့်စမ်းပါ။

“မျက်တောင်တစ်ယက်၊ လျှပ်
တစ်ပြက်နှင့်”တဲ့။ လူ့ဘဝမှာ ဘယ်
လောက်မှမကြာပါဘူး၊ မျက်တောင်တစ်
ယက်လောက်ပဲ ကြာတယ်။ လျှပ်တစ်
ပြက်လောက်ပဲ ကြာတယ်။ လျှပ်တစ်
ပြက်အတွင်းမှာပဲ သေလိုက်ကြတာ
နော်။

“အသက်နည်းပါး အနာများ၍”
သက်တမ်းကလည်း အင်မတန်တိုတယ်။
တစ်ရာထိအောင်နေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အင်မ
တန်ရှားလာတယ်။ ကိုးဆယ်၊ ကိုးဆယ်
ကျော်ရင် သေကြတာက များပါတယ်။

တစ်ရာသက်တမ်းပြည့်အောင် နေရတဲ့သူ
အင်မတန်ရှားတယ်။ ဂင်းနစ်မှတ်တမ်း
မှာတောင် အသက်ရှည်ဆုံးလူတွေကို
မှတ်တမ်းတင်ပေးထားရတယ်။

ဒါကြောင့် “မျက်တောင်တစ်
ယက်၊ လျှပ်တစ်ပြက်နှင့်၊ အသက်နည်း
ပါး အနာများ၍” တဲ့။ အသက်တမ်း
တိုရတဲ့အထဲ အနာရောဂါကများသေး
တယ်။ အခုဆို ရောဂါဘယတွေက များ
လာလိုက်တာ၊ မျိုးစုံပါပဲ။ အထူးအဆန်း
တွေချည်းပဲ၊ ဟုတ်လား။ ရသတဏှာ
အလိုလိုက် စားကြသောက်ကြ၊ ခန္ဓာ
ကိုယ်အလိုလိုက်ပြီး ထင်ရာအာရုံ ကာ
ဂုဏ်တွေကိုခံစားကြတော့ ရောဂါဘယ
တွေ ထူပြောများပြားလာတာပဲ မဟုတ်
လား။

“ခေါင်းပါးလှဖြစ်၊ ပူကျစ်လောင်
စာ ဗျာပါပွေ့ရှုပ်၊ စည်းစိမ်နပ်ကို”တဲ့။
တွေ ရရှိခံစားနေရတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ
အနက်၊ အသေးအဖွဲ့လေးလို ဖွဲ့ဆိုစား
မှုသွားတာ။ သုံးသပ်တော်မူသွားတာ
ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်တဲ့ လေး
လဲလို့၊ မက်လောက်စရာမရှိဘူး။

“ဟုတ်လိမ့်နိုးနိုး၊ အထင်မျိုးနှင့်

ချစ်ကြွေနေဆဲ ခုတိုင်အောင်တည်း”တဲ့။
 ဘယ်လိုရရှိထားတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို
 ချစ်ကြဘူးလား၊ မတွယ်တာကြဘူးလား။
 သောယာကြဘူးလား။ ချစ်ကြ၊ တွယ်
 ဘာကြ၊ သောယာကြ၊ ကျေနပ်ကြတာပါ။
 ဒါက လူတို့မွေတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်
 ဆည်း တဏှာမကုန်တော့ ခုအချိန်ထိ
 ဆာတွေ ရနေကြတာပဲမဟုတ်လား။

“ပုပ်ကောင်စင်စစ်၊ ထီးပွယ်ရင်း
 ကို နန္ဒင်းဆားနယ်၊ ငါးသဖွယ်သို့”တဲ့။
 နန္ဒကိုယ်ကြီးဟာ အပုပ်ကောင်ကြီးပါ
 မှဲ့တဲ့။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ဘယ်လိုထင်
 နေတုန်း ဖြစ်နေကြတုန်းဆိုတော့ နန္ဒင်း
 ဆားနယ်၊ ငါးသဖွယ်သို့ ဆိုတဲ့ အတိုင်း
 ငါးကလေးတွေ ဟင်းချက်ခါနီးတော့
 နန္ဒင်းမုန့်လေးနဲ့ မနယ်ဘူးလား။ နယ်
 ဆိုက်ပါတယ်။ နယ်လိုက်တော့ အရောင်
 အသွေးမလှသွားဘူးလား။ အဲသလိုပဲ ခန္ဓာ
 ကိုယ်ကိုလည်း သနပ်ခါးရောင်၊ ရေမွှေး
 နဲ့တွေထွက်နေတဲ့အတွက် အရောင်လှ
 ဘယ်၊ မွှေးကြိုင်တယ်လို့ထင်ရနေတယ်။

ဒါကြောင့် “နန္ဒင်းဆားနယ်၊ ငါး
 သဖွယ်သို့၊ တင့်တယ်လှဆန်၊ ယာယီ
 မန်းကို၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်၊ ဘိတ်မြှင်ဘဲ”

တဲ့။

ယာယီပန်းတဲ့ တရားပလ္လင်
 ရှေ့မှာ အလှဆင်ထားတဲ့ပန်းတွေ ကြာ
 ရည်ခံရဲ့လား။ ခဏပဲ တစ်ရက်တောင်
 ခံရဲ့လား။ မခံပါဘူးနော်၊ တစ်ရက်လောက်
 ဆိုရင် ဒီပန်းတွေ မညှိုးမသွားဘူးလား။
 ယာယီပန်းပါလားလို့ ကိုယ့်ဘဝကို မမြင်
 ကြဘူး။ မဆင်ခြင်မိကြပါဘူးနော်။ ဘိတ်-
 ဆိုတာက ဘိတ္တိဆိုတဲ့ ပါဠိကလာတာ။
 ပြိုကွဲပျက်စီးခြင်းပါပဲ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
 ကလည်း ပြိုကွဲပျက်စီးခြင်းသဘောရှိ
 တယ်တဲ့။ ဒီသဘောကို မမြင်ကြဘူးတဲ့။

“မီးတွင်အပူ၊ ရှိပါမူလည်း။
 ကြည်ဖြူရောင်ဝင်း၊ ဖုံးလွှမ်းခြင်းကြောင့်၊
 ပူခင်းဆိုင်ဆိုင်၊ မမြင်နိုင်ဘဲ၊ အပြိုင်စင်း
 ကာ၊ သေကြရာသာ၊ ရောင်ဝါရွန်းစက်၊
 ပေါ်ယံမက်သည့် ပရွက်ပလူ၊ ဝိုးတူသာ
 လှောင်” သတ္တဝါတွေကို ပုရွက်၊ ပုလူတွေနဲ့
 နှိုင်းထားတာ။ ညညအခါမှာ မီးရောင်
 လင်းတယ်ဆိုရင် တစ်ခါတစ်ရံ ပုလူ
 ကောင်တွေ၊ ပုရွက်ကောင်တွေ မလာ
 ဘူးလား။ သူတို့က မီးရောင်ကို ရွှေ
 တောင်လို့ အထင်မှားတော့ မီးရောင်
 ထဲဝင်မတိဘူးလား။ တိုးဝင်ပါတယ်။ တိုး

ဝင်တော့ ပုလူ၊ ပုရွက်ကောင်တွေ
သေကြရှာရော။

ဒါကြောင့် “ပုရွက်၊ ပုလူ၊ ပိုး
အတူသာလျှင် အပူရှိန်ရှိန် ခန္ဓာအိမ်၌
အကြိမ်ကြိမ်စူးရှ၊ လင်းမရ၍၊ သုခ
ခြောက်မည်၊ အပေါ်ရည်ကို” တဲ့။ သုခ
ခြောက်မည်၊ ပေါ်ရည်အမြင်က ချမ်းသာ
မြင်၊ အခုဆို ဘောပွဲတွေလွှင့်နေတယ်။
ယောက်ျားသားတွေ မကြည့်ဘူးလား။
အဲဒါ ယောက်ျားသားတွေအတွက် သူ
တို့က သုခလို့မထင်ဘူးလား။ ကိုရီးယား
ကား ဝါသနာပါတဲ့လူကလည်း ကိုရီး
ယားကားလေး ကြည့်လိုက်ရရင် သူ
အတွက် ချမ်းသာအမြင်လို့ ထင်သွား
တယ်။ အဲဒီလိုပဲ အပေါ်ယံအာရုံတွေကို
တကယ့်ချမ်းသာလို့ အထင်မှားနေတယ်။

“သုခခြောက်မည် အပေါ်ရည်
ကို အတည်ရှိမြဲ ချမ်းသာပဲဟု၊ အစွဲပြင်း
ထန်၊ ဥပါဒိန်ဖြင့်၊ သံသရာလုံး၊ ထုံးကြီး
ထုံး၍၊ မဆုံးအိုနာ၊ သေကြရှာသည် ငါငါ
ရာဂ၊ စွဲလို့ကို” တဲ့။

ဒါကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ခံ
စားလို့ရတဲ့ အပေါ်ယံခြောက်ပါးကို
သုခ-တင့်တယ်တယ်၊ သုခ-ချမ်းသာ

တယ်လို့ ထင်နေသရွေ့ တဏှာ မညနာ
ဖြင့် အထင်လွဲနေလေတော့ အိုလို့ဆုံး
ပျံမလား။ နာလို့မဆုံးပျံမလား။ သေလို့
ကော ဆုံးပျံလား။ မဆုံးနိုင်ပါဘူး။ အိုနေ
ဦးမှာပါပဲ၊ နာနေဦးမှာပါပဲ၊ သေနေဦးမှာ
ပါပဲ။

ဒါပြီးတော့ “အနောဂမနပါကာ
ရ ဝိပလ္လာသပရိဂ္ဂတာ၊ ဣရိယာပထ
သဉ္ဇန္တာ နော ပတိဋ္ဌဟန္တိ ဒုက္ခိတာ” တဲ့။

အနောဂမနပါကာရ ဝိပလ္လာသ
ပရိဂ္ဂတာ-ခံကျော်လွှား၍ သွားဖို့မလွယ်
ကြီးကျယ်မြင့်ဆိုင်း တံတိုင်းပမာ ဝိပလ္လာ
ဖြင့် ကွယ်ကာရစ်သိုင်း ဝန်ခိုင်းအင်ကုန်
သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ဣရိယာပထ
သဉ္ဇန္တာ-ဣရိယာပုထံ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့်
ဖုံးအုပ် ဝိတ်ခင်းအင်ကုန်သည်ဖြစ်၍လည်း
ကောင်း၊ ဒုက္ခိတာ-ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်
နေကြကုန်သော ငါးဝခန္ဓာ မီးလောင်စာ
တို့သည်၊ ဒုက္ခတော-ဆင်းရဲဒုက္ခ မုချ
သဘောအားဖြင့်၊ နောပတိဋ္ဌဟန္တိ-မထင်
မြင်နိုင်ကြလေကုန်သတည်း။

ဣရိယာပုထံတွေ ဖုံးလွှမ်းနေ
တဲ့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်ရဲဒုက္ခတွေ မမြင်
နိုင်ဘူး။ လျောင်း ထိုင်၊ ရပ်၊ သွားဆိုပြီး

တော့ ဣရိယာပုထံက လေးပါးရှိပါ
တယ်။ အမြဲတမ်း ခရီးချည်းသွားနေတာ။
သွားတာနဲ့ မသေနိုင်ဘူးလား။ သေသွား
နိုင်ပါတယ်။ သွား၍ချည်းသော နေဝမ်းပျံ
သွားနာနှင့် သေမည်။ လမ်းချည်းသွား
နေမယ်ဆိုရင် သွားနေရင်းက သေသွား
နိုင်ပါတယ်။ သေမသွားနိုင်ပေဘူးလား။
ခရီးသွားလို့ လမ်းသွားလို့ ညောင်းလာ
တော့ အနားယူပြီးတော့ အညောင်းမမြေ
လိုက်ဘူးလား။ အညောင်းပြေသွားပဲ
တယ်။

သွားတုန်းဖြစ်လာ အညောင်း
နာ နားခါဖြေကြသည်။

သွားနေတုန်းဖြစ်တဲ့ အညောင်း
နာကို နားပြီးဖြေလိုက်ကြတယ်။
အညောင်းပြေမသွားဘူးလား။ ဣရိယာ
ပုထံ ဖုံးနေတဲ့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်ဒုက္ခ
မြင်သေးလား။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး၊ တစ်ထောင်
ပတ်လုံး မတ်တတ်ရပ်နေကြည့်ပါ ရပ်စဲ
နဲ့ပဲ သေသွားနိုင်ပါတယ်။

ရပ်၍ဖြစ်လာ အညောင်း
ထိုင်ကာဖြေကြသည်။

မတ်တတ် ရပ်လို့ ဖြစ်လာ
အညောင်းနာကို ထိုင်ပြီး အ

တိုက်တော့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဒုက္ခ မြင်သေး
 ။ ဣရိယာပထသန္ဓေ-ဣရိယာပထ
 သန္ဓေတယ်ဆိုတာ အဲဒါပြောတာ။ တစ်
 ပတ်လုံး၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံးထိုင်ပြီး နေ
 ညည်းပါလား။ ထိုင်တဲ့ အနာနဲ့ မသေဘူး
 ။

ထိုင်၍ချည်းသာ နေစမ်းပါ
 ဘိုင်နာနှင့်သေမည်။

ထိုင်တုန်းဖြစ်လာ အညောင်း
 ၃ အိပ်ကာဖြေကြသည်။

ထိုင်ရတာညောင်းတော့ အိပ်
 ထဲ လဲအိပ်လိုက်တော့ အညောင်း
 ပြောသွားဘူးလား။ တစ်လပတ်လုံး၊
 တစ်နှစ်ပတ်လုံး အိပ်နေစမ်းပါ။ အိပ်တဲ့
 အနာနဲ့ မသေဘူးလား။

အိပ်၍ချည်းသာနေစမ်းပါ
 ဘိုင်နာနှင့်သေမည်။

အိပ်တုန်းဖြစ်လာ အညောင်း
 ၃ ထိုင်ကာဖြေကြသည်။

ထထိုင်လိုက်တယ်။ အညောင်း
 ပြောဘူးလား။ ခန္ဓာကိုယ်ဒုက္ခ မြင်သေး
 ။ မမြင်နိုင်တော့ဘူး။

ဒါကြောင့် ဣရိယာပထ
 သန္ဓေ-ဣရိယာပထ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့်

ဖုံးအုပ်ပိတ်ဆီးအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဒုက္ခ
 တာ-ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေကြကုန်သော
 ငါးဝခန္ဓာ မီးလောင်စာတွေဟာ။ ဒုက္ခ
 တော-ဒုက္ခသဘောအားဖြင့် နေရာ ပတ်ဌ
 ဟန္တမထင်မြင်နိုင်ကြလေကုန်”တဲ့။

ဣရိယာပထတွေ ဖုံးလွှမ်းနေ
 တဲ့အတွက်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အပြစ်ကို
 မြင်သေးရဲ့လား။ မမြင်တော့ပါဘူး။ ခန္ဓာ
 ကိုယ်ရဲ့အပြစ် မမြင်နိုင်
 ကိုယ်ကို တပ်
 နေကြဦးမှာပါ။ ဒါဖြင့် ဒီခန္ဓာကိုယ် တပ်
 မက်တွယ် ဘာမှ ကင်သွားအောင် ဘယ်
 လို ရှုရမှာတဲ့လဲ။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာ
 ဘုရားရှင်က

သက္ကာယ အသုသတော စ၊
 ဒုက္ခတော စ သုပဿတော၊
 ပုရိသသေဝ အဂ္ဂိဝိ၊
 နတ္ထိတဏှာယ မညနာ။

သက္ကာယ-ပရမတ္ထအားဖြင့်
 ထင်ရှားရှိတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး သက္ကာယတရား
 အစုကို အသုဘတောစေ-မတင့်တယ်
 စက်ဆုပ်ဖွယ် သဘောအားဖြင့်လည်း
 ကောင်း၊ ဒုက္ခတောစ-ဆင်းရဲမချ ဒုက္ခ
 သဘောအားဖြင့်လည်းကောင်း သုပဿ

တော-ကောင်းစွာ ပိုင်ပိုင်ရှုမြင်နိုင်သော
 ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား။ ပုရိသဿ-လောကီ
 ကိစ္စ အဝဋ် ကျန်ပိုင်ပိုင် ဝေဖန်နိုင်သည့်
 ဉာဏ်ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား။ အင်္ဂုမ္ဘိ-
 အလှည့်ဦးဦး မီးပုံကြီးဝယ်၊ မညနာ-မီး
 ရောင်ကို ရွှေတောင်ဟု အထင်မှားခြင်း
 မျိုးသည်။ နတ္ထိဝိယ-မရှိသကဲ့သို့ တထာ-
 ပမာထားယူတို့အတူ၊ သက္ကာယေ-ခန္ဓာ
 ငါးပါး သက္ကာယ တရားအစဉ်၊ တဏှာ
 ယ-တဏှာလောဘ သမုဒယဖြင့်၊ ဝါ-
 တဏှာလောဘ ပပဉ္စတရားဖြင့်၊ မည
 နာ-ခင်ဖွယ်မင်ဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ်ဟု
 တကယ်ဖောက်ပြား အထင်မှားခြင်းမျိုး
 သည်။ နတ္ထိ-စင်စစ်အကန် မရှိရိုးအမှန်ပါ
 ပေတည်းတဲ့။

မိမိရရှိလာတဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို
 အသုဘ-မတင့်တယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်
 အနေနဲ့ ရှုစမ်းပါတဲ့။ ရရှိနေတဲ့ ခန္ဓာကြီး
 ဟာ သေသွားတဲ့အလောင်းကောင်နဲ့
 ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး။ အလောင်းကောင်
 ကြီး စက်ဆုပ်ဖွယ်ဖြစ်သလို သက်ရှိဖြစ်
 နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်း စက်ဆုပ်
 ဖွယ်မကောင်းဘူးလား။ စက်ဆုပ်ဖွယ်
 ဖြစ်နေတာပါပဲ။

**မသာလောင်းနယ်၊ ဤကိုယ်
 ဝယ်၊ ရွံ့ဖွယ်အတိသား။**

သေသွားတဲ့ အလောင်းတော်
 ကြီး စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာကောင်သလို ဦးစင်း
 တို့ရဲ့ သက်ရှိဖြစ်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
 စက်ဆုပ်ဖွယ်မကောင်းဘူးလား။ ဘာဖြစ်
 လို့ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းကင်းဆိုတော့
 ဒီခန္ဓာကိုယ်ဆိုတဲ့ စက်ရုံကြီးက နေ့စဉ်နဲ့
 အမျှ ထုတ်လုပ်ပေးနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊
 မစင်တွေမွှေးလို့ ဈေးထဲမှာ သွားချ
 ရောင်းလို့ရမလား။ မရပါဘူး။ ဒါကြောင့်
 အိမ်သာထဲ သွားမွှေးရဘူးလား။ ရွံ့နဲ့ ပါ
 တယ်။ ဈေးထဲချရောင်းလို့ ရတယ်ဆိုရင်
 အတော်စီးပွားဖြစ်မယ်။ အဆင်ပြေမယ်။
 ကျင်ငယ်တွေ၊ ပါးစပ်ကနေထွက်လာတဲ့
 သလိပ်တွေ လူတိုင်းလူတိုင်း ရွံ့ကြတာ
 ပါပဲ။ မရွံ့တဲ့လူ ရှိလား။ ကိုယ့်သလိပ်ကို
 တောင်မှ အပြင်ထွက်လာရင် မရွံ့ဘူး
 လား။ ရွံ့ပါတယ်။

**ဘင်ပုပ်ကျင်ပုပ်၊ သလိပ်ပုပ်၊
 စက်ဆုပ်ဖွယ်ချည်သား။**

ခန္ဓာကိုယ်ဆိုတဲ့ စက်ရုံက
 ထွက်လာတဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဘယ်ပစ္စည်း
 များ မက်မောတွယ်တာစရာ ကောင်းလို့

လဲ။ ထွက်လာတဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ အကုန်
 လုံးဟာ ရွံ့စရာတွေချည်းပါ။ ဘုရားရှင်က
 အသုဘအနေဖြင့် ရှုရမယ်တဲ့။ အဲဒါဆို
 တာ မမှန်ဘူးလား။ မှန်တာပေါ့။

**ပိုးဖဲချည်လွှာ၊ ကတ္တီပါ၊
 အနာကျပ်စည်းတာ။**

ပိုးလုံ့ချည်တွေ ဝတ်သလား
 မဝတ်ဘူးလား။ အလှူပွဲ၊ ရှင်ပြုပွဲတွေ
 မင်္ဂလာပွဲတွေ လုပ်ကြတယ်ဆိုရင် အင်
 မတန်အဖိုးတန်တဲ့ လွန်းတရာလုံ့ချည်တို့
 ပိုးထည်တို့တွေ ဝယ်ပြီး ဝတ်ကြတယ်။
 ပိုးချိတ်တွေ၊ လုံ့ချည်တွေ၊ ပိုးပုဆိုးတွေ
 ဝတ်ထားပါတယ်။ အဲဒီ လွန်းတရာပုဆိုး
 ဝတ်ထားတုန်း ခန္ဓာကိုယ်ကထွက်လာ
 တဲ့ ချွေးတွေက မွှေးရဲ့လား။ နံမြဲ မနံ့ဘူး
 လား။

ဘုရားရှင်က မိမိဝတ်ဆင်နေတဲ့
 အဝတ်အစားတွေကို အနာ ပတ်တီးစည်း
 ထားတယ်လို့ မှတ်ရမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်
 အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဝတ္ထု-ဝတ်ဆင်နေတဲ့
 အဝတ်အစားကို၊ ဝဏ္ဏစောဠကံဝိယ-
 အနာစည်းသောပတ်တီးကဲ့သို့ သတ္တ-
 တိ-မှတ်ထင်၏။ ပေဉ္စဂေက္ခိတိ-ဆင်

သော-ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အသမ္မဟာ
သမ္မညန-အသမ္မဟာသမ္ပုဉ် တရား
ဥက္ကမသမ္ပတနကာရီ-အလွန်အဆင့်
အတန်မြင့်သော ပညာအဆင့်အခြေကို
ပြုလေ့ရှိသူမည်သည်။ ဟောတိ-မုချမ
သွ ဖြစ်ပါပေ၏။

အနာစည်းထားတဲ့ ပတ်တီးပဲ
သို့ ထင်ရမယ်တဲ့။ အဝတ်စား ကောင်း
ကောင်း မကောင်းကောင်း ငါဝတ်ထား
တဲ့ အဝတ်တွေက အနာပတ်တီးပါပဲ။
ထောင့်ကွက်ဝိယ-အနာစည်းထားတဲ့
ပတ်တီးပဲလို့ မှတ်ရပါမယ်။ အမျိုးသမီး
တွေ ပါတိတ်တွေ နိုင်ငံတကာကလာတဲ့
အထည်တွေကို မဝတ်ကြဘူးလား။ ဝတ်
ကြပါတယ်။ ပါတိတ်လုံချည်တစ်ထည်
ဝယ်လာပြီဆိုရင် သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း
ပြောကြ ငါတော့ ပတ်တီးအသစ်တစ်ခု
ဝယ်လာပြီလို့ ပြောကြရမယ်။ ပတ်တီး
စည်းတာနဲ့ ဘာထူးသေးလဲ။ မထူးပါဘူး။
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက် အဝတ်
အစား လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင်
သူငယ်ချင်းရေ ဒါ သူငယ်ချင်းအတွက်
ပတ်တီးလက်ဆောင်လို့ ပြေးပေးလိုက်
ပါ။ အခုဆို ပတ်တီးကို ဒီပိုင်နာထားပြီး

တော့တောင် ချုပ်လာကြပြီမဟုတ်လား။
ပတ်တီးစည်းတယ်လို့ မမြင်သာအောင်
ကိုယ်ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်တန်ဆာတွေ
အပေါ် သာယာကျေနပ်မိသွားအောင်
လုပ်နေကြတာ။ ခေတ်ရေစီးကြောင်းလို့
ပြောနေကြတာ။ တကယ်တော့ ခေတ်
ရေစီးကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ တဏှာရေ
စီးကြောင်းပါ။ မဟုတ်လား။ တဏှာကနေ
အထင်မှားအောင် လုပ်ထားတာဖြစ်ပါ
တယ်။

ကျပ်စည်းသော်လည်း အနံ့
ဆိုးပဲ ထွက်မြဲထွက်သည်သာ။

ဘယ်လိုပဲ အဖိုးတန်တဲ့အဝတ်
အစားတွေ၊ နောက်ဆုံးပေါ် အထည်စ
အကောင်းစားတွေ ဝတ်ဆင်ထားတာ
ဖြစ်ပါစေ ခန္ဓကိုယ်ကထွက်လာတဲ့ အနံ့
ကတော့ မွှေးပြီးထွက်လာတာလား။
မဟုတ်ပါဘူး။ အနံ့ဆိုးတွေပဲ ထွက်နေ
တာမဟုတ်ပါလား။ အနာဆိုရင် ပတ်တီး
စည်းရုံနဲ့ မရတော့ဘူး။ ဖန်လည်း
ဆေးပေး ရပါတယ်။ ဖန်မဆေးရင်
အနံ့ဆိုးက ထွက်နေမှာပဲ မဟုတ်လား။
ဒါကြောင့် ရေချိုးခြင်းဆိုတဲ့
ဖန်ဆေးပေးနေရတာ ပေါ့။

နေ့ညမရွေး ရေချိုးပေး ဖန်
ဆေးရသည်သာ။

ပူအိုက်တဲ့ရာသီမှာဆိုရင် မနက်
တစ်ခါ၊ ညတစ်ခါ ရေချိုးပေးရတယ်မို့
လား။ အဲဒါ ဖန်ဆေးပေးနေတာပါ။ ဖန်
ဆေးပေမဲ့လို့ ရေချိုးပြီး ခဏတာပါ။
တော်တော်ကြာတော့ ချွေးတွေထွက်ပြီး
အနံ့က ပြန့်ပြန့်လာတာပါ။ မန့်ဘူးလား။
နံ့တာပါပဲလေ။

ဖန်ဆေးသော်လည်း အနံ့
ဆိုးပဲ ထွက်မြဲထွက်သည်သာ။

အနာရုံသဘောက ဖန်ဆေးရုံနဲ့
မရဘူးဆိုရင် ဆေးတွေတာတွေ အံ့ရပြန်
ပါတယ်။ ဆေးတွေတာတွေ လိမ်းရပြန်
ပါတယ်။ မလိမ်းရဘူးလား။ လိမ်းရပါ
တယ်။

နံ့သာမျိုးစုံ မွှေးအထုံ ဆေး
အံ့ရသည်သာ။

ရေချိုးပြီးတယ်ဆိုရင် ခုခေတ်
တော့ အဖို့သားများရော၊ အဖို့သမီးများ
ပါ သနပ်ခါး မလိမ်းကြဘူးလား။ လိမ်း
ကြပါတယ်။ အဲဒါ ဆေးအံ့တယ်လို့ခေါ်
ပါတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား။ တရားနာလာ
တာတောင်မှ သနပ်ခါး အမွှေးသားလေး

နဲ့ပါ။ ဥပုသ်ယူထားလည်း သနပ်ခါး
အမွှေးသားလေးနဲ့ပါ။ အဲဒါ ဆေးအံ့ထား
တာပါ။ အင်မတန်မှ တန်ဖိုးကြီးတဲ့
အမွှေးနံ့သာတွေ လိမ်းကျံထားပေမဲ့လို့
ချွေးတွေထွက်လာရင် အနံ့ဆိုးတွေက
ပြန့်ပြီးထွက်မလာဘူးလား။ ထွက်လာပါ
တယ်။ ဒါကြောင့်

သနပ်သော်လည်း အနံ့ဆိုး
ပဲ ထွက်မြဲထွက်သည်သာ။

ဘယ်လောက်ပဲ အမွှေးနံ့သာ
တွေ လိမ်းလိမ်း၊ အကောင်းစား ရေမွှေး
တွေ စွတ်စွတ်၊ ဒီခန္ဓာကိုယ် တဒဏ်း
လေးပဲ မွှေးကြိုင်ပါတယ်။ တော်တော်
လေးကြာတော့ ချွေးတွေ အနံ့ဆိုးပဲ
မထွက်ဘူးလား။

ဆေးမအံ့က ပုလဲသို့လှ ယုတ်
စွဉ်ခန္ဓာ။

ရေမချိုးဘူး ဆေးမအံ့ဘူးဆိုရင်
နစ်ရက်သုံးရက် နေကြည့်စမ်းပါ။ ကိုယ့်
ကိုယ်နံ့ကိုပဲ နံမနေဘူးလား။ ခန္ဓာကိုယ်
က အနံ့မဆိုထားပါနဲ့။ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့
ကွာသွားတဲ့အဝတ်တောင် ပြန့်နံ့ကြည့်
စမ်းပါ။ မွှေးရဲ့လားလို့။

ယင်းသို့ဖြစ်ဟန် သဘော

မှန် ဉာဏ်ဖြင့်ရှုစမ်းပါ။
ဉာဏ်ဖြင့်ရှုကာ အသုဘ မုချ
ပေါ်မည်သာ။

ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သဘောမှန်ကို
အသုဘဆိုတာ မပေါ်ဘူးလား။ အခုတော့
အားလုံးက ဉာဏ်ဖြင့်ရှုရမည့်အစား မှန်
ဖြင့်ရှုနေကြတယ်။ မျက်နှာကို မှန်ကြည့်
တော့ ဒီနေရာလေးက လိုသေးမယ်
ဟေ့လို့ မိတ်ကပ်ကလေးနဲ့ ဖို့ကြ၊ လိုး
ရှင်းကလေးနဲ့ လူးကြတယ်မို့လား။ ကိုယ့်
ခန္ဓာကိုယ်ကို သုဘလို့ မထင်ဘူးလား။
မှန်ဖြင့်ရှုနေသမျှတော့ သုဘလို့ထင်နေ
မှာပဲ။

မှန်ဖြင့်ရှုလျှင်၊ သုဘထင်
အမြင်လွဲတော့တာ။

ခန္ဓာကိုယ်ကို မှန်ဖြင့်ရှုနေသရွေ့
တော့ ကိုယ့် နှာကိုယ်ကြီးကို သုဘ-
တင့်တယ် မှတ်တာ၊ လှလိုက်တာဆို
မထင်ဘူးလား။ သာယာကျေနပ်ပြီးတော့
နေမိတော့ပါပဲ။ မှန်ဖြင့်ရှုနေသရွှ်တော့
သုဘလို့ မထင်ဘူးလား။ ထင်ပါတယ်။

မှန်ဖြင့်ရှုလျှင်၊ သုဘထင်
အမြင်လွဲတော့တာ။

မှန်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်

သွ်တော့ သုဘလိုမထင်ဘူးလား။ ရှေး
 ကြီးတွေက ဆိုးထားတယ်။ အကည်း
 ဆန် မှန်ကြိုက်တယ်။ အရပ်ဆိုးတဲ့သူ
 တွေမှ မှန်ကြည့်တယ်လို့ပြောတာ။
 အကည်းတန် မှန်ကြိုက်တယ်။

အမြင်လွဲက နိဗ္ဗာန် ဝေးရ
 သည်သာ။

ခန္ဓာကိုယ်ကို သုဘလို အမြင်
 ခွဲနေသ၍ လိုချင်တဲ့နိဗ္ဗာန်ရပါမလား။
 အရားရှင်က အသုဘတောစေဝ မိမိရဲ့
 ခန္ဓာကိုယ်ကိုရဲ့ မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်
 နှလုံး အသုဘလိုရူပါတဲ့။ ဒုက္ခတောစ-
 ဆင်ရဲ့ဒုက္ခ ဒုက္ခတုံကြီးပဲလို့ ခန္ဓာကိုယ်
 ခံရပါတဲ့။ အဲသလို မရှုရင် အသုဘလို
 ကွဲလို့ မမြင်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီတော့
 အမြင်လွဲသမျှ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးနေဦးမှာပါ။

ဒါကြောင့် ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်
 တွေရဲ့အပေါ် အမြင်မှန်လာအောင်
 နှိပ်ဆိုထားတယ်။

ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်တရားတို့
 ဖြစ် ဖင်စစ် ကောက်အမှန်အားဖြင့် ကိ
 သေအိုး ကြမ္မာဆိုနှင့် အကျိုးပိုက်
 သုံးချက်ကို တိုးတက်စေရာ
 တွေဝယ်၊ ပူဆာရှုပ်ထွေး သံမအေး

အောင် ဘေးသင့်စေခြင်း အကြောင်းရင်း
 ကြောင့် ပူခင်းပင်လယ် မကကျယ်သည့်
 ကြောက်ဖွယ်မှီချ ခုက္ခတရားတို့သာ
 တည်း။

အသက်ဝိညာဉ် အရှင်သား
 လျက် ကားစင်ထက်ဝယ် ခြေလက်နဖူး
 အင်ငါးဦး၌ သံစူးများမျှ ပနက်ချသို့ ရင်ဝ
 အပြင် ကြက်ခြေသွင်းသို့ တံကျင်လျှိုသွင်း
 ကွပ်မျက်ခြင်းကို မငြင်းဆန်သာ ခံရရာ
 သည့် ကြမ္မာဆိုဝါး ရာဇဝတ်သားကဲ့သို့
 ကိုးဆယ်ခြောက်ဖြာ ရုပ်နာနှင့် စိတ်မှာ
 စွဲရောက် များမြောက်ရောဂါ ထောင့်ငါး
 ရာကို ဘယ်ခါမကြွင်း တံကျင်သွင်းသို့
 ထန်ပြင်းလှိုက်လှဲ ခံရမြဲကြောင့် အနာခံ
 အနာ ဆိုးချည်းတို့သာတည်း။

ဦးခေါင်းလောက်သာ ပေါ်စေ
 ကာဖြင့် တွင်းမှာမြှုပ်လှ၊ မြေထိပ်က
 လည်။ ကျဉ်းကြပ်စွာလှ လှုပ်မရဘဲ
 သေလုပ်ပြီး ဒုက္ခကြီးကို ညီညူအော်ဟစ်
 စုန်းစုန်းနစ်အောင် အပြစ်ကြီးမား ဒဏ်
 သင့်သော အပြစ်သားကဲ့သို့ ခန္ဓာအတွက်
 ရက်စက်မအား ဝတ်စားမှုတွေ ဗလပွေ
 နှင့် နေ့ရေမပြတ် ပူဆာတတ်သည့်
 အဝတ်ကန်းဆုံး မြေထိပ်တုံးကြောင့်

နလုံးအေးမျှ ဘယ်တော့မှလျှင် ထွက်
စလမ်းသာ မမြင်သာဘဲ လက်ယာက
ညှပ် လက်ဝဲပတ်သဖြင့် အလွန်ကျဉ်း
ကျပ်သော တရားတို့သာလျှင်တည်း။

အပူဓာတ်နှင့် ထက်ကြပ်မကွာ
လင်းရောင်ပြာသည့် သေလာထိန်ညီး မီး
လျှံကြီး၌ အပြင်ပန်းလှ တွင်းကပူပင် ဖြစ်
ပုံအင်ကို မမြင်နိုင်အား အထင်မှာသဖြင့်
ထံပါးချဉ်းကာ သေကြရာဝယ် ခန္ဓာပြတ်
စဲ တသံသံနှင့် သေပွဲထိုင် အမြင်မသန်
ပိုးဖလံတို့ကဲ့သို့ နံ့သာတရုတ် ချက်တ
ဖြတ်မျှ ကောင်းဟုတ်လေရောင် မပူချင်
ဟန်ဆောင်သည့် ပြောင်ပြောင်ထိန်ညီး
ဆယ့်တစ်မီး၌ တားဆီးမရ ပြေးဝင်ကြရ
သဖြင့် မွေ့မွေ့ကြေပွဲ ပြာလိုကျအောင်
လောင်ခွဲသော တရားတို့သည်သာလျှင်
မှချမသွေ ဖြစ်ကြပါပေကုန်သတည်း။

ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို ခုက္ခသဘော
တွေကိုပေါ်လွင်အောင် အဲသလို ရှုပါတဲ့။
ပြောင်ပြောင်ထိန်ညီး ဆယ့်တစ်မီး၌တဲ့၊
ဒီခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဇာတ်မီး၊ ဇရာမီး၊ ဗျာဓိမီး
မရဏမီးဆိုတဲ့ မီးတွေလောင်မနေဘူး
လား။ အမြဲမပြတ် အလောင်ခံနေပါ
တယ်။ ၁၁ မီးလောင်ခံရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်

ကြီးပဲ၊ ခုက္ခကြီးပဲ၊ ခုက္ခတုံးကြီးပဲလို့ မိမိ
ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှုပါတဲ့။ အဲသလို ရှုပွားမှ
သာလျှင် ခန္ဓာကိုယ်မှာတွယ်တာတဲ့
တဏှာမပြတ်သွားပေးဘူးလား။ ပြတ်
သွားမှာပါ။ ဒီလိုမရှုဘဲ သုတပဲလိုထင်နေ
ရင် ခန္ဓာကိုယ်ကိုတွယ်တာတဲ့ တဏှာ
တွေပွားနေရင် တဏှာပစ္စယာ ဥပါဒါနံ၊
တဏှာကြောင့် ဥပါဒါနံဖြစ်ဘူးလား။
ဥပါဒါနံဖြစ်နေရင် ဥပါဒါနံပစ္စယာ ဘဝေါ
ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ ဘဝတစ်ခု ပြန်ပြီးတော့
ရလာပါတယ်။ ဘဝပြန်ရလာပြီဆိုလျှင်
အိုလို့မဆုံးနိုင်၊ နာလို့မဆုံးနိုင်တော့ပါ။
သေလို့လဲ မဆုံးနိုင်တော့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် မဆုံး ဆို၊ နာ
သေကြရာမှာသည် ငါငါရာကစွဲလို့...
ကို-လို့ စပ်ဆိုတော်မူထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ဒီရရှိထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို
တပ်မက်တွယ်တာနေသရွေ့ ဘယ်တော့
မှ အိုလို့၊ နာလို့၊ သေလို့ ဆုံးမှာမဟုတ်
ပါဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသုဘလို ရှုမယ်
ဆိုရင် ခုက္ခလိဂ္ဂမယ်ဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်ကို
တွယ်တာတဲ့ တဏှာမပြတ်ဘူးလား။
ပြတ်ပါတယ်။ တဏှာနီရောစာ ဥပါဒါနံ

နီရောစာ တဏှာချုပ်တော့ ဥပါဒါနံ
မချုပ်ဘူးလား။ ဥပါဒါနံချုပ်ရင် ဥပါဒါနံ
ရောစာ ဘဝနီရောစာ-ဥပါဒါနံချုပ်ရင်
ဘဝမချုပ်ဘူးလား။ ဘဝချုပ်ရင် ခုက္ခ
ဇာတ်မသိမ်းဘူးလား။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်က
နိဗ္ဗာန် နိဗ္ဗာန်တော့ သဗ္ဗာနာ
ဟောတော်မူခဲ့တာပါ။ လတ်တလော
ထားတဲ့ ခန္ဓဝါဒပါသက္ကာယ တရားအား
ကို အမှတ်မှားတဲ့အတွက် အထင်မှား
တယ်။ အထင်မှားတဲ့အတွက် တန်ခိုး
မင် တခင်ခင်ဖြင့် မစင်ခွေမက် မစွန့်ရဘဲ
သို့ တပ်မက်တွယ်တာပြီးတော့ နေတာ
လို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က တဏှာကြောင့်
အထင်မှားနေပုံကို ဒီသုတ္တန်မှာ ဟော
တော်မူခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

အသုဘတောစေဝ-အသုဘ
ရှုရင် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးသေ
အထင်မှားမှုတွေ ပျောက်မသွားတော့
လား။ ဘာကြောင့် အထင်မှားနေတာ
ဆိုတော့ ညာတပရိညာနဲ့ ပိုင်ကြီး
တော့မသိလို့ အထင်မှားနေတာ။
ညာတပရိညာဆိုတာ ဘယ်လိုတာ
ဆိုတော့ နာမရူပ ဝဝတ္ထာနံ-နာမရူပ

ရုပ်တရားကို ပိုင်းခြားသိတယ်တဲ့။
 တရားဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဟုတ်ရဲ့လား။
 နဲ့ရဲ့လားလို့ မေးတဲ့အခါ မှန်လှပါတရား။
 ဟုတ်ပါတရားလို့ လျှောက်ကြပါတယ်။
 အဲဒီအသံတွေဟာ ရုပ်တရားပါပဲ။ အသံ
 ရုပ်တရားကို နားထဲကကြားပါတယ်။
 အဲဒီကြားတာက သောတပိညာဉ်စိတ်
 နှစ်တရား။ နာမရူပ ဝဝတ္ထာနံ ညာတ
 ပိညာနာမဆိုတဲ့အတိုင်း နှစ်ရုပ်တရား
 ထို ကွဲပြားခြားနားခြင်းရင် ညာတပရိညာ
 ဖြစ်တော့လား။ ညာတပရိညာဖြစ်ပြီဆိုရင်
 အသံဆိုတဲ့ ရုပ်တရားလည်း ခဏက
 လေးပဲလို့ ဖြစ်ပျက်မသွားဘူးလား။ အသံ
 ဆိုတဲ့ရုပ်တရား အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တလို့
 ဆုံးဖြတ်နိုင်တာဟာ တိရဏပရိညာလို့
 ခေါ်ပါတယ်။

နောက် ပဟာနပရိညာ-အဲသ
 ထို ဆုံးဖြတ်နိုင်ရင် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာပေါ်မှာ
 တွယ်တာတဲ့ဆန္ဒရာဂကို မဂ်တရားဖြင့်
 ဖယ်နိုင်လိမ့်မယ်။ မဂ်တရားဖြင့် ဆန္ဒ
 ရာဂတဏှာကို ပယ်နိုင်တာဟာ ပဟာ
 နပရိညာ။ တွယ်တာတဲ့ဆန္ဒရာဂ ပယ်
 နိုင်တာကို ပဟာနပရိညာ။ ကိုယ့်ခန္ဓာ
 ဟုတ်ကို ရုပ္ပာနလို့ရင် ဒီခန္ဓာကိုယ်ရဲ့

အသုတသဘော၊ ဓုက္ခသဘော မပေါ်ပေ
 ဘူးလား။ ပေါ်ရင် တဏှာဆိုတဲ့ အထင်
 လွဲမှ ပပျောက်သွားပါတယ်။ တဏှာဆို
 တဲ့ မျက်စိလည်မှု ပျောက်မသွားပေဘူး
 လား။ ပျောက်သွားပါတယ်။ အဲသလို
 ရူပာပေါ်လို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က တိုက်
 တွန်းတော်မူထားတာပါ။

တကယ်လို့များ ဆန္ဒရာဂဆိုတဲ့
 တရားကို မပယ်နိုင်သေးသရွေ့တော့ ဘဝ
 ခဏခဏ ပြန်ရနေဦးမှာပါ။ ဘဝ ခဏ
 ခဏရနေတော့ မဆုံးနိုင်တဲ့ ဒီခြင်းတွေ၊
 နာခြင်းတွေ၊ သေခြင်းတွေနဲ့အတူ ဘဝ

သံသရာခရီးရှည်ကြီးကို ဆက်ကြရမှာပဲ
 မဟုတ်လား။ ခရီးရှည်ကြီး ဆက်နေရ
 သရွေ့ ဆင်းရဲခြင်းတရားက လွတ်နိုင်ပါ
 ဦးတော့မလား။ ဒီတော့ ခရီးရှည်ကြီးက
 နေ လွန်မြောက်သွားအောင် ပရိညာသုံး
 ပါးနဲ့ တဏှာမညနာ-တဏှာနဲ့ အထင်
 လွဲနေတာတွေကို ပယ်နိုင်အောင် ကြိုး
 စားကြရမယ်။ ဒါဆိုရင် ဒီခြင်းတွေ၊ နာ
 ခြင်းတွေ၊ သေခြင်းတွေ ကုန်ဆုံးရာကို
 ရောက်မှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူတော်ကောင်းများ
 “မဆုံး အိုနာ သေကြရာ”တဲ့ ဘဝများ
 စွဲက လွတ်မြောက်အောင်ရှုန်းထွက်နိုင်
 တဲ့ သူတော်ကောင်းတရားများကို ကျင့်
 ကြံပွားများ အားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်
 သတည်း။

အရှင်ရေဝတ (သာသနာ့ပျိုးခင်း)

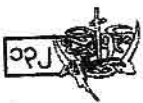
မစိုးရိမ်တိုက်သစ် ဆရာ
 တော် ဘဒ္ဒန္တရာဇဓမ္မာဘိဝံသ ဟော
 ကြားတော်မူသော မူလပရိယာယ
 သုတ္တန်တရားတော်ကို ဖိုငြိမ်းမှုဇော်
 ပါသည်။

မေတ္တာဘွဲ့

ပြုံးဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဆုန်းစင်ကြွယ်

အသည်းနုလုံးဟူသည်ကား
ထက်သည်းခွဲတစ်ဆစ်စာမျှ ထိခိုက်မိ
လျှင်ပင် ဆတ်ခနဲနာတတ်သည်။ လက်
တစ်ဖျားခတ်စာမျှဆိုလျှင် မည်မျှနာသွား
သည်နည်း။

ယခု သူကြုံတွေ့ရသည်က
ထက်သည်းခွဲတစ်ဆစ်စာမျှ ထိခိုက်ခြင်း
မဟုတ်။ လက်တစ်ဖျားခတ်စာမျှမက။
နာကျင်ရသည်။ စတော်ဘယ်ရီသီးက
လေးသာဆိုလျှင် သူ့အသည်းနုလုံးသည်
မြေသို့ကြွေကျပေရောမည်။

အို...အခုရော မည်မျှထူးခြား
သနည်း။ နာကျင်ကြေကွဲရသည်မှာ တ
ဆတ်ဆတ်။ တစ်ဖုံခြင်း။

ပြောဆိုမိလျှင် စာနာတတ်သူ
ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပေလိမ့်မည်။ မစာနာ
တတ်သူအတွက်တော့ ကြွက်ကလေးကို
ခင်းလျက် ဟိုဒီလိမ့်ဆော့တတ်သော
ကြောင်ကဲ့သို့နယ် အပျင်းပြေလျှင်
ကျောခိုင်းထွက်သွားပေလိမ့်မည်။

ရက်စက်လွန်းသည်။ မာယာ
များသည်ဟု မပြောလို။ မစွပ်စွဲလို။
ပြောရက်။ မစွပ်စွဲရက်။ သူကိုယ်တိုင်က
မမွန်ပြောသကဲ့သို့ အားနည်းချက်ရှိနေ

ခဲ့သည်။
ဟုတ်သည်။ အားနည်းချက်။
မမွန် သူ့ကိုလမ်းခွဲခြင်းသည် ဤအား
နည်းချက်ကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် သူ၏
ဝဋ်ကြမ္မာကြောင့်လား။ တွေးကြည့်သည်။
အဖြေ သဲကွဲခြင်းမရှိ။

သူ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။
သူ မော့ကြည့်နေသော ကောင်းကင်၌
လကမရှိ။ ထိုအတူ သက်ပြင်းရှိက်သံ
အဆင့်၌ ညဉ့်ဥက်တစ်ကောင် အော်လျက်
ထပ်သည်။

သြော်...လုပ်ခြင်းကင်းမဲ့လိုက်
တဲ့ည။ မကြုံချင်။ ဒီလိုညတွေ သူမကြုံ
ချင်။ သို့သော်လည်း...။

xxx

“ကိုဖြူ...မနေ့က အလုပ်အင်
တာဗျူးသွားတယ်ဆို”

စံပယ်ပင်ကလေးအား ရေ
လောင်းရင်းမှ မမွန် သူ့ကိုမေးသည်။
မမွန်နှင့် အတော်ကလေးလှမ်းသွား
သော လက်ဆွဲရေပုံးကို အနီးသို့ကူမပေး
ရင်း...

“ဟုတ်တယ်...မမွန်”

ဟု သူဖြေသည်ကို...

“အဆင်ပြေလား”

“အင်း...ပြေပါတယ်။ ရေးဖြေ
တော့ ဖြေခဲ့ပြီ။ ၂၈ ရက်နေ့မှ နှုတ်ဖြေ
ထပ်ဖြေရမယ်တဲ့”

“နှုတ်ဖြေအောင်ရင် မင်းအလုပ်

ရပြီပေါ့”

“ဟုတ်...မမွန်”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“မပြောသေးဘူး။ မပြီးခင် ဗမာ
မမြင်စေနဲ့တဲ့”

“သူ့အလုပ်က အတော်ကြီး
ကျယ်နေတာကိုး”

ဟု မမွန် မျက်စောင်းဝင့်ရင်း
ပြော၏။ သူ့ပြုံးရုံသာပြုံးပြလျက် ကုန်
သွားသောရေပုံးတွင်းသို့ ရေဖြည့်လိုက်
သည်။ ပြီးနောက်...

“မမွန်”

သူ့ခေါင်းကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်
လျက်...

“ဟင်”

ဟု ထူး၏။

“မမွန်ကို ကျွန်တော်မေးစရာ

ရှိလို့”

“မေးလေလို့ မပြောတော့ဘူး။ ဘယ်နေ့အဖြေပေးမှာလဲလို့ မင်းမေး မယ်မို့လား။ မင်းပြောသလိုပဲပေါ့။ မပြီး သေးခင် ဗမာမမြင်စေနဲ့တဲ့”

သူမေးသည့်မေးခွန်းကို မမမွန် ကြိုသိနေ၍ သူ့အံ့သြရသည်။ ထို့အတူ သူ့ခွင့်ပန်ထားသည်အား အသိအမှတ်ပြု ထားသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးရ သည်။

(၂)

“မင်း သတင်းထောက်လုပ်မှာ ကို မသက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ပြီးသူရ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာတော့မှ စစ်ဆေး

ဖတ်နေရင်းမှ တင်ကိုလွှင့်မေးသည်။

“ငါ အသိပေးရသေးသား တင် ကိုလွှင့်။ အလုပ်ဆင်းရတော့မယ်ဆိုမှ အသိပေးမလားလို့”

စားခွဲပေါ်သို့ ဖတ်လက်စာမူကို တင်လိုက်ရင်း...

“မင်း အသိပေးရင်ကော သူက သဘောတူနိုင်ပါ့လား”

“ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ် တာပဲကွာ သဘောတူမှာပါ”

ပြောပြီးမှ စိုရိပ်စိတ်ဝင်မိသည်။ ဤအလုပ်ကို မမမွန် သဘောပါမကား။ အကယ်၍ သဘောမတူလျှင် သူ ဘာ လုပ်ရမည်နည်း။ မလုပ်ချင်၊ အခြားသော လုပ်ငန်းကို ဤအလုပ်လောက် သူ

စိတ်အားမထက်သန်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် သူ နှင့်မမမွန်တို့ ခက်ချေတော့မည်။

သူ၏ဆန္ဒအရဆိုလျှင် မမမွန် နှင့်လည်း မဝေးလို့ ဤအလုပ်နှင့်လည်း မလွဲလို့၊ ဆန္ဒနှင့်ချစ်ခြင်း တစ်ထပ်တည်း ကျလိုသည်။ မျှော်လင့်ရုံမှတစ်ပါး သူ့ အခြားမရှိပေ။

ယနေ့ သူ့လျှောက်ထားသော အလုပ်၌ ကျန်ရှိနေသေးသော နှုတ်ခြေ အင်တာဗျူးဖြေရသည်။ သူ ကောင်းမွန် စွာ ဖြေဆိုနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လုပ် ငန်းခွင့်ဝင်ရတော့ပေမည်။

သူ ဝမ်းသာသည်။ သူ အာသီ သရှိသောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရတော့ မည်ဖြစ်၍ သူ ဝမ်းသာအယ်လဲဖြစ် သည်။

သို့သော် သူ့စိတ်အထင်း ကြည်နူးဝမ်းသာ မှာ ပြုလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။

(၃)

“ကိုဖြိုး”

လင်ဗန်းကလေးအတွင်း စံယယ်

ပွင့်ကလေးများကို အစီအစဉ်ထည့်နေရင်း
မှ မမမွန်ခေါ်သည်။

“ဗျာ”

ဟု သူထူးလိုက်ရင်း မမမွန်
မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုဖြိုးကို မမမွန် အဖြေပေး
မယ်။ ကိုဖြိုးက မမမွန်တောင်းဆိုတာကို
ဆုပ်ပေးနိုင်မလား”

သူ တအံ့တကြည်ဖြစ်ရသည်။ ထို
ကြောင့်...

“မမမွန်က ဘာတောင်းဆိုချင်
တာလဲ”

“အခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုဖြိုး
ဆုပ်မယ့် အခုအလုပ်ကို ပြောင်းလို့ရမ
သေးလို့ပါ”

မည်သို့မျှ ထင်မှတ်မထားသော
အားဖြင့် ယုန်ပြန်ဆိုလျှင် သူ အလုပ်ဝင်
အတော့မည့်အကြောင်း မနေ့က မမမွန်
နဲ့ ပြောပြခဲ့သည်။

ယခုယုန်က သူထင်မှတ်မထား
သောစကားကို တောင်းဆိုလာလေပြီ။
သူ မည်သည့်စကားနှင့် တွန်းလှန်ရမည်

နည်။ သူ့၌ ခုခံစရာစကားလုံးတို့ မရှိချေ။

“လိုက်လျောနိုင်ပါ့မလား ကိုဖြိုး”

သူ့ကို မမမွန် ထပ်မေးသည်။

“ဒီအလုပ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ

မွန်”

“ဘဝအာမခံချက် မပေးနိုင်လို့
ပေါ့ ကိုဖြိုး”

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဘဝ
အာမခံချက်ရော၊ ဂုဏ်သိက္ခာရောရှိ
တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

သူသိသလောက် စကားလုံးတို့
နှင့် ချေပမိသည်။ မမမွန်က...

“ဂုဏ်သိက္ခာရှိတာမှန်တယ်
ကိုဖြိုး။ တစ်ခုနော် မမမွန် ငွေမက်လို့
မဟုတ်ဘူး။ ကိုဖြိုး ကျောင်းဆရာလုပ်
မယ်ဆိုရင်တောင် မမမွန် မကန့်ကွက်ပါ
ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင်တော့ ကိုဖြိုးကို
တုံးလုံးစာမပေးလို့ပါ။ ဆိုလိုချင်တဲ့သဘော

က အခုနေ ကိုဖြိုး နေမကောင်းဖြစ်ရင်
အကြောင်းကြီးငယ်ကိစ္စရှိရင် ထိုက်သင့်
တဲ့လစာ ရရှိဦးမလား။ မရနိုင်ဘူး။ လစာ
ထဲက ဖြတ်မှာပဲ။ နောက် ကိုယ်လုံးဝ
မလုပ်နိုင်တော့တဲ့အခါ ထောက်ပံ့ငွေရှိပါ
ဦးမလား။ မရှိပါဘူး။ အဲဒါဆိုရင် အခွင့်

အရေးမရတာချင်းအတူတူ တခြား

အလုပ်ပဲလုပ်ပါလား ကိုဖြိုး”

မမမွန် စကားဆုံသည့်အခါ သူ
သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

“အေးလေ... ကိုဖြိုး စဉ်းစားပါ

ဦး။ ကိုဖြိုးကို မမမွန် မငြင်းသေးဘူးနော်။
မမမွန်ရဲ့ဆန္ဒကတော့ ပြောခဲ့သလိုပဲ”

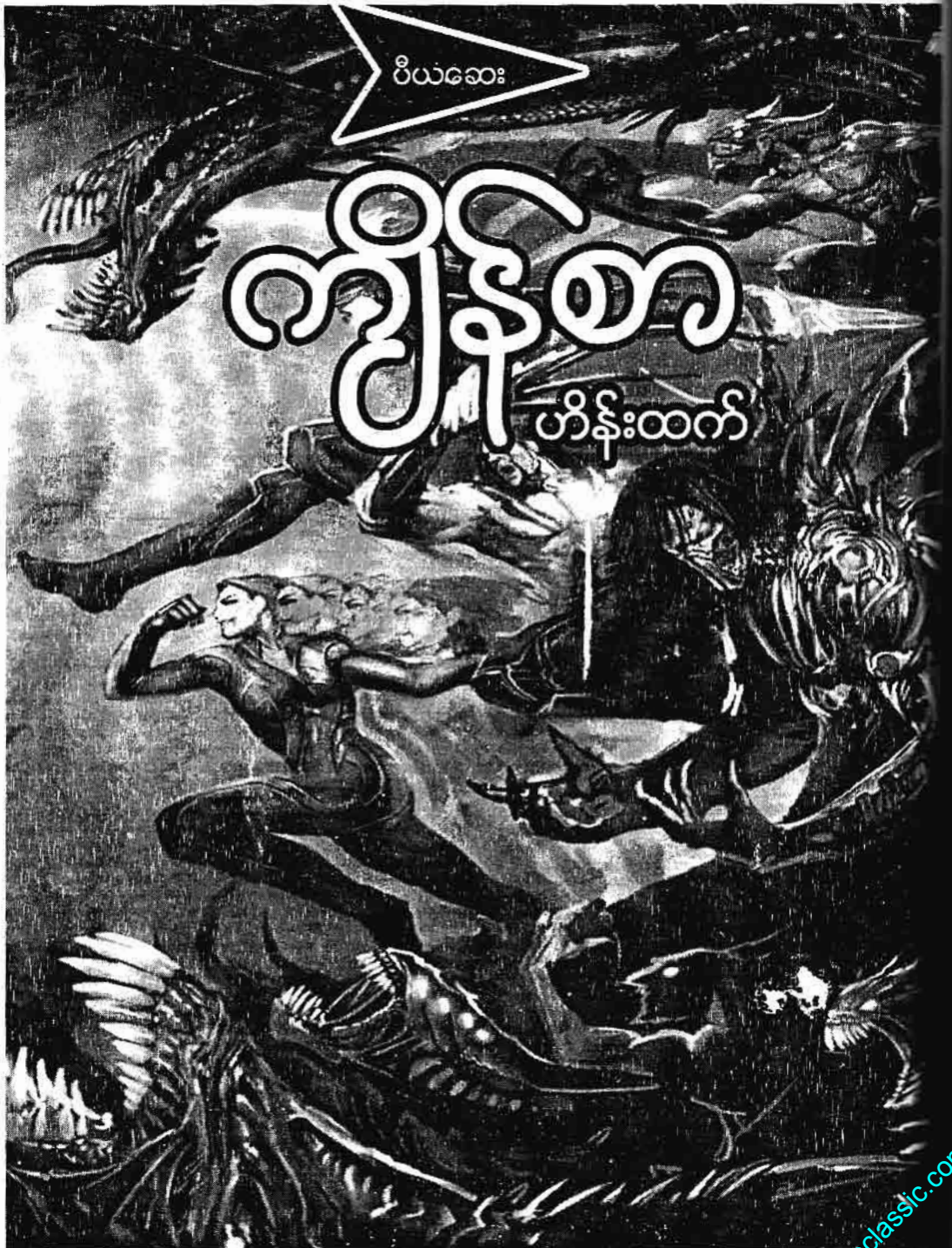
သူ မမမွန်မျက်နှာကို တဝကြီး
ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မမမွန်
ကို နှုတ်ဆက်လျက် သူပြန်လာလိုက်
သည်။

ပြီးဆုံးသွားပြီ။ အရာအားလုံး
ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ သူ့အသည်းနှလုံး နာ
ကျင်ရလေပြီ။ မမမွန်ပြောသောစကားတို့
မမှားယွင်း။ သို့သော် သူတဝ။ ဤသည်
ကား သူ လျှောက်လှမ်းချင်သည့်၊
လျှောက်လှမ်းရမည့်ဘဝသာ ဖြစ်တော့
သည်။

ရင်နှင့်မမျှချစ်သော မမမွန်ကို
သူ ကျောခိုင်းမိလေပြီ။ ကြေကွဲရသည်။
ဆိုစည်းရာ အခွင့်အခါကြားမှာ သူ
အသည်းနာရလေပြီ။ တင့်ကြွေဟုသာ သူ
တွေးထင်လိုက်သည်။

ဘုန်းစင်ကြယ်

စုန်းမကြီး၏ တဲအိမ်သို့သွား

အသံပြလိုက်သည်။ တခြားသောကြောင်များနှင့် မတူသော ကြောင်မြည်သံ။ ထိုနောက် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။ သူမရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။ ထောင်နေသည့် အပြီးကို ဘယ်ပြန်သာပြန်ရမ်းလျက်။ ကိတ်တရေနေဟူသော မြင်နေရသော ကြောင်နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ ဤကြောင်က သူ့ကို စုန်းမကြီးထံ အရောက်သို့ပေးမှန်း သူမ သဘောပေါက်မိသည်။

ဆုန်မြည်များက လမ်းပေါ်သို့ ထိုးထွက်နေသည်။ သူမ ဆံပင်၊ အဝတ်အစားတို့ကို ငြိမ့်နေသည်။ ထိုသစ်ပင်တို့ကို သူမ ကပျာကယာ တွန်းဖယ်လျက် အမှောင်ထဲ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လျှောက်သွားနေသော ကြောင်နောက်မှ ထပ်ချက်မကွာလိုက်ရန် ကြိုးစားရသည်။ ထိုစဉ် တောလမ်းက ရုတ်တရက် ဆုံးသွားသည်။ ထိုသောအခါမှ ကိတ်မြင်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောရိပ်နှင့် တစ်သားတည်းဟု ထင်ရလောက်အောင် သစ်ပင်များကြား ကုပ်ကုပ်လေးတည်နေသော စုန်းမကြီး၏ တဲအိမ်လေး။

ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်မှ

အလင်းရောင် ဖြာထွက်နေသည်။ သို့သော် အလင်းရောင်က တောက်တောက်ပပ မဟုတ်။ မှုန်ဝါးဝါးကလေးသာ။ ကျန်အရာအားလုံးက မည်းမှောင်နေသည်။ ယုက်မိုးနေသော သစ်ကိုင်းများကြားမှ တိုးဝင်လာသော လရောင်သို့သို့ ဖြာကျနေသည့် တံခါးပေါက်သာလျှင် လင်းနေသည်။

ကိတ်သည် လမ်းအဆုံးနားတွင် ရှိသော ဧရာမ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ မှောင်ရိပ်ထဲ ခိုဝင်လိုက်သည်။ အခေါက်ကြမ်းကြမ်းပင်စည်ကို အသာမီလိုက်သည်။ သစ်ပင်ပန်းမန်တို့၏ ရနံ့စူးစူးက လေထဲကို လွှမ်းမိုးနေသည်။ ကိတ်သည် ထူးခြားဆန်းပြားသော နံ့သာအမွှေးတိုင်များ ပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့က စူးရှလှ၍ သတိမေ့ချင်ချင်ပင် ဖြစ်လာသည်။

ကြောင်သည်...အိမ်လေး၏ အဝင်ဝလှေခါးထစ်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။ သစ်သားတံခါးကို သူ၏ လက်သည်းများနှင့် ကုပ်ခြစ်လိုက်ပြီး စူးစူးရှရှ အော်မြည်လိုက်သည်။

ကိတ်က မှောင်ရိပ်ထဲမှနေ၍ အသာကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ် တဲအိမ်

သောလမ်းကား ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ထူထူ၏။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့၏ ကိုင်းများနွယ်ထွက် ဝိုင်းနေခဲ့သည်။ ဤခြံနွယ် သစ်ပင်တို့ကြား မြွေလိမ်မြွေကောက် လျှောက်သွားရသည်။ ကိတ်သည် နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ကြိမ်မက အခါခါပင် သူမကြားသည့် အသံက နောက်မှလိုက်နေသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အသံပေလော။ သို့မဟုတ် ညလေထဲတွင်လာသည့် သစ်ခက်သစ်ရွက်တို့ အခင်းခင်း ပွတ်တိုက်သံပေလော။ သူမသည် လက်ထဲမှ ငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ရှေ့သို့ သုတ်သုတ်လျှောက်မိပြန်သည်။

သူမ ရှေ့လမ်းပေါ်သို့ သဏ္ဌာန်လေးတစ်ခု ခုန်ဆင်းလာသည်။ မဲမဲမှောင်မှောင် ကြောင်နက်တစ်ကောင်၊ ဆာလင်းပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ ကျလာသည်။ ဇိတ်နောက်တွန့်သွားသည်။ သူမကို ခြုံပြီးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေသော ခြစ်မီးရောင်လို မျက်လုံးမေးမေးက အမှောင်တွင် တောက်ဖြာလျက်။

ကြောင်က ထူးထူးခြားခြား

တံခါးက ပွင့်သွားသည်။ ရွာသူရွာသားများ
က စုန်းမကြီးဟု ခေါ်ကြသော အတွား
ကြီးက ကြောင်လေးကို ကောက်ယူ
လိုက်သည်။ ကြောင်လေး၏ အမွေးပွ
တွေကို ပွတ်သပ်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို
ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ဘာပြောမှန်း
ကိတ် မကြားရချေ။

ကြောင်က... အသံစူးစူးဖြင့်
တုံ့ပြန်ဖြေကြားလိုက်သည်။ စုန်းမကြီး
သည်လည်း ကြောင်ကို အောက်ပြန်ချ
လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း
ထွက်လာသည်။

“ဘယ်သူ ရောက်နေတာလဲ”
သူမက အသံအိုအိုအက်အက်
ဖြင့်မေးသည်။

ကိတ်သည်... လှည့်ပြေးလျှင်
ကောင်းမည်ဟု လျှပ်တစ်ပြက် စိတ်ကူး
လိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း သူမ
လိုအပ်က ကြီးနေခဲ့သည်။ ထိုစိတ်ကပင်
မှောင်ရိပ်ထဲမှ တိုးထွက်စေခဲ့သည်။ စုန်းမ
ဆိုသူကို ရင်ဆိုင်လိုက်မိစေသည်။

“ကျွန်မနာမည် ကိတ်အဲလန်ပါ။
ခြေပိုင်ရှင်ကြီး အိမ်က အိမ်ဖော်တစ်
ယောက်ပါ။ အတွားမှာ ပီယဆေးတွေ

ရှိတယ်လို့ ကျွန်မရဲ့ ပိတ်ဆွေတစ်
ယောက်က ပြောလို့ ကျွန်မ တစ်ခုလို့
ခွင့်တယ်”

စုန်းမကြီး၏ အနီးသို့ ကပ်မိ
သောအခါတွင် သူမအပြုံးကို သူမ၏
အဝါရောင် သွားရှည်ကြီးများက ပို၍
အကျည်းတန်နေစေသည်ကို ကိတ်
သတိပြုမိလိုက်သည်။

“မင်းက ပီယဆေးလိုချင်တယ်
ပေါ့”

ကိတ်က ခေါင်းညှိုးလိုက်သည်။

“မင်းမှာ... ပိုက်ဆံပါလို့လား။
အချစ်ကို ရှေးပေါပေါနဲ့ ဝယ်လို့မရဘူး
ကွယ့်သိလား”

အတွားကြီးက မေးလိုက်သည်။
ကိတ်သည် ရလာသော် လစာ
ကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်မီး
ကို ဖြန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ ဒီလောက်ရှိတယ်”
ကိတ်က ပြောလိုက်သည်။

အတွားကြီးသည် ကိတ်လက်
ထဲမှ ပိုက်ဆံကို ကောက်ယူလိုက်သည်။
သဘောကျစွာ တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်
ပြီးနောက် ကိတ်အား အိမ်ဖက်သို့လာခေါ်
ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ကိတ်သည် သူမ နောက်မှ
လိုက်ဝင်သွားသောအခါ မျက်နှာကွက်
နိမ့်နိမ့်နှင့် အခန်းတစ်ခုထဲ ရောက်သွား
သည်။ အခန်းထဲတွင် မီးလင်းဖိုတစ်ခု
ဖိုထားသည်။ အခန်းနံရံ တစ်လျှောက်
တွင် တန်းများစင်များ ရှိနေခဲ့ပြီး ထိုစင်
များထက်တွင် အရွယ်အစား ပုံအမျိုးမျိုး
ရှိသော ပုလင်းများပြည့်နေသည်။

ကိတ်သည် မီးလင်းဖိုအနား
ခွေးခြေပုကလေးတစ်ခုပေါ်တွင်

ထိုက်သည်။ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်သို့ စင်
ထက်မှ ပုလင်းတချို့ ရွေးယူချနေသော
အဘွားကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းလိုချင်တာကို ငါလုပ်ပေး
နိုင်တယ် ကလေး။ ဒါပေမယ့် မင်းပေး
တိုက်ဆံထက် အများကြီး ပိုတန်တယ်။
မင်းမှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့တာ သေချာရဲ့
သား”

အဘွားကြီးက . . . ကိတ်၏
နှုတ်ကြမ်းရေကွဲ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း
ပြောသည်။

ကိတ်က . . . အလေးအနက်
ခေါ်ဆိုမိပြလိုက်သည်။ ‘အဘွားကြီးက
သဘောကျစွာ တခပ်ခပ် ရယ်လိုက်ပြန်
သည်။

“ကိုင်း...မင်း ဟိုဖက်လှည့်
နဲ့ မီးလင်းဖိုကိုပဲ ကြည့်နော်။ ငါ့ကို မင်း
ကြည့်ကြည့်ရင် မင်းရဲ့ ပီယဆေးစွမ်းမှာ
အတတ်ဘူး”

ကိတ်သည်... အဘွားကြီး၏
အားကို လိုက်နာလျက် မီးတောက်မီး
ချွေးများကို ဝေးကြည့်နေလိုက်သည်။
မီးတောက်မီးလျှံများကို ကြည့်ရင်း သူ
၏အတွင်း မီးထတောက်နေသည်ကို

ခံစားမိလိုက်သည်။ သူမ တိတ်တခိုး ချစ်
မိသောလူရွယ်များ သူမကို ဥပေက္ခာပြု
လျက် တစ်ပါးသူတို့နှင့် အိမ်ထောင်ပြု
သွားသော လူရွယ်များကို ပြန်လည်
မြင်ယောင်မိသည်။ သူမခေါင်းထဲ မကြာ
မကြာ ဝင်ရောက်လာလေ့ ရှိတတ်သော
စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ဖြင့် လွင့်မျော့စိုက်
မြည်းချင်သလို ရှိလာသည်။

“ပီယဆေးရပြီ။ မီးတောက်
တွေကိုကြည့်ပြီး အတွေးလွန်နေတယ်
ထင်တယ်”

အဘွားကြီးက . . . သူမ၏
နောက်မှဆိုသည်။

ကိတ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
အဘွားကြီး၏ လက်ထဲတွင် အပြာရောင်
ဖန်ပုလင်းလေးတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်
ကို တွေ့ရသည်။ ကိတ်က ပုလင်းလေး
ဆီသို့ လက်ကမ်းလိုက်သည်။ သို့သော်
အဘွားကြီးက လက်ပြန်ရှုတ်လိုက်သည်။

“နေဦး... ဒါကိုမယူခင် မင်းသိ
သင့်တာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒီပီယဆေး
သောက်လိုက်တဲ့သူ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်
ပေါ့။ အဲဒီလူဟာ မင်းကို သဲသဲမဲမဲ ချစ်
သွားမယ်။ မင်းကို ရာသက်ပန် တမြတ်

တန်း ချစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်”
“အဘွားကြီး၏ မျက်လုံးများ
သည် သူမ ကြောင်လေး၏ မျက်လုံး
များကဲ့သို့ပင် မှေးစင်သွားသည်။

“ဒါပေမယ့်... ဒီပုလင်းလေး
ကဲ့သို့သော ပီယဆေးအစွမ်းလည်း ပြယ်
သွားလိမ့်မယ်”

ကိတ်သည် အဖိုးထိုက်တန်လှ
သော ပုလင်းဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်
သည်။ စုန်းမကြီးသည် ပုလင်းလေးအား
သူမ၏ လက်ထဲသို့ ညှင်သာစွာ ထည့်
ပေးလိုက်သည်။ ပုလင်းလေးမှ အပူဓာတ်
ရှိသကဲ့သို့ ကိတ်ခံစားလိုက်ရသည်။
ပုလင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူမ
လက်ဝါးပြင် ပူလာသည်။ သို့တိုင်အောင်
သူမ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားမိလိုက်
သည်။

“နောက်တစ်ခု ပြောစရာရှိ
သေးတယ်”

ကိတ်က ပြန်ရန် ထလိုက်ချိန်
တွင် အဘွားကြီးက ဆက်ပြောသည်။
“အဲဒီ ပုလင်းကို ဒီည မင်း
ခေါင်းအုံအောက်ထားအိပ်ရင် အချို့သား
တစ်ယောက်ကို အိပ်မက်မက်လိမ့်မယ်။

အဲဒီ အမျိုးသားကို ဒီဆေးတိုက်လိုက်ရင် သူဟာ မင်းရဲ့ လင်ယောက်ျား ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်”

ကိတ်သည် . . . စုန်မကြီး၏ တဲအိမ်ထဲမှနေ၍ ညအမှောင်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ စုန်မကြီး၏ စကားနှင့် ပန်းမန်တို့၏ အနံ့အသက်ကြောင့် ကိတ် အတော်စိတ်တက်ကြွနေခဲ့သည်။ သူမ၏ လက်ဆုပ်ကို ဖြန့်ဖွင့်ပြီး ပုလင်းငယ်လေး ကို တမက်တမော ကြည့်လိုက်သည်။ မှိန်ပြုပြ လရောင်သင့်ပြီး တောက်ပနေ သော ပုလင်းထဲ လမ်းကိုပင် ထည့်ပိတ် ထားသကဲ့သို့ တောက်ပြနေသည်။ သူမ သည် ပီယာဆေးပုလင်းကို တင်းတင်း ပြန်ဆုပ်ပြီး တောလမ်းအတိုင်း သုတ်ခြေ တင်ပြန်ခဲ့သည်။ သူမ နေထိုင်ရာ မြေ ပိုင်ရှင်အိမ်ကြီးဆီသို့လေ။

xxx

နောက်တစ်နေ့... နံနက်တွင် ကိတ်လန့်နိုးလာသည်။ အိပ်မက်များက ဆန်းပြားခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်။ ကိတ် သည် သူမ၏ အစေခံ အိပ်ခန်းလေးကို မျက်လုံးစော့ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းက

ရိုးရိုးစင်းစင်း။

သူမ၏ အိပ်မက်ထဲတွင် သူမ သည် ဤအိမ်ကြီး၏ အိမ်ကြီးရှင်မ ဖြစ် နေခဲ့သည်။ သူမ၏ စောင်များက ဖဲစောင် များ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင် ခန်းဆီးစများ တပ်ဆင်ထားသည်။ ကိတ် သည် ပီယာဆေးကို ရုတ်တရက် သတိရ လိုက်သည်။ သူမ၏ ခေါင်းအုံးအောက်ထဲ စင်းလိုက်သည်။ ပုလင်းလေးကို ဆွဲထုတ် ယူလိုက်သည်။ ပုလင်းက တစ်ညလုံး ခေါင်းအုံးအောက်ထဲမှာ။

သူမ ရုတ်တရက် ဒေါသပူပန်ထ သွားသည်။ ရင်ထဲ ဒေါသတို့ အလိပ်လိပ် တက်လာသည်။ စုန်မကြီးက သူမကို လိမ်ခဲ့တယ်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းလောင်းကို အိပ်မက်မည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ကိတ် အိပ်မက်မက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အိပ် မက်ထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်က သူမ၏ အလုပ်ရှင် မြေပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး။ သူမ သခင်က ချွေးသာပါသည်။ နောက်... အိမ်ထောင်သို့ သည်။

ကိတ်သည် အပြာရောင် ဆေး ပုလင်းလေးအား မှန်တင်ခုံပေါ်သို့ ပစ်တင် လိုက်သည်။ ပုလင်းလေးက မှန်တင်ခုံ ပေါ်တွင် လိမ့်သွားသည်။ အစွန်းမှား ရောက်ခါနီးတွင် တန့်သွားသည်။ သူမ အဝတ်အစား ဝတ်နေစဉ် စဉ်းစားလိုက် သည်။ ဒီဆေးပုလင်းကို အဘွားကြီး၏ ပြန်ပို့မည်။ ဤညပင် ပြန်ပို့လိုက်မည်။ သူမငွေကို ဤသို့ လွယ်လွယ်နှင့်ယူ၍ မရ။ သူမ လက်မခံ။

မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ လှေခါးအတိုင်း ဆင်းလာစဉ် သူမစိတ်ကို သူမဖြေခမ်း ကြိုးစားသည်။ စုန်မကြီးကို မကျေနပ် ချက်အား ဖြေပျောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

အိပ်မက်ကို ခေါင်းထဲမှ ဖယ်ရှားရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ တမင်တကာပင် အလုပ်ထဲသို့ စိတ်မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ မနက်ခင်းအလုပ်များ သွက်သွက်လုပ် ထိုက်သည်။ သူမ အလုပ်လုပ်နေခိုက် တွင် ထမင်းချက် အဲလ်စီ အခန်းထဲသို့ ခြေထင်လာသည်။ အိမ်ကြီးမှ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ တုန်ရင်နေသည်။ ခိုက်နေပြန်သည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဦးထားသောကြောင့် သူမ မျက်နှာမှာ နီရဲ ခိုနေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အဲလ်စီ”
ကိတ်က စိုးရိမ်တကြီး မေး လိုက်သည်။

“အို . . . ဆိုးလိုက်တာကွယ်၊ တကယ်ဆိုးတာပဲ”

အဲလ်စီက ရိုက်ခိုင်း ပြော သည်။

“ဘာဆိုးတာလဲ”

“သူဌေးကတော်လေ၊ သူသေ ပြီး မနည်းက အိပ်နေရင်းက အသက် ပျောက်သွားတယ်”

ကိတ်သည် အဲလ်စီကို မီးဖို ဆောင်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထားရန်

ခဲ့သည်။ သူမ၏ အခန်းသို့ တဟုန်ထိုး ပြန်ပြေးတက်ခဲ့မိသည်။ သူမခေါင်းထဲတွင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစရာ အတွေးများနှင့် သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာ အတွေးများ၊ ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေကြသည်။ အကောင်းနှင့် အဆိုးက အသည်းအသန် ထိုးစစ်ဆင် နေကြသည်။

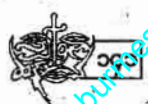
ပီယဆေးပုလင်းငယ်က သူမ ပစ်ထားခဲ့ရာမှန်တင်ခံပေါ်တွင် ပုံစံမပျက် မနက်ကထားခဲ့သည့်အတိုင်း။ ကိတ် သည် ဆေးပုလင်းဆီသို့ လက်လှမ်း ကောက်ယူလိုက်ပြီး မနက်ခင်း အလင်း ရောင်ထဲတွင် ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ပုလင်းထဲမှ နက်ပြာရောင်အသွင်ကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ဖြစ်ပျက်နေသမျှ အနက်ဖွင့်ဆိုရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သူမ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ပြန်မဆင်းခင် သူမ၏ အထူဆုံး သို့မဟုတ်အလတ်ထဲတွင် ပုလင်းကို ထုတ်ပိုးလိုက်ပြီး သူမ အဝတ် အစားစီရို၏ အစွန်ဆုံးထောင့်နား ထိုး ထည့်လိုက်သည်။

နှစ်လတာကာလမျှ ကုန်လွန်

သွားခဲ့သည်။ ကိတ်သည် သူမ၏ သခင် ကို တွေ့သည့်အခါတိုင်း ရင်ထဲလိုက်ဖို သွားလေ့ရှိသည်။ ဇနီးသည်ကို လွမ်းဆွတ် တသသစိတ်ဖြင့် သူ့အတော်ပိန်ကျသွား သည်။ လူနာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သွေး ဆုတ်ဖြူနေခဲ့ပြီ။ ယခင်ကလောက် ရုပ် မပြောင့်တော့ဟု ဆိုရမည်။ သို့သော် နေ့နှင့်အမျှပင် ကိတ်သည် သူ့ကို ပို၍ ပို၍ ချစ်လာမိသည်။ စုန်းမကြီး အာမခံ ခဲ့သောကိစ္စ ယခု ဖြစ်နိုင်မှန်း သူမ သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။

ညနေတိုင်းပင် ညစာစားပြီး သောက်ရန် ဘရန်ဒီတစ်ခွက်ကို ကိတ် က ယူလာပေးရသည်။ တစ်ညတွင်မူ ထုံစံအတိုင်း သူသည် သူ၏ စာကြည့် ခန်း မီးလင်းဖို့ရှေ့တွင် ထိုင်နေခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်သူကို တမ်းတမ်းတတ တွေး နေလွန်းနေခဲ့သည်။

ကိတ်သည် ဘရန်ဒီခွက်ကို ကိုင်၍ အခန်းထဲဝင်လာသည်။ သူ နောက်ဘက် စာအုပ်စီရိုနားတွင် ခဏ တန့်ပြီး ဖန်ခွက်ကို စင်ပေါ်တင်လိုက် သည်။ သူမ ဂါဝန်အိတ်ထဲတွင် ဖွက် ထားသော ပုလင်းငယ်လေးကို အသာ

စမ်းလိုက်သည်။ အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်
လိုက်ပြီး တစ်ချက်မျှ သေချာကြည့်မိ
သည်။ ထို့နောက်တွင် ချို့မြဲ အနံ့
အသက်လေးရှိသော ပီယဆေးကို ဖန်
ခွက်ထဲ လောင်းထည့်လိုက်သည်။

ထို . . . ဆေးခတ်ထားသော
အရက်ခွက်ကို သူမ ယူဆောင်သွားသော
အခါတွင် မလုပ်စိတ်ဖြင့် လက်က မသိမ
သာ တုန်နေသည်။ သူမ သခင်ကြီးကမူ
အမှတ်တမဲ့ဟန်ဖြင့် ဖန်ခွက်ဆီသို့ လက်
လှမ်းလိုက်သည်။ တစ်ဝှံလောက် သူ
သောက်လိုက်သည်နှင့် ကိတ်သည်
အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ခန်းမထဲရှိ
ပြတင်းပေါက် မြင့်ကြီးနားမှာရပ်၍
လျှို့ဝှက်ဆန်းပြားလှသော ညအမှောင်ထဲ
ငေးမောကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကိတ်”

သူမ သခင်၊ သူဌေးမင်း၏
ခေါ်ဝံ့။ သူမကို ခေါ်နေသည်။ သူမသည်
မှောင်နေသော ခန်းမထဲတွင် တစ်ချက်
တုန်ယင်သွားသည်။ ထို့နောက် အခန်း
ထဲသို့ လျှောက်ဝင်သွားခဲ့သည်။ သူထိုင်
နေရာ မီးလင်းဖိုဘေးဆီသို့။ ဘရန်ဒီ
ဖန်ခွက်လွတ်က သူ့ကုလားထိုင် ဘေး

ကြမ်းပေါ်မှာ။ ကိတ်သည် သူ၏ တောက်
ပနေသော မျက်လုံးများကို ကြည့်လိုက်
သည်။ ပီယဆေးအစွမ်းပြနေကြောင်း
ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်လိုက်သည်။

ကနဦးတွင်မူ အိပ်မက်ထဲက
အတိုင်း စိတ်ရှုပ်စရာပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမ
သည် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်
နေသည်ကို ၎င်း ဆင်းရဲလှသည်ကို ၎င်း
အလှအပကင်းမဲ့၍ ရွက်ကြမ်းရေကပ္ပိယ
လေးမျှသာ ဖြစ်နေသည်ကို ၎င်း သူဌေး
က အရေးထားဟန် မရှိခဲ့ချေ။ လေခု

သူမကို အကြွင်းမဲ့ချစ်သွားခဲ့သည်။ သူ
ပထမဇနီး ကွယ်လွန်သည့်ကိစ္စကို သူ
မေ့လျော့သွားသကဲ့သို့ပင် ရှိခဲ့သည်။
အရင်တစ်ဦးရှိခဲ့သည်ကို မသိခဲ့တော့
သလိုပင်။

ကိတ်တို့ကိစ္စ လူပြောစရာ
ဖြစ်သွားခဲ့သည်ကအမှန်။ တအံ့တကြဲ
ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ သူမအကြောင်း
သွားပုတ်လေလွင့် ပြောလာကြသည်။
သူမကို စုန်းမ၊ ကဝေမဟုတ် သမုတ်
လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့
လက်ထပ်သောနေ့တွင်မူ သူမ ဘာ
ပူစရာမလိုတော့ကြောင်း သူမ သိလိုက်
သည်။ စုန်းမကြီးတပ်အပ် ပြောခဲ့သကဲ့
သို့ပင် သူမက သူ့ဇနီးဖြစ်ချေပြီ။ နောက်
သူမကို သူ ရာသက်ပန်ချစ်သွားမည်။
သူမ ယုံကြည်မိခဲ့သည်။ အချစ်တစ်သက်
မပျက်စေရန် ပီယဆေးပုလင်းကို သူမ
သေချာသိုဌာန်သိမ်းထားခဲ့သည် မဟုတ်
ပါလား။

သူတို့ အိမ်ထောင်သက် တစ်
နှစ်မျှ ကြာသွားသည်။ ကိတ်သည်
တစ်ချိန်က သူမ အစေခံတစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း မေ့သလောက်ပင်ရှိခဲ့

အနားထည်ဝါလှသော မှန်တင်ခုံထက်
နှံသားပြင်ထဲတွင် မြင်ရသော သူဌေး
လေးက သူမမှ ဟုတ်ပါလေရဲ့လားဟု
နားပွားလောက်စရာပင်။ သူမ မျက်နှာ
ပေါ် ယခင်ကကဲ့သို့ ရှိနေစဉ်း။ သို့သော်
သူမ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဖိုးတန်
သက်ဝတ်ရတနာတို့နှင့် ဝတ်ကောင်းစား
ဆုတို့က သူမကို ချောသလိုပင် ရှိစေ
သည်။ သူမ လှပါသည်ဟု သူမ လင်
မယားက ဆိုသည်။

ကိတ်က တစ်ယောက်တည်း
ဦတ်ပြီးလိုက်မိသည်။ သူမ၏ ပီယာ
ဆေးကို ရုတ်တရက် အမှတ်ရလိုက်
ခြင်းပင်။ ထို ပီယာဆေးပုလင်းကို သူမ
ထပ်မြင်ချင်စိတ်ပေါ်လာပြန်သည်။ ဘာ
အံ့မဟုတ်။ စပ်စပ်ရရ။ သူမ မင်္ဂလာ
ဆောင်သည့်နေ့ကပင် ထိုဆေးပုလင်း
အား သူမ ယောက်ျားထံမှ လက်ဆောင်
သည့် ယွန်းသေတ္တာလေးတစ်ခုတွင်
ထည့်ဖွဲ့ ထည့်ဖွဲ့ထားခဲ့သည်။ ထို
သေတ္တာ၏သော့ကို သူမ လည်ပင်းတွင်
ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ယခုမူ ကိတ်သည် ထိုပုလင်း
လေးကို သူမ လက်ထဲကိုင်ချင်ခဲ့

ပြန်သည်။ အပြာရောင်ရင့်ရင့် အဆင်းကို
ကြည့်ချင်ခဲ့သေးသည်။ ထိုပီယာဆေး
ပုလင်းအား ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူမ
ထုတ်ကိုင်လိုက်စဉ် ခံစားခဲ့ရသည့် ရင်ဖို
မှုန့်ကို တဖန်ခံစားချင်မိသည်။

ယွန်းသေတ္တာလေးက သူမ၏
အဝတ်စုံထဲရှိ သူမ၏ သို့မဟုတ်ပင်
ဖွက်ထားလျက်သား။ ကိတ်သည် ယွန်း
သေတ္တာလေးကို သိုးမွေးပုလိထဲမှ ထုတ်
ယူလိုက်သည်။ သူမ လည်ပင်းတွင်
ချိတ်ဆွဲထားသည့် သော့တံကို ဖြုတ်
လိုက်သည်။ သူမခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု
တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ပေါင်းပင်မြက်ပင်
အဆိပ်ပင်ကဲ့သို့ ဖြန့်လျက် ကြီးထွားလာ
နေခဲ့သည်။ ယွန်းသေတ္တာလေးထဲတွင်
ပီယာဆေးပုလင်း မရှိခဲ့တော့လျှင်။

သူမသည် ယွန်းသေတ္တာ အဖုံး
ကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။ ဝါဂွမ်း
အထပ်ထပ်ဖြင့် ထုတ်ထားခဲ့သော
ပုလင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဝါဂွမ်း
အထပ်ထပ်ကို ဖြေလိုက်သည်။ နောက်
ဆုံးတွင် သားရေပျော့ အိတ်လေးတစ်ခု
သို့ ရောက်သွားသည်။ အိတ်ထဲသို့
စမ်းလိုက်သည်။ ချောပြောင်နေသော ဖန်

ပုလင်းလေးကို စမ်းမိသည်။
ကိတ်... စိတ်တည်ငြိမ်သွား
သည်။ စိတ်မောမူ ပြေသလို သက်ပြင်း
လေးချလိုက်သည်။ သူမ ပီယာဆေး
ပုလင်းလေး ဘေးကင်း ရန်ကင်း အန္တရာယ်ကင်း။
ထို့အတူ သူမ အချစ်ကလည်း ပျက်ပြယ်ရန်
အကြောင်းမရှိ။ သူမသည် ပုလင်းကို ကောက်ယူပြီး
ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။
နေရောင်ထဲ ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။
စုန်းမဒေါ်ကြီး၏ ခြံထဲ ပထမဥက
လရောင်ကို ဖမ်းစားလိုက်သကဲ့သို့ ယခု
နေရောင်ကို ဖမ်းစားသည်သို့ ပုလင်းက
တောက်ဖြာနေခဲ့သည်။ ကိတ်သည်
ပုလင်းလေး၏ မှော်အစွမ်းကို ရှုမြင်သုံး
သပ်နေသကဲ့သို့ ပုလင်းကို ပတ်ပတ်
လည် လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“မင်းကို... ကိုယ်ချစ်တယ်
ကွယ်”

သူမ လင်ယောက်ျား၏ အသံ
က ရုတ်တရက် သူမနားကပ်ပေါ်လာ
သည်။ တိုးတိုးသာ ဖြစ်သော်လည်း ချွေး
လိန်ခနဲမိသည်။ သူမ လက်ထဲမှ အပြာ
ရောင် ပုလင်းလေးက လွတ်ကျသွား

သည်။ သူမ ခြေရင်းတွင် ကြမ်းပြင်ကိုထိပြီး အစိပ်စိပ်အမြွှာမြွာ ကွဲကြောသွားသည်။ ကိတ်သည် ဖန်ကွဲစများကို အထိတ်တလန့် ပြုကြည့်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် သူမ လင်ယောက်ျားကို တဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

စုန်းမကြီး စကားကား ကွက်တိဒက်ထိ မှန်ကန်ခဲ့သည်။ ကနဦးတွင် သူက သူမကို တွေ့တွေ့ဝေဝေ ကြည့်လိုက်သည်။ နောက် စိတ်ဖျက်သည့် အကြည့်ပေါ်လာသည်။ မကြာခင်မှာပင် အမုန်းဖြင့် ပြည့်စွန်းတောက်ပနေသော မျက်လုံးများဖြင့် သူမကို မာမာထန်ထန် ကြည့်လိုက်သည်။ ယခင်က အချစ်တို့ လျှပ်တစ်ပြက်မှာပင် ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သည်။

“မင်း... ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ငိုမိန်းမရော”

သူက အော်လိုက်သည်။
ထို့နောက်... သူမ အပါးမှ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးသွားသည်။

ကိတ်သည် ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ်ကုန်ခဲ့သည်။ ဆိုခိုနှင့်နှင့် ရင်မှာ ရိုက်ခိုနှင့် သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါနေ

သည်။ သူမ ယောက်ျား ခြံထဲက ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို သူမ တွေ့လိုက်သည်။ သူ့ပထမမယား မြှုပ်နှံထားရာ တောင်ကုန်းသို့ ဦးတည်သွားနေခြင်းမုန်းသဘောပေါက်လိုက်သည်။

ကိတ်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အပြာရောင် ဖန်ကွဲစများကို သူမ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ပြောင်လောင်းရယ်မောနေသော မျက်လုံးပြာများကဲ့သို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်ဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေခဲ့သည်။

စုန်းမကြီး၏ တဲအိမ်သို့ပေါက်သည့် တောလမ်းက ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းစုံဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလှန်းနီရှိသည်။ ဆူးခက်တို့၏ တွယ်ကုပ်ချက်တို့ကလည်း ပြင်းသည်။ သို့သော် ကိတ်သည် ထိုအရာတစ်ခုကိုမှ အရေးမထားမီ။ သူမ အသားထိရှသည်ကို လည်းကောင်း ရောင်ကိုင်းနေသော သူမ မျက်နှာတစ်ဝန်း၌ ပျံ့သန်းနေသည့် ဖြူတ်၊ ခြင်တို့ကို လုံးဝမခံစားမိချေ။ သူမ နှလုံးသားကို စိုးမိုးဖိစီးနေပြီ

ဖြစ်သော အမှောင်တမူ နက်နဲမှောင်မဲနေသည့် ညထဲ ဆက်တိုးဝင်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် သူမရှေ့ လမ်းပေါ်သို့ ကြောင်တစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာသည်။ ထိုကြောင်ကို တွေ့လိုက်သော အခါ ကိတ် စိတ်သက်သာစွာ ရိုက်လိုက်သည်။ သို့သော် ကြောင်၏ မြစ်မီးရောင် မျက်လုံးမှေးမှေးတို့က သူမကို လှောင်ပြောင်နေသရောင်။ ထိုကြောင်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရှုရှုအော်မြည်ပြီး လမ်းအတိုင်း ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားသည်။

ကိတ်သည်... ကြောင်နက်နောက်မှ အံ့အံ့ပြေးလိုက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူမ၏ သားနားထည်စုံလှသော ဂါဝန်ကို ဆူးခက်သစ်ကိုင်းတို့က ကုပ်ဖဲ့ပြန်ဆွဲထားသည်။ ရည်စားလုစားတစ်ယောက်၏ လက်များကဲ့သို့ ငမ်းထိတ်တက်ပင်။

အတန်ကြာမှ သစ်မြစ်သစ်ပန်းမန်တို့၏ ချိုချို... ကို သူမ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်သည်။ စုန်းမကြီး၏ တဲအိမ်နား ရောင်နေမုန်း သူမ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ကိတ်သည် တောရိပ်ထဲမှ ထွက်လာသည့် စုန်းမကြီး၏ အိမ်ရှေ့ပြေတင်

အက်သို့ လှမ်းလိုက်သောအခါ အိမ်
 လျှောက်ထစ်တွင် ရပ်နေသော စန်းမကြီး
 ကို တွေ့ရသည်။ သူမသည် တံစက်
 ခြိတ်အောက်တွင် ရပ်တန့်လျက် သူမ
 ၏ ကြောင်လေးကို တယုတယ ပိုက်
 ဆွေးပွတ်သပ်နေသည်။ လေထုထဲရှိ
 နံနံအနံ့တို့က အသက်ရှူပင်ကျပ်စေ
 ဆောင်သည်။ စန်းမကြီးက သူမကို
 ကြည့်နေသည်။

“ဝီယဆေးစွမ်း ပြယ်သွားပြီ
 ဆုတ်လား”

စန်းမကြီးက ဆိုလိုက်သည်။
 “အိမ်သည် ခယတောင်ပန်သည့် မျက်
 နှာဖြင့် ရှေ့တိုးလျှောက်သွားသည်။

“ကျွန်မကို ကူညီပါဦး”
 စန်းမကြီးသည် တောနက်

ထဲသို့ တစ်ချက်မျှော်ငေး ကြည့်လိုက်
 သည်။ သူမ ကြောင်က တစ်ချက်အော်
 မြည်လိုက်သည်။

“ဖန်ပုလင်းကို မင်းခွဲလိုက်တာ
 ကို။ ဖန်ပုလင်းကွဲတော့ ဝီယစွမ်းလည်း
 ပြယ်သွားတာပေါ့။ အခုမှ ပြုပြင်လို့
 မရတော့ဘူး။ ခုသူမင်းကို မုန်းတော့မယ်။
 အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့သလောက် အမုန်းကြီး
 မုန်း တော့မယ်။ တစ်ခါက အချစ်အတိုင်း
 အတာနဲ့သာ တူညီမျှ မုန်းလိမ့်မယ်”

အတွေးကြီးသည် ရင်ခွင်တွင်
 ပိုက်ထားသော ကြောင်ကို ပုံကြည့်လိုက်
 သည်။ ကြောင်၏ နက်မှောင်သော
 အမျှေးတို့ကို အသာသပ်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် သူမသည် ယဉာဉ်သော
 မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းဖြင့် ကိတ်ကို လှမ်းကြည့်

ရင်း ပြောလိုက်သည်။
 “ဝီယဆေးအစွမ်းနဲ့ရတဲ့ အချစ်
 ဟာ အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန် မဟုတ်ဘူး”

ဝန်းကျင်သစ်ပင်များက ပဲ့တင်
 ရေရွတ်လိုက်သကဲ့သို့ ပတ်ပတ်လည်မှ
 ထိုအသံကို ကိတ် ကြားလိုက်ရပြန်သည်။
 သူမသည် စန်းမကြီး၏ တံအိမ်ရှေ့မှ
 စိတ်ပျက်စွာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။
 စန်းမကြီး၏ ဥယျာဉ်ထဲမှ ပန်းဖန်အနံ့တို့
 က ကျန်ခဲ့ကြသည်။ သူမ ဆက်လျှောက်
 လာခဲ့သည်။ မှောင်သော၊ မည်းသော
 နက်သော၊ အကာလ ညထဲသို့။

Ref; The Love Charm by J. B .
 Stamper မှ ကောက်နုတ်ထားပါသည်။

လူအချင်းချင်းလှည့်ပတ်ခြင်း

ပျဉား
နင်းမေရီပိုး
(ယုရနပလာဏ)

Coca-Cola

ဖြစ်စဉ် (၁)

“သမီး...အန်တီ အချို့ရည် သိသောအခါ ၁၀ ပါကင်လိုချင်တယ်။ ဘယ် ထိုရောင်းလည်း လျှော့ပေးနော်။ အန်တီ ထို လက်ကားဈေးနဲ့ပေး။ အန်တီက လှူ ခို့လာဝယ်တာကွဲ့”

ဈေးဝယ်ရန် ဆိုင်ရှင်လာရုံသူ အမျိုးသမီးမှာ အသက် ၆၀ ဝန်းကျင်ခန့် ရှိပြီး ဥပတိရုပ်ကောင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဖျို့စနီက ဈေးနှုန်းများကိုပြော ပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်။

“ဟား...အန်တီ ပိုက်ဆံအိတ် မှေ့ကျန်ခဲ့မိပြီထင်တယ်။ သမီး...အန်တီ ကို ဖုန်းတစ်ချက်လောက် ပေးဆက်ပါ လား။ အန်တီ ပိုက်ဆံအိတ်မှေ့ကျန်ခဲ့လို့ လှမ်းတောင်းချင်လို့ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပါ အန်တီ”

“ဟလို...ဗိုလ်မှူးလား။ ကျွန်မ ယူဇနာပလာဇာမှာ အလှူအတွက် ပစ္စည်းတွေလာဝယ်တာလေ။ အဲဒါ ပိုက် ဆံအိတ်မှေ့ကျန်ခဲ့လို့ ကားဒါရိုက်တာကို ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်။ ကားဒါရိုက်တာနဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထည့်ပေးလိုက်ပါနော်”

ဈေးဝယ်သူ အမျိုးသမီးသည်

ဖုန်းကိုချွတ်ကာ ကားဒါရိုက်တာနှင့် တီးတိုး ပြောဆိုနေသည်။

ကားဒါရိုက်တာက ကားမောင်း ထွက်သွားသောအခါ ဈေးဝယ်သူအမျိုး သမီးသည် ဖျို့စနီရှိရာသို့ ပြန်မလာဘဲ တခြား အဝတ်အထည်ဆိုင်များမှ အဝတ် စများကို ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ကိုင်ကြည့် ရင်း ဝေးသထက်ဝေးရာသို့ ထွက်ခွာ သွားသည်။ ဖျို့စနီက စိတ်ဝင်စားစွာ အမျိုးသမီးကြီးကို သံသယမျက်လုံးများ ဖြင့် လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီမိန်းမက ထူးဆန်းနေသလိုပဲ။ ငါ့ဆီက အချို့ရည်ဘူးတွေကို မဝယ်ချင် လို့ မသိမသာနဲ့ ဝေးသထက်ဝေးအောင် ရှောင်ထွက်သွားတဲ့ပုံပဲ။ ငါ့ဆီမှာ မဝယ် ချင်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီမှာ ဝယ်မယ်ဆို ပြီး ဈေးလာမေတာလဲ။ ငါ့ဆီမှာ လာလိမ့် တာလို့ပြောရအောင်ကလည်း ငါ့ဆီက ဘာပစ္စည်းမှလည်း ယူမသွားသေးဘူး။ ဖုန်းညာဆက်ပြီး ဖုန်းဖိုးမပေးချင်လို့ ရှောင်ထွက်သွားတာများလား။ ကားဒါ ရိုက်တာ ပြန်မလာခင် ဈေးလျှောက်ပတ် ကြည့်နေတာများလား။ ဒါမှမဟုတ် အချို့ ရည်ဘူးဈေးတွေ တခြားမှာ လိုက်စုံစမ်း

နေတာလား”
ဖျို့စနီမှာ လားပေါင်းများစွာ အတွေးပေါင်းစုံစွာဖြင့် ဈေးဝယ်အမျိုးသမီး ပြန်လာမိန်းမီး မျှော်နေမိသည်။
“အမ...အမ လွန်ခဲ့တဲ့နာရီ ၁၀က ဒီဆိုင်မှာ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်နဲ့ ဖုန်းပြောတဲ့ အဒေါ်ကြီးရော။ ဘယ် ရောက်သွားပြီလဲ အမ”
ဖျို့စနီ မော့ကြည့်လိုက်သော အခါ မသင်္ကာဖွယ် ဈေးဝယ်အမျိုးသမီး နှင့် အတူပါလာသော ကားဒါရိုက်တာ ဖြစ်နေလေသည်။
“အော်...အင်း...ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ထွက်သွားတာတော့ တွေ့ လိုက်ရတာပဲ။ ကျွန်မလည်း ပြန်များလာ မလားလို့ စောင့်နေမိတာ။ ရှင်နဲ့ လူချင်း လွဲသွားကြပြီလား။ ကျွန်မစိတ်ထဲ ဘာ မှန်းတော့မသိဘူး။ တစ်ခုခု မှားနေတယ် လို့တော့ ထင်တာပဲ”
“ဟားကွာ...မှားတာမှ အကြီး ကြီးကိုမှားတာဗျ။ သွားပါပြီဗျာ တစ်နေ့ လုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှ တောက်”
ကားဒါရိုက်တာက ဒေါသတ ကြီးဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးကို ကြိမ်းမောင်း

ဆဲဆိုနေသည်။ ပျို့နီမှာ ထိုချိန်ထိ တတ်
ရှည်မလည်နိုင်သေးဘဲ ကြောင်မိမိဖြစ်နေ
ရှာသည်။

“ဒီမိန်းမက မနက်ကတည်းက
ကျွန်တော့်ကားကို ငှားစီးလာတာဗျ။
လိုက်ပို့လိုက်ရတဲ့ နေရာတွေကို စုံနေ

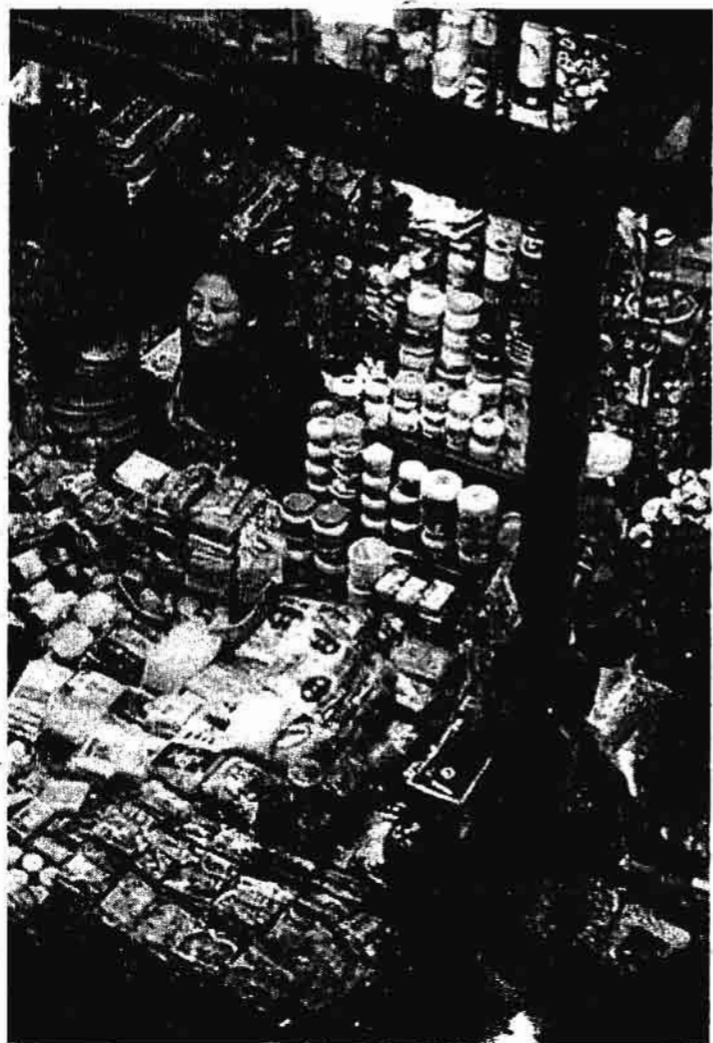
တာပဲ။ နောက်ဆုံး အလှူအတွက်
ပစ္စည်းထယ်ချင်လိုချင်ပြီး ဒီဆိုင်ကို ဝင်လာ
တယ်လေ။ ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်မေးကျန်ခဲ့
လို ခုနလေးတင်ဝင်ခဲ့တဲ့ သာဓကတက
အိမ်မှာ သွားယူပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော်
လည်း သာဓကတကို ပြန်မောင်သွား

တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတင် ပိုက်
ဆံအိတ်ပေးလိုက်ပို့ ဖုန်းဆက်ထားတော့
ကျွန်တော်လည်း သွားလိုက်မိတာပေါ့
ဗျာ။ အချိန်ကြာမှာစိုးလို့ ဒီမှာပဲနေပြီး
ပစ္စည်းတွေ ရွေးထား။ ဝယ်ထားနှင့်မယ်
ဆိုပြီး သူကတော့ နေရစ်ခဲ့တယ်လေ။

ကျွန်တော် သာဓကတကို
ရောက်တော့ သူဝင်သွားတဲ့အိမ်က လူ
တွေက သူ့ကိုမသိဘူးတဲ့။ ပိုက်ဆံအိတ်
လည်း မကျန်ခဲ့ပါဘူးတဲ့။ သူက လူတစ်
ယောက်နာမည်ကိုပြောပြီး အဲဒီလူ ဘယ်
မှာနေလဲလို့ လာမေးရုံသက်သက် ဝင်
လာတာပါတဲ့။

ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ ဒီမိန်း
မ ဒီဆိုင်မှာ ဖုန်းဆက်တာ ဟန်ဆောင်
ပြီးဆက်တာဖြစ်ရမယ်။ အလှူကြီးပေး
လိုလို့ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့
ဖုန်းပြောသလိုလိုနဲ့ သူ့ကိုအထင်ကြီး
အောင် ယုံကြည်သွားအောင် သရုပ်
ဆောင်ပြလိုက်ပြီး ကျွန်တော့် ကားငှား
ခကို လိမ်သွားတာဗျ။ မထင်ဘူးဗျာ။ လုံးဝ
မထင်ဘူး။ ခံလိုက်ပေဦးပေါ့ဗျာ”

Taxi ကားခါရိုက်တာက နာမည်
ကို လက်နှင့်ရိုက်ရင်း ထွက်သွားသော်လည်း

ဖို့စန့်မှာအမျိုးသမီးကြီး ပြန်
နီနီဖြင့် နာရီဝက်ခန့် ဆိုင်ရှေ့
ဆင်ပေပေလုပ် နေရင်း လည်ပင်း
ထုလားအုပ် ဖြစ် နေရှာပေသည်။

ဖြစ်စဉ် (၂)

“သမီး ဟိုနားက တော်ဝင်
ဆိုင်ကိုသိသလားကွဲ့”

ယွန်းဝတီက ကြံရည်ညစ်နေရာ
ဆော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ဦး”

“အဲဒါဆို ဦးတို့ ဘုရားဖူးခရီး
တာဝန်က အဲဒီနားမှာရပ်ပြီး တော်ဝင်
ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဝင်ထဲမင်စားနေကြတယ်
ကွဲ့ ထမင်းစားနေရင်းသောက်ဖို့ ကြံရည်
အောက်နံဆယ်လောက် ပိုပေးနိုင်မလား
ဆိုတာ”

ယွန်းဝတီရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဝမ်း
သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ဦး ပိုပေး
မယ်”

“ဒါနဲ့ သမီး ဒီနားမှာ နိုင်ငံခြား
အရက်တို့ ဆေးလိပ်တို့ ဝယ်လို့ရတဲ့နေ
ရာနား ရှိလား။ သမီးနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ ဆိုင်တို့

ဘာတို့ပေါ့”

“ဟား...သိပ်ရှိတာပေါ့ ဦးရယ်။
ကျွန်းမက ဒီဈေးပတ်ချာလည် ဆိုင်တိုင်း
လိုလို ကြံရည် လိုက်ပို့ပေးနေရတော့
ဆိုင်တိုင်းလိုလို ရင်းနှီးပါတယ်ဦး။ ဘာ
ဝယ်ချင်လို့လဲဦးရဲ့”

“ဒီလိုသမီးရဲ့ ဦးနဲ့ပါလာတဲ့
မိတ်ဆွေက ညကတည်းက အရက်
သောက်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဂျီတိုက်နေတာ။
အခု ဈေးနားရောက်တုန်း ဝယ်ပေးလိုက်
ချင်လို့လေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘာလက်လေ
ဘယ် အရက်တစ်ပုလင်းနဲ့ 555
ဆေးလိပ်တစ်တောင့်လောက် ဝယ် ပေး
ပါလား။ သမီးက ဝယ်ပေးခ အနေနဲ့
ဘောက်ချာမှာ ဈေး တင်ဖွင့်လိုက်လေ။
ဦးမိတ်ဆွေက ပိုက်ဆံသိပ်ချင်းသာတာ။
အရက်ရရင်ပို ရော၊ ငွေရောကြေးရောက
အရေးမကြီး ဘူး။ သမီး ကြိုက်သလိုသာ
ဈေးတင်ဖွင့် လိုက် ဘောက်ချာအတိုင်း
ငွေရှင်းပေးဖို့ ဦးတာဝန်ယူတယ်။ သွား
...သွား မြန် မြန် သွားဝယ်ပေးစမ်းပါ။
ကြံရည် အခွက် ၂၀ ကလည်း
ကြိတ်ရဦးမှာ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...ဦး”

ယွန်းဝတီက မလှမ်းမကမ်းရှိ
အရက်နှင့် အချိုရည် ကုန်မျိုးစုံဆိုင်သို့
ပြေးသွားလိုက်သည်။

“အမ...အမ ကျွန်းမကို ဘာ
လက်လေဘယ်တစ်လုံးနဲ့ 555 တစ်
တောင့် ဈေးတင်ပြီး ဘောက်ချာဖွင့်ပေးပါ
လား။ ကျွန်းမဆိုင်မှာ ဝယ်သူစောင့်နေလို့
ပါ။ ပြီးမှ ငွေလာရှင်းပေးမယ်နော်”

“ရော...ဦး ဒီမှာ အရက်နဲ့
ဆေးလိပ်။ ဒါက ဘောက်ချာပါ”

“ဟား...သမီးက သိပ်တော်
တာပဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး အပြေးအလွှာနဲ့
ချွေးတွေတောင်ပြန်လို့။ ဒါတွေရရင် ဦး
မိတ်ဆွေတော့ အရမ်းပျော်မှာပဲ။ ဘောက်
ချာထဲက ငွေအပြင် သမီးကို ဘောက်
ချာပေးဖို့ပါ ဦးထပ်ပြောပေးမယ် သိလား။
ဒီကောင်ကြီးကို ဒါတွေ အရင်ယူသွား
ပေးလိုက်ဦးမယ်။ သမီးက ကြံရည် မြန်
မြန်လာပို့လိုက်ဦး။ ကြံရည်ပို့တဲ့အချိန်ကျ
ရင် ငွေအားလုံး ရှင်းပေးမယ်နော် သမီး”

ဆေးလိပ်နှင့် အရက်ကိုယူကာ
ဝယ်သာအားရပန်းပန်းဖြင့် ကမ်းကတန်း
ထွက်သွားသော သူ့ကို ကြည့်ရင်း ယွန်း
ဝတီရင်ထဲ ဟာတာတာနှင့် ကြောင်နေ

မိသည်။ ပြီးမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ ကြံ
ရည် ခွက်နှစ်ဆယ်စာအတွက် ကြံများ
ကို ကြိတ်နေမိသည်။

“ဒီနေ့တော့ ခွင်ပဲ။ အရက်
ပုလင်းမှာ 5000 ကျပ်၊ ဆေးလိပ်မှာ
2000 ကျပ် ဘောက်ချာမှာ တင်ဖွင့်
လိုက်တဲ့အပြင် ဘောက်ဆူးထပ်ရဦးမှာ၊
ကြံရည်ကလည်း ခွက်နှစ်ဆယ်တောင်ဆို
တော့ ဒီနေ့ ဆိုင်စောစော သိမ်းလို့ရ
သွားပြီ။

ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ပွဲရူးကို
သွားပြီး ကီးမားပလာတာနှင့် ရေခဲမုန့်
စားပစ်လိုက်မယ်။ အင်္ကျီလှလှလေးတစ်

ထည်လည်း ဝယ်ပစ်လိုက်ဦးမယ် ဟင်း
ဟင်း”

ယွန်းဝတီက ကြံကြိတ်ရင်း
စိတ်ထဲမှ စိတ်ကူးပန်းချီ ရေးနေမိသည်။
ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အိပ်ရာထဲလဲနေရှာ
သော အမေ့ကို မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်
လာသည်။

“အိုး...အမေက ရင်ကျပ်ပန်း
နာ ပြန်ထနေတာပဲ။ အမေ့အတွက် ဆေး
ဝယ်ရဦးမှာပဲ”

ယားယံနေသည့် နာခေါင်းကို
လက်ဖမိုးနှင့်ပတ်သပ်ရင်း မျက်နှာဝပြင်
လုံး နာရည်များဖြင့် လိမ်းကျံကာ မဲညစ်

ပေပွနေသော ညီမလေး၏ရုပ်မှာလည်း
မျက်စိရှေ့ ဝဲ၍ပေါ်လာပြန်သည်။

“ညီမလေးအတွက် အနွေ
ထည်ရော၊ ဆေးပါ လိုနေသေးတာပဲ”

တစ်ဆက်တည်း တောင်ဘီအိပ်
အပေါ်အင်္ကျီပါး တစ်ထည်တည်းသာ
ဆင်ဖြူပေးထားနိုင်သော မောင်ငယ်လေး
က လူမမာသည် မိခင်ထံ၌ မထွက်ချင်
ထွက်ချင် နို့ချိုနွေးကို အဝမ်းမရ တောင်
ဆိုလိုနေမည့်အဖြစ်ကလည်း တကွ
က မတွေးဘဲ အာရုံထဲသို့ ရောက်ထဲ
ပြန်သည်။

“ငါ စားချင်တာမစားရ၊ ထ

“အမ...ဒီမှာ ထမင်းလာစား
ဒါ့ ၇၇၇းဖူးညည်သည့်တွေရော။
အမ...ဒီမှာ ကြံရည် အခွက်နှစ်ဆယ်
ထားလို့ လာပီတာလေ”

“ဟင်...ဒါဆို အရက်နဲ့ဆေး
လိပ် ယူသွားတဲ့ ဦးလေးကြီးရော မလာ
ဘူးလား။ သူ့မိတ်ဆွေက ဒီမှာ ထမင်း
စားပြီး အရက်သောက်ဖို့ စောင့်နေတာ
တဲ့။ ဒီမှာ အရက်သောက်တဲ့လူရော
တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလားအဖ”

ကြီးစည်ရာအေး၊ ဝိုးဆိုင်က
ဗမာထမင်းဆိုင်ဟဲ့ အရက်ဆိုင်မဟုတ်
ဘူး၊ ဘယ်က အရက်သောက်တဲ့သူ ရှိရ
မှာလဲ”

“အမလေး... ခုကွပါပဲ အမေ
ရယ်။ ကျွန်မ ကြံရည်တွေတော့ ရေခဲ
တွေနဲ့ရောပြီး ကုန်ပြီ။ ကြံရည်ကတော့
ထားလိုက်ပါတော့ အရက်နဲ့ ဆေးလိပ်
ဖိုးက သောင်းနဲ့ချီတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်လို
ပြန်ဆပ်ရပါ့မလဲ။ ပုံမှန်ရနေတာထက် ပို
လိုချင်မိလို့ ဘောက်ဆူးဆိုတာကို မက
မိလို့ ကျွန်မတော့ ခုကရောက်ပါပြီ။

တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စား ညီ၊
ညီမတွေနဲ့ အမေလူမမာကို ရှာကျွေးနေ
တဲ့ ကျွန်မလို လူမျိုးကိုတောင် မညှာ
တာဘဲ လုပ်ရက်၊ လိမ်ရက်ပါပေ။
အောက်တန်းစား လူငယ်၊ လူညာကောင်
ကြီးရဲ့ အီး...ဟီး...ဟီး”

“အစ်ကို ဖုန်းဆက်လို့ရမလား
ဟင်”

“ဒီဖုန်းက အလုပ်ဖုန်းမို့လို့
အပြင်လူကို ပေးမဆက်ဘူးကွဲ့”

လှိုင်းတက်၏ အခြေစကား
ကြောင့် ဖုန်းဆက်ခွင့်တောင်းလာသော
အမျိုးသမီးမှာ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်
ဖြင့် ကယျာကသီ ပြန်ထွက်သွားလေ
သည်။

“အစ်ကို ကျွန်မ သိပ်အရေးကြီးနေလို့ပါ။ ဖုန်းလေးတစ်ချက်လောက်ဆက်ခွင့်ပေးပါနော်”

အလုပ်ထဲ၌ အာရုံနှစ်ဖြုတ်နေ
သော လှိုင်းတက်သည် ကတုန်းကယင်
လေသံလေးနှင့် ခွင့်တောင်းသံကြောင့်
စိတ်ဝင်စားစွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ပထမတစ်ကြိမ်တုန်းက အမှတ်တမဲ့
နေမိသဖြင့် သတိမထားမိလိုက်။

ယခုတစ်ကြိမ်ကျမှ ခွင့်တောင်း
လာသူကို စေ့စေ့ကြည့်ခြင်းသည်။ နေ
ကြာဟန်းလေးတစ်ပွင့်အလား။ ရှင်းသန့်
တင့်တယ်လှသော မျက်နှာပိုင်ရှင်လေး

မှာ နေမထိပန်းကလေးပမာ အပြုံးများ
ပျောက်ကွယ်လျက် ညှိုးနွမ်းတုန်ယင်နေ
ဟန်က လှုပ်ရှားနေသော အတွင်းစိတ်
သဘောကို ညွှန်းဆိုပြနေလေသည်။

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ။ ည
ခြောက်နာရီတောင် ကျော်နေပြီဆိုတော့
ဒီနားက ဖုန်းဆက်လို့ရတဲ့ဆိုင်တွေ ပိတ်
ကုန်ကြရောပေါ့။ အရေကြီးတယ်ဆိုရင်
ဒီမှာပဲ ဆက်လိုက်ပါ”

ဖုန်းဆက်ခွင့်ပြုလိုက်တော့မှ
ပြောပုန်းနေသော အပြုံးကလေးက လှုပ်
မီလောက်သလို လှုပ်ခနဲပေါ်လာသည်။ နေ

ကြာပန်းလေးတစ်ချက် လန်းသွားသလို
မြင်လိုက်ရ၍ လှိုင်းတက်ရင်ထဲ ပီတိ
လှိုင်းကယက်ကလေး လှုပ်ခတ်သွား
သည်။

လိုအပ်သည့်အချိန် လိုအပ်နေ
သည့်အကူအညီတစ်ခုကို ဖေဖွင့်နိုင်ခြင်း
သည် အမွန်မြတ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း လှိုင်း
တက် လက်တွေ့ခံစားခွင့်ရလိုက်သည်။

“မေမေ သမီးကို လာခေါ်တဲ့
လူရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် မေ့မော့သိမှာရှိလားဟင်း
ဘယ်လို မေမေ မသိဘူးဟုတ်လား။ မေ
မေ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို မမေးလိုက်ပါဘူး

လား။ ဒုက္ခပါပဲ မေမေရယ်။ အဲဒီလူနဲ့
လူချင်းကွဲသွားလို့လေ။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို
သိမှ သူ့ကို ပြန်ဆက်သွယ်ပြီး သူ ဘယ်
မှာရောက်နေလဲဆိုတာ သိနိုင်မှာပေါ့
မေမေရဲ့ အခုတော့ ဆက်စောင့်နေရင်
ရှိတော့တာပေါ့။ ဘယ်လောက်ကြာ
အောင် စောင့်ရမလဲမသိပါဘူး။ ဒါဆို မ
ပဲနော် မေမေ”

နေကြာပန်းကလေးက လှိုင်း
တက်ကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ ကမ္ဘာ
ကသီဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။ လှိုင်း
တက်ရင်ထဲ ဘာမှန်းမသိ ထူးဆန်း

ဆိုလို့ ခံစားမိသော်လည်း ကိုယ့်ကိုစွဲ
တတ်သဖြင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြင့်
အလုပ် ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။

“အစ်ကို... အလုပ်များနေတုန်း
ဆက်ယှက်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့နော်။ ဒီ
အမှာ နိုင်ငံခြားက ငွေလွှဲလက်ခံတာတို့
အလုပ်ပိုပေးတာတို့ လုပ်ပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီ
တစ်ခုခုများ ရှိသလားဟင်။ ရှိရင် ကျွန်မ
တို့ လမ်းညွှန်ပေးပါလားရှင်”

နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ နေကြာပန်း
ကလေးက ပြန်ရောက်လာပြီး မေးနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီနားဝန်းကုန်မှာတော့ မကြား
ဘူးဦးမရဲ့။ ညီမကိုကြည့်ရတာ တစ်
ခုများနေသလိုပဲ။ ဘာပြဿနာများရှိ
လို့လဲ။ ကျွန်တော် စပ်စုတာမဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီချင်လို့မေး
တာပါ”

လှိုင်းတက်၏ အမေးကြောင့်
အားကိုးစရာ နေမင်းကြီးနှင့် တွေ့သွား
သည့်အလား နေကြာပန်းလေး လန်းလာ
ပြီး သူ့အဖြစ်ကို ရှင်းပြရာသည်။

“ဒီလို အစ်ကိုရဲ့။ ကျွန်မအမျိုး
သားက ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ပြီးခါး နိုင်

ငံခြားမှာ ငွေသွားရှာမယ်ဆိုပြီး မလေး
ရှားကိုထွက်သွားတာ နှစ်လပဲရှိသေး
တယ်လေ။ အဲဒါ နေ့လယ်က ကျွန်မတို့
အိမ်ကို လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး
ကျွန်မကို သူနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်။
သူက မလေးရှားမှာ ကျွန်မယောက်ျား
နဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်ခဲ့တာတဲ့။ ကျွန်မ
ယောက်ျားက ကျွန်မအတွက် ပစ္စည်း
တွေပို့ပေးလိုက်တယ်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ
သွားရွေးရာမှာမို့လို့ ပစ္စည်းရွေးခံ တစ်
သိန်းနဲ့ မှတ်ပုံတင်ယူလာခဲ့ပါတဲ့။ ပစ္စည်း
ရွေးရမယ့် ကုမ္ပဏီကို သူလိုက်ပို့ပေး
မယ်ဆိုလို့ Taxi ငှားပြီး သူခေါ်ရာနောက်
ကို ကျွန်မ လိုက်လာခဲ့မိတာပါ။ ဒီရောက်
တော့ Taxi ပေါ်မှာပဲ ခဏစောင့်နေ ဒီ
နေရာဟုတ်မဟုတ် ဆင်းမေးလိုက်ဦးမယ်
ဆိုပြီး ဆင်းသွားတာ တော်တော်ကြာ
တယ်။ ပြန်ရောက်တော့ ပို့တဲ့ပစ္စည်း
တွေကများလို့ မများအောင် ရွေးနေရ
တာနဲ့ ကြာနေတာ။ ပိုက်ဆံတစ်သိန်းပေး
မှတ်ပုံတင်လည်း မိတ္တူသွားဆွဲရဦးမယ်။
မှန်ကန်ကြောင်း စာရွက်စာတမ်းတွေ
လည်း ဖြည့်ရဦးမယ်။ ကုမ္ပဏီက ဝန်
ထမ်းတွေက ပစ္စည်းတွေလာပို့ရင် စောင့်

ပြီးယူရအောင်လို့ ကားပေါ်မှာပဲ နေရစ်
ခဲ့ဦးလို့မှာပြီး ပြန်ထွက်သွားတာ ခုချိန်ထိ
ပြန်ပေါ်မလာဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်
မှာ လိုက်ရှာရမုန်းမသိတော့ပါဘူး။ ကူ
ညီနိုင်ရင် ကူညီပါဦးအစ်ကိုရယ်”

“ညီမရေ ရှာမနေနဲ့တော့ ဒီလူ
လိမ်သွားတာ သေချာတယ်။ ညီမဆီက
ငွေတစ်သိန်းအပြင် သူ့အတွက် တန်ဖိုး
မရှိတဲ့ မှတ်ပုံတင်ကိုပါ ယူသွားတာတော့
အံ့သြစရာပဲ။ ညီမက ငွေတစ်သိန်း
အလိမ်ခံရတာ အမှုမလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင်
တောင် မှတ်ပုံတင်ပျောက်တဲ့ကိစ္စက
မလွဲမသွေ ရဲစခန်းသွားပြီး ထောက်ခံ
ချက်ယူရမှာဆိုတော့။

ဒီလူလိမ်ကတော့ အာဂပါပဲ။
ကြောင်ကို လှုပ်နှံပြီးမှ ငါးကြောင်ကို လှ
ပြေးတဲ့ကြွက်လို ကြောင်မကြောက်တဲ့
ကြွက်ကိုမှ ညီမက ယုံပြီးအပ်မိတာကိုး
ကွ ဟား ဟား ဟား”

ရင်နာစရာကို အပျော်အပြက်နဲ့
အဆုံးသတ်လိုက်လို့ နေကြာပန်းလေး
ရောယောင်ပြီး လန်းလာသော်လည်း
ရင်ထဲမှာတော့ နေမထိပန်းလို နေမထိ
အောင်ဖြစ်နေရာမှာ မလွဲနိုင်ဘူးဆိုတာ

လှိုင်းတက် အလိုလိုသိနေပါတော့သည်။

ဖြစ်စဉ် (၄)

“အမ...မင်္ဂလာပါ”

“မင်္ဂလာပါ”

နံနက်ချိန်ခါ တေးသံသာလေး

အဖြစ် ဆောင်းအလင်္ကာ ပွဲရှိကလေး၏ ဆိုင်ရှင်နှင့် ဝန်ထမ်းများ အပြန်အလှန် နှုတ်ခွန်းဆက်သံ လွှင့်လွှင့်လေးက ထုံစံ အတိုင်း ကြည့်နားဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်နေ့တာ

အတွက် တန်ဖိုးရှိလှသော လူစွမ်းအား ကို ဖော်ထုတ်ပြသတော့မည်ဟု ကြွေး ကြော်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ...ဒီနေ့ သားတို့ သမီးတို့

ကို တစ်နေ့တာအတွက် လိုအပ်တာတွေ ကို မှာမယ်နော်။ ဂရုစိုက်နားထောင်ပြီး လိုက်နာပေးကြစေချင်ပါတယ်”

ဆိုင်ရှင် ဆောင်းအလင်္ကာက

ဝန်ထမ်းများ စိတ်ဝင်စားမှုရှိမရှိ သိနိုင်ရန်

တစ်ဦးချင်းစီ၏ မျက်နှာများကို လိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ အထာညက်ပြီး သား ဝန်ထမ်းများက အလင်္ကာထံ မှာ ထွက်ပေါ်လာမည့် စကားသံကို ငဲ့လင့်နေ ဟန် တွေ့ရမှ...

“မနေ့က ဈေးထဲက ဆိုင်တစ်

ဆိုင်ကို လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ပစ္စည်းတွေ စုံစိန်ဖာ ရှုပ်ယှက်ခပ်နေ အောင်မှာတယ်တဲ့။ ဆိုင်ရှင်နဲ့ ဝန်ထမ်း တွေ အလုပ်များနေတုန်း အလစ်မှပဲ ပေါ့ပါးပြီး ဈေးများတဲ့ ဆေးလိပ်ထည့် ထားတဲ့အိတ်ကို သယ်ပြေးသွားတယ်တဲ့ နောက်က ပြေးလိုက်ကြပေမယ့် မမိဘူး တဲ့။ ဒါကြောင့်ပို့ ဈေးကြီးပြီး သယ်ရတာ ပေါ့တဲ့ ဆေးလိပ်တောင့်တွေကို ငွေရင်း ပြီးမှ အပြင်ကို ထုတ်လာပေးကြပါ။ ခေါ် ပါးတဲ့ကုန်ပစ္စည်းတွေဆိုရင် ဆိုင်အပြင် ဝန်းကျင်မှာ လုံးဝ ထုတ်မထားကြပါနဲ့ နောက်ပြီး ဝယ်သူတစ်ယောက်က ချစ် မရှင်းရသေးတဲ့နဲ့ ကားမှာ ပိုက်ဆံလိုက် ယူပါဆိုပြီး ပစ္စည်းတွေကို ကားအထဲထဲ လိုက်ပို့ခိုင်းတယ်တဲ့။ ဝန်ထမ်းက ပစ္စည်း တွေသယ်ပြီး ကားပေါ်တင်နေတုန်း သူက ငွေထုတ်ပေးဟန်ဆောင်နေတာ

ဆောက်ထပ် အထုပ်တွေကျန်သေးလို့
 သွေးသယ်ခဲပါဦးလို့ ခိုင်းတယ်တဲ့။ ဝန်
 ဆင်က ဆိုင်ကိုပြန်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ထပ်
 သွေးသယ်နေတုန်း ဝယ်သူက ကားကို
 ဆောင်းပြေးရော။ အဲဒါနဲ့ ကားပေါ် ငွေမ
 ချင်ရသေးတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းထုပ်တွေ ပါ
 သွားရောတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဘောက်ချာ
 နှင့် ငွေရှင်းပြီးမှ ပစ္စည်းတွေကို ကား
 ဆီတင်ပေးကြပါ။ သားတို့ကလည်း စာ
 ဆေးလေးတွေ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲနဲ့ ကား
 ဆီ ပစ္စည်းတင်ပေးလိုက်တာတို့ ငွေမ
 ချင်ရသေးဘဲနဲ့ ဝယ်သူလက်ထဲ ပစ္စည်း
 ဆည်းပေးလိုက်တာတို့ မလုပ်ကြပါနဲ့ နား
 ထည်ကြလား။ ကဲ ဒီနေ့အတွက် အလုပ်
 တွေကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ လုပ်လိုက်
 ကြရအောင်”

ဆောင်းအလင်္ကာ၏ စကား
 အဆုံးတွင် ဝန်ထမ်းများအားလုံး တစ်နေ့
 ဘာ၏ လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်
 ဖြစ်ပျော့သွားကြလေတော့သည်။

“ဒီမှာ ညီမလေး။ ဒီစာရင်းစာ
 ခွက်ထဲကအတိုင်း ပစ္စည်းတွေထုတ်ပေး
 ပြီး ဘောက်ချာလေးလည်း ဖွင့်ပေးပါဦး”
 စာရေးမလေး ယဉ်ချောစုက

စာရင်းစာခွက်ပေးလာသူကို မော့ကြည့်
 လိုက်သည်။

အဝတ်အစားက ဖြစ်သလို တီ
 ရှပ်လက်ပြတ်လေးကိုသာ ဝတ်ထားသော်
 လည်း လက်က ရွှေဟင်းချိန်းနှင့် လည်
 ဟ်...က ရွှေဆွဲကြိုးကတော့ အထင်သား
 ဝင်းလက်၍နေသည်။

ဝယ်သူနဲ့ ယဉ်ချောစုက ယူပူ။
 ဂုဏ်ဖြင့် ကြိုဆိုကာ ထိုင်ခုံနေရာချပေး
 လိုက်သည်။

ရွှေကိုယ်တော်လေးက ထိုင်ခုံ
 ပေါ်၌ ခြေတစ်ဖက်တင်ထိုင်ရင်း ဟင်း
 ဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် ဖုန်းတွေလျှောက်ဆက်
 နေသည်။

“ဟဲ့လို... အမေ အမေမှာ
 လိုက်တဲ့စာရင်းက စုံရဲ့လားအမေရဲ့။ အခု
 သား ပစ္စည်းတွေဝယ်နေပြီ။ ထပ်ပြီး လို
 တာရှိသေးလား။ ကျွန်တော် တစ်ခါ
 တည်း ဝယ်လာပေးမယ်လေ။ ကားလား။
 ဝါပါတယ် အမေရဲ့။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ
 အမေ ကျွန်တော် အားလုံးပါအောင်
 ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်အမေ။ ဟာ...နည်း
 နည်းပါးပါး ငွေလိုတာလောက်တော့
 ကျွန်တော် ဘယ်မှာဝင်ခွင့်ခွဲ ကျွန်တော်

ဆို ပေးမယ့်လူချည်းပါ အမေရယ်။
 အမေ့သားက ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာ
 မလုပ်တော့ ကျွန်တော့်ဆို လူတိုင်းက
 ယုံပြီးသားပါအမေရယ်။ စိတ်ချ စိတ်ချ
 ပါအမေ အမေမှာတာတွေအားလုံး
 ကျွန်တော် မပါပါအောင် ဝယ်လာပေး
 မယ်နော် အမေ။ ဒါပဲနော် အမေ
 ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

ရွှေကိုယ်တော်လေးက ရှမ်းရှမ်း
 ဝေအောင် ဖုန်းတွေဆက်နေချိန်တွင်
 ဆောင်းအလင်္ကာ ဝန်ထမ်းများမှာ ကုန်
 ပစ္စည်းများအား စနစ်တကျဖြင့် ထုပ်ပိုး
 ပြင်ဆင်ပေးသူကပေး ဘောက်ချာဖွင့်သူ
 ကဖွင့်ဖြင့် အလုပ်များနေကြသည်။

“အစ်ကို...ဒီမှာ အားလုံး နှစ်
 သိန်းသုံးသောင်းနှစ်ထောင် ကျပါတယ်
 ရှင့်။ ဟောဒီမှာ ဘောက်ချာပါရှင့်”

ယဉ်ချောစုက ဝယ်သူ ရွှေ
 ကိုယ်တော်ထံသို့ ဘောက်ချာကိုတင်ပြ
 ရင်း ယဉ်ကျေးစွာ ကျသင့်ငွေကို တောင်း
 ခံလိုက်သည်။

ရွှေကိုယ်တော်က ပိုက်ဆံ
 အိတ်ကိုဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ လက်နှိုက်
 လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံ တစ်ထပ်ကြီးပါလာ

သည်။ သို့သော် ပိုက်ဆံကို အိတ်အပြင်
သို့ ဆွဲမထုတ်သေးဘဲ သူ့လက်ထဲမှာပင်
ကိုင်ထားရင်း ယဉ်ချောစု၏မျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ညီမ...အစ်ကိုပါလာတဲ့ငွေနဲ့
မလောက်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ခက်တာက
အစ်ကိုက ပစ္စည်းတွေအားလုံးကိုလည်း
ပါအောင် ဝယ်သွားချင်တယ်။ တခြား
မှာလည်း ပစ္စည်းတွေ ဝယ်စရာကျန်နေ
သေးတယ်။ အစ်ကိုမှာ အချိန်ကလည်း
သိပ်မရဘူး။ အစ်ကိုက “...” ဆိုင်းပိုင်
ရှင်ပါ။ ညီမတို့ဆီ အမြဲလာအားပေးမှာမို့

အမြဲတမ်း ဖောက်သည်ဖြစ်သွားအောင်
ဖြစ်နိုင်ရင် အကြွေးနည်းနည်း ချန်ပေးပါ
လား။ ဒီမှာ အစ်ကို Visiting Card ပါ။
အစ်ကိုက ဆိုင်ကို အမေနဲ့ထားခဲ့ရတာ
စိတ်မချလို့ ခဏခဏ အပြင်ထွက်ပြီး
စော့မဝယ်ချင်ဘူးလေ။ ဒီလောက် အများ
ကြီးဝယ်တာပဲ နည်းနည်းပါးပါး အကြွေး
ချန်လို့ရရင် ကူညီစမ်းပါညီမရယ်”

ယဉ်ချောစုက အနား၌ အချိန်
ပြည့် ကြီးကြပ်နေသော ဆောင်းအလင်္ကာ
ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အတွဲညီညီ
ဖြင့် လက်တွဲလုပ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်

သော ယဉ်ချောစုက ဆောင်းအလင်္ကာ
၏ မျက်နှာအမှအရာကို ကြည့်လိုက်
သည်နှင့် အတွင်းစိတ်ခံစားချက်သံစဉ်ကို
နားလည်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ အစ်
ကို ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာ လာအားပေးတဲ့
အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မတို့ဆိုင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြွေး
မရောင်းလို့ပါ။ အစ်ကိုပါလာတဲ့ငွေနဲ့
ပစ္စည်းအစုံရအောင် ကျွန်မ တစ်မျိုးကို
အရေအတွက် နည်းနည်းစီ လျှော့ပေး
လိုက်မယ်လေ။ ဒါဆို နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စလုံး
အဆင်ပြေသွားရောပေါ့”

“ဟား...ကိစ္စမရှိဘူး။ ပစ္စည်း
တွေ မလျှော့ပါနဲ့။ ကျွန်တော် ဒီနားထဲ
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဆီသွားပြီး လိုတဲ့
ကို ပြန်ယူလာခဲ့ပါ့မယ်။ လောလောဆယ်
မြန်သွားအောင် ပစ္စည်းတွေသာ ကား
ပေါ် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် တင်ထား
ပေးပါလား။”

ရွှေကိုယ်တော်၏ စကားအား
၌ သွက်လက်ချက်ချာလှသော ဝန်ထမ်း
လေးတစ်ဦးက အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲ
ဆွဲရင်း ကားပေါ်သို့တင်ရန် ဟန်ပြင်သင့်

သည်။

ယဉ်ချောစုက မျက်လုံးပြုံးပြ ကာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ နံနက်ခင်း အမှာစကားလေးကို သတိရသွားဟန်ရှိ သောနောက် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ကား ပေါ်တင်တော့မည့် အထုပ်ကို ပြန်ဆွဲယူ လျက် မူလနေရာ၌ ပြန်သွားထားလိုက် သည်။

“ပစ္စည်းတွေက ဘောက်ချာနဲ့ စစ်ပြီး အဆင်သင့် ထုပ်ပိုးပေးထားတာမို့ ကားပေါ်တင်ရတာ မကြာပါဘူး သားရယ် စိတ်မပူပါနဲ့။ သား ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ အမြန်ဆုံးဖြစ်အောင် မမတို့က စီစဉ်ပေး မှာပါ။ သား သွားစရာရှိတာကိုသာ မြန် မြန်သွားပြီး မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ပါကွယ်”

ဆောင်းအလင်္ကာက လေချို သွေးကာ ဝင်ပြောရင်း အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။

“အမက ကျွန်တော့်ကို မယုံ လို့လား။ မယုံရင် ကျွန်တော့် ရွှေတွေ ထားဆိုထားခဲ့မယ်ဗျာ။ ဒီလောက်ငွေလေး လောက်နဲ့ စာရင်းကိုမရှိဘူး သိရဲလား ဟင်း”

ရွှေကိုယ်တော်၏ ဒေါသအခိုး

အငွေကို ဆောင်းအလင်္ကာက မသိကုန် ဟုပြောရင်း...

“သားကို မယုံလို့ မဟုတ်ရပါ ကွယ်။ မမတို့က ရွှေတွေဘာတွေလည်း လက်မခံပါဘူး။ အလုပ်ရဲစွဲကမ်းအရ ဘောက်ချာငွေချေပြီးမှ ကားပေါ်ကို ပစ္စည်းတွေ စနစ်တကျနဲ့ စစ်ပြီးတင်ပေး တော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အမှားမရှိဘူးမဟုတ် လား။ အဲဒါကြောင့် နားလည်ပေးပါသား ရယ် နော်။ ပြောနေတာကြာပါတယ်။ လိုတဲ့ငွေကို သား မိတ်ဆွေဆီ သွားယူ စရာရှိရင် မြန်မြန်သွားလိုက်တာ ပိုပြီး အလုပ်တွင်ကျယ်ပါတယ်။ သွားလိုက် နော် သား မမတို့ စောင့်နေပါမယ်ကွယ်”

ဆောင်းအလင်္ကာက လေသံ ကို အတတ်နိုင်ဆုံး နှည့်အောင် ထိန်း ပြောရင်း ရွှေကိုယ်တော်ကို ဆိုင်မှ အမြန်ခွာသွားအောင် လေကြိမ်လုံးနှင့် ရိုက်လွှတ်လိုက်သည်။ ဒါတောင် ရွှေ ကိုယ်တော်က ချက်ချင်းမသွားသေးဘဲ ကားဒါရိုက်ဘာနှင့် အပြန်အလှန်ပြော ဆိုပြီးမှ သွက်လက်သောခြေလှမ်းကျဲ ကြီးများဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာသော

အခါ...

“အမကြီး...ဒီပစ္စည်းတွေဝယ် သွားတဲ့လူရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးများ သိသ လား။ သိရင် တစ်ချက်လောက် ဖုန်း ဆက်ပြီး ခေါ်ကြည့်ပေးပါလား။ ကျွန်တော် စောင့်ရတာ ကြာလှပြီဗျ”

“ဒီပစ္စည်းတွေ လာဝယ်တဲ့လူရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်မတို့ မသိဘူးရှင်။ ဒီ ပစ္စည်းတွေကို ငွေချေခါနီးကျမှ ငွေ မလောက်လို့ ဒီနားက သူ့မိတ်ဆွေဆီမှာ သွားချေးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ ကျွန်မတို့လည်း သူပြန်လာမှာကို စောင့် နေကြတာလေ”

“ဒါဆို ဒီပစ္စည်းတွေက အဲဒီလူ ဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေမဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီပစ္စည်းတွေက အဲဒီလူဝယ် ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုတာတော့ မှန်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပစ္စည်းရဲ့ ကျသင့်ငွေကို ကျွန်မတို့ဆီမှာ မပေးချေရသေးတဲ့ အတွက် အခုချိန်ထိတော့ ဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံးဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေအနေ နဲ့ပဲ ရှိနေသေးတာပေါ့။ သားရဲကားက ကျွန်မတို့ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတာဆိုတော့ သားရဲကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ အဲဒီလူ

တော့ ဒီကားဆီကို မဖြစ်မနေ ပြန်လာ
မှာပဲလို့ ကျွန်မတို့က တွေးထားတာလေ။
ကေန္တ သားရဲကားကို အဲဒီလူက ငှားစီး
ပြီး ကားခမရှင်းဘဲ ပြေးသွားပြန်ပြီထင်
တယ် ဟုတ်လား။”

“တောက်... ကားခလောက်
တော့ ဘာပြောစရာရှိမလဲ ခုဟာက
တပင်တပန်းနဲ့ မစားရက်၊ မသောက်ရက်
စုထားတဲ့ငွေတွေရော၊ အံ့နာခပါ ပါသွား
တယ်ဗျ ဟင်း။”

“ရှင်... ဘယ်လို စုထားတဲ့ငွေ
ရော၊ အံ့နာခပါ ပါသွားတယ်ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ အမတို့ဆိုင်
ရှေ့မှာပုံထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လက်ညှိုး
ထိုးပြပြီး အဲဒါ သူဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်း
တွေဆိုပြီး ဘောက်ချာကိုလည်းပြတယ်
လေ။”

အဲဒါ ဟိုဘက်နားမှာ အမေမှာ
လိုက်တဲ့ ဆေးလေးသွားဝယ်ချင်လို့ ငွေ
ကုန်သွားတဲ့အတွက် ငွေငါးသောင်း
လောက် ခဏလှည့်ပါတဲ့။ အမေအတွက်
ဆေးက အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပါတဲ့။
ဆရာဝန်ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း အချိန်မှန်
မသောက်ရင် ရောဂါပိုဆိုးလာမှာ စိုးရိမ်

လို့ပါတဲ့။ သူ့ဆိုင်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ
သူ လှည့်ထားတဲ့ငွေကို အရင်ပေးပြီးမှ
ကားပေါ်က ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ချပါမယ်။
မမေ့စေရပါဘူးတဲ့။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ
အမေရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက်ဆိုတော့
ကုသိုလ်ရပါတယ်လေဆိုပြီး ခြစ်ချုပ်စု
ဆောင်ထားတာလေးနဲ့တင် မလောက်
လို့ ထပ်ဆောင်ပြီး ထုပ်ပေးလိုက်မိတယ်။
ခုတော့ ဆုံးပြီထင်ပါတယ်ဗျာ။”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာက
တော့ ဒီလူက ပစ္စည်းတွေဝယ်ဘန်
ဆောင်၊ ငွေကို အကြွေးချွန်ပြီး လိမ်လို့
ရရင်ရ မရရင် ကားတင်ပြေးဖို့အထိ ကြို
တင်ကြံစည်လာတဲ့ပုံပဲ။

ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မဝန်ထမ်းတွေက
လည်း ဖောက်သည်သစ်၊ မိတ်သစ်မို့လို့
အရမ်း ဂရုစိုက်နေခဲ့မိလို့ တော်သေးတာ
ပေါ့။ ဒါတောင် သူက ဝင်ဝင်လာချင်း
ကျွန်မတို့ဆီမှာ လာဝယ်နေကျဖောက်
သည်လိုလို၊ ကျွန်မတို့နဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတဲ့
ပုံစံမျိုးနဲ့ လက်ပွန်းတတီး စကားပြော
တာရှင်း။

ကျွန်မတို့က အားမနာဘဲ

အကြွေးမပေးမိလို့ တော်သေးတာပေါ့ရှင်
ကျွန်မတို့က ကံကောင်းသွားတော့ ငွေ
ကိုယ်တော်လေးရဲ့ မြှားဦးက ကားဆီမှာ
လေးဆီ လှည့်သွားတာကိုး။

ဒါပေမဲ့လည်း သားက ကုသိုလ်
လိုချင်တဲ့စိတ်ကလေးနဲ့ ပေးလိုက်တာဆို
တော့ လှူလိုက်တာလို့ပဲ သဘောထား
လိုက်တော့ပေါ့ သားရယ်။”

ကားဒိုင်ဘာလေးခမျာ ရင်ထဲ
မှာ ကုသိုလ်စိတ်ကို ပွားနိုင်၊ မပွားနိုင်
ဖွင့်ဟပြောမသွားရှာပေမဲ့ ရွှေကိုယ်တော်
လေး ပြန်ရောက်လာနိန်းနဲ့ ဆိုင်ရှေ့ထဲ
လာပြီး ပွားသွားခဲ့တာတော့ တစ်နေ့က
လို့ တစ်မိုးချုပ်သွားတဲ့အထိပါပဲ။

ဖြစ်စဉ် (၅)

“အစ်ကို... ကျွန်မ ရှေးခေတ်
ပတ်လိုက်ချင်လို့ ဒီအထုပ်ကလေး အ
ထားခဲ့မယ်နော်။ မကြာစေရပါဘူး ဆေး
လေးပါနော်။”

“ဪ... ရပါတယ်။ ကို
ဖောက်သည်တွေပဲ အထုပ်တစ်ထုပ်
လောက်ပဲဟာ ထားသွားလိုက်ပါ။”

“ဟား... အစ်ကိုကြီး လူ

လိမ္မော်ပန်းလေး။ အခုတလော ပစ္စည်း
ပျောက်အရှေ့တွေ သည်လောက်များ
နည်းစွာကို”

သုသုသော်က အလုပ်များနေ
သွားကြားထဲမှ အစ်ကိုဖြစ်သူကို လှမ်း
နှုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဪ . . . ညီမလေးရယ်။
အခုထဲမှာ ဇာတ်လမ်းနဲ့ သံစဉ်အောင်
ကြားနေရပေမယ့် ကိုကြီးတော့ လက်
တွေ့တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူးကွာ။ အလ
ကား ကောလာဟလတွေပါ။ ကိုကြီး
တော့ ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ အထုပ်တစ်
ထုပ်လုံးကိုမှ လုပ်အောင်မထိန်းနိုင်ဘူးဆို
ရင် လျော်ပေးလိုက်မယ်ကွာ။ စိန်လိုက်
မယ်”

“အပြောမကြီးနင်းဦးနော် မကြာ
သေးဘူးဆိုတော့။ လက်တွေ့ကြုံမှ ယုံ
မယ်ဆိုတာ နေရတာက မကောင်းဘူး
ဆိုကြီးရဲ့”

သုသုသော်က စိတ်ပျက်လက်
ပျက်လေသံနှင့် ငေါတော့တော့ပြော
ဆိုပြီး လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်
ဆောင်နေလိုက်သည်။

“အစ်ကို . . . ကျွန်မသွားတာ

သိပ်မကြာပါဘူးနော်။ အထုပ်အပ်ခဲ့ရ
တာ အားနာလို ဖြစ်ပုံပုံ ပြန်လာခဲ့လိုက်
တယ်။ ကျွန်မအထုပ် ပြန်ယူသွားတော့
မယ်နော်။ ကျွန်မအထုပ်ကို ပြန်ထုပ်ပေး
ပါဦးရှင်း။ ကျေးဇူးလည်းတင် အားလည်း
နာပါရဲ့ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟား . . . ဒီမှာပဲ ဒီကညီမ
ထားသွားတဲ့အတိုင်း အထုပ်ကို ထား
ထားတာလေ။ ဘယ်သူမှ အထဲကို
သိမ်းမသွားပါဘူး။ အစ်ကိုလည်း အစ်ကို
ဘေးမှာတင်မို့ မပျောက်လောက်ပါဘူး
ဆိုပြီး ဂရုမစိုက်လိုက်မိဘူး။ ဒီဇော်က
ကြီးတို့အထုပ်ကြီးက ဘယ်ရောက်သွား
ရတာတုန်းဟ”

သုသုသော်၏ ကိုကြီး ဇွဲကိုကို
၏ အံ့သြတကြီးပြောလိုက်သော လေ
သံက တစ်ဆိုင်လုံးကို ထိတ်လန့်သွား
စေတော့သည်။

“ဒီအထုပ်ကြီးက မြေလွှဲမိုးယုံ
သွားတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။
ဒါဆို ဒီအထုပ်ကို ကိုယ်ပျောက်ပညာ
အတတ်နဲ့ ပျောက်သွားအောင် ပျောက်
ပစ်တတ်တဲ့ ပဉ္စလက်ပညာရှင်တစ်
ယောက်တော့ ဒီနားလာသွားတာ သေ

ချာတယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း အထုပ်တစ်
ထုပ်လုံး ပျောက်သွားအောင် ဖန်တီးနိုင်
စွမ်းရှိတဲ့ ဒီပညာရှင်ရဲ့ စွမ်းပကားကို ဂုဏ်
ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒီအထုပ်ကို ကျွန်တော် ပျော်
ပျော်ကြီး လျော်ပေးလိုက်မယ်ဗျာ။ ဘာမှ
မနုဗြောနေနဲ့တော့နော် ညီမ”

ဟန်ပါပါဖြင့် ကိုယ့်အပြစ်ကို
ကိုယ်ဝန်မခံဘဲ ချက်ကျလက်ကျ ပြော
ဆို၍ အလျော်အစားလုပ်သွားသော
အစ်ကိုကြီးကို စိတ်ဆိုးမည်လား။ အား
ပေးရမည်လား သုသုသော်မမျှာ ဝေခွဲ
မရတော့ဘဲ။ ပစ္စည်းပျောက်ပိုင်ရှင်
အဖို့သမီးကိုသာ ပြဿနာမလုပ်စေရန်
မျက်နှာချိုသွေးကာ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေ
ရတော့သည်။

Customer is always right
မဟုတ်ပါလား။ ကောင်းကျိုးရလာဒ်တစ်
ခုကတော့ . . .

နောက်နောင်ကို ကိုဇွဲကိုကို
တစ်ယောက် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စွာ
ကုန်ပစ္စည်းများ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်
သွားခြင်း မခံရလေအောင် ဂရုစိုက်သွား
တော့မည်မှာ မလွဲကေန် အသေအချာ
ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဘုန်းကံသင့်

လင်ကံတော့...

စောနိုင်ထူး

(၁)

သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ အတင်း

နှိပ်နှိပ် ပေးစားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။

သူတို့နှစ်ဦးသဘောတူ အလိုတူအလိုပါ

နဲ့သားချင်း ထပ်တူကျပြီး ဘဝတစ်ခု

လို့ရပြီအထင်နဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို

ပြုခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ အသွင်တူမှ

အိမ်သူဖြစ်ကြေးပါ။ အမြင်မတူရင် တူ

အောင် အချိန်ယူကြရမယ် မဟုတ်လား။

အိပ်နဲ့ စလောင်းရုံပဲပြောပြော။ အချိန်

တန်ရင်တော့ ထမင်းအိုးတစ်လုံးကျက်ဖို့

လဲရင်းပဲမဟုတ်လား။ အခုတော့ဗျာ

သုကြတာမှ တစ်လမပြည့်သေးဘူး။

အကဲသံ၊ အာသံ တစာစာကြားနေရပြီ။

အီတက်မိတာ ကူပါ။ ဒီတက်မိတာ ကယ်ပါ

နဲ့ အသံကထွက်လာပြီ။ မိုးမမြင်လေမ

မြင် အသံတိတ်တတ်ကား ဂိုက်နေစဉ်က

အပြုံးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ။

“အချစ်ပါးလျှာလာသော နေရာတွင်

အပြုမိထူလာသည်”ဆိုတဲ့ စကားကို သူ

အံ့က သာကော ပြနေကြတာလေ။

သူတို့ရဲ့ တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်

လေးရဲ့ မိုးလေဝသ တစ်နေ့ရွှေ့ တစ်

နေ့စွဲ စိတ်ပျက်စရာပဲ။ ပြဿနာက

အမြဲလိုလို ရွာရန်ရာနှစ်ပြည် အပြစ်ရာ

ပင်လယ်အော်မှာ ရန်လိုမှု မှတ်သန်လေ

က အမြဲလိုလို အားကောင်းနေတယ်။

သူတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းဟာ မိုးသက်လေပြင်း

ဖြစ်နေပြီလား။ ခက်တာက သူတို့မုန်တိုင်း

က ကျွန်တော်တို့ဆီ အဖျားခတ်လာ

တတ်တာကဆိုတယ်။ သူတို့ အရေးက

ကျွန်တော်တို့အတွက် အရာတစ်ခု ဖြစ်

လို့နေပြီ။ အစရှိနှောင်နှောင်ဆိုသလို တစ်

ဆိတ်ရှိရင် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ပြေး

လာကြပြီ။ သူပြောတော့လည်း သူ့အမှန်

ကိုယ်ပြောတော့လည်း ကိုယ့်အမှန်

အတ္တမာန်ကို မချကြဘူး။ ကြာတော့

ကျွန်တော်တို့မှာ နားမခံသာတော့ဘူး။

နောက်တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး။

လင်ရယ် မယားရယ် ပြီးတော့လည်း ပြီး

သွားကြပေါင်း များလှပြီ။

ပတ်သက် ရာ ပတ်သက်

ကြောင်ဖြစ်တော့လည်း ပြောရခက်။ ငြင်း

ရခက်နဲ့ပေါ့။ တကယ့်ကိုမှ အောင်သက်

သက်ရယ်။ သဘောမနော ကောင်းလှပါ

တယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော် ဇနီးသည်က

တောင် နှုတ်ကနေ ညည်းရတော့တဲ့

အထိ။ “ခြေနှစ်ချောင်း မဝင်ကောင်းဘူး”

ဆိုတဲ့ ရိုးအီနေတဲ့ ဗေဒင်ဆရာ ဟော

ကိန်းကြီးကိုလည်း ပြောမထွက်ဘူး။ ဒီ

ထတီဝတ်ထားတဲ့ ခြေနှစ်ချောင်းက တစ်

လကို နှစ်ခေါက်လောက် အိမ်ကိုဝင်

တတ်တယ်။ တစ်ခါဝင်ပြီဆိုရင် အနည်း

ဆုံး လေး။ ငါးရက်ပဲ။ ထစ်ခနဲရှိရင် အား

ကိုးကရှိနေတော့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာ

တော့တာပဲ။ တော်တော် စားနိုင်တာပဲ

ခင်ဗျ။ ငိုတဲ့သူဟာ ပိုပြီးဗိုက်ဆာတတ်

တယ်ဆိုတဲ့စကားက မှန်ပါလိမ့်မယ်။

မျက်ရည် မခြောက်မချင်း ထမင်းအတင်း

နင်းကန်စားတော့တာပဲ။

နှစ်ရက်လောက်လုပ်မှ တစ်

ရက်စာလောက်စားရတဲ့ ကျွန်တော့်ဘတ်

ဂျက်ကိုထိခိုက်လာပြီ။ သူမက မကောင်း

တဲ့ကံကိုသာထမ်းလာတာ။ စားလို့ရတဲ့

ဆန်ကို တစ်ခါမှ ထမ်းလာတာမဟုတ်

ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ လုံထမ်းလာတာ

လည်း မြင်ရတယ်။ ကံထမ်းလာတာ

လည်း တွေ့ရတယ်။ တိုးလာတဲ့ ပါးစပ်

တစ်ပေါက်အတွက် ပိုမရှာနိုင်တဲ့

ကျွန်တော့်ခမျာ လျှော့သုံးရရာတော့

တယ်။ ဟိုဟာလျှော့၊ ဒီဟာလျှော့လာ

လိုက်တာ ကြာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှေ့

ပစ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ အခုလည်းကြည့်
လဆန်း ၁ ရက်ပဲရှိသေးတယ်။

“နောက်တစ်ခါ လာပြန်ချင်ရဲ့
ဟေး...”

ဆိုတဲ့ နုနုဆံသီချင်းထဲက စာ
သားကိုသာ အာလုတ်သံကြီးနဲ့ အော်
လိုက်ချင်တော့တယ်။

(၂)

သူမက ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်
မှန်းမသိတဲ့ စကားကိုပြောတယ်။ ဒီတစ်
ခါတော့ တကယ်ပြတ်တာပါတဲ့။ ဘယ်
လိုမှ ဆက်မပေါင်းနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ မဖြစ်
မနေ ကွဲမယ်။ ကွာမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်
တို့လင်မယား တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြတယ်။
အရင်ကလို စိတ်ထဲကနေ ကြိတ်ပြီး
မရယ်ဝံ့တော့ဘူး။ ဒီတိမ်လေး တကယ်
ပြောနေတာလား။ သူ ပြောတဲ့အတိုင်း
ကွဲကြ၊ ကွာကြ၊ ပြတ်စဲကြပါပြီတဲ့။ ဒီ
ဗြဟ္မာဦးခေါင်းက အိမ်မှာ ဘယ်အချိန်၊
ဘယ်ကာလထိ သောင်တင်နေဦးမှာလဲ။
စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်လာကြရ

တယ်။ ကိုယ့်ဘဝအနာဂတ် ထိပါးလာ
မယ့်အရေး ဘယ်လိုပြေးတွေကြမလဲ။
အရင်ကလို အခန့်မသင့်လို့ အိမ်ပေါ်က
ဆင်းလာ၊ ဒီမှာခဏနေ စိတ်ပြေကြည့်ဆို
မှ ပြန်ပေါင်းထုပ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကို
ပဲ ပြန်တမ်းတော့တယ်။ သူ့မယား ပြေး
စရာမြေဆိုလို့ သူ့အဒေါ် (ကျွန်တော့်ဇနီး
သည်) အိမ်ပဲရှိတာ မဟုတ်လား။ ဖွဟဲ့
လွဲပါစေ ကောင်မလေး မြန်မြန်စိတ်ပြေ
ပါစေ။ သူ့ရဲ့လင်သား အခစားရောက်ပြီး
မြန်မြန်ပြန်ခေါ်သွားပါစေ။

တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲဗျ။ ကံ
ကြမ္မာဗြဟ္မာစီးလာပြီဆိုရင် ပြဿနာဟာ
အိမ်ရှေ့ဘုရားခန်းထိ ဖိနှပ်စီးပြီးဝင်လာ
တတ်တယ်။ ဂြိုဟ်ပေါ် ဂြိုဟ်စီးလို့က
တော့ အဲဒီ ပြဿနာဖိနှပ်ဟာ ချဉ်စော်
နံ့လို့ ချိုးစော်နံ့ပါရောလား။ တကယ်ပြတ်
တာပဲအပြောနဲ့ ဒုက္ခသည်မလေး
သောကဝေ တငေးငေးနဲ့ အိမ်ကိုရောက်
လာတာ ဘာလိုလို့နဲ့ ငါးရက်မြောက်သွား
ပြီ။

“ဟဲ့...ကောင်မလေး။ ဘာလဲ
ဘယ်လဲ”
သူကတော့ ဘယ်မှမလဲပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့သာ ကြာရင်လဲတော့မယ်။
အဲဒီလိုနဲ့နေလာရင်းက ခြောက်ရက်ပြည့်
တဲ့နေ့ မနက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့
ခေါင်းရင်းအိမ်တက်က ဆူဆူညူညူအသံ
ဗလံတွေ ကြားရပါလေရော။ ဒါဟာ
လင်မယား စကားများနေကြတာလေ။
ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ရိုးအိမ်နဲ့
ဒုက္ခသည်မလေးကတော့ တအံ့တဩ
ပေါ့။ ရန်ဖြစ်ကြတာကလည်း တစ်ဖက်
သက်ဖြစ်နေတယ်။ ယောက်ျားရဲပြော
ဆိုသံ တစ်ခွန်းမှမကြားရတဲ့ မိန်းမဖြစ်
ရဲ့ အယုတ္တ အနတ္တ ဆဲရေးတိုင်းထွာ
သံကိုသာ နားနဲ့မဆန့်အောင် ကြား
ရတယ်။

အဲဒီမိန်းမက ရုပ်ကလေးသေး
ကမားနဲ့ အပြောအဆို အရမ်းပက်စက်
တယ်။ ယောက်ျားအပေါ် ရန်တွေလို
တာများ ဆဲရေးတိုင်းထွာနည်း။
သောင်းဆိုပြီး စာအုပ်ထုတ်ဖို့တော့
ကောင်းတယ်။ သူမို့လို့ ကြံကြံနဲ့
ဆဲမှ ဆဲတတ်ပါလေတယ်။

“ကာလနာ၊ မြွေပွေးကို
မယားတရား အလုပ်လုပ်ရင်း တိုက်ခတ်
ပြတ်ကျပြီး သေပါစေတော်”

မိန်းမရဲ့ ဆဲရေးတိုင်းထွာ ရန်
တွေ့နေတာကို အရေထူနေပုံရတဲ့
ဆာကွန်းဟာ ဘာတစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်း
ပြန်မပြောဘဲ အလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်
နေချိန်မှာ မိန်းမဖြစ်တဲ့သူက အော်ဟစ်
ပြီး ပြောနေလိုက်သေးတယ်။ ဒီအသံကို
ကြားတော့ ကျွန်တော့်အိမ်က ဒုက္ခသည်
လေး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ဖြစ်သွား
တယ်။

“အပြော ပက်စက်လိုက်တာ
နော်။ အဲလောက်ထိတော့ မကျိန်ဆဲ
ကောင်းပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်
ယောက်ျားက အလုပ်သွားလုပ်တာပဲ
ဥစ္စာကို”

သူမရဲ့ ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်ကို
ကျွန်တော်တို့ဝန်းမောင်နံက သဘောတူ
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြပါတယ်။ လင်ကွဲ
လေးဟာ တစ်နေ့လုံး တငူငူ တတွေ
တွေနဲ့၊ ကေန္တ လင်တော်မောင်ကို လွှမ်း
တော်မူခန်း စပြီထင်ပါရဲ့။ လင်နဲ့မယား
ထွာနဲ့သွားတဲ့ အဆင်မပြေ တခဏပေါ့။
စကားကို ကုန်အောင်ပြောလို့မရဘူး။
တစ်ရက်က နှစ်ရက်၊ နှစ်ရက်က သုံး
ရက် အဲဒီလိုနဲ့ ရက်ကလေးများလာတဲ့

အခါ သူမရဲ့အသိစိတ်က လင်တော်
မောင်လာခေါ်နီး လာခေါ်နီးနဲ့ လက်ချိုး
ရေတွက်နေမှာပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်
တို့ ကျွန်မတို့သည်လည်း ငယ်ရာက
ကြီးလာကြတာဆိုတော့ ဒီကောင်မလေး
အနေအထားကြည့်ပြီး ရိပ်မိတာပေါ့။ ဒီ
ကောင်မလေး ပြန်ပြန်အပြင်မုန်ပြီ ပြန်
ပါစေလို့ ကြိတ်ပြီးအတောင်းနေမိတယ်။

မနက်က ဇာတ်လမ်းက ညနေ
ရောက်တော့ ပြန်ဆက်ပါလေရော။
ကောင်းသော ဇာတ်လမ်းတွေတော့
မဟုတ်ဘူး။ မနက်က ဆဲနည်းပေါင်းစုံနဲ့
အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ရန်တွေ့ခဲ့တဲ့မိန်းမ
ဟာ ညနေရောက်တော့ ရှိုက်ကြီးတင်
ငင်နဲ့ အော်ဟစ်ပိုပါလေရော။ အကြောင်း
စုံကို စုံစမ်းကြည့်တော့...

“သူ့ယောက်ျား တိုက်ပေါ်တက်
ဆေသုတ်ရင်း ပြတ်ကျတာ ပွဲချင်းပြီးတဲ့”

အလုပ်က လာရောက်
အကြောင်းကြားလို့ သိသိခြင်း ကြောင့်
ခြင်းများစွာနဲ့ မပစ္စာမြေလူး ငိုကြွေးနေ
တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အပါ
အဝင် ကြားရသူအပေါင်းက စုတ်တသပ်
သပ်နဲ့ပေါ့။

“ကျွန်မ ကျိန်ဆဲလိုက်လို့ အခု
လိုဖြစ်ရတာ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ဖြေ
ရမလဲတော့။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို အား
ကိုးရမလဲ။ အီး...ဟီး...ဟီး”

အဆဲဝိဇ္ဇာ မဟာရာဇ် ငိုပြီးပြော
သံကြားရတော့ အပြောပက်စက်တဲ့ သူ
အပေါ် သဘောမတွေ့ကြတဲ့ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကတောင် သနားလာကြရတဲ့အထိ
ပါပဲ။ ဒုက္ခသည်မလေးက လောလော
လတ်လတ် လင်သေမုဆိုးမ ဖြစ်သွား
ရှာတဲ့ ဒုက္ခသည် ပူပူနွေးနွေးရဲ့အသံကို
နားထောင်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာနဲ့
ကျွန်တော်တို့ကို ပြောတယ်။

“ပြောမယ့်သာ ပြောရတယ်။
အခုလိုကျတော့လည်း သနားစရာပဲနော်။
ဝစီဗေဒ ထိတိုင်းရှတဲ့ စကားကသိပ်မုန်
တာပဲ။ သွားခါနီး၊ လာခါနီး မကျိန်ဆဲ
ကောင်းဘူးဆိုတဲ့ စကား သမီးကြားဖူး
တယ်”

သူမရဲ့ မှတ်ချက်စကားကြား
တော့ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးလုပ်ပြီး
ပြောလိုက်တယ်။

“မှန်တာပေါ့ဟာ။ ကိုယ့်လင်
သားတွေခမျာမှာ နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာ

မရောင် ဘယ်လို အခက်အခဲရှိလို့ ရှိမှန်း မသိ အလုပ်လုပ်နေကြရတယ်။ အလုပ် သွားကြရတယ်။ အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဇနီးသည်တွေက နားမလည်ဘဲ စိတ်ညစ် အောင် မလုပ်သင့်ဘူး။ အဆိုဆန်ကတော့ ပါးစပ်က စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ကျိန်ဆဲတာ ပဲ။ ကျိန်တယ်ဆိုတာ ဘာမှ မဖြစ်ရင် သာမမဖြစ်တာ၊ ဖြစ်ရင်တော့ တစ် သက်စာ မှတ်ကရောပဲ။ အခုပဲကြည့်လေ တိုက်ပေါ်ကပြတ်ကျပြီး သေပါစေတော် လို့ မနက်က ကျိန်စာတိုက် ရန်တွေ့ လိုက်တယ်။ ညနေကျတော့ ပွဲချင်းပြီးပါ လေရောလား။ အင်း...

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ သူမ ဟာ အဝေးတစ်နေရာကို ရီဝေစွာနဲ့ အကြာကြီး ငေးကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ ဆို့နင့်ကြေကွဲသံနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပြော တယ်။

“သမီးလည်း သူ့ကို တစ်ခါတ လေ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ကျိန်မိတယ်။ ဟို မိန်းမလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ အလုပ် နောက်ကျပြီးမှ ပြန်လာရင် ဘယ်မယား ငယ်အိမ် ဝင်နေလို့လဲ။ ဘာညာနဲ့ ပြော မိတာမျိုးပါ။ သူ အလုပ်သွားခါနီး စိတ်

အခန့်မသင့်ရင် သွားလေရာမှာ ဘေး တွေပါစေ ဘာညာနဲ့ ကျိန်မိတာမျိုး လုပ် ဖူးတယ်”

“ဪ...အဲဒါ ခက်တာပေါ့ ဟ။ ငါတို့ မြို့မှာလူမျိုးတွေမှာ ထုံးစံတစ် ချို့တာပဲ။ မနက်နိုးလင်းလာရင် ဘယ် တော့မှ စိတ်ညစ်တဲ့စကား မပြောရဘူး။ မရှိဘူးဆိုတဲ့စကား မပြောရဘူး။ ပြော လိုက်တာနဲ့ တစ်နေကုန် ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေတော့ဘူး။ ဘယ်လောက် ရှာရှာ မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှေးလူ ကြီးတွေက ကောင်းသောစကားမပြောဖို့ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ မပြောမိဖို့ ဆိုဆုံးမခဲ့ ကြတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဟဲ့။ နင်က ဘာ ရယ်မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ စွပ်စွဲတယ်။ သမုတ်တယ်။ ကြာတော့ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက သူတို့စိတ်ကို နဲ့ သလိုဖြစ်သွားပြီး စွပ်စွဲ။ သမုတ်ကြတဲ့ အတိုင်း လုပ်ကုန်ကြရော။ အဲဒီတော့မှ အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေး ထွက်ကြ ရတယ်”

မအူမလည် ကျွန်တော့်ဇနီး သည်ကပါ တတ်သမျှ မှတ်သမျှနဲ့ ငနဲ

မလေးကို ပညာဝင်ပြတယ်။ ဒီစကား ကြားတော့ ငနဲမလေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အညွှာကို ကိုင်မိပြီးထင်ပါရဲ့ တယ်တော်တဲ့ ငိုမိန်းမ။ ပညာရှိမယား ပီသပါပေတယ်။ အဲဒီ တော့ကာ မိနေပြီဖြစ်တဲ့အညွှာကို ကျွန်တော်က ဆက်ကိုင်ပြီး ခါယမ်းတဲ့ အနေနဲ့ စိတ်ထဲပေါ်လာတဲ့ ပုံပြင်ကလေး တစ်ပုဒ် ပြောပြလိုက်တယ်။

“စကားစပ်လို့ ပုံပြင်ကလေး တစ်ပုဒ် ပြောပြရဦးမယ်။ သင်ခန်းစာယူ ဖို့ကောင်းတဲ့ ပုံပြင်ပေါ့။ ဒီလိုဟ။ တစ်ခါ တုန်းက ထန်းလုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးတဲ့ ရွာတစ်ရွာကို သူစိမ်းဧည့်သည်တစ် ယောက် ရောက်လာသတဲ့။ သူဟာ ထန်းပင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာဗဟုသုတမှ မရှိတဲ့သူပေါ့ဟာ။ အဲဒါနဲ့ တစ်နေရာကို ရောက်တော့ ထန်းသမားတစ်ဦးဟာ အလွန်မြင့်တဲ့ ထန်းပင်ကြီးပေါ်မှာ ကား ရှားခွပြီး ထန်းနီလီးနေတာကို တွေ့တော့ တအံ့တသြနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ဒါမျိုးကို သူမ မမြင်ဘူးဘဲ။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အသည်း ယားလာတယ်ထင်ပါ။ မထင်ဘဲ တဆ ပြတ်ကျမှဖြစ်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ထဲ

ပြီး အောက်ကနေ အသံကုန်လှမ်း
အသံလိုက်တယ်။ အောက်က အော်ခေါ်
ကြားတော့ ထန်းပင်ပေါ်ကလူက
အသံသုခေါ်တာပါလိမ့်ဆိုပြီး အောက်ကို
အသံသုခေါ်တာပါလိမ့်ဆိုပြီး အောက်ကို
အသံသုခေါ်တာပါလိမ့်ဆိုပြီး အောက်ကို
အသံသုခေါ်တာပါလိမ့်ဆိုပြီး အောက်ကို
အသံသုခေါ်တာပါလိမ့်ဆိုပြီး အောက်ကို
အသံသုခေါ်တာပါလိမ့်ဆိုပြီး အောက်ကို

“ဟေ့လူ...ဟေ့လူ သတိထား
ပြန်ကျပြီး သေနေဦးမယ်”

ဆိုတဲ့ သတိပေးသံကြားတော့
အသံသု သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားလိုက်
အသံသု ခြေတစ်ချက်ချော်ပြီး အောက်ကို
အသံသု ရှေးကြီး ကျလာမိလေရော။

“ဟင်...သနားပါတယ်နော်”

အေး...ဒီလိုနဲ့ ထန်းသမား

အသံသုပေါ်က ခွေးကျကျပြီး အောက်

အောက်တော့ ပွဲချင်းပြီး သေပါလေရော။

အသံသုမြင်လိုက်ရတဲ့ ထန်းသမားရဲ့မိန်းမ

အသံသု ထန်းလက်တဲထဲကနေ အပြေး

အသံသုလေးထွက်လာပြီး ငိုကာယိုကာနဲ့ သူ

အသံသုညီညီကို ရန်တွေပါလေရောတဲ့။

အသံသုကြောင့် ကျွန်မယောက်ျား ပြတ်ကျ

အသံသုသေရတာ။ ရှင် ပယောကနဲ့သေရတာ

အသံသု နတ်သီးကောင်းလျှော့ပါး ရန်တွေ

တော့ ဟိုညီညီသုခမျှာ အူကြောင်
ကြောင်နဲ့ အူကြောင်တော့ပေါ့။ ဘာကြောင့်
ကျွန်ကို စွပ်စွဲရတာလဲ။ ကျွန်က စေတ
နာနဲ့ သူ ပြတ်ကျမှာမို့မိန်းမ အောက်က
နေ သတိပေးတာလို့ ပြောတယ်။ အဲဒါ
ကို ထန်းသမားမယားဟာ လက်မခံဘူး။
ညီညီသုရဲ့ ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဆွဲပြီး
ပြောတယ်။ ရှင် ဘာမှ သတိပေးစရာ
မလိုဘူး။ ကျွန်မယောက်ျားက မွေးက
တည်းက ထန်းပင် တက်စားလာတာ။
အခု ရှင်ပါးစပ်ပုပ်ကြီးကြောင့် သူခမျှာ
ကျသေတာ။ ရှင်ကိုတိုင်မယ် ပြောတော့
တာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ပဲ သူမိန်းမညီညီဟာ
အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ထန်းသမားမယား
ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်
နဲ့ လိုက်လာရတာပေါ့”

“ဟိဟိ...မျက်စိထဲ မြင်ယောင်
ကြည့်တယ်။ ရယ်စရာကြီးနော်”

ဒုက္ခသည်မလေးက ကျွန်တော့်
ပုံပြင် မဆုံးခင် ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဝင်ပြော
တယ်။ ကျွန်တော်က ကိုယ်စမိတဲ့ပုံပြင်
ကို အဆုံးသတ်တဲ့အနေနဲ့ ဆက်ပြောပြ
ရတယ်။

“ဒီလိုနဲ့ ထန်းသမားသေမှုကို

ကျေးရွာက သူကြီးတွေက ရှင်းပေးပေ
မယ် ပြေလည်မသွားဘူးတဲ့။ ဆုံးဖြတ်
ပေးတဲ့သူတွေက ညီညီသုမှာ အပြစ်
မရှိဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပေးကြတာကို။ ဒါကို
မကျေနပ်တဲ့ ထန်းသမားမယားက အဆင့်
ဆင့် တိုင်လာလိုက်တာ ဆုံးဖြတ်ပေးပုံက
အတူတူပဲဆိုတော့ နောက်ဆုံး အားကိုး
တဲ့အနေနဲ့ တောထဲမှာ တစ်ပါးတည်း
တရားအားထုတ်နေတဲ့ ရသေ့ကြီးဆီ
ရောက်သွားပါလေရောတဲ့”

“တော်တော်စိတ်ကြီးတဲ့ မိန်းမ
ပဲနော်”

“ဒါပေါ့ သူ့မှာက ဒီထန်းသမား
အားကိုးပြီး နေရစားရတာ မဟုတ်လား။
အားကိုးရာမရှိပြီဆိုတော့ ထူထူပူပူနဲ့ စိတ်
ရှိရာကို ခွဲခွဲနဲ့ လုပ်မိတာထင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့
ပဲ ရသေ့ကြီးဆီရောက်တော့ ထန်းသမား
မယားက ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် နတ်
သံနေစပြီး ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ လူအမှု
ရသေ့ပတ်ဆိုသလို ရသေ့ကြီးက အမှုကို
ပြေလည်အောင် ရှင်းပေးလိုက်ရတယ်။
ဘယ်လို ရှင်းပေးလိုက်တယ်ထင်လဲ”

“အရင်လိုပဲနေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ ရသေ့ကြီးက ရှေး

ဟောင်း ဓမ္မသတ်ကျမ်းကို အခြေခံပြီး ရှုကွေ့ပဗ္ဗတေနေ သစ်ပင်တောင်ထိပ် စသည်တို့၌ ရောက်နေသောလူတို့ကို ကော တစ်ယောက်သောသူသည် နသား ရဝစနံ မကောင်းသောစကား မကောင်း သောအပြစ်ဖြင့် ဝစနေယျ ဆိုမိပြားအံ့။

တေ ထိုသစ်ပင်တောင်ထိပ်၌ရှိသော သူ တို့ကို ဝစနံ ဆိုသောစကား နိမိတ် အတိုင်း ဩဒရိ ဖြစ်ပွား ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည် ဖြစ်အံ့။ အိန္ဒြိ ခြေ လက်စသည်တို့ ကျိုး ပဲ့သည်ဖြစ်အံ့။ မရဏမိ သေဆိုသည် လည်းဖြစ်အံ့။ တေ ထိုသို့ပြောသောသူ သည် ဒန္တေယျ ပေးလျှော်တိုင်သင့်ရ၏။

ဒါကြောင့် ဓမ္မသတ်လာ ဖြတ်ထုံးအရ ပေးလျှော်ရန်မှာ ထန်းသမားမယားအား သေဆုံးသော လင်သားကိုယ်စား တစ် သက်လုံး လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးစေဆိုပြီး ကျမ်းကို။ ကျမ်းအလာအတိုင်း မှန်မှန် ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ဟင်...ဒါဆို ဟိုလူက သွား ရင်းလာရင်း အချောင် မိန်းမရသွားတာ ပေါ့နော်”

“ကံကောင်းတယ်ပဲ ပြောရ မလား။ ကံဆိုးတယ်ပဲ ပြောရမလား။

တစ်သက်လုံး ရှာဖွေကျွေးမွေးရမှာက တော့ သေချာတယ်။ ထန်းသမားနဲ့ရထား တဲ့ ကလေးတွေ ရှိနေလို့ကတော့ အပို ဆုတွေနဲ့ တစ်သက်လုံး ကုန်းရုန်းပေရော ယဲ။ ဒါဟာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အာချောင် မိတဲ့အတွက် ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ဆိုသ လို ရလိုက်တဲ့ဆုလာဘ်ပဲ။ ဒါကြောင့် ရှေးပညာရှိတွေက “မင်္ဂလာမရှိသော စကားကို မပြောလေနှင့်၊ ပြောတိုင်း မဟုတ်တတ်သော်လည်း ပြောမိခိုက်နဲ့ ကြုံလျှင် အန္တရာယ်ဖြစ်၏”လို့ ဆိုခဲ့တာ ပဲဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော့် ပုံပြင်ဆုံးတော့ ကောင်မလေး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် တွေ့တွေ့ငေးငေး။ ချက်ကောင်းကို ထိနေ ပြီးတာသိတော့ ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး ပြောရသည်။

“လင်ရယ်၊ မယားရယ်လို့ဖြစ် လာကြရင် လင်အပေါ် မယားကနိုင်တာ လည်း မကောင်းဘူး။ မယားအပေါ် လင် က နိုင်တာလည်း နည်းလမ်းမကျဘူး။ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ အဆိုးဘက်ကို ဦးတည်နေတယ်ဟာ။ အရေးကြီးတာက တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး နားလည်နိုင်ကြဖို့ပဲ။

လူတိုင်းဟာ စိတ်ရှိကြတာချည်းပဲ။ စိတ် အခန့်မသင့်လို့ ဖြစ်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ သူတင်းရင် ကိုယ်လျှော့၊ ကိုယ်တင်းရင် သူလျှော့ လုပ်ကြရမယ်။ ဒါမှ အိမ်ထောင် ရေးက တည်မြဲမှာမဟုတ်လား။ ငါတို့ပဲ ကြည့်လေ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလျှော့မပေးကြတော့ အမြဲလိုလို နေ ဖြစ်နေကြရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လောက်ရယ်ကြမလဲ မသိဘူး။ နောက်ဆုံး ကျားနှုတ်ခမ်းဆူ ရသွားမှ အဆင်ပြေသွားတော့တယ်။

“ဟင်...ကျားနှုတ်ခမ်းဆူ မဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲ ဟင်”

“ဟဲ...ဟဲ စိတ်ဝင်စားသွား ဖို့မဟုတ်လား။ ကျားက ရိုးရိုးကျားမဟုတ် ဘူး။ ကိုရိုးယားကကျားရဲ့ နှုတ်ခမ်းဆူ ကျွန်တော့်စကားကြားစေ ကိုရိုးယားရဲ့ ရှေးနုတဲ့ သူမဟာ လှုပ်တ ရှားရှားဖြစ်သွားတာပဲ”

“ငါပြောပြမှာက ကိုရိုး ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဟာ။ တစ်နေ့မှာပေါ့။ အုတ်လိုခေါ်တဲ့ ကိုရိုးယားကောင်မ ဟာ အလွန် ပညာအစွမ်းထက်ပဲ။

သို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ရသေ့ကြီးတစ်ဦး
ဆီ ရောက်လာတယ်။

“ဟင်...ကိုရီးယားမှာ ရသေ့
ရှိလို့လား”

“ပုံပြင်ပဲဥစ္စာ။ ရှိတယ်လို့ပဲ
ထားလိုက်ပေါ့ဟာ။ ငါက ဖတ်ဖူးတဲ့
အတိုင်းပြောရတာ။ သူ လာရခြင်း
အကြောင်းရင်းကတော့ သူ့ယောက်ျား
ဟာ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘဲ သူ့အပေါ်
ဆက်ဆံတာဟာ အေးစက်နေတယ်တဲ့။
ဘာပဲပြောပြော အရင်လိုမဟုတ်တော့
ဘဲ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း စကားတွေပဲ
ပြောတော့တယ်တဲ့။ သူဟာ အရင်တုန်း
က အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ သူ့အပေါ်မှာ အနိပ်
တကြည့်ကြည့်နဲ့ အမြဲအလိုလိုက်ခဲ့တာ
မိတဲ့။ အခု ဘယ်လိုပဲယောဂကြောင့်
ဒီလို ပြောင်းလဲသွားသလဲဆိုတာ သိချင်
မိတယ်။ ဆေးဖော်ပြီး သူ့အရင်လိုပြန်
ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါလို့ ပြောသတဲ့”

“ဟိဟီး...ကျွန်းဟာရေးကမ္ဘာ
မေးမြန်းခန်းကျနေတာပဲ”

“ယန်အုတ်က သူ့အပူနဲ့သူဆို
တော့ ရသေ့ကြီးဆိုက ဆေးစွမ်းကောင်း
ကို မရမက တောင်းတာပေါ့”

ငါတို့ဆိုမှာတောင် ယောက်ျား
အိမ်မကပ်လို့ အငတ်ထားလို့ ဘာညာ
နဲ့ ဗေဒင်ယတြာတွေနဲ့ အိမ်ပြန်လာ
အောင် အရှက်မရှိ လုပ်နေကြသေးတာ
ပဲ။ သူလည်း ဒီလိုပဲနေမှာပေါ့ဟာ။ ဒီတော့
ရသေ့ကြီးကပြောတယ်။ အဲဒီအဆောင်
ဆေးကို ဖော်ဖို့အတွက် ကျားတစ်ကောင်
ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးလိုတယ်။ တစ်ပင်ဆိုရင်
ပြီ။ အဲဒီနှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း အသက်
ရှင်လျက်ရှိနေတဲ့ ကျားတစ်ကောင်ရဲ့
နှုတ်ခမ်းမွေးပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ပြောလိုက်
တယ်။

ယန်အုတ်ဟာ ကျားအရှင်ရဲ့
နှုတ်ခမ်းမွေး ဘယ်လိုရအောင်ယူရမလဲ
ဆိုတာ တွေးလို့မရဘူးပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့
နည်းလမ်းမျိုးစုံကို ရှာတယ်။ မိန်းမဉာဏ်
ဆိုတာ ဒါမျိုးကျတော့ ထက်တယ်။
သွက်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ပဲ အကြံ
တစ်ခုရတာနဲ့ လင်မသိအောင် အိမ်က
ထွက်လာခဲ့တယ်။ လက်ထဲမှာတော့
အသားဟင်းတွေထည့်ထားတဲ့ လင်ပန်း
ကိုကိုင်လို့ပေါ့။ မကြောက်မရွံ့နဲ့ ကျားရှိ
တတ်မယ့် တောနက်ထဲကို ဝင်ခဲ့သတဲ့”

“ဟင်...တစ်ယောက်တည်း

မကြောက်ဘူးလား မသိဘူး”

“ဒါမျိုးကျတော့ လင်စိတ်ထူပူ
နေတော့ ကြောက်ရကောင်းမှန်း ဘယ်
သိတော့မလဲဟာ။ နင်ဆိုလည်း သွားမှာ
ပဲ မဟုတ်လား။ ထားပါလေ။ ဒါနဲ့ပဲ ယန်
အုတ်ဟာ ကျားနေတဲ့ ဂူတစ်ခုအနီးကို
ရောက်တော့ ဂူနဲ့မနီးမဝေးမှာထိုင်ပြီး
လင်ပန်းကိုပြုပြီး ကျားကို လာစားလာည့်
ပါလို့ ဖိတ်ခေါ်သတဲ့”

“ဟိဟီး...ကျားကို ထမင်းသွား
ကျွေးတယ်။ ဟိုက လာစားရောလား”

“ငါပြောတာ ဆုံးအောင်
နားထောင်ဦး။ တစ်နေ့နဲ့ မအောင်မြင်
တော့ ငွေမလျှော့ဘဲ နောက်နေ့တွေ၊
နောက်ညတွေ ထပ်ကာထပ်ကာ သွား
တယ်။ အသားဟင်းတွေစားဖို့ ဖိတ်
တယ်။ ကြာတော့ဟာ ကျားကြီးနဲ့ယန်
အုတ်ဟာ မြင်ရဖန်များလာတယ်။ တစ်
ဦးကိုတစ်ဦး (အဲ) တစ်ဦးနဲ့တစ်ကောင်
နီးကပ်လာတယ်။ ယန်အုတ်ဟာ သူ
အန္တရာယ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိတော့
ရဲတင်းလာပြီး ကျားရဲဂူနဲ့ ခဲတစ်ပစ်စာ
အကွာအထိ ချဉ်းကပ်သွားတာပေါ့။ ကျား
ကြီးကတော့ အံ့သြနေသလား မပြော

တတ်ဘူး။ ဒါမျိုး သူက မြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျားမြင်တာနဲ့ ထွက်ပြေး ကြတာချည်းပဲဆိုတော့ အကြောင်းသား ငေးကြည့်နေတုန်း ယန်အုတ်က ကျား ရဲ့အနား ရောက်သွားတယ်။ ကျားနဲ့ လက်တစ်ကမ်းလောက် ရောက်ပြီဆိုမှ လေသံကို တိုးတိုးကလေးနဲ့ ညင်ညင် သာသာပြောတယ်။ သူယူလာတဲ့ အသား ဟင်းတွေ ချကျွေတယ်။ ပြောရရင်တော့ ကျားကြီးနဲ့ ယန်အုတ်ဟာ ရင်းနှီးသွား တာပေါ့ကွာ။ ဒါမျိုးတွေက မြန်မာရာဇဝင် မှာလည်း ရှိသားပဲ။ သီဟဗဟုတတ် ဆိုရင် ခြင်္သေ့၊ အမေရိကန်မှာဆိုရင် ကင်းကောင်ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိသားပဲ။

“အင်းပါ...ဇာတ်က ကောင်း ခန်းရောက်နေပြီ ဆက်ပြောပါ”

“နင်က မယုံမှာစိုးလို့ ပြောနေ တာ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မပျက် အစာလာ ကျွေးခဲ့တာ သူမလာရင် ကျားကြီးက တစ္ဆေ့ တမျှော်မျှော်နဲ့ပေါ့။ ခြောက်လ လောက် ကြာပြီဆိုတော့မှ တစ်နေ့မှာ ယန်အုတ်က ကျားကြီးရဲ့ခေါင်းကို ညင် သာစွာပွတ်သပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးတစ် ချောင်းကို တောင်းသတဲ့။ ခင်မင်္ဂလာကို

အခွင့်ကောင်းယူတာ။ ပိုင်တယ်နော်”

“ဒီစကားကြားတော့ ကျားကြီး က မရယ်ဘူးလား။”

“ကျားက ရယ်တတ်ပါ့မလား ဟာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်နှိုင်း ယန်အုတ်အပေါ် သဘောကောင်းနေပြီဆိုတော့ နှုတ်ခမ်း မွေးတစ်ပင်နုတ်တာကို ဘာမှမပြောဘဲ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ပေးလိုက်တာပေါ့။ ယန်အုတ်ဟာ သူလိုချင်တာလို့ဆိုတာ နဲ့ ကျားကို ကြောင်လောက်တောင် အရေးမထားတော့ဘဲ ရသေ့ကြီးဆီ ပြေး တော့တာပဲတဲ့”

“သူ့ကို ကျားတွေ့ ရသေ့တွေထဲ သွားရှုပ်ရဲတယ်နော်”

“လင်စိတ်ပေါ့ဟာ။ ကိုရိုးယား ဇာတ်လမ်းတွေတွေမှာ ကောင်မလေးတွေ ဘယ်လောက်ရဲတင်းလဲ။ အဲဒါသာကြည့်။ ရသေ့ကြီးဆီရောက်တော့ သူကြီးစားပြီး ရလာတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကို လှမ်းပေးလိုက် တယ်။ ရသေ့ကြီးက စစ်မစစ် နမ်းကြည့် တယ်။ သူ အနံ့ခံကြည့်လို့ သေချာပြီဆို တော့ သူ့ရှေ့ကမီးဖိုထဲ ပစ်ချလိုက်ပါလေ ရော။ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေးတစ်ပင်ဟာ မီးဖို ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတာမြင်တော့

ယန်အုတ်ဟာ ဒေါသတကြီးနဲ့ ရသေ့ကြီး ကို ရန်တွေ့ပါလေရော။ ဒီတော့ ရသေ့ ကြီးက ယန်အုတ်ကို ရလာပုံအကြောင်း စုံ ရှင်းပြစေတယ်။ အားလုံးကိုသိရပြီး တော့မှ ရသေ့ကြီးကပြောတယ်။

“မင်းဟာ ကျားကိုယဉ်အောင် လုပ်ပြီး သူယုံကြည်မှုနဲ့ ချစ်ခင်မှုကို အ ယူနိုင်ခဲ့တယ်ပေါ့။ ဒါဆို ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး ဟာ မလိုအပ်တော့ပါဘူး။ ဘာလို့သိ တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ထူး သတ္တဝါတွေထက် ပိုပြီး ရက်စက်ကြာ ကြတ်သလား။ သူက အကြင်နာထဲက ရှိမှုနဲ့ နားလည်သဘောပေါက်မှုမှာ ထူး သတ္တဝါထက် ပိုပြီးခက်နိုင်သလား။ ဆို က အင်မတန်ရိုင်းပြီး သွေးဆာနေ ကျားကြီးကိုတောင် နှုတ်သိမ်းမွေးနဲ့ ချစ် ခင်မိတ်ဆွယ်ခဲ့တာနဲ့ ဆက်ဆံပြီး ကျားဆီ ချစ်ခင်မှုနဲ့ ယုံကြည်မှုကို ရအောင်ထူ ခဲ့တာပဲ။ မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ ခင်ပွန်းဆီ လည်း အဲဒီလိုနည်းနဲ့ ရအောင်လှမ်း နိုင်ဘူးလား။”

အဲဒီလို ရသေ့ကြီးက ရှင်း သဘောပေါက်သွားတဲ့ ယန်အုတ် အားရဝမ်းသာနဲ့ တောင်းအားခိုက်

ဟုတ်တယ်
မင်းပြောသမျှ
ဟုတ်.ဟုတ်...

သောကကင်းစေး

အိမ်စောင့်ရေး

သွားတော့သတဲ့”

“ဟင်...သူလိုချင်တာလည်း

ရသေးကြီးကိုတောင် မကန်တော့
တော့ဘူး”

“ဒါဟာ မိန်းမသားတွေရဲ့သဘာ

ငါပြောတဲ့ပုံပြင်ကို ညည်းသဘော
မကလား”

“အမလေး . . . သမီးလည်း

တတ်ပါနော်။ ချက်ဆို နားရွက်က

ဘက်ပါတယ်။ သမီးက ယန်အုတ်

လို လုပ်ရမယ်ပေါ့လေ”

“ကြိုးစားကြည့်ပါဟာ။ လင်နဲ့

မယားဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်

ယောက် နားလည်ဖို့ကအဓိကပဲ။ အထင်

မကြီးရင်နဲ့ မစော်ကားမိစေနဲ့။ ကျားနှုတ်

ခမ်းမွေးတော့ ရအောင်ဆောင်ထား”

ကျွန်တော့်ပုံပြင်အဆုံးမှာ အိမ်

ရှေ့က စက်ဘီးဘဲလ်သံကြားရ၍ ကြည့်

လိုက်တော့ ဆိုက်ကားပေါ်ကဆင်းလာ

မည့် သူ၏လင်တော်မောင်ကို တွေ့လိုက်

ရသည်။ စိတ်ပြေရင် အိမ်ပြန်ဖို့လားခေါ်

တာသေချာပြီ။ ခုကွသည်ကျွန်တော့်တူမ

ကတော့ ကျွန်တော့်တို့ရေမှားတောင်

ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။ ရှက်ရမုန်းမသိ

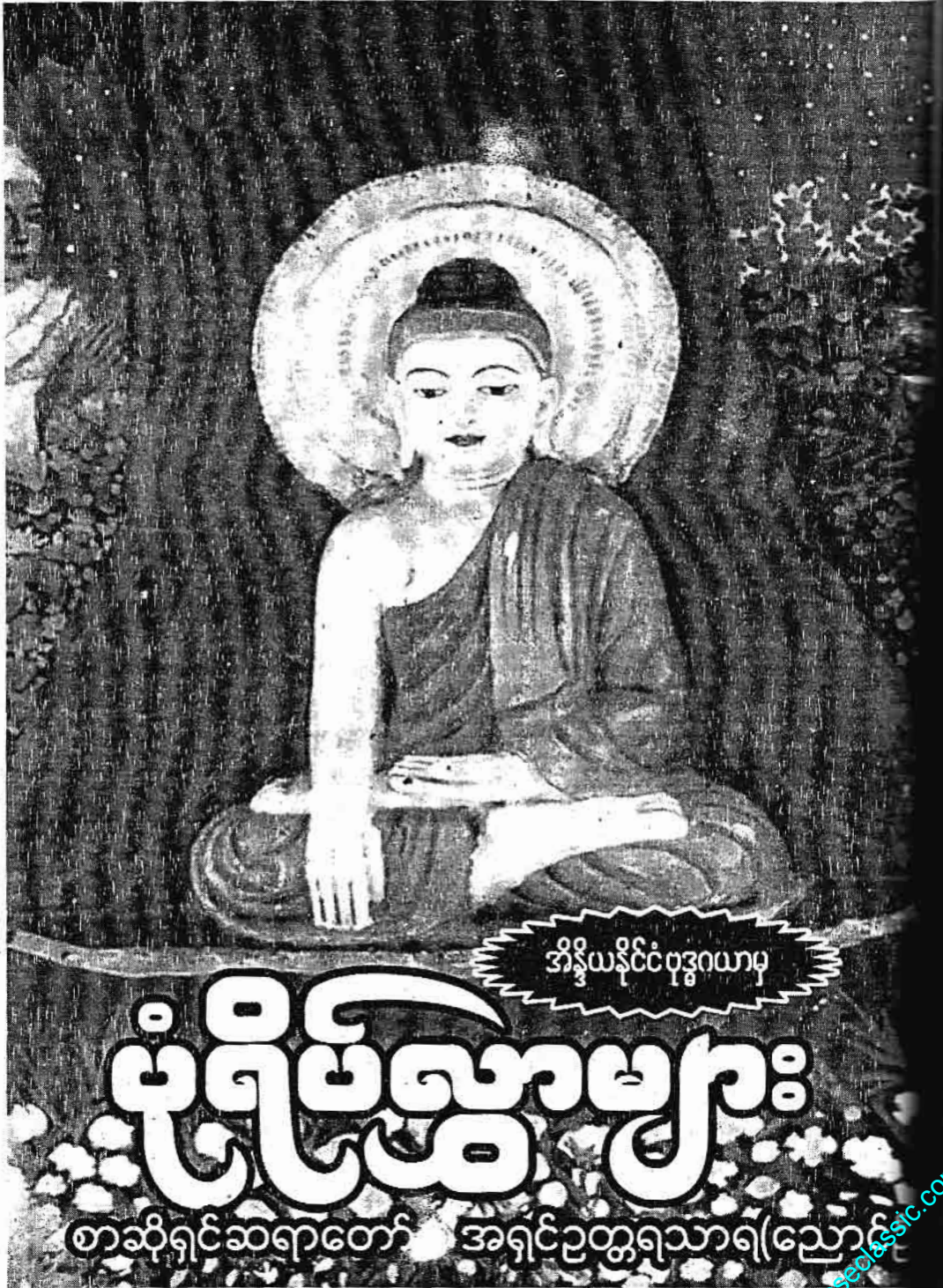
တော့ အပြေးကလေး ထွက်ကြိုသည်။

အင်း . . . ငတိမလေးတော့

ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး ရသွားပြီထင်ပါ။

စောနိုင်ထူး

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဂယာမှ

ပုဂံပြုစုမှုများ

စာဆိုရှင်ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကရသာရ(ညောင်)

ယခင်လမ္ပအဆက်

မိဂဒိဝန်ဟူသော အမည်သည် မိဂဒိဝန်မှ ရွှေလျားလာသော စကား ဖြစ်သည်။ မိဂ-သားသမင်တို့ကို၊ ဒါယ- သားသမင်းရာဝန-တော = သားသမင် တို့ကို ဘေးဆုံးပေးရာတောဟု ခေါ်ပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် ဗုဒ္ဓ ခရီးယအကျင့်ကို ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ကျင့်တော်မူပြီး ထို အကျင့်ကိုစွန့်လွှတ်လျက် အစာအဟာရ ခံ ပြန်လည်သုံးဆောင်ခြင်း ဣရိယာ မှတ်ကို မျှတစွာထိုင်ခြင်းဖြင့် မလျော့ ဆောင်း အလယ်အလတ်လမ်းစဉ်ဖြစ်သည်။ မဇ္ဈိမပဒ်ပဒါကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ကြံအား ဆုတ်တော်မူလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဣန္ဒာယာရုံ မဟာဗောဓိညောင်ပင်အောက် အပရာဇိတပလ္လင်တော်မှာ မဟာသက္က ခုနစ် ၁၀၃ ခု ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ တွင် ဘုရားစင်စစ် ကေနိဖြစ်တော်မူခဲ့ ပါသည်။

ဘုရားဖြစ်ပြီးသည့်နောက် မဟာ ဘောဓိပင်အနီး၌ တစ်ဌာနလျှင် ခုနစ်ရက် ခြာ ခုနစ်ဌာန (သတ္တ သတ္တဟ) တို့

တွင် စုစုပေါင်း ၄၉ ရက်ကြာ သီတင်း သုံးတော်မူပြီး၊ ကယ်ချွတ်ရမည့် ဝေနေ ယျတို့ကို ဘုရားရှင်က ရွှေဉာဏ်တော် ကွန်ရက်ဖြင့် ဖြန့်ကျက်လျက် ကြည့် တော်မူရာ ရှေးဦးစွာ အာဠာရနှင့် ဥဒက တို့ကို တရားဟောတော်မူလတ္တံ့ဟု အကြံဖြစ်တော်မူခဲ့ပါသည်။

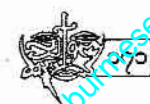
သို့သော် ထိုအာဠာရနှင့် ဥဒက တို့သည် မကြာသေးမီက သေလွန်ခဲ့ကြ ပြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် ဗာရာဏသီ ပြည်အနီး မိဂဒိဝန်တောတွင်နေကြသည့် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား တရားဦးဟောတော် မူအံ့ဟု အကြံဖြစ်တော်မူပါသည်။

သို့အတွက် ဘုရားရှင်သည် ဗုဒ္ဓ ဂယာမှ (၁၈) ယူဇနာ (၁၅၇ မိုင်ခန့်) ဝေးကွာသော မိဂဒိဝန်သို့ ခြေလျင်ကြွ တော်မူခဲ့သည်။ ပဉ္စဝဂ္ဂီသို့သည် ဂေါတမ ရောက်လာပါက ခရီးဦးကြိုမပြုစတမ်းဟု ကတိကဝတ် ပြုထားကြသော်လည်း ဘုရားရှင်ကြွရောက်လာသည်နှင့် ဘုရား ရှင်၏ တန်ခိုးတော် အာနုဘော်ကြောင့် မကြိုဆိုဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ရာ သူ့ထက် ငါ အပြိုင်အဆိုင် ခရီးဦးကြိုဆိုခဲ့ကြလေ သည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် မိဂဒိဝန် သို့ ရောက်ကြသည်နှင့် မိဂဒိဝန် မြန်မာ ကျောင်းက လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးသော ဆရာတော်လေး၏ လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း ဝင်ပေါက်ကုနေ အားလုံး တန်းစီစေ လျက် သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် ပစ္စာန်း ၂၄ ပစ္စည်းကို ရွတ်ဆိုပြီး ဖြည့်ဖြည်းခြင်း ဝင် လာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုသို့ ဝင်လာခဲ့ကြပြီး မွေရာဇိက စေတီတော်မြတ်ကြီးအား လက်ယာရစ် လှည့်လည်ကာ စေတီတော်၏ အရှေ့ ဘက်ထိပ်က မြေပြင်ပေါ်တွင် နေရာယူ ထိုင်လျက် မွေစကြာပိဋိတော်ကို စုပေါင်း ရွတ်ဆို ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။

ဘုရားရှင်သည် ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးတို့ အား ဓမ္မစကြာတရားဦးကို မဟာသက္က ရာဇ် ၁၀၃ ခုနစ် ဝါဆိုလပြည့် စနေနေ့ ည သူရိန်နေမင်းက အနောက်မျက်နှာ တွင် (နေတစ်ခြမ်းဝင်သောအချိန်) အရှေ့ မျက်နှာက ဥတ္တရာသဠနက္ခတ်နှင့် စန်း မြတ်ယှဉ်လျက် လတစ်ခြမ်းပေါ်နေသည့် အချိန်တွင် “ဇွေမေ · ဘိက္ခဝေ · အန္တရာ ပဗ္ဗဇိတေနန သေဝိတဗ္ဗာ” အစပြောသော ဒေသနာတော်ကို စတင်လျက် ရှင်တော်

ဂေါတမ၏ သာသနာတွင် ပထဦးစွာ
ဓမ္မစကြာတရားဒေသနာကို ပဉ္စဂ္ဂိုဠ်ဦး
တို့အား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဓမ္မစကြာ ဒေသနာတော်
ဟောကြားတော်မူပြီးသောအခါ ပဉ္စဂ္ဂို
ဠ်ဦးတို့တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သော “အရှင်
ကောဏ္ဍည”သည် သောတာပတ္တိ မှန်သူ
ကို လက်ခံရရှိလျှင် တရားသောကို ထိုး
သွင်းသိမြင်ခဲ့လေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဗြဟ္မာ တစ်
ဆယ့်ရှစ်ကုဋေတို့သည်လည်း သော
တာပတ္တိ ဖိုလ် တည်တော်မူကာ
ကျွတ်တမ်းဝင် ကြလေကုန်၏။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့ ဓမ္မစကြာဒေ
သနာတော်မြတ်ကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြပြီး။
သည့်နောက် ဓမ္မရာဇိက စေတီတော်ကို
လေ့လာကြည့်ညှိသောအခါ စေတီတော်
မှာ စက်ဝိုင်းပုံ အုတ်ရိုးကြီးတစ်ခုသာ
တွေ့ရှိရပြီး ၎င်းစက်ဝိုင်းပုံသည် စေတီ
တော်၏ အောက်ခြေခံ အုတ်ရိုးကြီးပင်
ဖြစ်သည်။

ထိုစေတီကို သီရိဓမ္မာသောက
မင်းကြီးက ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်များ
ကို ဌာပနာလျက် စေတီပေါင်းရှစ်သောင်း

လေးထောင် လှူဒါန်းခဲ့ရာတွင် ၎င်းစေတီ
လည်း တစ်ဆူအပါအဝင်အဖြစ် တည်
ထားခဲ့ကြောင်း လေ့လာသိရှိရသည်။

ယင်းစေတီ၏ မြောက်ဘက်
မလှမ်းမကမ်းတွင် ခန့်ညားထည်ဝါစွာ
တည်ရှိနေသော ဓမ္မေခစေတီကြီးကို
လည်း ဖူးတွေ့ရှလေသည်။ ဓမ္မေခ စေတီ
ကြီးသည် ပုဂံမြို့ဟောင်းအတွင်းက ငက္ခ
နားတောင်းစေတီနှင့် အလွန်တူလှသည်။

ထိုငက္ခ နားတောင်းစေတီကို
တောင်သူကြီးမင်းက တည်ထားခဲ့ပြီး
ဉာဏ်တော်မှာ ပေ (၄၀) ကျော် ရှိ
ကြောင်း မှတ်သားရမူသည်။ စာရေးသူ
သည် ဓမ္မရာဇိကစေတီတော်အား
အလင်းတိုင်၊ နံ့သာတိုင်များဖြင့် တွန်းညှိ
လျက် ဘုရားရှင် ဓမ္မစကြာတရားကို
ဟောကြားခဲ့သဖြင့် ကောဏ္ဍညမထေရ်
မြတ်ကြီး တရားထူးတရားမြတ်ကိုရရှိကာ
သောတာပန် တည်သွားသကဲ့သို့ ဘုရား
တပည့်တော်သည်လည်း တရားထူး
တရားမြတ်ကို လျင်မြန်စွာ သိမြင်ရပါ
လိမ့်ဘုရားဟု ဆုမွန်ကောင်းတောင်း
ကာ လှူဒါန်းပူဇော်လိုက်ပါသည်။ ဓမ္မရာ
ဇိကစေတီအကြောင်းကို အေဒီ (၅)

ရာစုတွင် တရုတ်ရဟန်းတော် ဖာဟိဟန်
က မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ ၁၇၉၄ ခုနှစ်
တွင် ဗာရာဏသီ မဟာရာဇာစေကမင်း
၏ အမတ်ကြီးဖြစ်သော ဂျဂတ်ဆင်
သည် မြို့တော်အတွင်း ဂျဂတ်ဂျန်
ရပ်ကွက် တည်ဆောက်ရာတွင် ဓမ္မရာဇိ
က စေတီတော်မှ ကျောက်ခဲများနှင့်
အုတ်ခဲများကို ဖြိုဖျက်ယူငင် အသုံးပြု
သည်ဟု သိရသည်။

ထိုစေတီကို လေ့လာပြီးသည့်
နှင့် စေတီ၏အနီးတွင်ရှိသော အသော
ကကျောက်စာတိုင်ကို သွားရောက်လေ့
လာကြသည် ကျောက်စာတိုင်မှာ ကမ္ဘာ
ကရစ်အစိုးအောက်တွင် သံတိုင်လေးခု
စိုက်ထူကာ ရံထားလျက်ရှိပြီး ဓမ္မစကြာ
တရားဦးဟောရာ အထိမ်းအမှတ် စိုက်ထူ
ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်စာတိုင်
ရှစ်ပေသာရှိပြီး အပေါ်ပိုင်းအကျိုးသည်
တစ်နေရာရာတွင် နှစ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ်
လျက်ရှိသည် တရုတ်ရဟန်းတော် ဗာ
ယင်ဆန်၏မှတ်တမ်းတွင် ပေ (၇၀) ခန့်
မြင့်သော အသောကကျောက်စာတိုင်
ကြောင်း၊ ကျောက်စိမ်းတုံးကဲ့သို့ ပြောင်
လက်တောက်ပနေကြောင်း ဖော်ပြထား

သည်။ ကျောက်စာတိုင်၏ ထိပ်ပိုင်းခြေသို့
ဆေးကောင်းနှင့် လှည်းဘီးပုံခေါင်းပိုင်းကို
ပြတိုက်အတွင်း၌ ပြသထားသည်ဟု
မွေ့လျော်မှု ခံနိုင်လောက်အောင်စာအုပ်
တွင် တွေ့ရှိရသည်။

ထိုကျောက်စာတိုင်၏အနီး
တွင်ရှိသော နန္ဒိယကျောင်းတော်ရာကို
ဆည်း လေ့လာကြည့်ည့်ခဲ့ကြပြန်သည်။
ဆင်းကျောင်းဆောင်တော်ကို ဘုရားရှင်
ထက်ထက်အခါက နန္ဒိယသူဌေးက
ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပြီး နန္ဒိယသူဌေး
ကျွယ်လွန်မီကပင် နတ်ဘုံတွင် နတ်
ဒီဃနိပေါက်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း မှတ်သား
ခဲ့လျှင်ပေသည်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ထို
ကျောင်းဆောင်တွင် ပထမဆုံးဝိဆိုတော်
နှစ်သော (မူလ ဂန္ဓကုဋီ) ကျောင်းတော်
ကြီးဖြစ်ပေသည်။ ကျောင်းဆောင်၏
အလယ်တွင် ပလ္လင်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။

ထိုပလ္လင်ကြီးသည် ဘုရားရှင်
သီတင်းသုံးခဲ့စဉ်အခါက ဤပလ္လင်တော်
နေရာကနေ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို
ဘုရားရေအေး အမြှိုက်ဆေးဖြင့် တိုက်
ကျွေးခဲ့ရာ မူလဂန္ဓကုဋီဟု ခေါ်ကြပါ

သည်။
နန္ဒိယကျောင်းဆောင်ကို လေ့
လာပြီးသည်နှင့် မိဂဒါဝန် မြန်မာကျောင်း
မှ ဦးဆောင်ဆရာတော်က ခေါ်ဆောင်
သွားသဖြင့် ကုမာရဒေဝီ ဆောက်လုပ်
လှူဒါန်းခဲ့သည့် ဓမ္မဝတ္ထုဇိနဝိဟာရ
ကျောင်းတော်ဟောင်းနေရာသို့ ရောက်
ရှိကြသည်။

ထိုကျောင်းသည် အလွန်
ကြီးမားပြီး ကျောင်း၏အလယ်ဗဟိုတွင်
ရေတွင်းတစ်ခုလည်း တူးဖော်၍ ဆောက်
လုပ်ထားသော ကျောင်းဆောင်ဟု ဆို
ကြပါသည်။

ထိုကျောင်းဆောင်ကြီးနှင့် ပတ်
သက်သည့် သမိုင်းကြောင်းဆိုင်ရာကို
ဦးဆောင်ဆရာတော်က ယခုလို ရှင်းပြ
သည်။

“ဒီကျောင်းတော်ကြီးကို ဟိန္ဒူ
ဘာသာဝင်များဖြစ်ကြတဲ့ ကနောဇဘုရင်
ကော်နွန်နွန်ရဲ့ မိဖုရားကုမာရဒေဝီက အေဒီ-
၁၁၃၆ မှာ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါ
တယ်။ အေဒီ-၁၁၉၄ မှာ ဘာသာအယူ
ဝါဒ မတူမှုသူတွေရဲ့ ဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံ
ခဲ့ရပါတယ်။ ကျောင်းဆောင်ကြီးရဲ့အရှေ့

အနောက် အကျယ်အဝန်းပေမှာ (၈၀၀)
ရှိပြီး ဘုရားရှင်လက်ထက်အခါက ရဟန်း
တော်များ သီတင်းသုံးလျက် အခြား
တစ်ဖက်မှာ ဘိက္ခုနီမများ တရားဘာဝ
နာ ပွားများအားထုတ်ခဲ့ကြကာ ဘိက္ခုနီမ
များ ရေချိုးရန် ရေချိုးခန်းများပါရှိလျက်
အဲဒီ ရေချိုးခန်းသို့ သွားလာရန် မြေ
အောက် ပေ ၂၀ ခန့်ရှိ လမ်းများကို
ယခုလို မြင်တွေ့နေကြရတာဖြစ်တယ်”

ဟု ဆရာတော်၏ ရှင်းပြချက်
များကို မှတ်ယူရင်း ထိုနေရာမှ သံဇ
ကာကွက်များ ကာရံထားသော တစ်ဖက်
ခြံဝန်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မိဂဒါ
ဝန် ဘေးမဲ့ဥယျာဉ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ၎င်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ သားသမင်
လေးများနှင့် ငှက်ကောင်လေးများ မွေး
မြူထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် လမ်း
လျှောက်၍သွားသောအခါ ဘုရားရှင်က
ယသသူဌေးသားနှင့် အပေါင်းအပါ ၅၄
ဦးတို့အား တရားရေအေး အမြှိုက်ဆေး
ကို တိုက်ကျွေးခဲ့သဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်တော်
မူသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဆောက်
လုပ်ထားသော ပလ္လင်တော်နေရာသို့

ရောက်ရှိကြလေသည်။

စာရေးသူသည် ယသသူဌေး သားဟု ကြားလိုက်ရသည်နှင့် စာပေများ တွင် ဖတ်ဖူးလေ့လာဖူးသော သူ၏သမိုင်း ကြောင်းဆိုင်ရာများကို ယခုလို အောင်း မေ့သတိရနေမိပါတော့သည်။

ယသသူဌေးသားဆိုသည်မှာ ဘုရားအလောင်းတော်အား ယနာနိစ္ဆွမ်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့သူ သုဇာတာသူဌေး သမီး၏ ရင်နှစ်သည်းချာ သားရတနာပင် ဖြစ်သည်။ သုဇာတာ သူဌေးသမီးသည် မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဥပါ သိကာမတို့တွင် ပထမဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သူအဖြစ် တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးကို ဆွတ်ခူးရရှိသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။ သုဇာ တာ၏ ခင်ပွန်းသည် ဗာရာဏသီ သူဌေး ဖြစ်သည်။ ယသလုလင်သည် သူဌေးမျိုး မှ မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဥတုသုံးပါးနှင့် လျှောက်ပတ်သော ပြ သာဒိတုံဆောင်တို့တွင် ဂုဏ်ရောင်ကွန့် မြူးလျက် အထူးလှပသော ကညာတော် ဝင် အပျိုစင်စစ် တစ်ထောင့်ငါးရာတို့နှင့် ငြိမ်ညောင်းသာယာ နာပျော်ဖွယ်ရှိသော တုဂ္ဂိယာများဖြင့် တီးမှုတ်ကခုန်ကာ အပျို

စင်များ၏ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှု လောကီ စည်းစိမ်ကို အပြည့်အဝ ခံစားနေသူဖြစ် သည်။

တစ်နေ့တွင် ယသလုလင်သည် ထိုကဲ့သို့ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရား များကို စက်ဆုပ်ရွံရှာ မုန်းတီးပြီး နံနက် မိုးမလင်းမီ မိဂဒါဂုန်တောဘက်ဆီသို့ အိမ်မှ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန် မြတ်ဗုဒ္ဓက ကျောင်း တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ လွင်တီးပြင်တွင် စကြိုကြွတော်မူနေစဉ် အဝေးမှလာနေ သော ယသလုလင်ကို မြင်တော်မူလ သည်။ သို့အတွက် မြတ်ဗုဒ္ဓသည် (ကြံ ကြရာမှ ရပ်နားလျက် ခင်းထားအပ်သော နေရာတွင် ကောင်းစွာ သီတင်းသုံးနေ ထိုင်နေတော်မူလိုက်သည် ယသလုလင် သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိကာ အပြစ်လွှတ်သောနေရာတွင် ထိုင်နေ၏။

ထိုစဉ် မြတ်ဗုဒ္ဓက တရား ဒေသနာတော်ကို ဟောပြောဖြင့် သော တပန် တည်သွားလေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဗာရာဏသီသူဌေးကြီးက အိမ်ကထွက် ပြေးသွားသော သားအတွက် စိုးရိမ် သောက ဗျာပါဒဖြစ်ကာ သားပျောက်ကို

လိုက်လံရှာဖွေသောအခါ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ရှေ့ တော်မှောက်တွင် တွေ့ရှိရသဖြင့် ဝမ်း သာဝီတိဖြစ်လျက်၊ မြတ်ဗုဒ္ဓက ဖခင်ဖြစ် သူကို တရားဟောပြန်ရာ ဖခင်ဖြစ်သူက သောတပန်ဖြစ်ပြီး ဖခင်ကိုဟော ကြားသော တရားတော်ကို ထပ်မ နာကြားသောသားဖြစ်သူ ယသလု လင်က ရဟန္တာဖြစ် သွား လေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဘုရားရှင်နှင့် ယသမထေရ်တို့ဗာရာဏ သီသူဌေး အိမ်သို့ ဆွမ်းစားသုံးသဖြင့် ကြွ တော်မူ၍ တရားဟောတော်မူပြန်ရာ မိခင်ဖြစ်သူ သုဇာတာနှင့် လူ့ဘဝတုန်းက အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်ခဲ့သော သူ၏ဇနီးတို့လည်း သောတာပန်ဖြစ်သွား ကြပြန်သည်။

သို့အတွက် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သား နာတွင် ဗာရာဏသီသူဌေးနှင့် သုဇာတာ ယသမထေရ်၏ ဇနီးဟောင်းတို့သည် လောကတွင် (ဝေဝံသီ) သရဏဂုံသုံးပါးကို ဆောက်တည်၍ ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ထိုအချိန်က ယသလုလင် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်ကို

သဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီဆိုသော သီတင်း
သည် မြို့ထဲတွင် တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့
သွားလေသည်။

ယင်းသီတင်းကို ကြားသိကြ
သော သူ၏ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအဖော်
၅၄ ယောက်တို့လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓ၏သာသ
နာသို့ ဝင်ရောက်ကြလျက် မြတ်ဗုဒ္ဓက
တရားရေးအေး အမြိုက်ဆေးကို တိုက်
ကျွေးသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အာသဝေါ
ကင်းကွာ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးများ
ဖြစ်သွားကြလေကုန်၏။

ဘုရားရှင်သည် ဗာရာဏသီ
ပြည် မိဂဒါဝန်တော၌ ပထမဝိကင်္ဂတော်
ဖူးပြီး ဝါကျွတ်သောအခါ ဝါတွင်းသုံးလ
အတွင်း ဘုရားရှင်အပါအဝင် ရဟန္တာ
(၆၁) ပါး ဖြစ်ပေါ်တော်မူခဲ့ရာ ရဟန္တာ
အပါး (၆၀) တို့ကိုခေါ်တော်မူပြီး သတ္တဝါ
များ ချမ်းသာသုခအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံစေ
ရန်အကျိုးငှာ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး
ကောင်းခြင်းသုံးဖြာနှင့်ပြည့်စုံသော မဇ္ဈိမ
ယဒီပဒါမဂ္ဂင်တရားတော်များကို ဟော
ဟောညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမနိုင်စေရန် သာသနာ
ပြု စေလွှတ်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ယသသုဋ္ဌေးသား

အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်သမျှကို စာရေး
သူ ပြန်လည်အောက်မေ့ပြီးသည်နှင့် ယခု
လို သာသနာသမိုင်းတွင် အလွန်ထင်ရှား
သော ထူးမြတ်သည့်နေရာသို့ လှည့်
လည်ဖူးမြော် ကြည်ညိုခွင့်ရရှိဖို့ဆိုသည်
မှာ လွယ်ကူသောအရာမဟုတ်ပေ။ သို့
တွက် ဖူးမြော်ကြည်ညိုခွင့်ရအောင်
ဆောင်ရွက်ပေးကြသော အလှူရှင် ဦး
ဝင်းသန်း၊ ဒေါ်စန်းထွေးတို့အား ကျန်းမာ
ရွှင်လန်းစွာဖြင့် လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝပါစေ
ကြောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သရပါ
တော့သည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် ယသ
သုဋ္ဌေးသားအား တရားတော်ဟောကြား
ခဲ့သည့် ပလ္လင်နေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြပြီး
မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ဓမ္မေခစေတီ
သို့ သွားကြသည်။

ဓမ္မေခစေတီသည် ဘုရားရှင်
အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို ဟောကြား
တော်မူသဖြင့် ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းဦးစလုံး ရဟန္တာ
ဖြစ်တော်မူခဲ့သည့်နေရာတွင် အထိမ်း
အမှတ်အဖြစ် သီရိဓမ္မာအသောကမင်း
ကြီးကတည်ထားခဲ့သော စေတီဖြစ်သည်။

စေတီတော် ဖူးမြော်ကြည်ညို

ပြီးသည်နှင့် အရိပ်အာဝါသကောင်းမွန်
သော မျက်ခင်းပြင်လေးပေါ်တွင် မိဂဒါဝန်
မြန်မာကျောင်းမှ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေး
သော ဦးဆောင်ဆရာတော်၏ လမ်းညွှန်
မှုအတိုင်း အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို စု
ပေါင်း၍ ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြသည်။

ထိုသို့ ရွတ်ဆိုပူဇော်ခဲ့ကြပြီး
မျက်ခင်းပြင်လေးနှင့် တခဏ အလွန်
သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော ဓမ္မေခ
စေတီတော်မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

မိဂဒါဝန်မှတစ်ဆင့် ကားဖြင့်
ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ မိဂဒါဝန်
နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်တည်ရှိသော မူလ
ဂန္ဓကုဒ္ဒိဝိဟာရ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်
ရှိကြသည်။

စာဆိုတော်-အရှင်ဥတ္တရသာရ
(ညောင်ဦး)

လေသူရဲမလေး

အိမ်ပိတ်အားပတ်

မှောင်တန့ ((ဝတ်မှု))

ကလေးတို့ကို သည်တစ်ခါ ဦး
အာနု ကမ္ဘာ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ရှေ့ဆောင်
အမျိုးသမီး လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်
အကြောင်း ပြောပြချင်တယ်။

၁၉၃၀ ခုနှစ်တွေ ကာလက
အမေရိကန် အမျိုးသမီးလေယာဉ်မှူး
အမ်မလီယာအားဟတ် (Amelia
Earhart) ဟာ လေယာဉ်ပျံသန်းမှု မှတ်
တမ်းတွေမှာ အကွာအဝေးအရရော၊
အမြို့နှုန်းအရပါ စံချိန်တင်နိုင်ခဲ့တဲ့သူပေါ့။
ဒီကနေ့မှာတော့ သူမကို အဝေးဆုံးပျံ
သန်းမှု ခေတ်ဦးရဲ့ စွန့်စားစား ဦးဆောင်
ခဲ့သူ တစ်ယောက်အဖြစ် အမှတ်တရ
ရှိကြတယ်။

အားဟတ်ကို အမေရိကန်ပြည်
ထောင်စု ကန်ဆော်စ် (Kansas) ပြည်
နယ် အက်ချီဆန် (Atchison) ဗြိမ္မာ
၁၈၉၇ ခုနှစ်က မွေးဖွားခဲ့တယ်။ ပထမ
ကမ္ဘာစစ် (၁၉၁၄-၁၈) ကာလက သူမ
ဟာ စစ်သူနာပြုတစ်ယောက်အနေနဲ့
ကနေဒါမှာ အမှုထမ်းခဲ့တယ်။ ၁၉၂၀
ခုနှစ်မှာ အားဟတ်ဟာ ကယ်လီဖိုးနီး
ယားကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပြီး လေယာဉ်
မောင်းနှင်တဲ့ သင်တန်းကို စတင်တက်

ရောက်ခဲ့တယ်။ သူမဟာ အသက် ၂၄
နှစ် လောက်ကာလက ကိုယ်ပိုင်လေ
ယာဉ်တစ်စီးကို ဝယ်ယူခဲ့တဲ့သူပေါ့။

၁၉၂၈ ခုနှစ်မှာ အမေရိကန်
လေယာဉ်မှူးနှစ်ယောက်က သူမကို
အတ္တလန်တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ပြီး ပျံ
သန်းမယ့် လေယာဉ်ခရီးစဉ်မှာ ခရီးသည်
တစ်ယောက်အနေနဲ့ပါဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့
ကြတယ်။ ဒီခရီးဟာ သူမကို ကျော်
ကြားစေခဲ့တယ်။ သူမဟာ အတ္တလန်
တိတ်သမုဒ္ဒရာကို လေယာဉ်နဲ့ဖြတ်သန်း
ခဲ့တဲ့ ပထမဦးဆုံးသော အမျိုးသမီးအဖြစ်
နဲ့ သမိုင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ရသလို ခရီးဝေးပျံသန်း
တဲ့ လေယာဉ်ခရီးစဉ်ရဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အရသာ
ကိုလည်း သူမ ခံစားခဲ့ရသည်။ သည်လို
အတွေ့အကြုံမျိုးကို သူမ ပိုပြီးတော့
လည်း ရချင်လာခဲ့တယ်။

၁၉၃၂ ခုနှစ်မှာတော့ အား
ဟတ်ဟာ အတ္တလန်တိတ်သမုဒ္ဒရာကို
တစ်ကိုယ်တည်း ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းနိုင်ခဲ့
တဲ့ ပထမဦးဆုံးသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး
ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူမရဲ့ခရီးစဉ်ဟာ ၁၃
နာရီ ၃၀ မိနစ် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး ပျံသန်းမှု
ဟာ အမြို့နှုန်းအားဖြင့် မှတ်တမ်းတင်

ခြင်းခံခဲ့ရတယ်။ အောင်မြင်မှုတွေအတွက်
အမေရိကန်နဲ့ ပြင်သစ်အစိုးရတွေရဲ့
အထူးဂုဏ်ပြုမှုတွေကိုလည်း သူမရခဲ့
တယ်။

၁၉၃၅ ခုနှစ်မှာတော့ အား
ဟတ်ဟာ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကို တစ်
ကိုယ်တည်း ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းနိုင်ခဲ့တဲ့
ပထမဦးဆုံးသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်
လာခဲ့ရတယ်။ သူမဟာ ဟာဝိုင်အီကျွန်း
စုရဲ့ ဟိုနိုလူလူ ဗြိတိန်နဲ့ စတင်ထွက်ခွာ
သွားခဲ့ပြီး ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်က
အုတ်ကလန်း (Oakland) ဗြိမ္မာ ဆင်း
သက်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။

၁၉၃၅ ခုနှစ်ထဲမှာပဲ နောက်
ထပ် စံချိန်တင်တဲ့ ပျံသန်းမှုတစ်ခုကို
လည်း လုပ်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါကတော့
မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ မက္ကဆီကိုမြို့ကနေ နယူး
ယောက်စီးတီးအထိကို ၁၄ နာရီ ၁၉
မိနစ်နဲ့ အရောက်ပျံသန်းနိုင်ခဲ့တာပဲဖြစ်
တယ်။

သည်လို လေယာဉ်ခရီးစဉ်တွေ
အတွက် အားဟတ်ဟာ လပေါင်းတော်
တော်ကြာကြာ ပြင်ဆင်မှုတွေလုပ်ခဲ့ရ
တယ်။ သူမလေယာဉ်ရဲ့ စက်မှုပိုင်းဆိုင်

ရာ အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကိုလည်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်အတွက် လိုအပ်မယ့် လေယာဉ်ဆီ ချောဆီ ပမာဏကိုလည်း သေသေချာချာ တွက်ချက်ခဲ့ရတယ်။ အကယ်လိုမှ ရာသီဥတုဆိုးဝါးလာလို့ သူမရဲ့ ခရီးလမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲခဲ့ရင် သုံးနိုင်ဖို့ လမ်းကြောင်းမြေပုံအသစ်တွေ ကိုလည်း သူမ ဆွဲခဲ့ရတယ်။

လေထုရဲ့အမြင့်ပိုင်းကို ရောက်တဲ့အခါ ကြုံတွေ့ရမယ့် အေးလာတဲ့အော်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့လည်း အားဟတ်ဟာ နွေးထွေးတဲ့ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ခဲ့ရတယ်။ အခက်ခဲဆုံးကတော့ ဝေးကွာလှတဲ့ခရီး

ကို တစ်ယောက်တည်း မောင်းနှင်ရမှာ ဖြစ်လို့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျတဲ့အော်ကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့ပြဿနာပေါ့။ လေယာဉ် မောင်းနှင်ခဲ့ရတဲ့ နောက်ဆုံးနားရီပိုင်းတွေ မှာ သိပ်ပင်ပန်းတဲ့အတွက် “တံလျှပ်ဆန် တဲ့ ကုန်းမြေတွေကို မြင်ခဲ့ရတယ်” လို့ သူမ ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့တယ်။

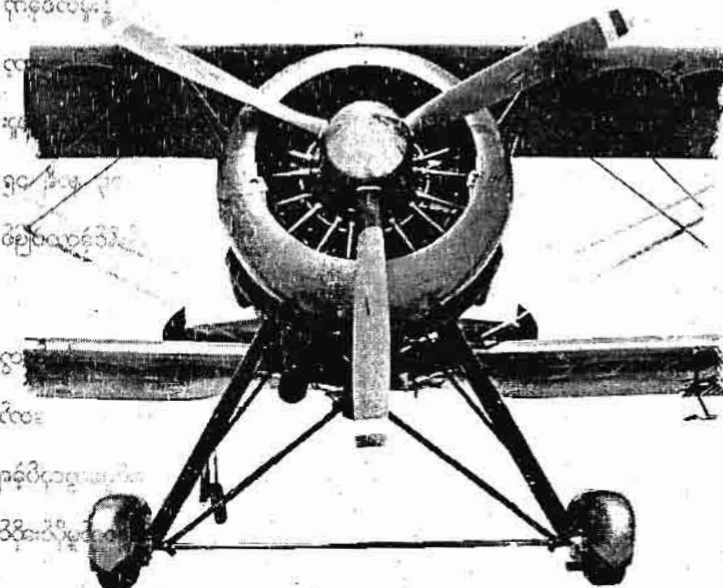
၁၉၃၇ ခုနှစ် ဇွန်လထဲမှာ သူမ ရဲ့ အမြင့်ဆုံးရည်မှန်းချက်ဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာ့ ဟတ်မယ် လေယာဉ်ခရီးစဉ်ကို စတင်နိုင်ခဲ့တယ်။ အာဟတ်နဲ့ သူမရဲ့ လေကြောင်း လမ်းပြ ဖရက်နွန်နန်(Fred Noonan) တို့ဟာ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် မီယာမီမြို့ ကနေ အရှေ့ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး စတင်

ပျံသန်းခဲ့ကြတယ်။ ဇွန်လိုင် (၂) ရက်နေ့ ရောက်တဲ့အခါမှာ သူတို့ဟာ ခရီးတစ်ဝက်လောက်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သလို သူတို့လေယာဉ်(ကာလည်း အနောက် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာထဲက နယူးဂီနီ(New Guinea) ကျွန်းတွေအပေါ် ဖြတ်ပျံရင်း ဟော်လန်ကျွန်းစုတွေ(Howland Islands) ဘက်ကို ဦးတည်မောင်းနှင်သွားခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာရဲ့ တစ်နေရာမှာတော့ သူတို့နဲ့လေယာဉ်ဟာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ ရေတပ်က လေယာဉ်တွေနဲ့ သင်္ဘောတွေဟာ အားဟတ်နဲ့ နွန်နန်တို့ကို ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့ကြပေမယ့် သူတို့ လေယာဉ်ရဲ့ သဲလွန်စတစ်ခုခုကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ကြဘူး။ သည်ကနေတိုင်အောင် လေယာဉ်ပျံသန်းမှုသမိုင်းမှာ အမေရိကန် လေသူရဲကောင်မလေးရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ပဟောဋ္ဌိဆန်ဆန် ကျန်နေခဲ့တုန်းပဲ။

မောင်ဓာန (စက်)

ညွှန်း- Microsoft Encarta Kids 2007.

ဘဝတွေထဲမှာ

အချိန်နှင့်နေရာ

ကျော်လေ(ဟံသာဝတီ)

တိ...တိ...တိ

နှိုးစက်သံကြောင့် ဝန်းကန်ထဲ
ထိုင်လျက်သား ဖြစ်နေပြီး ခေါင်းထဲ၌
ယနေ့လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်များပေါ်လာ
သည်။ ညက (၁၂)နာရီကျော်သည့်အထိ
ဟိုင်းလတ် R.M အင်ဂျင်ကိုင်နေခဲ့ရာ
ဂုတ်နီမှ အင်ဂျင်မလုပ်သဖြင့် မပြီပြတ်ဘဲ
ဝင်အိပ်ခဲ့ရသည်။ ယနေ့ အပြီးအပ်ရမည့်
ကားပါ။ မျက်နှာမသစ်သေးဘဲ ရုံထဲသို့
ထွက်လာခဲ့ရာ အဖေက မျက်မှန်တဝင်း
ဝင်းနှင့် လက်စသတ်နေပြီ။ တစ်ခေါင်လုံး
ဖြူနေသော အဖေဆံပင်များက စက်ပြင်
သက်တမ်းကို ပြနေသယောင်ပင်။ အဖေ
ပြောဖူးသော စကားကို ကြားယောင်မိ
သည်။

“သား ... စောလင်း စက်ပညာ
ကို အရသင်စမ်းပါကွာ၊ မင်းတစ်သက်လုံး
မဆင်းရဲတော့ဘူး ... ငါငယ်ငယ်က
ရွာက တက်လာတော့ အဝတ်လေးနှစ်စုံ
ကလွဲပြီး ဘာမှ မပါလာဘူး ... အေးဆွေ၊
မင်းက ကိုယ်အဖေဆီက ပညာကို
အလကားသင်ရတော့ ဘယ်တန်းဖို့ထား
တတ်မလဲ”

ဟုတ်ပါသည် ယခုအခါ အဖေ

သည် တပည့် (၁၀) ဦးနှင့် နာမည်ကြီး
ဝပ်ရှော့ တစ်ခုကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဝင်လာသည်ကို
မြင်သောအခါ အဖေက ...

“စောလင်း ... မင်္ဂလာသွား
ရမယ် မဟုတ်လား၊ ရေခိုးချိုးပြီး ...
သွားတော့ ဗိုလ်ဌေးနဲ့ ငါလုပ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ”

ဝမ်းသာအားရ ရေခိုးကန်သို့
လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အဖေ
ကို တော်တော် ကျေနပ်တင်သွားပါသည်။
ကိုယ်တာဝန်ယူသောအလုပ်ကို ပြီးပြတ်
အောင်လုပ်မှ ကြိုက်သော အဖေကြောင့်
စက်ဆီပေးသောလက်နှင့် ကျောင်းသို့ပြေး
ခဲ့ရပေါင်းများပြီ။

ယနေ့ကျောင်းဝန်းထဲ စောစော
ရောက်သောကြောင့် ကင်တင်ဘက်သို့
ထွက်ခဲ့သည်။ ဘားအံနည်းပညာ
ကောလိပ်၏ အငွေ့အသက်က
ကျွန်တော့်သွေးတို့ကို နွေးထွေးစေသည်။
နေထူတို့အဖွဲ့က လက်လှမ်း ထောင်ပြု၍
လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... စက်ဆရာ၊

လက်ကိုခါတ်ဆီနဲ့ ဆေးခဲရဲလား”

“အောင်မယ် ဒီနေ့တော့ သန့်
ရှင်း တောင်ပြောင်နေပါလား”

“အိုကီ နဲ့ လျှော်ထားတာလေ”

“ဟား ... ဟား”

“စောလင်း အခုလေးတင်ဘဲ
နေမာန်တို့အဖွဲ့ ထွက်သွားတယ် အော်
ကျယ်အော်ကျယ်နဲ့ကွာ၊ မင်းရှိရင် ဒီ
ကောင်တွေ အသံမထွက်ရဲဘူး”

“နေပါစေ ... ဂရုစိုက်မနေစမ်း
ပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးကွ... နင်းပွင့်ရဇီ
လည်း သူတို့နဲ့ ပါတယ်”

နံနက်ခင်း၏ လန်းဆန်းတင်
ကြွမှုများ ခံပေါက် ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

“အောင်မလေးကွာ ... ချစ်

ချင်း လဒရပ်ပေါက်သွားတာပဲ ... သူ
တို့ မယူမချင်း မင်းမှာ အခွင့်အရေးက
ပါတယ် စောလင်းရာ၊ သူတို့က ကျောင်း
ပြီးမှ ယူကြမှာကိုး”

“ကောင်မလေးကတော့ မင်း
ကြွမဲ့ပဲ ဟ”

“အခုပဲ Final စာမေးပွဲ

တော့မယ် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

တော့ အလုပ်သင်အင်ဂျင်နီယာ (၃)
ဆင်းရဲလည်း သူက Civil (လမ်း
တံတား) ငါက M.T (စက်မှု) တစ်လမ်း
သွားရမှာ ...”

“အခုကျောင်းမှာ မြင်ရတုန်း
အကြည့်ထားပေါ့ကွာ ဟား ...ဟား”

“.....” ကျွန်တော်နေထူကို
အသံတိတ်ကနိပ်ဆဲလိုက်ပါသည်။

အချို့သည် ဝေဒနာတို့ကို
တိုက်စားပြီး ရင်ကျက်မှုကို ပေးသည်ဆို
၏ စာမပွဲပြီး၍ မြိုင်ကလေးအနီးရှိ
ဆံလေးတောင်ဘီလပ်မြေစက်ရုံ တွင်
အလုပ်သင်အင်ဂျင်နီယာ ဆင်းနေခဲ့ပြီး
ဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ နွေးထွေးသော
အကြည့်လေးများကို တစ်ခါတစ်ရံ လွမ်း
ဆွတ်မိပါသည်။ သူမလည်း လမ်းတံတား
ဆိုင်တစ်ခုတွင် အလုပ်သင်ဆင်းနေခဲ့ပြီး
ကျွန်တော်တို့ဆိုင်နှင့် မနီးမဝေးကျေးရွာ
ဆစ်နားတွင်ဖြစ်သည်။ သူမတို့၏ မင်္ဂ
လာ သတင်းတော့ မကြားရသေးပါ။

“ဟေ့ကောင် စောလင်း ...
ဆင်ကို နင်းပွင့်ရတီ မေးနေတယ်ကွ
သူတို့ဆိုကို လာလည်ပါဦးတဲ့”

နေထူးက ဆိုက်ကယ်နဲ့ ဝင်

လာရင်း စက်မသတ်ခင် သတင်းအရင်
ပေး၏။

“ဟုတ်လား”

“အေး ... ဒီည သူတို့ တံတား
အပြီး အောင်ပွဲလုပ်မယ်တဲ့ အဲဒီနားမှာ
ဘုရားပွဲလည်း ဒီညရှိတယ်... ပျော်စရာ
ကြီး ဟေ့ကောင် ... သွားရအောင်”

“အိုကေ”

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွား
တော့ ပွဲကနေပြီး ခံတန်ရှည်များပေါ်တွင်
AE, SAE နှင့် အလုပ်သင် SAE များ
ကိုယ်အစုနှင့် ကိုယ် ဝိုင်းပွဲနေကြ၏။
ကာရာအိုကေ ဝိသနာပါသူများအတွက်
စက်အနံ့ဖွင့်ပေးထားသည်။ ရေချိုမကိုက်
ကြသေးဘူး ထင်ပါ၏ ဆိုမည့်သူ မရှိ
သေးပါ။ နင်းပွင့်အပြေးလေး ထွက်လာပြီး
လာခေါ်သည်။

“စောလင်းတို့ ... လာ လာ
နင်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ရှယ်စီစဉ်ထား
တယ် စားစရာတွေကို ဘားအံက ဆိုင်
ကယ်နဲ့ သယ်လာရတာ ဟာ ဒီမှာက
ဘာမှ မရှိဘူးလေ”

“ဗြိမကျအောင် ပြောနေပြန်ပြီ”

“ဟီ ... မဟုတ်ပါဘူး ကိုနေ

ထူးရယ် ကြိုက်သလောက်စားပါ”

နေမာန်က လက်လှမ်းပြု၍ နှုတ်
ဆက်သည်... ယခုတော့လည်း လူကြီး
လူကောင်းဟန်အပြည့် ဖြစ်ကုန် ကြပြီး
နင်းပွင့် က ဂါဝန်ခူးဖုံးလေးနှင့် အရမ်း
လှပနေသည်။

“နင်းပွင့် ... နင်က အင်ဂျင်
နီယာမကြီး ဖြစ်တော့မယ် အခုထိ
ကလေးလိုဝတ်တုန်းပဲလား”

“အို... ကိုစောလင်းကလည်း
ဘယ်သူပြောလဲ အသက်ကြီးပြီးလို့”

“ဟား ... ဟား ဟုတ်ပါပြီ
ဘားအံကို ဘယ်လိုပြန်ဖြစ်လဲ”

“တစ်ပတ်တစ်ခါ ပြန်ပါတယ်၊
ဖေဖေကလည်း စိတ်မချဘူး ... နေမာန်နဲ့
ဂျူးဂျူး ပါလို့သာ ... ကဲကဲ စားကြဦး
သောက်တတ်ရင်လည်း သောက်ပါ...
ပြီးရင် ဘုရားပွဲ ခဏသွားပတ်ဦးမယ်၊
လိုက်ခဲ့ပေးဦး”

ညအရောင် ရင့်လာချိန်တွင်
စကားသံများ ပိဆူလာပြီး ကာရာအိုကေ
တက်ဆိုနေကြပြီး နေမာန်က ...

“နင်းပွင့် ရွာထဲမသွားတော့ဘူး
မလား”

“သွားမှာ ... ကိုစောလင်းကို
လည်း လိုက်ပြချင်လို့”

“သွားရင် အခုသွားမယ်”

“အင်း ... အင်း”

နှင်းပွင့်နှင့်သူ့ သူငယ်ချင်းမ
လေး နှစ်ယောက် နေမာန်နှင့်သူ့ သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက် စုစုပေါင်း (၇) ယောက် စားပွဲမှ
လစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“လမ်းသိလို့လား” ဟု ကျွန်
တော်က မေးတော့

“နေမာန်တို့က သွားနေကြ...
ငါသာ မရောက်ဖူးသေးတာ” ဟု ဖြေ
သည်။ တောတန်းလေးကို ဖြတ်လာ
တော့ ဓါတ်မီးအားကိုဖြင့် လမ်းရှာ၍ သွား
နေရသည်။

“နှင်းပွင့်ရယ် ... ဒီလိုနေရာမျိုး
ကိုများ သွားချင်ရတယ်လို့ ... နင်
မကြောက်ဘူးလား”

“နင်တို့ပါတာပဲ မကြောက်ပါ
ဘူး”

တစ်ပိုင်ခန့် လျှောက်မိတော့
ရဟတ်များ၊ ရွေးဆိုင်တန်းများတို့ စတင်
မြင်တွေ့ရသည်။ နာမည်ကြီး မင်းသား

တစ်ဦးကသော ပွဲနှင့် မျက်လှည့်ပွဲများ
ပါဝင်သော စည်ကားသည့် ပွဲခင်းတစ်ခု
ဖြစ်သည်။ နိဿားသော တောင်သူလယ်
သမားများဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့
ကို ဇာတ်အဖွဲ့မှဟု ထင်ကြပုံရသည်။
နေမာန်က ပေါက်ကွဲ၍ ထပြောသည်။

“တောသားတွေကလည်း
အကြည့်ရိုင်းလိုက်တာ”

ကိုနေမာန် စကားပြော ဆင်ခြင်
သင့်တယ် ... ဒါကိုယ်နယ်မဟုတ်ဘူး
လေ”

“ရှောမရှိပါဘူးကွာ ... အေး
ဆေးပါ”

နေမာန်က ကျွန်တော့်အား
မနှစ်မြို့သလိုကြည့်၍ ပြန်ပြောသည်။
ထိုစဉ် မထင်မှတ်သော အသံတစ်ခုက
ကျွန်တော်တို့ကို ရပ်တန့်သွားစေသည်။

“တောသားလည်း အသည်းနဲ့ပါ
ကွ... ချာတိတ်ရ ...ဟား ...ဟား”

ခါးကြားမှာ ဖြောက်တွေနှင့် လူ
(၅) ဦးခန့် ငြိမ်ရွာကမဖြစ်နိုင် ပုံစံတွေက
သေမလား၊ သတ်မလားဆိုသည့်ပုံမျိုး။
ကျွန်တော်ဝင်ပြောမလို ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်
နေထူးက

“ဟေ့လူတွေ ... ကျွန်တ
စောသားဖိုးရဲ့ “တူ” မနောက်ယှက်ပါနဲ့
ဘုရားလာဖူးကြတာ”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုရင်
တော့ ဟိုကောင်လေး ငါတို့ကို တောင်
ပန်ရမယ်”

နေမာန်ကို လက်ညှိုးထိုး၍
ပြောလာသည်။ မိန်းကလေးများက သဘော
ကြောက်လွန်းသဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြ
သည်။

“အို ... မတောင်းပန်နိုင်ပါဘူး
ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားတို့ကို ဘာပြော
လို့လဲ”

“ရတယ်လေ ... အပြန်
တာပေါ့”

ဟုပြောပြီး ထွက်သွားကြ
သည်။

“နေမာန် နင်တော့ ... ဒုက္ခ
ကိုစောလင်း ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ

နှင်းပွင့်က သံတုန်တုန်
ပြောသည်။ လမ်းလျှောက်စကား
စက် တစ်ယောက်တစ်ယောက်
ပါမလား ... လိုက်ကြည့်လိုက်
တစ်ယောက်မှ မပါ (ထိုစဉ်က နေ

မေ့သေးပါ)

“ကြံ့သလို တောင်းပန်ပြီး မြေ နှင်းရမှာဘဲ မကြောက်ပါနဲ့ ကိုနေမာန် နည်း တွေရင် တောင်းပန်လိုက်ပါဗျာ။ အပန်းမကြီးဘူးထင်ပါတယ်” “.....”

ကျွန်တော်တို့ ဆက်လည်ပတ် နှင်းတဲစိတ် မရှိတော့သဖြင့် ဈေးတန်းမှ နှင်းထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။ လူရှင်းသော နယ်ကွင်းအစပ်အလွန် တောလမ်းလေး မှီအဝင် လယ်စာစဉ်တဲလေးတစ်လုံးထဲ လူ(၃)ဦးထွက်လာပြီး

“ဟိုကောင်တွေ ...နေဦး”
ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်

တော ရှင်းခါးများကို သစ်သားခါး နှင့် ခါးကြားထိုးထားကြသည်။ ပြီး ဆက် မပြောမဆိုနှင့် ကောင်မလေးများ ကိုက်ဝင်ခွဲပါသည်။ နေမာန်နှင့်အဖော် ထိုလူများကို ဝင်လုံးတော့ရာ ကျွန်တော်လည်း ဘေးဘီမျက်စိကစား ကြည့်လိုက်တော့ တဲအပြင် စည်းရိုး မရှိသော ကာထားဟန်တူသော ဝါကျစ်တစ် နှင်း တွေ့သဖြင့် ဆွဲယူပြီး ဝင်ရှိက်ပါ သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်တိုက်ခိုက်တာ မြင့် လူနှစ်ဦးခန့်လဲပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

မျက်စိထဲ၌ တောရှင်းခါး၏ ဝင်းကနဲ လက်ကနဲကို မြင်ရသည်။ တဲထဲမှ လူ နှစ်ဦးပြေးထွက် လာတာမြင်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း နှင်းပွင့်လက်ကိုခွဲကာ ပြေးထွက် ခဲ့ပါတော့သည်။ ပြေးရင်းနှင့် လက်မောင်းတစ်ဖက် စူးခနဲအောင့်လာ၍ ကြည့်လိုက်ရာ သွေးများရွှဲနှစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘယ်လိုထိခဲ့လည်း မသိတော့ပါ။ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသံ များ ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော်ရပ်လိုက် လိုမဖြစ်။ နှင်းပွင့်ဘဝကို ကျွန်တော် အသက်နှင့်လဲ၍ ကာကွယ်ရမည်။

“အ” နှင်းပွင့် ခွေလဲကျသွား သည်။

“စောလင်း ...ငါ...ငါ...ခြေ ထောက်စူးသွားပြီး”

လရောင်နှင့် ကြည့်လိုက်တော့ သူမခြေထောက်မှာလည်း သွေးတွေနှင့် သစ်ငုတ်စူးမီ သွားပြီးထင်သည်။ စဉ်းစား မနေတော့ပါ သူမကို ကျောပိုး၍ အား ကုန်ဆက်ပြေးခဲ့သည်။

တံတားဆိုနှင့် နီးလာချိန်တွင် ကျွန်တော့်မျက်စိများ ပြာဝေလာပြီး အာခေါင်က မီးနှင့် ထိုသလို တစ်ဆိုနေ

ပါ၏။ ဘယ်ဘက်လက် တစ်ချောင်းလုံး လှုပ်လို့မရတော့ပါ။ တောအုပ်လေးမှ လွန် လာပြီး တံတားလမ်းဘောင်ပေါ် ရောက် သောအခါ ...

“နှင်းပွင့် ...လူတွေမြင်နေရပြီ အသံရှိသလောက် အော်ခေါ်ပါ ... ကျွန်တော်မရတော့ဘူး”

နှင်းပွင့်ကို အောက်ချပြီးတာနှင့် ကျွန်တော်ပစ်လဲသွားပါသည်။ သတိ အနည်းအကျဉ်းကို စုစည်းထားပြီး နားစွင့် နေလိုက်သည်။

“ကယ်ကြပါဦး ရှင် ... ကယ် ကြပါဦး”

နှင်းပွင့်အသံစူးစူးနှင့် အော်ခေါ် နေသံကြားပြီး လူများပြေးလာသောခြေသံ များကို ကြားရသောအခါ စိတ်ကို လျှော့ချ လိုက်သဖြင့် အသိစိတ်တိုသည် အမှောင် ကမ္ဘာထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်သွားပါ တော့သည်။

အာရုံများ ပြန်လည်းစုစည်းမိ တော့ အဖေအသံကို အရင်ကြားရသည်။

“သား စောလင်း ... သတိရပြီ လား ... မသေကောင်း မပျောက် ကောင်းကွာ”

“နင်းပွင့် ...ရော အဖေ”

“မင်းကောင်မလေးက ဆေးရုံကဆင်းသွားပြီး မင်းက သွေးထွက်လွန်းပြီး သတိမေ့နေတာ သုံးရက်ရှိပြီကိုး သားရဲ့”

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေလည်း တစ်ယောက်မှ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး နေမာန် ဆိုတဲ့ သူငယ်လေးဘဲ မျက်နှာဖူးရောင်နေတာတွေတယ် ခုနကပဲ ပြန်သွားကြတယ်ကွ”

“သူတို့ပြောတာက ရန်ဖြစ်တဲ့ ကောင်တွေက ဟိုတက်ကမ်းက ကောင်တွေတဲ့ မင်းတို့ကိုသတိပြု တောထဲပြန်ဝင်သွားလို့ရတယ် ကျေးဇူးအဖွဲ့ အချိန်မီ ရောက်လာလို့ (၃) ယောက်ဖမ်းမိတယ် ပြောတာဘဲ”

“မင်းနဲ့ ကောင်မလေးနောက် ပြေးလိုက်သွားတဲ့ နှစ်ယောက်ပဲ လွတ်သွားတယ်တဲ့ကွ”

ကျွန်တော် မျက်စိပြန်မှိတ်နေလိုက်ပါသည်။ စိတ်ထဲတွင် အဖေကို ပြောလိုက်သည်က

“ကျေးလက်နေ လူတန်းစားကို သားဘယ်တော့မှ အထင်မသေးပါဘူး အဖေရယ်” ဟု ဖြစ်ပါသည်။

သူမဆေးရုံသို့ လုံးဝရောက်မလာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ပင် လက်သိုင်းကြီး တစ်ဖက်ဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်နေခဲ့ပြီး ဆိုင်းထဲလည်းမဆင်းနိုင်။ အိမ်အလုပ်လည်း မကူးနိုင်ဖြင့် ငြိစွမ်းက နှိပ်စက်နေသည်။

“အဖေ...သားအပြင် လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး”

အ . ထ . က (၁) ရှေ့ ချစ်လေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်နားအရောက် ကျွန်တော့်ခြေထောက်များ အလိုလိုရပ်သွားကြသည်။ နင်းပွင့်က ခုတ်မ အက်လေး တစ်ဖက်ထောက်၍ နေ့ခင်းကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ အတင်းဆွဲခေါ်နေတာ မြင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်အမြန်ပြန်လှည့်လိုက်စဉ်နောက်မှ “စောလင်းရေ...စောလင်း” ပါစပ်မှ အော်ခေါ်ရင်း တုတ်ကောက်အားကိုးဖြင့် လမ်းကူးလာသော နင်းပွင့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အနားရောက်တော့ သူမက ...

“ငါ နင်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ စောလင်းရယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အနာမပျောက်မချင်း အပြင်မသွားရဘူး

ပြောထားလို့ အခုတောင် နေမာန်နင်းပွင့်အိမ်လိုက်ဖို့မင်းနေတာ သူကပြီရယ်၊ ပေးမယ် ပြောလို့ အတင်းဆွဲခေါ်နေတာ သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို မနားတမ်းရှင်းပြနေပါသည်။

“ဒီလောက်လေးနဲ့တော့ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး ...နင်းပွင့်ရယ်” ကျွန်တော် သူမကို ဂီတကြည့်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ သူမများလေးများ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် ထလာသည်ကို တွေ့ရပြီး ကျွန်တော့်ဘက်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ သိပါပြီ စောလင်းရယ်” နေမာန်က နေကာမျက်နှာနှင့် ရပ်ငေးနေဆဲပါ။

ကျော်စော (ဟံသာ

ဖခင်မေတ္တာ

ကျွန်တော်အမိ၊ သမားရန်

မောင်မိုး

ကျွန်မ ကိုမောင်မိုးရဲ့ခန်းပါရှင်။ ကျွန်မနဲ့ ကိုမောင်မိုးက ငယ်စဉ် သူငယ်ချင်းဘဝစ၍ အရွယ်ရောက်လာတော့ သံယောဇဉ်တွယ်တာပြီး ချစ်သူဘဝ ရောက်လို့ နှစ်ဘက်မိဘများရဲ့ သဘောတူညီချက်နဲ့ ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် လက်တွဲခဲ့ကြသူတွေပါ။ ကျွန်မနဲ့ ကိုမောင်မိုးညားခါစက ကိုမောင်မိုးဟာ တပ်မတော်သားဘဝ ရိုးရိုးရဲဘော်လေးပါရှင်။ ကျွန်မတို့ တပ်ရင်းတစ်ရင်းရဲ့ အိမ်ထောင်သည်လှိုင်းမှာ ကိုမောင်မိုးရဲ့လစာလေးနဲ့ ခြံခြံချွေတာပြီး လောက်ငံအောင်နေခဲ့ရပါတယ်။ ရိုးသားတဲ့ကိုမောင်မိုးနဲ့ ကြီးစားတဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးရဲ့ဘဝဟာ ပြည်စုံလုံလောက်မှုမရှိပေမဲ့ ကြွေးမြီရှင်းရှင်းနဲ့ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရပါတယ်ရှင်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ဘဝထဲကို သားတစ်ယောက် တိုးပွားလာခဲ့ပါတယ်။ ကိုမောင်မိုးဟာ ကျွန်မနဲ့ သားအပေါ်မှာ ဘာမှပြောစရာမရှိအောင် တာဝန်ကျေခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့အကြင်နာတွေအောက်မှာ ကျွန်မတို့သားအမိ ကြည်နူးခဲ့ရပါတယ်ရှင်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုမောင်မိုးလည်း ရာထူးတွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တိုးလို့ တပ်ကြပ်မောင်မိုး ဘဝရောက်တော့။

ကျွန်မမှာလည်း နောက်တစ်ယောက်တိုးလာပါတယ်ရှင်။ အဲဒီနောက်တစ်ယောက်က သမီးလေးရှင်။ သမီးလေးက မွေးခါစထဲက နီနီထွေးထွေးလေးနဲ့ သူ့အဖေနဲ့ တော်တော်တူပါတယ်ရှင်။ ကိုမောင်မိုးလည်း သူ့သမီးကို တော်တော်ချစ်မုချစ်ရှင်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သမီးလေးဖအော့မှန်း မအော့မှန်း သိတတ်ချိန်ကစပြီး သူ့အဖေကိုတွေ့တာနဲ့ ခြေကားယားလက်ကားယားလုပ်တော့တာပဲရှင်။ သူဘယ်လောက်ပဲ ငိုနေနေ။ သူ့အဖေလက်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ အင်္ဂုတိတ်တော့တာပဲရှင်။ သူတို့သားအဖ သံယောဇဉ်ကတော့ ထူးမှထူးရှင်။ ကိုမောင်မိုး ရုံးကပြန်လာပြီဆိုရင် အရင်ဆုံး သူ့သမီးပဲရှင်။ ရုံးသွားပြီးဆိုရင်လည်း သူ့သမီးကိုချီခွေပြီးမှ သမီးရေ ဖေးကြီးသွားပြီးဟေ့လို့ နှုတ်ဆက်ပြီးမှ သွားတတ်လာပြီ။ ကျွန်မတော့ ကျွန်မအပေါ်ထားတဲ့ ကိုမောင်မိုးရဲ့အချစ်တွေကို သမီးက တစ်ဝက်ခွဲယူသွားပြီလားလို့ တောင် တစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိပါရဲ့ရှင်။ ကိုမောင်မိုး ရေစာနဲ့တို့၊ သင်တန်းတို့သွားရလို့ အိမ်ကိုစာပြန်ရေးရင် ကျွန်မနဲ့သားအကြောင်းက နည်းနည်း သူ့သမီး

အကြောင်းက များများရှင်။ ကျွန်မ တစ်ခါတလေ အဖြစ်သည်းတဲ့ သူတို့သားအဖကိုကြည့်ပြီး။

“တော်... အဲဒီလောက်အဖြစ်သည်းနေ တော်နေကြတော့ သမီးလင်ယူသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

လို့ စတတ်ပါရဲ့။ အဲဒီတုန်းက သမီးက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာကိုး မဖြစ်နိုင်သေးမှန်း သူသိတော့။

“အဲမယ် . . . ငါ့သမီးက ယောက်ျားယူမှာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ သမီးယောက်ျားယူမှာလား”

လို့ မေးတော့ သမီးလေးက ဘုမသိဘုမသိနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြတော့။ သူ့အဖေက ရယ်လိုက်တာလေ။ ကျွန်မတော့ ကဲ မှတ်ပလားလို့ သူ့ကို မုန်းစောင်းထိုးလိုက်ပါတော့တယ်။ သမီးနှစ်လောက်ရှိတော့၊ ကျွန်မထဘီတွေ၊ မတော်တရော် ယူယူဝတ်လွန်းလို့ သူ့ထဘီသေးသေးလေးတစ်ထည် ချုပ်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီထဘီကို မချွတ်တတ်တော့တာပဲရှင်။ ကျွန်မက အဲထဘီ အမြဲတမ်းဝတ်နေရင် ဟောင်းသွားလိမ့်မယ် သွားသိမ်းထားဦးဆိုတာ

အခန်းထဲဝင်ပြီး ဂါဝန်လေးနဲ့ လဲပြီးဝတ်
 ဘာပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မက ဘယ်နေ
 နာမှာများ သွားသိမ်းထားသလဲသိချင်လို့
 သွားကြည့်တော့ လား...လား သူ့အဖေ
 ခေါင်းအုံးအောက်မှာ သေသေချာချာ
 ခေါက်ပြီးထားသတဲ့ရှင်။ သူ့အဖေကို အဲဒီ
 အကြောင်းပြောတော့။ ဖအေလုပ်တဲ့သူ
 ရယ်လိုက်တာလေ။ ဖအေ ရှေ့တန်း
 တို့ သင်တန်းတို့သွားရင် သူတို့မောင်နှမ
 တို့ သူတို့အဖေ ပုဆိုးစုတ်လေးတွေဆုပ်
 ပြီး လက်ကိုချည်ပေးထားရတယ်။ ခမေ
 ဆသလိုဖို့ရှင်။ အဲသလိုမလုပ်ရင် သူတို့
 တွေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တတ်လွန်းလို့
 ခါရှင်။ အဲဒီလိုနဲ့ သားကုန်တန်း သမီးက
 တစ်တန်းရောက်တော့ ရှေ့တန်းရောက်
 နေတဲ့ သူတို့အဖေကို စာရေးကြတယ်
 တဲ့။ သားကတော့ သူ စာကြိုးစားတဲ့
 အကြောင်း မအေကို ကူညီတယ်ဆိုတဲ့
 အကြောင်းလောက်ပဲ ရေးတယ်။ သမီး
 တော့ မတတ်တတ်တတ် သူ့လက်ရေး
 ထပ်ပေါက်လေးတွေနဲ့ ဖြေကြီးပြန်လာရင်
 ထက်ဟောင်းအင်္ကျီဝယ်ခဲ့လေ။ ထိုရုပ်ဝယ်
 ခဲ့နဲ့ မှာတတ်သလို။ အစ်ကိုကြီးက
 ဆွေကန်ဆော့နေကြောင်း သူကပဲ မအေ

ကိုကူညီရကြောင်းလည်း တိုင်တတ်ရဲ့။
 ကိုမောင်မိုး ရှေ့တန်းတို့ သင်တန်းတို့က
 ပြန်လာရင်လည်း ဒါက မအေဖို့၊ ဒါက
 သားဖို့၊ ဒါက သမီးဖို့ဆိုပြီး ဖွယ်ဖွယ်ရာ
 ရာလေးတွေ ဝယ်လာတတ်ပါရဲ့ရှင်။
 ကျွန်မကတော့ ကိုမောင်မိုးဝယ်လာတဲ့
 ထတီတို့ အင်္ကျီတို့ကို ကိုယ်နဲ့ကပ်ကြည့်
 လိုက်။ အင်္ကျီဆို ဝတ်ကြည့်နဲ့ပေါ့။ အဲ
 သားလုပ်သူကတော့ သူ့ဖို့ပါတဲ့ ကော်
 သေနတ်တို့ အရပ်ကားတို့ယူပြီး ဒါမှတို့
 အဖေကြီးကွဆိုပြီး သွားဆော့နေလေရဲ့။
 သမီးလုပ်တဲ့သူကတော့ ဖအေဝယ်လာ
 တဲ့ ဖွည်းတွေ တစ်ဖွေတစ်ပိုက်ကြီးကိုင်
 ပြီး ဖအေရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်။ ဖအေပါး
 တွေကိုင်လိုက်။ နားရွက်တွေကိုင်လိုက်။
 နှာခေါင်းပေါက်တွေ နှိုက်လိုက်နဲ့ မခွာ
 တော့ဘူးရှင်။ ဖအေကို တော်တော်လွမ်း
 နေပုံရပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သမီး ၃ တန်း
 ၄ တန်းလည်းရောက်ရော။ သူ့အဖေကို
 ကျွန်မ လုပ်ပေးနေကြတာဝန်တွေကို
 မသိမသာကနေ သူ့လုပ်ပေးမှုဖြစ်မယ့်ပုံ
 မျိုး ယူတော့တာပဲရှင်။ သူ့အဖေ ရုံးသွား
 တော့မယ်ဆိုရင် ခါးပတ်တို့ ဦးထုပ်တို့
 ယူပေးရတာနဲ့ ဖိနပ်တွေ ခါးပတ်တွေဆို

လည်း သူပဲ ပြောင်နေအောင် တိုက်
 တော့တာပဲရှင်။ ယူနီဖောင်းလည်း ဘယ်
 နေ့ ဘယ်ဝတ်စုံဝတ်ရမယ်ဆိုတာ သိ
 တယ်ရှင်။ ညအိပ်ရာဝင် မျက်ရိုးတွေ
 ကိုက်လိုက်တာသမီးရယ်လို့ သူ့အဖေက
 တစ်ခါပဲပြောရတယ်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီးပြီ
 ဆိုရင် မျက်စဉ်းခတ်တော့တာပဲရှင်။
 ထမင်းစားရင်လည်း ငါးတို့တာတို့နဲ့ဆိုရင်
 အရိုးနှင်ပေးရတာနဲ့၊ ရေနေ့ကြမ်းတို့၊
 လက်ဖက်ရည်တို့ဆိုရင်လည်း ပူနေရင်
 မှုတ်ပေးရတာနဲ့၊ ကျွန်မ တစ်ခါတလေ
 ပိုရန်ကောဆိုတဲ့ အမူအယာနဲ့ နှုတ်ခမ်း
 စုပြရင် သူတို့သားအဖကတော့ ပြုံးပြုံး
 ကြီးရှင်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုရင်လည်း သူ
 သမီးဖော်ပေးမူရှင်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မ
 ဖော်ပေးရင် နှာခေါင်းစူပူစွပူလုပ်ပြီး အချို
 ပေါ့တယ်လို့ ပြောလိုပြော။ လက်ဖက်
 ခြောက်က မကျဘူးလို့ ပြောလိုပြော။
 သူ့သမီးဖော်ပေးတာများဆိုရင် လျှာဖျား
 လေး တပြတ်ပြတ်လုပ်ပြီး ရှယ်ပဲကွလို့
 များပြောရင် ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း
 တပြုံးပြုံးရှင်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုမောင်မိုးလည်း
 ဒုအရာခံဗိုလ်ဖြစ် သမီးကလည်း ၁၀
 တန်းကျောင်းသူကြီးဖြစ်။ ကျွန်မတို့ဘဝ

လေးကတော့ ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ပါပဲရှင်။ သမီး ၁၀ တန်းအောင်တဲ့နှစ်ကဆိုရင်။ ကျွန်မတို့တွေ ပျော်လိုက်ကြတာရှင်။ ကျွန်မ ကိုမောင်မိုးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကတောင် အဲဒီလောက်မပျော်ပါဘူး။ ကိုမောင်မိုးကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဂုဏ်ယူမဆုံး တပြုံးပြုံးပေါ့။ သူ့သမီးမှ သူ့သမီးလေ။ ကျွန်မကတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခု ဝင်လာရပါပြီ။ လှပသော ဒီမိန်းကလေး မကြာခင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးဖြစ်ပေတော့မည်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် လှပသော ဒီမိန်းကလေးမှာ ချစ်သူခင်သူတွေ ရှိလာပေတော့မည်။ လူလောက သဘာဝအရ ဒီမိန်းကလေးကို မိသားဖသားပီပီ လာရောက်တောင်းရမ်းရင်တော့ သမီးကို သည်သည်လှပချစ်တဲ့ ဒီဖအေကြီး ဘယ်လိုများနေမလဲမသိဘူးလို့ တွေးတောစိုးရိမ်မိပါတော့တယ်။ အဲဒီစိုးရိမ်မိသော တစ်နေ့လည်း အမှန်တကယ်ပင် ရောက်လာပါတော့သည်။ သမီးဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဘွဲ့ရ အလုပ်ဝင်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်နဲ့ ရည်ငံပြီး မိသားဖသားပီပီ လာရောက် တောင်းရမ်းပါလေတော့

သည်။ ကျွန်မမှာတော့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မောင်မိုးကို မသုံးမရဲကြည့်မိပါသော်လည်း သိပ်ပြီး လွန်လွန်ကဲကဲ စိတ်လှုပ်ရှားမှု မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရပါသည်။

“အေးလေ သားတို့၊ သမီးတို့ ပညာလဲစုံ အလုပ်အကိုင်တွေလည်း ကိုယ်စီရှိကြပြီဆိုတော့ မိဘဝတ္တရားအတိုင်း ထိမ်းမြားခြင်းဆိုတာ လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

ဟု တည်ငြိမ်စွာပြောပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲဆိုတာကတော့ ကျွန်မ အသိဆုံးပါရှင်။ ညညဆို ဘယ်ဘက်စောင်းလိုက်၊ ညာဘက်စောင်းလိုက်၊ နဖူးပေါ်လက်တင်လိုက်၊ သက်ပြင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ်ချလိုက်နဲ့ အိမ်မပျော်တာကို ကျွန်မသိတယ်ရှင်။ ဘယ်လိုပဲ ခံစားရပါစေ။ ဖအေတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ကို သမီးရဲ့ဆန္ဒအရ မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ကျေနပ်ခဲ့ပါတယ်ရှင်။ အဲသလိုနဲ့ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါမြဲထုံး ဆိုသကဲ့သို့ သူခင်ပွန်းနောက်ပါသွားပြီးနောက် ကိုမောင်မိုးတစ်ယောက် အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အမူအယာတော့ ပြောင်းလဲသွားပါတော့

တယ်ရှင်။ အရင်က ရုံးမှာ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲစရာကြုံကြုံ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်မကို ရယ်စရာ၊ မောစရာများ ပြောတတ်ပြီး အိမ်မှုကိစ္စလည်း ကူညီသူသမီးကိုလည်း ကလေးတစ်ယောက်လို စလိုက်နောက်လိုက် လုပ်တတ်တဲ့ ကိုမောင်မိုးဟာ မျက်နှာညိုညိုနဲ့ တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးတောနေသယောင်။ များသောအားဖြင့် စာဖတ်နေတာ များပါတော့တယ်ရှင်။ ယခင် သူ့သမီးလုပ်ပေးနေကြ အလုပ်တွေကိုလည်း ကျွန်မ လုပ်ပေးပေမယ့် လက်မခံတဲ့ သဘာဝသူပဲ လုပ်တော့တာပဲရှင်။ အဲဒီလိုပတ်သက်ပြီး ကိုမောင်မိုး တစ်ခါပြောတာလေး အမှတ်ရမိတော့။ သူလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်နေတာလားလို့ တွေးမိပါရဲ့။ သူတို့ရွာမှာတဲ့ ကိုစံသော်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ ကိုစံသော်ဟာ ယောက္ခမအိမ်ကို လိုက်နေရပြီ။ သူယောက္ခမက သူ့သားတွေကျတော့ အင်္ကျီဝယ်ပေးပြီး ကိုစံသော်ဖို့ အင်္ကျီဝယ်ပေးတာကြောင့်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သေတဲ့အထိ အင်္ကျီမဝတ်တော့ဘူးတဲ့ ကိုစံသော်ကိုကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း

အဘိုးအဘိုး အလှူအတန်းစိတ်လိုသွား
 အကျိုးကိုမဝတ်ဘဲ ပန်းပေါ်တင်သွား
 အဲဒါလောက် စိတ်ခံစားချက်ပြင်း
 ခြင်း စိတ်ကြီးတာ။ ခုလဲကြည့် ဦးထုပ်၊
 အပတ်တွေလည်း သူ့ဘာသာသူ တိုက်
 အယ်ရှင်း၊ လက်ဖက်ရည်လည်း သူ့ဘာ
 သာသူ ဖျော်သောက်တယ်ရှင်း။ မျက်စဉ်း
 အည်း သူ့ဘာသာသူပဲ ခက်တော့တာပဲ
 ရှင်း ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပေမဲ့ သူ စိတ်
 အင်းရဲမှာစိုးလို့ ကာမုမပြောတော့ပါဘူး
 နှင်း

အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို အိမ်
 မှာနေစဉ် ဆွမ်းခံကြတဲ့ ဦးပဉ္စင်းကို
 လျှောက်ကြည့်တော့။ ဦးပဉ္စင်းက...

“ဒကာမကြီးတဲ့။ လူတစ်
 သောက်ဟာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းခံစားရတဲ့
 ခံစားချက်ကို ပြောပျောက်သွားဖို့ဆိုတာ
 တရားတွေ ဘယ်လောက်ပြုပြု စာတွေ
 ဘယ်လောက်ဖတ်ဖတ် သူ့ရဲ့စိတ်အာရုံကို
 ညွတ်ကျသွားအောင် လုပ်နိုင်တဲ့
 အကြောင်းအရာနဲ့ မတွေ့မချင်း ပြော
 ပျောက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ပတ်
 သက်ပြီး ဒကာမကြီးကို ဘုရားရှင်လက်
 ထက်က ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်

အကြောင်း ပြောပြမယ်။ တစ်ခါတုန်းက
 တဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ တော
 ထွက်ပြီး တရားအားထုတ်မယ်ဆိုပြီး
 စိတ်တူကိုယ်တူနဲ့ သစ်တစ်ပင်ရင်း၊
 ဝါးတစ်ပင်ရင်းမှာ တရားများ ရှုမှတ်
 ကြသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူဟာ
 အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတဲ့ လက္ခဏာ
 ရေးသုံးပါးကို သိမြင်ပြီး တရားထူးများ
 ရသော်လည်း ညီဖြစ်သူကတော့ ဘယ်
 လို့ပဲ ကျင့်ကြံရှုမှတ်ပေမယ့် တရားထူး
 မရဖြစ်နေသတဲ့။ သုဿန်သင်္ချိုင်းမှာ
 သွားပြီး ကမ္မဇ္ဇာန်တရားများ ရှုမှတ်ပေ
 မယ့်လည်း အချိန်သာကုန် တရားမရ
 နိုင်ဖြစ်နေတော့။ အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူဟာ
 ကဲ...ငါ့ညီ အချိန်တွေလည်းကုန်၊ နည်း
 မျိုးလည်းစုံပြီ မင်းကတော့ တရားမရ
 ဖြစ်နေပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ သေသေချာချာ
 စူးစိုက်ပြီး ရှုမှတ်ပေတော့လို့ပြောပြီး
 အင်မတန်မှသန်ပြန်ပြီး ဖြူဆွတ်နေတဲ့
 လက်ကိုင်ပုဝါလေးတစ်ထည် ပေးပြီး။
 အဲဒါလေးကို ဆုပ်ချောပြီး ရှုမှတ်ပေတော့
 လို့ ပြောသတဲ့။ ဒါနဲ့ ညီဖြစ်သူဟာ သူ
 အစ်ကိုပေးတဲ့ ဖြူဆွတ်နေတဲ့ လက်ကိုင်
 ပုဝါလေးကို လက်နဲ့ပွတ်ချောနေရင်း

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ တရားတွေကို
 စိတ်နှစ်ပြီး ရှုမှတ်လိုက်တာ ညနေရောက်
 တော့ သူ့အစ်ကိုပေးတဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါ
 ဖြူဖြူလေးဟာ ညီညစ်ပြီး ကြေမွသွား
 တာကိုမြင်တွေ့ရပြီး အနိစ္စမမြဲခြင်းရဲ့
 အဖြစ်အပျက်ကိုတွေ့ပြီး တရားထူးများရ
 သွားသတဲ့ ဒကာမကြီး။ တစ်ခါတလေ
 အဲသလို မထင်မှတ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်
 ကလေးတွေကြောင့် လူရဲ့စိတ်ကို ပြောင်း
 လဲသွားစေတဲ့ သာဓကလေးတွေရှိပါ
 တယ်။ ဒကာမကြီးလည်း အတွေ့အကြုံ
 ရင့်ကျက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေပဲ။ သူ့ရဲ့စိတ်ကို
 ပြုပြင်ပေးမယ့် အကြောင်းအရာတစ်ခုနဲ့
 ကြုံကြိုက်သွားရင် ပုံမှန်ဖြစ်သွားပါလိမ့်
 မယ်”

လို့ မိန့်ကြားပါတယ်ရှင်း။ ကျွန်မ
 လည်း အဲသလိုပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်ရှင်း။
 သူ စိတ်ပင်ပန်းနေတာကို မကြည့်ရက်
 လို့ပါ။ သမီးတို့ဆီကတော့ စာအဆက်
 အသွယ်မပြတ်ပါဘူး။ သူတို့အလုပ်က
 နယ်စွန်နယ်ဖျားမှာမို့ မလာနိုင်တဲ့
 အကြောင်း အဖေ၊ အမေနဲ့ အစ်ကိုကြီး
 တို့ကို သတိရကြောင်း မကြာခဏ စာ
 ရေးပါတယ်။ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့

အဖေ၊ အမေတို့အတွက် မြေးယောက်ျား
လေးတစ်ယောက် ရပြီဖြစ်ကြောင်း
ကျန်းမာကြောင်း စာရေးပါတယ်ရှင်။
ဖအေကြီးကတော့ သူ့သမီးစာတွေဖတ်
ပြီးတိုင်း ရီဝေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ သမီးရိတ်
နေရာဘက်ဆီကို ငေးမောကြည့်နေ
တတ်ပါတယ်ရှင်။ ဒီလိုနဲ့ ကလေးတစ်
နှစ်သားလောက်ရှိတော့ သမီးတို့သားအမိ
ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ခင်ပွန်းက
တော့ အလုပ်ကြောင့် ပါမည်မဟုတ်
ကြောင်း စာလာပါသည်။ အဲဒီစာရပြီး
နောက်မှာတော့ ကိုမောင်မိုးတစ်ယောက်
အလုပ်တွေ ရှုပ်တော့တာပါပဲရှင်။ အရင်
သူ့သမီးနေသောအခန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်
ရှင်းရ၊ မီးလုံးတွေဆင်ရ၊ ခန်းဆီလိုက်ကာ
တွေတပ်ရနဲ့ မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင်ပါပဲရှင်။
သူ့သမီးနဲ့ သူ့မြေးရောက်တဲ့နေ့ကတော့
ကိုမောင်မိုး စာလဲမကြည့်နိုင်၊ ဘုရား
လည်း ရှိမခိုးနိုင် သူ့သမီးနဲ့ သူ့မြေးကို
အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ပေါ့ရှင်။ ကလေး
ကတော့ အခုမှ စတွေတာဆိုတော့ ခင်
ခင်မင်မင် သိပ်မရှိပါဘူးရှင်။ အဲထူးခြား
တာကတော့ သမီးပဲရှင်။ ရောက်တဲ့နေ့
က ဖအေနဲ့ မအေကိုကန်တော့ပြီး နေ

ကောင်းကြရဲ့လား အဖေက ပိန်သွား
တယ်နော်။ အမေကတော့ ခါတိုင်းလိုပဲနဲ့
ဝတ်ကျွတ်တန်းကျွတ်ပြောပြီး သူ့သားနဲ့ပဲ
အလုပ်ရှုပ်နေလေရဲ့။ သမီးပြောတဲ့
စကားတွေကလည်း သူတို့အကြောင်း
တွေပဲရှင်။ သူ့ယောက်ျားက သူ့သားကို
အလွန်ချစ်ကြောင်း ခုလောက်ဆိုရင်
ဘယ်လောက်များ လွမ်းနေမလဲ မသိ
ကြောင်း။ သူ့ အလုပ်သွားရင် အင်္ကျီ
အဝတ်အစားကအစ သူ့လုပ်ပေးမှ
အဆင်ပြေကြောင်း။ အစားအသောက်
လည်း ဂျီးများကြောင်း စသဖြင့် သူတို့
အကြောင်းတွေပဲ ပြောပါတယ်ရှင်။ ကို
မောင်မိုးကတော့ သူ့သမီးကိုကြည့်ပြီး
ခေါင်းတငြိပ်ပြီးနဲ့ ဘာကိုစဉ်းစားနေလည်း
တော့ မသိပါဘူးရှင်။ အဲ နောက်တစ်နေ့
မနက်မှာတော့ ကျွန်မတို့မြေးအဘွားတွေ
ထမင်းစားခန်းမှာ ရောက်နေပေမယ့်။
ကိုမောင်မိုးက နောက်ကျမှရောက်လာ
တယ်။ ကိုမောင်မိုးက ထမင်းစားပွဲပေါ်ကို
ကြည့်လိုက်ကော့ သမီးက သူ့သားစားဖို့
မုန့်တွေ၊ ကော်ဖီတွေနဲ့။

“သမီးတို့အိမ်မှာဆိုလေ မနက်
ကိုကိုက ကော်ဖီမသောက်ဘူး အမေရဲ့။

သူက လက်ဖက်ရည်မှ။ ပြီးတော့ မုန့်ဆို
ရင်လည်း ကိတ်မုန့်မှစားတာ အမေရဲ့”
သမီးကတော့ သူ့ယောက်ျား
အကြောင်းပြောလိုက်။ သူ့ကလေးကို မုန့်
ကျွေးလိုက်၊ ကော်ဖီတိုက်လိုက်နဲ့ အလုပ်
ရှုပ်နေလေရဲ့။ ကျွန်မတို့ ကိုမောင်မိုးကြီး
ကတော့ ကျောက်ရုပ်အလား မလှုပ်
မယှက် ငုတ်တုတ်ရှင်။

“သိလား အမေရဲ့။ ကိုကိုက
လေ”

လို့ ပြောမလိုလုပ်တုန်း မောင်
မိုးခြေထောက်ကာ ဘယ်လိုဘယ်လို စား
ပွဲကို ကန်မိသွားတယ်မသိ။ ကျွန်မက
ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး
ကွာ။ ခြေထောက်ညောင်းလို့ ဆန်လိုက်
တာ စားပွဲကို တွန်းသလိုဖြစ်သွားတာပဲ
တဲ့။ ကျွန်မ သိတာပေါ့ရှင်။ ဒါတောင်မှ
မသိတတ်တဲ့သမီးက ထပ်ပြောသေး
တယ်။

“ကိုကိုက... စားပွဲခုံတွေ
ဘာတွေပေါ်လည်း သန့်နေမှ”

လို့ ပြောတုန်း စားပွဲကို ငါ
မောင်မိုးက ဖြန့်ခနဲ ရိုက်လိုက်ပါရောနော်။
သမီးက ဘာဖြစ်လို့လဲအဖေဆိုတော့

ခွက်ဆိတ်တွေလိုဟေ့။ ဘယ်လိုလုပ် ဒီ
ဆီကို ပုရွက်ဆိတ်က ရောက်ရသလဲ
သိတူးတဲ့။ ကျွန်မ သိတာပေါ့ရှင်။ အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ ကလေးက အင်း...အင်း

လုပ်တော့ သမီးက အမေ့မြေ အီးပါ
တော့မယ်ဆိုပြီး ကလေးချီ နောက်ဖောက်
သွားတော့မှ။ ကိုမောင်မိုးက မအေးကြီး
လို့ ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး။ ငါ့ဖိုလက်ဖက်ရည်

ဖျော်ပေးတော့ကွာတဲ့။ အော်...လက်
ကိုင် ပုဝါဖြူဖြူလေး ညစ်သွားပါပေါ့က
လား။

မောင်မိုး

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

ကျော်သိန်း

စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အစစ်တစ်ခုအတုတစ်သိန်း

← အလွှာ - ၄ - ပေ →

အနံ့ - ၃ - ပေ

သံသရာ - ၁ - ပေ - ၁၆

ရှေးဟောင်းပစ္စည်း မှဆိုးခရီး

မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးတောင်)

“ဟော... ကိုကြည်မောင်တို့
ရောက်လာကြပြီ၊ မြန်လှချည်လားဗျ။
ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာ နာရီဝက် (မိနစ်
၃၀) လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ခြံဝမှဝင်လာကြသော ကိုကြည်
မောင်တို့လူစုအား မြင်လိုက်ရသော ကို
မိုးမြင့်က အိမ်ရှေ့ရန်တာမှ လှမ်း၍ အသံ
ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မြန်ဆို ခင်ဗျား ဖုန်းခေါ်တဲ့
အချိန်မှာက ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အားလုံး လူနဲ့တဲ့
အချိန် ဖုန်းဝင်လာလို့၊ လက်ဖက်ရည်
အမြန်သောက်ပြီး ကားတစ်စီးလာခဲ့တာ
ကြောင့် မြန်တာဗျ။ ခင်ဗျားက ဖုန်းထဲ
မှာ ပစ္စည်းတစ်ခု သတင်းရထားတယ်
အမြန်လာပါဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်
တို့ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ရတာပေါ့ ကိုမိုးမြင့်
ရယ်”

ကိုကြည်မောင်က ကိုမိုးမြင့်
အား ပြန်ပြောရင်း အိမ်ပေါ်တက်လိုက်
၏။ ကိုကြည်မောင်၏နောက်မှ ကိုမြဟန်
ကိုတင်ဝင်းနှင့် ကိုမြင့်ဇော်ပါ အိမ်ပေါ်သို့
တက်လာကြပြီး ဆက်တိုက်ဆွဲပေါ်တွင်
ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ ကိုမိုးမြင့်က...

“ထိုင်ကြပါဗျာ။ ကျုပ်မဟေသီ
အဝင်းတော့ မရှိဘူး၊ ပြီးထဲကို ကိစ္စတစ်ခု
နဲ့ သွားနေတယ်။ ရခိုင်က သူ့မောင်တစ်
ယောက် ရောက်နေလို့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ ရပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
က သောက်ပြီးလာကြတာပါ။ ကိုမိုးမြင့်
ဖုန်းထဲမှာပြောတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ ဘာ
ပစ္စည်းလဲ ဘယ်နယ်ဖက်မှာလည်း ပြော
ပြစမ်းပါဦး”

ကိုမိုးမြင့်၏ ပြောစကားအဆုံး
ပြန်ပြောလိုက်သူက ကိုမြဟန်ဖြစ်၏။
သူ၏မေးခွန်းအား ကိုမိုးမြင့်က...

“ပစ္စည်းက ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
ပဲဗျ။ ပစ္စည်းရှိတဲ့နေရာက ရခိုင်ပြည်နယ်
အနောက်ဘက်က ဘူးသီးတောင်မြို့နား
က ရွာတစ်ရွာမှာပဲဗျ”

ကိုမိုးမြင့်ပြောသောစကားအား
စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကိုမြင့်ဇော်က...

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ရှေးဟောင်း
ပစ္စည်းဆိုတာ ဘာပစ္စည်းလဲဗျ။ ရှင်းရှင်း
လင်းလင်း ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုဗျ၊ ဒီရှေးဟောင်းပစ္စည်း
ဆိုတာက ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်ပစ္စည်းပဲ

ဗျ။ စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလ ပန်းဝါကို
စစ်ချီတဲ့အချိန်က စစ်ကြောင်းမှာ ကိုင်ခဲ့
တဲ့ စစ်ချီအလံဖြစ်တယ်လို့ဆိုတယ်။
တရိုက်(တြိဂံ) ပုံစံ ကြက်လျှာအလံဖြစ်ပြီး
ပိုးချည်နဲ့ယက်လုပ်ထားပြီး အလံပေါ်မှာ
ရွှေချည်ထိုး ခွပ်ခေါင်းပုံပါတယ်လို့ သိရ
တယ်”

ကိုမိုးမြင့် ရှင်းပြသည့်စကားသံ
အဆုံး ကိုကြည်မောင်က အံ့သြစွာဖြင့်
မေးလိုက်၏။

“ဗျာ... ဘယ်လို ကိုမိုးမြင့်
စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလ စစ်ချီတုန်းက
ကိုင်ခဲ့တဲ့ စစ်ချီအလံ ဟုတ်လား၊ ဖြစ်နိုင်
ပါ့မလားဗျာ။ ဒီလောက် နှစ်တွေ ရာချီပြီး
ကြာနေမှ အဲသည်လို ပိုးချည်နဲ့ထိုးထား
တဲ့အလံက ရှိနိုင်ပါဦးမလားဗျာ”

ကိုကြည်မောင်၏ ပြောစကား
ကြောင့် ကိုမြင့်ဇော်ကလည်း...

“ဟုတ်တယ်ဗျ ကိုမိုးမြင့်ရဲ့ ဒီ
လောက် နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာနီးပါးကြာပြီးမှ
သတ္တုပစ္စည်းမဟုတ်တဲ့ ပိုးချည်တည်
ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ အလံဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ
မလား။ အဲသည်အလံက အလျားအနံ
ဘယ်လောက်ရှိတယ်လို့ဆိုလဲ ကိုမိုး

တယ်ဗျ”

ကိုမိုးမြင့်က သူကြားရသည့်
ရှေးဟောင်းပစ္စည်း၏ သတင်းအစုံအား
ပြောပြ ရှင်းပြလိုက်ပြီး ရေခွေးကြမ်းတစ်
ခွက် ခွဲသောက်လိုက်လေ၏။ ကိုတင်ဝင်း
က သိလိုသည်ကို ဝင်၍မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကိုမိုးမြင့်ပြောတဲ့ စစ်သူကြီး
မဟာဗန္ဓုလ စစ်ချီတဲ့အချိန်က ကိုင်ခဲ့တဲ့
အလံဆိုတော့ သည်အလံကို ဘယ်လို
ရခဲ့တယ်။ ဘယ်သူကိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
ပစ္စည်းပိုင်ရှင်က ပြောပြလား။”

“စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလ စစ်ချီ
တဲ့ စစ်ချီလမ်းကြောင်းဟာ မြန်မာနိုင်ငံ
ထဲကနေ အခု ကားလမ်းပေါက်နေတဲ့
တောင်ကုတ်တောင်ကြားလမ်းကနေ
ရခိုင်ပြည်နယ် ကုန်းပိုင်းလမ်းကနေ စစ်
ချီခဲ့တာ။ တောင်ကုတ်၊ အမ်း၊ မင်းပြာ။

မြောက်ဦး၊ ကျောက်တော်၊ ကျောက်
တော်ကနေပြီး စိုင်းတင်တောင်တန်းကို
ဖြတ်ကျော်ပြီး အခု ပစ္စည်းရှိတယ်ဆိုတဲ့
ဘူးသီးတောင်မြို့ ဘူးသီးတောင်မြို့ကနေ
ပြီး မေယုတောင်တန်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
မေယုတောင်တန်းကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်
ကကပ်ပြီး မြောက်ဘက်ကို ချီတက်ခဲ့
ကြတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲသည်လို ချီ
တက်စဉ်မှာ စစ်ကြောင်းမှာပါလာတဲ့ စစ်
သည်ဗိုလ်ပါများ စားသောက်ဖို့ ရိက္ခာနဲ့
ပါလာတဲ့ ဆင်၊ မြင်းတွေ စားသောက်ဖို့
အစာရေစာအတွက် မိုးတွင်းကာလ
ရောက်ရင် မြေပြန့်လွှင့်ပြင်များပြားတဲ့
အရပ်ဒေသမှာ စစ်စခန်းချလို့ လယ်
ယာတွေစိုက်ပျိုးပြီး ရိက္ခာစုဆောင်းကြ
တယ်။ သောက်သုံးရေအတွက် ရေကန်
ကြီးတွေ တူးဖော်ခဲ့ကြတယ်။ အဲသည်လို
စစ်စခန်းချပြီး ရေကန်ကြီးတွေ တူးဖော်
ခဲ့လို့ ယခုအချိန်ထိ မောင်တောမြို့နယ်
မြောက်ဘက် လောင်းခုံရွာနားမှာ စစ်သူ
ကြီး မဟာဗန္ဓုလ တူးထားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့
ရေကန်ကြီးနစ်နက်တဲ့လျက် ရေကန်ကြီး
တစ်ကန်ဟာ အကျယ် (၂) ကေခန့်
ကြီးတဲ့ကန်ကြီး။ ယခုအချိန်ထိရှိနေတာ

မြင့်ရဲ့”

“အင်း...ခင်ဗျားတို့ပြောလည်း
ပြောစရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲသည်ပစ္စည်းကို
ကိုယ်တိုင်မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့ရတဲ့သူကတော့
ပိုးချည်နဲ့ထိုးထားတဲ့ အလံဖြစ်ပြီး ပိုးသား
အနီရောင်ပေါ်မှာ ရွှေချည်အဝါရောင်နဲ့
ခွပ်ဒေါင်းပုံထိုးထားပြီး အနံ (၃) ပေ၊
အလျား (၅) ပေရှိပြီး ကြက်လျှာပုံစံဖြစ်
တယ်။ အလံရဲ့ ပိုးချည်သားတွေဟာ
လက်နဲ့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကိုင်မိရင်
ကြေမွသွားမယ့်ပုံစံဖြစ်တယ်လို့ ပြော

သက်သေပါပဲဗျာ”(ရင်းရေကန်ကြီးမှာ
ယခု လောင်းခုံ နှုတ်လှူ၏ နောက်
ဘက် ကိုက် (၇၀၀)ခန့်အကွာ ငှက်ကျောင်း
ရွာသို့သွားသော ကားလမ်း(ကျောက်ခင်း
လမ်း) ဘေးတွင်ရှိပါသည်။) (စာရေးသူ။)

ကိုမိုးမြင့်က ပြောလက်စကား
ကို ရပ်၍ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်အား ယူ
၍သောက်လိုက်စဉ် ကိုတင်ဝင်းက...

“ဟာ...ကိုမိုးမြင့်ကလည်းဗျာ။
ကျွန်တော်မေးတာက ခင်ဗျားပြောတဲ့
အလံကို ဘယ်သူကိုင်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လို
ရခဲ့တယ်ဆိုတာကို မေးတာ။ အခုတော့
ခင်ဗျားက စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလ စစ်ချီ
ခဲ့တဲ့ စစ်လမ်းကြောင်းကို ပြောနေတာပဲ
ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်...ကိုတင်ဝင်း
ရယ်၊ ခင်ဗျားမေးတဲ့ မေးခွန်းကိုဖြေဖို့ စစ်
ချီတဲ့လမ်းကြောင်းကို ပထမ ပြောပြနေ
တာပါ။ ပြီးရင် ခင်ဗျားမေးတဲ့ ဘယ်သူ
ကိုင်ခဲ့တဲ့အလံ၊ ဘယ်လိုရခဲ့တယ်ဆိုတာ
ပြောပြပါမယ်။ အဲ...ခုန ကျွန်တော်
ပြောတဲ့စကား ဘယ်နားရောက်သွားပြီ
လဲ”

ကိုမိုးမြင့်သည် သူပြောသည့်

စကား ဆုံးခဲ့သည့်နေရာအား မေ့သွား
လေသဖြင့် စဉ်းစား၍ နားထောင်နေသူ
များအားမေးလိုက်ရာ ကိုမြဟန်က စကား
အဆုံးအား ဝင်ထောက်ပေးလိုက်၏။

“အော်...ကိုမိုးမြင့်ကလည်း
ခင်ဗျားစကား ဟိုဗျာ ရေကန်ကြီး (၂
ကေ) လောက် ကြီးတဲ့ကန်ကြီး။ အဲ
သည်ကို ရောက်နေပြီဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ...ရပြီ။ အဲသည်
လမ်းကြောင်းအတိုင်း ချီတက်သွားခဲ့တာ။
အထက်ပိုင်းမှာ မင်းကြီးရွာ၊ စစ်အောင်
ပြင်ရွာ၊ တပ်မင်းသားရွာ (ယခု တမန်း
သားရွာ)၊ အထက်ပိုင်းမှာ ရဲအောင်ရွာ၊
အောင်သပြေရွာနဲ့ အနီလွှာ (အံတုမရ)
ရွာ၊ ဘော်တူလာ (ဗန္ဓုလ) ရွာတွေ
တည်ထားခဲ့ပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံတွင်းကို
ဝင်ရောက်ခဲ့တယ်လို့ ရှေ့မှိုနောက်မှို လူ
ကြီးတွေပြောကြတယ်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံ
(ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်) (ယခင် ပါကစ္စတန်
နိုင်ငံ) အတွင်းမှာရှိတဲ့ လိမ္မော်ချယ်ရီ၊
ပန်းချယ်ရီဆိုတဲ့ ရွာတွေအနီးကနေပြီး
ဖလောင်းချိုတ်၊ ပန်းငါကို ချီတက်တိုက်
ခိုက် သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။ အဲသည်လို စစ်ချီ
လမ်းကြောင်းအပေါ်မှာ ရွာတည်၊ စခန်း

ချခဲ့တဲ့နေရာတွေမှာ တပ်၊ ဗိုလ်၊ တပ်
မင်းတွေဦးစီးတဲ့ရွာတွေ တည်ထားခဲ့ကြ
တယ်။ ဘူးသီးတောင်မြို့အနီးမှာရှိတဲ့
ချောင်းငယ်ရဲ့ နံဘေးနားမှာလည်း ရွာ
တစ်ရွာ တည်ထားခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ်။
ဘူးသီးတောင်မြို့ရဲ့ အနောက်မြောက်
ဘက် (၃) မိုင် အကွာလောက်မှာ တပ်
မင်းချောင်းဆိုတဲ့ ရွာတစ်ရွာ တည်ထား
ခဲ့တယ်။ အဲသည်ရွာမှာ တပ်မင်းတစ်
ယောက်ကို ရွာကိုအုပ်ချုပ်စေခဲ့ပြီး ရွာ
အနီးမှာရှိတဲ့ ချောင်းကိုလည်း တပ်မင်း
ချောင်းလို့ အမည်ပေးခဲ့ပြီး ရွာကိုလည်း
တပ်မင်းချောင်းရွာလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။
(ယခုအခါ တပ်မင်းချောင်း ချောင်းငယ်၏
မြောက်ဘက်ခြမ်းတွင် (ခ.လ.ရ.၃၅၂)
တပ်ရင်းနှင့် (ခ.လ.ရ.၃၄၅) တပ်ရင်း
နှစ်ရင်း တပ်စွဲထားပြီး ချောင်း၏တောင်
ဘက်ခြမ်းတွင် တပ်မင်းချောင်း (ဘင်္ဂါလီ)
ရွာ တည်ရှိပါသည်။) (စာရေးသူ။)

အဲသည်ရွာမှာ အကြီးအချုပ်
အဖြစ် တာဝန်ပေးခံခဲ့ရတဲ့ တပ်မင်းဖြစ်
သူ ကိုင်ဆောင်ခဲ့တဲ့ အလံဖြစ်တယ်လို့
ဆိုတယ်။ အဲသည် တပ်မင်းဟာ အဲ
သည် တပ်မင်းချောင်းရွာမှာ ရွာကိုအုပ်

ချုပ်နေရင်း ငှက်ဖျားရောဂါ ခံစားရလို့ အဲသည်ရောဂါနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရပြီး သူနဲ့ညား သမီး အဆက်အနွယ်တွေ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့ ကြတာ။ အခု ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူကတော့ ခြေ မြစ်၊ တီ၊ ကျွတ် ဘယ်လိုတော်စပ်ရမ လည်း မသိတော့ဘူးတဲ့ဗျာ။ အဲဒါ အဲ သည်လူလက်ထဲမှာ ရှိနေတာတဲ့ဗျာ”

ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြနေသော ကိုမိုးမြင့်သည် အာခြောက်သွားဟန်ဖြင့်

ရေနွေးကြမ်း ဝှဲသောက်လိုက်လေ၏။ နား ထောင်နေကြသူများသည် ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသည့် စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလ၏ စစ်ချီလမ်းကြောင်းနှင့် လမ်းခရီးတွင် ယနေ့တိုင် သက်သေ အထင်အရှားအဖြစ် ရှိနေဆဲဖြစ်သော ရွာများ၊ ရေကန်များအကြောင်း ကြားကြ ရသဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ ကြသည်မှာ အသက်ရှုရန်ပင် မေ့နေ သည်သို့ ဖြစ်နေကြ၏။ ထိုစဉ် ကိုကြည် မောင်က...

“ကိုမိုးမြင့် ရှင်းပြတဲ့အကြောင်း အရာတွေက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း လွန်းလို့ ကျွန်တော် အသက်ရှုဖို့တောင် မေ့နေသလိုဖြစ်သွားတယ်ဗျာ။ ဒါဆိုရင် အဲသည်အလံက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆို တာ သေချာနေပြီပေါ့။ အလံပိုင်ရှင်က

ရောင်းမှာသေချာရဲ့လားဗျာ။ ဝယ်လက် ကရော အသင့်ရှိရဲ့လား ကိုမိုးမြင့်ရဲ့”

“ဝယ်လက်က ပစ္စည်းသာ အမှန်အကန်ဖြစ်ပါစေ အဆင့်သင့်ရှိပြီး သားပါဗျာ။ ပိုင်ရှင်ကတော့ ဘိုး၊ ဘွား၊ ဘီ၊ ဘင်ပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်လို့ အမြတ်တန် လက်ဆင့်ကမ်း ထိန်းသိမ်းလာကြတာ ဆိုတော့လည်း လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်မှာ ရောင်းချင်ပါ့မလဲ။ အခု သူတို့မှာ စီးပွား ရေးအခြေအနေ မကောင်းဖြစ်နေပြီး ငွေ လိုနေတယ်လို့ သိရတယ်။ ဒါကြောင့် ပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဆွေး နွေးပြီး ထိုက်သင့်တဲ့တန်ဖိုးကို ပေးရင် ရောင်းနိုင်တယ်လို့ပြောတယ်”

ကိုမိုးမြင့် ပြောစကားအဆုံး ကိုတင်ဝင်းက...

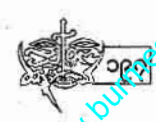
“ကျွန်တော် သိချင်တဲ့ အကြောင်းလေး မေးချင်တယ်ဗျာ။ စစ် သူကြီး မဟာဗန္ဓုလ စစ်ကြောင်းချီတက် နေစဉ်အချိန် လမ်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ တပ် ဗိုလ်၊ တပ်မင်းတွေကို အုပ်ချုပ်စေပြီး ရွာတွေ တည်ထားခဲ့တာလည်းဆိုတာ သိချင်တာပါ”

“ဒါလား... ဒီလိုဗျာ ကိုတင်ဝင်း

အဲသည်ခေတ် အချိန်အခါတုန်းက
အခုခေတ်လို လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်
ကောင်းသေးဘူးလေဗျာ။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော် စောစောကပြောခဲ့သလို စစ်
ကြောင်းအတွက် ရိက္ခာဆိုတာ အခက်
အခဲရှိပြီပေါ့။ ဒီနေ့ခေတ် အချိန်လို ရှေးက
စစ်ချီ စစ်တိုက်နေကြတဲ့ စစ်ကြောင်း
တွေအတွက် လိုအပ်တဲ့ရိက္ခာ၊ လက်
ကိုင်ခဲယမ်းတွေကို နောက်က ယာဉ်၊
ရထားတွေနဲ့ လေကြောင်း၊ ကြည်း
ကြောင်း၊ ရေကြောင်းတွေကနေပြီး ပိုလို
ဆတဲ့အချိန် ဖြစ်လေတော့။ ရောက်တဲ့
နေရာမှာ မိုးရာသီရောက်ရင် စပါး၊ ပဲ၊
တောတွေစိုက်ပျိုးပြီး ရိက္ခာစုရတယ်။
ပြီးတော့ ရှေ့ကို ဆက်လက်ချီတက်
ဆိုက်ခိုက်ရတယ်။ စစ်ပွဲပြီးလို့ ပြန်လာ
တဲ့အခါ စစ်ချီလမ်းမှာ တည်ထားခဲ့တဲ့
ဆင်ခိုင်း တပ်မင်း အုပ်ချုပ်တဲ့ရွာတွေက
စိုက်ပျိုးစုဆောင်းထားတဲ့ ရိက္ခာတွေကို
ဆောင်ပြီး တပ်ပြန်ဆုတ်ရတယ်။
အတန်းစစ်မြေပြင်နဲ့ နီးတဲ့ရွာတွေက စစ်
မြေပြင်ကို ရိက္ခာတွေ စိုက်ပျိုးစုဆောင်း
ပြီး ပေးဖို့ရသလို တပ်ဆုတ်ရာလမ်း
ကြောင်းမှာရှိတဲ့ ရွာတွေကလည်း စစ်

ကြောင်းပြန်ဆုတ်တဲ့အခါ အပြန်လမ်း
အတွက် လိုအပ်တဲ့ရိက္ခာကို စိုက်ပျိုးစု
ဆောင်း ပေးဖို့အတွက် စစ်ကြောင်းချီ
တက်ရာ လမ်းကြောင်းမှာ ရွာတွေတည်
ထားခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ”
ကိုမိုးမြင့်၏ ရှင်းပြသည့်စကား
အဆုံး ကိုတင်ဝင်းက...
“ရှေ့ခေတ်က စစ်ချီ စစ်တိုက်
ထွက်ရတာလည်း မလွယ်ပါလားဗျာ။
ရှေးခေတ် စစ်သည်တော်တွေကို လေး
စားချီးကျူးတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက စစ်
သူကြီး မဟာဗန္ဓုလရဲ့ ရခိုင်ပြည်နယ်က
စစ်ချီလမ်းကြောင်းကို ရွာနာမည်နဲ့ အတိ
အကျပြောနိုင်တာက အဲသည်အသက်ကို
ရောက်ဖူးလားဗျာ”
“ရောက်ဖူးပြီလား ကိုတင်ဝင်း
ရယ်။ ကျွန်တော် ရခိုင်ပြည်နယ်မှာ နှစ်
ပေါင်း (၂၀) နီးပါး တိုင်းပြည်တာဝန်
ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ဘူးသီးတောင်မြို့နယ်
ရခိုင်အမျိုးသမီး သူတောင်းနဲ့ အိမ်ထောင်
ကျခဲ့တယ်လေဗျာ။ ကျွန်တော် ပြောပြ
ခဲ့တဲ့ ဘူးသီးတောင်မြို့နဲ့ မောင်တောမြို့
နယ်တွေမှာ (၁၀) နှစ်ကျော် နေထိုင်ပြီး
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့လို့ အဲသည်အသ

တွေကို ကျွမ်းကျင်နေတာပေါ့ ကိုတင်
ဝင်းရယ်”
ကိုမိုးမြင့်နှင့် ကိုတင်ဝင်းတို့
ပြောဆိုနေကြသော စကားများဆုံးသည်
နှင့် ကိုမြင့်တော်က...
“အဲသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
အကြောင်းနဲ့ သတင်းကို ဘယ်ကရတာ
လဲဗျာ”
“ပစ္စည်းသတင်းကို ပြောတဲ့
သူက တခြားသူတော့ မဟုတ်ဘူးဗျီး။
ကျွန်တော့်ဝန်း မဟေသီရဲ့ မောင်အရင်း
ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ယောက်ဖ မောင်
အောင်ဝင်းပြောတာပဲဗျာ။ အခု သူက
ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ဘူးသီးတောင်မြို့နယ်နေပြီး
ကျွန်တော်လုပ်နေတဲ့ ဂန္တိပစ္စည်းနဲ့ ရှေး
ဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းဝယ် ဝယ်ရောင်း
လုပ်ငန်းရဲ့ ပစ္စည်းရှာဖွေရေး လုပ်နေတဲ့
သူပေါ့ဗျာ။ အခု အဲသည် ရှေးဟောင်း
စစ်ချီအလံကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကို
ရောက်လာတာ။ အခု ကိစ္စလေးနည်း
နည်းရှိလို့ မြို့ထဲကို သူ့အစ်မနဲ့ ထွက်
သွားကြလို့ ခင်ဗျားတို့ မတွေ့ရတာပါ။
မကြာခင် ပြန်ရောက်လာကြပါလိမ့်မယ်
ဗျာ”

စထွက်မယ့်နေ့ကတော့ ဒီနေ့ ကြာသပ
တေးနေ့ဆိုတော့ သန့်ဘက်ခါ တနင်္ဂနွေ
နေ့ ကားနဲ့ထွက်မယ်ဗျာ။ မနက်ဖြန် ကား
လက်မှတ် ကြိုတင်ဝယ်ထားလိုက်မယ်။
ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်သူလိုက်မှာလည်း
လိုက်မယ့်လူ ပြောကြဗျာ”

ကိုမြင့်ဇော်နှင့် ကိုတင်ဝင်းက-

“ကိုမိုးမြင့်နဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက် လိုက်မယ်ဗျာ။ ရခိုင်ပြည်နယ်
ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးဘူး။ ဒါ
ကြောင့် ရခိုင်ပြည်နယ်ကို ရောက်ချင်နေ
တာနဲ့အတော်ပဲ။ ကိုတင်ဝင်းလည်း
မရောက်ဖူးသေးဘူးတဲ့ဗျ”

ကိုမြင့်ဇော်၏ ပြောစကားဆုံး
သည်နှင့် ကိုကြည်မောင်နှင့် ကိုမြဟန်တို့
နှစ်ယောက်ကလည်း...

“ဟာ...ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်

မှာလည်း ခင်ဗျားတို့သွားရင် ကျွန်တော်
နဲ့ ကိုကြည်မောင် နှစ်ယောက်တည်း
ကျန်နေခဲ့ရမှာ နောက်ပြီး ပစ္စည်းကိုလည်း
ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးချင်တယ်လေ။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ကိုကြည်မောင်
လည်း လိုက်မယ်ဗျာ။ ဘယ်လိုလည်း
ကိုကြည်မောင် လိုက်မယ်မဟုတ်လား”
ကိုမြဟန်၏ စကားကြောင့် ငါ
ကြည်မောင်က...

“ကြာသလားလို့ ကိုမြဟန်ရယ်
သိပ်ပြီးလိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ကိုင်း...ကိုင်း
မြင့်ရေ ခင်ဗျား ကားလက်မှတ်ဝယ်ရင်
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက်
ဝယ်ခဲ့ပေတော့ဗျို့”

ကိုကြည်မောင်၏ ပြောစကား
ကြောင့် ကိုမိုးမြင့်က...

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်
လိုက်မယ်ဆိုတော့ ပိုလို့ကောင်းတာ
ဗျာ။ လူအင်အားများပြီး အစစအရာရာ
စိတ်ချရတာပေါ့။ ဒီလို ‘ရင် တနင်္ဂနွေ’
မနက် (၇) နာရီအရောက် ကျွန်တော်
အိမ်ကို အရောက်လာခဲ့ကြပေတော့
ဒီကတစ်ဆင့် အဝေးပြေးဂိတ်ကို ချစ်
ကြမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့” ဒီသတင်း

ဟာ အမှန်တကယ် သတင်းဖြစ်ဖို့ ၈၅
ရာခိုင်နှုန်း သေချာသွားပြီ။ အဲသည် ပစ္စည်း
နောက်လိုက်ဖို့ လူဘယ်နှစ်ယောက်လို
မှာလည်း ဘယ်နေထွက်မှာလည်း ပြော
ပါဦး ကိုမိုးမြင့်ရဲ့”

ကိုကြည်မောင်က မေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။ ကိုမိုးမြင့်က...

“ပစ္စည်းနောက် လိုက်ဖို့က
ကျွန်တော်နဲ့ပါ သုံးယောက်ဆိုရင် ရပါပြီ။

“အစီအစဉ် ဆွဲပြီးပြီဆိုတော့
ဦးတော်တို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ ပြန်မယ်
ဆိုလို့ ပြန်ရပေမယ့် ဟိုတစ်ပတ်က ကိုမိုး
ပြောပြမယ်ဆိုတဲ့ ဂျပန်အား ငွေဒင်္ဂါး
ကြေးပိုက်ဆံ၊ ဟင်္သာရုပ်ကလေးတွေ
အကြောင်း သိချင်၊ ကြားချင်နေတာဗျ။
အခုတော့ ခရီးထွက်ဖို့ဖြစ်လာတော့
ဘယ်အချိန်မှာ ပြောပြမှာလည်း ကိုမိုး
မသိရဘူး”

ကိုကြည်မောင်က သူ့လိုလို့လည်း
အကြောင်းအား မသိရ မကြားရသဖြင့်
ဆုံးမခံရတာ ပြောလာသည့် စကား
ကြောင့် ကိုမိုးမြင့်က...

“ပြောပြပါမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား သိ
အောင်နဲ့ အကြောင်းအရာကိစ္စတွေနဲ့
ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတဲ့ နေရာတွေ
အများဆုံးရရှိနိုင်တဲ့နေရာကို သွားကြရ
မဖြစ်လို့ ဟိုကိုရောက်ရင် အချိန်ရမယ်
ဆိုရင် ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ် ကို
ကြည်မောင်ရယ်။ စိတ်ချပါဗျာ။ အခု
တော့ သွားဖို့လာဖို့ ကိစ္စလေးတွေ စီစဉ်
ဆိုက်ကြစို့။ ခင်ဗျားတို့လည်း သွားကြ
အတော့ဗျို့”

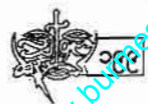
ကိုမိုးမြင့် စကားသံအဆုံးတွင်

ကိုကြည်မောင်တို့ (၄) ယောက် အိမ်
ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေတော့၏။

ရန်ကုန်-စစ်တွေ အဝေးပြေး
မှန်လုံကားကြီးသည် စက်ကုန်ဖွင့်ကာ
မောင်းနှင်လာသည်မှာ ပြည်မြို့အနီးရှိ
နဝဒေး တံတားကြီးအား ဖြတ်ကျော်
လာသည့်အချိန်တွင် နေ့လယ် (၂) နာရီ
အချိန် ရှိပြီဖြစ်၏။ ကိုမိုးမြင့်တို့လူစု စီး
လာကြသော ကြံတိုင်းအောင် မှန်လုံ
အမြန်ယာဉ်ကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့မှ ထွက်
လာခဲ့ချိန်မှစ၍ လမ်းတွင်ရပ်တန့်ခြင်းမရှိ
ဘဲ။ မနားတမ်း မောင်းလာခဲ့ရာ ရွှေ
တောင်မြို့ရှိ ထမင်းဆိုင်တွင် ခရီးသည်
များ နံနက်စာစားရန်နှင့် ကားအင်ဂျင်အား
အနားပေးသည့်အနေဖြင့် မိနစ် (၃၀) ခန့်
နားခဲ့၏။ ဆက်ပြီးထွက်ခဲ့ရာ ပြည်မြို့ နဝ
ဒေးတံတားအား ဖြတ်ကျော်ပြီးသည်နှင့်
တောင်ကုန်း၊ တောင်တန်းများအား
စတင်ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရ၏။ ဥသျှစ်ပင်မြို့
အား ကျော်ဖြတ်ပြီး မှတ်ပုံတင် စစ်ဆေး
ရေးဓါတ်တွင် မှတ်ပုံတင်များ အစစ်ဆေး
ခံပြီး ဆက်ထွက်ခဲ့လေရာ လမ်းခရီးတစ်

လျှောက် မြင်ကွင်းများမှာ တောင်ကုန်း၊
တောင်တန်းများနှင့် လယ်ကွင်းများ၊ သစ်
တောဌာန စိုက်ခင်းများဖြစ်သည့် ကျွန်း
သစ်စိုက်ခင်းများ၊ သစ်တောများမှာ စိမ်း
စိုလန်းဆန်းပြီး မြင်ရသူအပေါင်း၏ ရင်
တွင်းတွင် အေးမြကြည်နူးစေပါသည်။
လမ်းခရီးတစ်လျှောက်ရှိ နေကြသော
ရွာငယ်လေးများမှာလည်း သစ်ကောင်း၊
ဝါးကောင်းများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား
သော အိမ်များနှင့် ရွာရှိဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းများမှာ တိုက်ကျောင်းနှင့် ရွှေ
ရောင်ဝင်းနေသည့် စေတီပုထိုးများမှာ
ရွာငယ်နှင့်မမျှအောင် သပ္ပာယ်ကြည်ညို
ဖွယ်ရာအဖြစ် မြင်တွေ့ရလေ၏။

ညဦး (၆:၃၀) နာရီအချိန်တွင်
ပဒန်းရွာသို့ရောက်ပြီး ခရီးသည်များ ည
စာထမင်းစားကြပြီး ကားကိုအနားပေးပြီး
(၇:၃၀) နာရီတွင် ပဒန်းရွာမှဆက်ထွက်
ခဲ့ရာ ရခိုင်ပြည်နယ်နှင့် ပြည်မအား
တံတိုင်းကြီးသဖွယ် ကားဆီးထားသည့်
အနောက် ရိုးမတောင်ဟုခေါ်သော ရခိုင်
ရိုးမတောင်တန်းကြီးအား စတင်တက်ခဲ့
ကြ၏။ ညအမှောင်တွင် တောင်တက်
လမ်းတွင် မောင်းနှင်နေသော ကားစက်

သံမှအပ အခြား မည်သည့်အသံမှ မကြားရပေ။ ကားပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက် ပါလာကြသော ခရီးသည်များမှာ မိမိတို့ ထိုင်ခဲ့ နောက်မှီအား ဝိုင်း ဝိုက်မျဉ်း၍ လိုက်ပါလာကြ၏။ ကိုမိုးမြင့်တို့ လူစုမှာ လည်း ဝိုက်မျဉ်း၍ နီးတစ်ဝက် အိပ်စက် ခြင်းဖြင့် အိပ်လျက် လိုက်ပါလာကြ၏။ တောင်ပေါ်ရှိ ကြက်ရေစမ်း စခန်းရှိ ဂိတ် တွင် လူနှင့် မှတ်ပုံတင်များ အစစ်ဆေး ခံပြီး ဆက်ထွက်လာခဲ့ရာ နံနက် (၄)

နာရီခန့်တွင် အမ်းမြို့အဝင် စစ်ဆေးရေး ဂိတ်တွင် လူနှင့် မှတ်ပုံတင်များ အစစ် ဆေးခံပြီး အမ်းမြို့တွင်သို့ ဝင်ခဲ့၏။ အမ်း မြို့ ကားဂိတ်တွင် (၁) နာရီခန့် ကား အနားပေးပြီး ဆက်ထွက်ခဲ့ရာ လမ်းတွင် ရှိသော မဲတောင်၊ ဆင်လန်တောင်များ အား ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြ၏။ ရခိုင်ပြည်နယ် အတွင်း ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ မြင်ကွင်း များမှာ တောင်ကုန်း၊ တောင်တန်းများနှင့် လယ်ကွင်းပြင်၊ ချောင်းများ၊ ခန့်ပင်၊ ထန်း အုပ်အုပ်များ၊ ပင်လယ်ဦးပင်၊ မခမနှင့် ပနံပင်များ ခရာချော့ချော့များနှင့် စိမ်းစိုလှပ သော မြင်ကွင်းအသစ်အဆန်းများမှာ လှပသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို မြင် တွေ့သည်သို့ ဖြစ်လေရာ၊ ရခိုင်ပြည်နယ် သို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသော ကို တင်ဝင်းနှင့် ကိုမြင့်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ

ကားပြောင်းပေါက်မှန်မှ မြင်ရသော အမြဲ ရှုခင်းများအား ငေးမောရင်း ကြည့်ရှုလာ ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မေ့လျော့ခဲ့ ကြလေ၏။

မင်းပြားမြို့အနီးရှိ လေးမြို့အား ဖြတ်၍တည်ဆောက်ထားသော မြစ်ကူးကြီးတံတားကြီးအား မြင်တွေ့ရသော ကူးခဲ့ကြရာ နိုင်ငံခြားပညာရှင်များမသိသော မြန်မာအင်ဂျင်နီယာများ၏ ပညာဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ကြီးတံတား ကြီးမှာ လှပခိုင်ခန့်လွန်းလှပေ၏။ အမ်း မြို့အဝင်တွင်လည်း ကြီးတံတားတစ်ခု ရှိသေးသည်။ ဤတံတားအား ရာမေး တံတားဟုခေါ်၏။ ကြီးတံတားအား ဖြတ် ကျော်ခဲ့ပြီး မင်းပြားမြို့သို့ရောက်ပြီး ကား ဂိတ်တွင် ကုန်များချပြီး ဆက်ထွက်ခဲ့ရာ ရခိုင်ပြည်နယ်၏ ရှေးဟောင်းမြို့ဖြစ်သော ရခိုင်ဘုရင်များ နန်းစိုက်ခဲ့သည့် ဟောင်း ဘုရားစေတီပုထိုးများစွာ ရှိသော နှစ်စဉ် နိမ့် ခြားသားများ ရောက်လေ့လာလျက်ရှိနေသော ရခိုင်သားတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် စုစည်းရာဖြစ်သော မြောက်ဦးမြို့ ရောက်ခဲ့၏။ မြောက်ဦးမြို့ မင်း

မြင်မြင်သမျှ မြင်ကွင်းထဲရှိ တောင်ကုန်း
တောင်တန်းများပေါ်တွင် စေတီများ၊ ပု
ထိုးတော်များမှာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ ရှိနေ
၏။

“ကိုမြင့်ဇော်နဲ့ ကိုတင်ဝင်းတို့
၉၂ ခုနှစ် ကြည့်ကြ မှတ်လည်း မှတ်
ထားကြဦး ဒီမြို့ကို မြောက်ဦးမြို့လို့
ခေါ်တယ်ဗျ။ ရခိုင်ပြည်နယ်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု
တွေစုစည်းရာ၊ ရခိုင်ဘုရင်များ နန်းစိုက်ခဲ့
တဲ့ နန်းတော်ရာ နန်းမြို့ရိုးဟောင်းတွေ
လည်းရှိတယ်။ ရှေးဟောင်းဘုရား စေတီ
ပုထိုးတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်”

ကိုမိုးမြင့်က ကားပြတင်းမှ ပြင်
သိမ်းငေးမောကြည့်နေသော ကိုမြင့်ဇော်
နှင့် ကိုတင်ဝင်းတို့အား ကားထိုင်ခုံမှ
နောက်ဖက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။ ကိုတင်ဝင်းက...

“ကျွန်တော် စာအုပ်တွေ ဖတ်
ဖူးပါတယ်။ တီဗွီထဲမှာလည်း မြင်ဖူးပါ
တယ်။ အခုမှ ကိုယ့်မျက်လုံးနဲ့ တိုက်ရိုက်
မြင်ရလို့ ကျေနပ်တယ်ဗျာ။ ကိုမိုးမြင့်ကို
လည်း အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကိုတင်ဝင်းနှင့် ကိုမိုးမြင့်တို့
ကားပြောနေစဉ် ကားပေါ်မှ ကုန်များချ

ပြီး၍ ဆက်ထွက်ခဲ့၏။ လမ်းကြမ်းလှ
သဖြင့် ကားအား ဖြည်းဖြည်းမောင်းရ၍
ခရီးမတွင်ပေ မကြာမီ ရခိုင်ပြည်၏ တန်
ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူဖြစ်သော ကျောက်
တော် မဟာမုနိဘုရားကြီး ကိန်းဝပ်စံပယ်
တော်မူရာ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ စံကျောင်း
တော်အား ဖူးတွေ့ကြရ၏။ ကားမရပ်၍
မဟာမုနိ ဘုရားကြီးအား မဖူးခဲ့ကြရချေ။
ကျောက်တော် မဟာမုနိဘုရားကြီးဆို
သော်လည်း ကျောက်တော်မြို့နှင့် (၄)
မိုင်ခန့်အကွာတွင် တည်ရှိပါသည်။

ကျောက်တော်မြို့၏ အရှေ့ဖက်
ကမ်းတွင်တည်ရှိသော သေလာဂီရိ
ကျောက်တော်တောင်နှင့် တောင်ပေါ်ရှိ
ဘုရားစေတီများအား ဖူးတွေ့ရပြီး သေလာ
ဂီရိ တောင်အစွန်းနားမှ ကျောက်တော်
မြို့ခေါ်သို့ ဖြတ်သန်းတည်ဆောက်ထား
သော ကုလားတန်းမြစ် ခေါ် (ကစ္ဆပနဒီမြစ်)
ကူးတံတား ကစ္ဆပနဒီ တံတားကြီးအား
ဖြတ်သန်း၍ ကျောက်တော်မြို့အတွင်းသို့
ဝင်ခဲ့ပြီး ခရီးသည်များ နံနက်စာစားကြ၏။
ထမင်းစားနေစဉ် ကိုမြင့်ဇော်က...

“ကိုမြဟန် လမ်းမှာပြောပြတဲ့
ကျောက်တော် မဟာမုနိဘုရားကြီးက

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ရင်ငွေတော်
ခုနစ်အုပ် ပေးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဘုရား
မဟုတ်လား”

ကိုမြင့်ဇော်က မေးလိုက်သော
ကြောင့် ကိုမိုးမြင့်က...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုမြင့်ဇော်
ကျောက်တော် မဟာမုနိ ဘုရားကြီး
အကြောင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် အရှည်
ကြီးဗျ။ ဟိုးအရင် ဘုရားရှင် သက်တော်
ထင်ရှား ရှိစဉ်အချိန်ကစလို့ ပြောရမှာ
ဖြစ်ပြီး အခု ခင်ဗျားမြင်တွေ့နေရတဲ့ တစ်
ဖက်ကမ်းက သေလာဂီရိ ကျောက်တော်
တောင်မှာ ဘုရားရှင်ကြွရောက်ခဲ့ပုံ စန္ဒာ
သူရိယဘုရင်မင်းရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ဘုရားရှင်
ကို ယဉ်လျှောက်ပုံ၊ ဘုရားရှင် ပြန်မကြွမီ
ဘုရားရှင်ရံကိရိယာစား မဟာမုနိရှင်တော်
သွန်းလုပ်ပြီး ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်
ရင်ငွေတော်ခုနစ်အုပ် ထည့်သွင်းပေးခဲ့ပုံ
တွေကို နောက်မှပဲ ရှင်းပြ ပြောပြတော့
မယ်။ အခုတော့ ခရီးဆက်ဖို့ ကားပေါ်
တက်ကြစို့”

ကျောက်တော်မြို့မှ ကားဆက်
ထွက်ခဲ့ပြီး ကန်တောက်တောင်အား ကျော်
ဖြတ်ခဲ့ပြီး ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့သို့မရောက်မီ

လမ်း၏ယာဖက်တွင် မြင်တွေ့ရသော
တောင်မြင့်ကြီးအား လက်ညှိုးထိုးပြီး ကို
မိုးမြင့်က...

“အခုမြင်နေရတဲ့ တောင်ကြီးက
ဘဲငါးရာတောင်ကြီးလို့ ခေါ်တယ်။
ဘုရားရှင် နစဉ်တာဝ ဘဲယာသံမင်းဖြစ်နေ
စဉ်မှာ နောက်ပါ ဘဲငါးရာနဲ့ အဲသည်
တောင်ကြီးမှာ နေထိုင်ခဲ့လို့ ဘဲငါးရာ
တောင်လို့ခေါ်ကြတယ်။ အဲသည်တောင်
ဟာ အစောင့်အရှောက် ကြီးတယ်(နတ်
ကြမ်းတယ်)လို့ ပြောကြတယ်။ အဲသည်
တောင်ကြီးဟာ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာ
တွေ အများကြီး ကြုံဖူး။ တွေဖူးသူတွေ
ပြောပြတဲ့အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိ
တယ်ဗျ”(၎င်း ဘဲငါးရာတောင်ကြီးနှင့်
ပတ်သက်သော ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ် ဖြစ်
ရပ်ဆန်းများကို ရေးသားပါဦးမည်။ ယခု
စာရှည်မည်ခိုး၍ မရေးတော့ပါ။) (စာရေး
သူ)။

ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့အဝင် လမ်းဘေး
ရှိ ကျောက်တောင်များတွင် ထွင်းပြီးထု
ဆစ်ထားသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်
များကို ဖူးတွေ့ကြရ၏။

“အဲသည် ကျောက်ဂူလေးတွေ

ကိုတင်ဝင်းတို့အား အတိုချုပ် ရှင်းပြ
ခြင်းဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့မှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး
အမြင့်ကျွန်းရွာအနီးရှိ ချောင်းအားဖြတ်၍
တည်ဆောက်ထားသော အမြင့်ကျွန်း
တားကြီးအား ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပြီး ညနေ
(၅) နာရီအချိန်တွင် စစ်တွေမြို့သို့ရောက်
ရှိပြီး မြို့ပြင်ရှိ အဝေးပြေးကားဂိတ်မှ မြို့
တွင်းသို့ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်ဖြင့် လာခဲ့ကြ
ကာ သခင် တည်းခိုခန်းတွင် ကိုမိုးမြင့်
လူစု တည်းခိုညအိပ်ကြလေ၏။

xxx

ထဲက ဆင်းတုတော်တွေက ရှေးရခိုင်
ပညာရှင်တွေ ထုဆစ်ထားခဲ့ကြတဲ့ ဘုရား
တွေပေါ့။ ဂူတဘုရားလို့ ခေါ်တယ်။ ဟိုးမှာ
မြင်နေရတဲ့ ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့ရဲ့ တောင်
ဘက်က တောင်ကုန်းပေါ်မှာ မြင်တွေ့ဖူး
မြော်ရတဲ့ စေတီတော်ကြီးကတော့ ဥ
ရစ်တောင်စေတီလို့ ခေါ်တယ်။ တန်ခိုး
ကြီးဘုရားပေါ့ဗျာ”

ကိုမိုးမြင့်သည် သူ့သိသမျှ
အကြောင်းအရာများကို ကိုမြင့်ဇော်နှင့်

နောက်နေနံနက် (၇) နာရီ
အချိန်တွင် စစ်တွေမြို့ သင်္ဘောဆိပ်
ညောင်တီ (၂) သင်္ဘောဖြင့် ဘုရားတော်
မြို့သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။ မြစ်ကြောင်း

အတိုင်း သင်္ဘောဖြင့်လာခဲ့ရာ သင်္ဘော
လမ်း၏ လက်ဝဲဘက် တောင်တန်းအနီး
ဘုရား၊ စေတီ၊ ပြဿနများအား လက်
ညှိုးညွှန်ပြပြီး ကိုမိုးမြင့်က...

“ဟိုမှာမြင်ရတဲ့ ပြဿန
ဘက်အဦးဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်
ရဲ့ ခြေခတ်ရာတည်ရှိတဲ့ အဆောက်
အဦးပေါ့။ ခေတ်အဆက်ဆက် သောင်း
ကျန်းသူတွေဆိုးရွားပြီး အဲသည် ကျွန်း
တစ်ဝိုက် သောင်းကျန်းလွန်းလို့ ပြုပြင်
ထိန်းသိမ်းမှုကင်းခဲ့ရတယ်။ အခု သည်
ဘက်ခေတ်ကိုရောက်လာမှ မြေအေးချမ်း
တည်ငြိမ်လာခဲ့လို့ ရခိုင်ဆရာတော်ကြီး
တစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ပြည်တွင်းပြည်ပ သာသနာ
ပြု အလိုတော်ပြည့်ကျောင်းတိုက်များ၏
အဓိပတိ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ အဂ္ဂမဟာ
သဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ၊ ပရိယတ္တိသာသနာ
ဗိတဓဇ DR.OF TRI.PITATK
(JUDIA) P.H.D (Philosophy Lialy)
ကျေးဇူးတော်ရှင် အလိုတော်ပြည့်ဆရာ
တော် ဒေါက်တာ ဘဒ္ဒန္တအရိယဝံသ
ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပြုပြင်
တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ပြည်နယ်၊
ပြည်မမှာရှိကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ

သိရှိခဲ့ကြပြီး လာရောက်ဖူးမြော် ကြည်
ညိုနိုင်ကြပြီလေ”

ကိုမိုးမြင့်က ပြောဆိုရှင်းပြရင်း
သင်္ဘောပေါ်မှပင် လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုး
လိုက်၏။ ကျန်လူများကလည်း လက်
အုပ်ချီ၍ရှိခိုးကြလေ၏။ ဆက်၍ သင်္ဘော
လမ်းရှိ ချောင်းကျဉ်းလေးအတိုင်း မောင်း
လာခဲ့ရာ ရသေ့တောင်မြို့သို့ နေ့လယ်
(၁၂:၃၀) နာရီအချိန်တွင် ရောက်ရှိပြီး
ကျန်များချ၍ ခရီးသည်များ ဆင်းသွားကြ
ပြီး ရသေ့တောင်မြို့မှ ဘူးသီးတောင်မြို့
သို့ သွားမည့်ခရီးသည်များ တက်လာကြ
ပြီး သင်္ဘောမှာ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာ
၏။ ရသေ့တောင်ချောင်းမှထွက်၍ မြစ်
ပြင်ကျယ်ကြီးအတွင်း ရောက်ခဲ့ပြီး မြစ်
အထက်ပိုင်းသို့ ဆန်တက်လာစဉ် မြစ်၏
ညာဖက် တောင်ကုန်းချွန်ပေါ်တွင် တည်
ထားသော ရသေ့တောင်စေတီအား ဖူး
တွေ့ရ၏။

မေယုမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ရေ
တက်နှင့် ဆန်တက်လာခဲ့ကြရာ ညနေ
(၅) နာရီခန့်တွင် မေယုမြစ်ကမ်းနားတွင်
ရှိသော ဘူးသီးတောင်မြို့သို့ရောက်ရှိပြီး
ဆိုင်ကားဖြင့် ကိုမိုးမြင့် ယောက်ျားများ၏

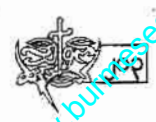
နေအိမ်သို့ သွားကြလေ၏။ အိမ်သို့
ရောက်လျှင် ကိုမိုးမြင့်၏ ယောက်ျားဖြစ်
သူ မောင်အောင်ဝင်းက အိမ်အတွင်းသို့
လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

“အမေနဲ့ အဖေရေ...ဒီမှာ
ယောက်ျားကြီးနဲ့ ဧည့်သည်တွေပါလာ
ကြတယ်။ လာကြပါဦး”

မောင်အောင်ဝင်း အသံကြား
သဖြင့် အိမ်တွင်းမှ အသက် (၆၀)ကျော်
ခန့်ရှိ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်နှင့်
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်သို့ ထွက်လာ
ကြပြီး အမျိုးသားကြီးက...

“မိုးမြင့်နဲ့ ဧည့်သည်တွေပါလာ
ကြတာကိုး။ လာကြ...လာကြ အိမ်
ပေါ်တက်လာကြ။ အောင်ဝင်းကလည်း
သူစိမ်းလို့ လုပ်မနေနဲ့လေ။ မင်းက အိမ်
သားဖြစ်ပြီး ဧည့်သည်တွေကို အိမ်ပေါ်
ခေါ်လာခဲ့ပါလားကွဲ့”

စကားသံဝဲဝဲဖြင့် ပြောလိုက်
သော အမျိုးသားကြီး၏ စကားသံကြောင့်
ကိုမိုးမြင့်နှင့်ပါလာကြသော ကိုကြည်
မောင်၊ ကိုမြဟန်၊ ကိုမြင့်ဇော်နှင့် ကိုတင်
ဝင်းတို့ အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့ကြ၏။ အိမ်
မှာ တိုက်ခံ နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်သဖြင့်

ကျယ်ဝန်းလှ၏ အိမ်ပေါ်ရောက်၍ ဆက်
တီခုံများတွင် ထိုင်လိုက်ပြီးချိန်တွင် အမျိုး
သမီးကြီးက...

“ဟဲ့...မိုးမြင့် သမီးသူလာရော
မပါဘူးလား။ နေထိုင်ရောကောင်းခဲ့လား။
ပြောစမ်းပါဦး”

“နေကောင်းပါတယ် အမေ။
အမေ့သမီးသူလာက အလုပ်မအားဘူး
အမေရဲ့ ဒါကြောင့် လိုက်မလာနိုင်တာပါ
အဖေနဲ့ အမေတို့အတွက် ပစ္စည်းတွေ
ဝယ်ပြီး ကန်တော့လိုက်ပါတယ်”

“နေကောင်းတယ်ဆိုလည်း ပြီး
တာပါပဲလေ။ အမေတို့မှာလည်း ပြည့်စုံ
ပါတယ်ကွယ်”

“ဟဲ့...မဖြူ ညှော်သည်တွေ
ခရီးပန်းလာကြတယ်။ ရေခဲချိုးပြီး ထမင်း
စားဖို့ လုပ်ကြပါစေ။ နောက်မှ အေးအေး
ဆေးဆေး မင်းသမီးအကြောင်း မေးပါ
ကွာ။ ကဲ...ကဲ မိုးမြင့်နဲ့ ညှော်သည်တွေ
ရေခဲချိုးကြတော့။ ပြီးရင် ထမင်းစားကြ
ရအောင်”

ကိုမိုးမြင့်နှင့် ယောက္ခမကြီး
ဒေါ်သန္တာဖြူတို့ စကားပြောနေကြစဉ်
ယောက္ခမ ထီးကြီး ဦးရဲကျော်သူမှ ဝင်

ကြည့်ကြရအောင် ဒီနေ့မနက် သွားကြ
ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ကိုမိုးမြင့်က ယောက်ဖဖြစ်သူ
မောင်အောင်ဝင်းအား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။ မောင်အောင်ဝင်းက...

“ဒီနေ့ သွားဖို့မလိုပါဘူး
ယောက်ဖကြီးရယ်။ မနက်ဖြန် ပစ္စည်း
ကြည့်ဖို့လာမယ့်အကြောင်း ဒီနေ့ ဘေး
ကိုလာတဲ့ ရွာသားတွေနဲ့ သတင်းပေး
လိုက်မယ်။ မနက်ဖြန် ပစ္စည်းကိုပါ တစ်
ခါတည်း အဆင်သင့်ပြင်ထားဖို့ပါ တစ်ခါ
တည်း မှာလိုက်မယ်”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ သိပ်
ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ဒီနေ့ ဘာသီးတောင်
မြို့တွင်းမှာရှိတဲ့ ဘုရားတွေ လိုက်ဖူးရင်
လှေလာရေးခရီးစဉ် စီစဉ်လိုက်ကြတာ
ပေါ့ကွာ”

ရောက်ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် ကိုမိုးမြင့်
တို့လူစု အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ကြ
ပြီး ရေချိုးရန်အတွက် အိမ်ဘေးရှိ အုတ်
ကန်ရှိရာသို့ ထွက်လာကြလေ၏။

xxx

“မောင်အောင်ရေ...မင်းနဲ့ ငါနဲ့
ပစ္စည်းရှိတယ်ဆိုတဲ့ ရွာကို အရင်သွား
ကြည့်ကြမယ်။ သေချာပြီဆိုမှ ဘေးစကား
ပြောရင်း ပစ္စည်းကိုပါ တစ်ခါတည်း

ကိုမိုးမြင့်နှင့် ယောက်ဖဖြစ်သူ
တို့ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကိုကြည်
မောင်တို့လူစုက နားထောင်နေကြရင်းမှ
တံတင်းက...

“ဒါဆိုရင် အခု ဘရိတ်ဖတ်(စ်)
စားသောက်ပြီး ဘုရားဖူးနဲ့ လေ့လာရေး
ခန်းစဉ် စလိုက်ကြရအောင်။ မောင်
အောင်ဝင်းကလည်း ရွာကို သတင်းပေး
လုပ်ပေးတော့”

ကိုမိုးမြင့်တို့လူစုသည် ဘရိတ်
ဖတ်(စ်) စားသောက်ပြီးသည်နှင့် မြို့တွင်း
သို့ ထွက်လာခဲ့ကြပြီး မြို့တွင်းရှိ ဘုရား
အား လိုက်လံဖူးမြော်ကြလေ၏။
ထမဦးဆုံး ဘူးသီးတောင်မြို့စေတီ
ဆောင်၊ ရွာထိပ်ရှိ လေးမျက်နှာဘုရား
ဖူးမြော်ကြ၏။ တောင်ကုန်းပေါ်တွင်
သည်ရှိသော် လေးမျက်နှာဘုရားမှာ
အနောက်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ် တိုင်းမှူး
အဝန်ယူခဲ့သော တိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်
တို့နှင့် ဦးစီးပြီး တည်ထားခဲ့သောဘုရား
ကြောင်းနှင့် တောင်ကုန်းတွင်ရှိသော
ဆင်ဖြူ မောင်နီ ဘုရားစေတီနှစ်ဆူမှာ
အမင်းရာကျော်ပြီဖြစ်သော ရှေးဟောင်း
စေတီနှစ်ဆူဖြစ်ကြောင်းကို အမိုးမြင့်က

ရှင်းပြလေ၏။
လေးမျက်နှာဘုရားမှ လာခဲ့ကြ
ပြီး၊ မြတောင်ကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ
ထိုင်တော်မူ ဆုတောင်းပြည့် ကပ်ကျော်
ဘုရားနှင့် သာသနာ့ကျောက်တိုင်အား
ဝင်ရောက်ကြည့်ညှိခဲ့ကြပြီး မြို့တွင်းသို့
ဝင်လာခဲ့ကာ အေးစေတီဘုရားအား ဖူး
မြော်ကြ၏။ ထိုမှဆက်၍ ရန်အောင်မြေ
ကုန်း၊ အောင်သိဒ္ဓိစေတီနှင့် လျောင်း
တော်မူဘုရား မြို့စေတီ၊ မြို့ထိပ်ရှိ အလို
တော်ပြည့် ကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိသော
သဗ္ဗသိဒ္ဓိ အလိုတော်ပြည့်ဘုရား နေပူခံ
ဘုရားနှင့် ကျောင်းဝန်းအတွင်း တည်
ထားသော ဘုရားစေတီများအား ဖူး
မြော်ကြပြီး၊ အလိုတော်ပြည့် ကျောင်း
ထိုင်ဆရာတော် အရှင် ဘဒ္ဒန္တဣန္ဒာဝရိယ
အား ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ကြပြီး ဘူးသီး
တောင်မြို့ အနောက်ဘက် (၁) မိုင်ခန့်
အကွာ ဘူးသီးတောင်၊ မောင်တော
ကားလမ်းဘေးနားတွင်ရှိသော အောင်
မင်္ဂလာစေတီတော်မြတ်အား သွားရောက်
ဖူးမြော်ကြလေ၏။ အောင်မင်္ဂလာစေတီ
တော်၏ ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ဘုရားဖူး
အပြီး ကိုမိုးမြင့်က...

“ကိုကြည်မောင်တို့ ကိုမြင့်တော်
တို့ အခုဖူးခဲ့ကြတဲ့ ဒီအောင်မင်္ဂလာစေ
တီတော်မြတ်ရဲ့ သမိုင်းအကျဉ်းကို
ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။ ကျွန်တော်တို့
ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဖြစ်တဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာ
ဘုရား နှစ်၌ မြွေမင်းဘဝ တစ်ဇာတ်ဖြစ်
ခဲ့စဉ်။ ဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာနေခဲ့တယ်။
ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီး ကြွင်း
ကျန်ရစ်တဲ့ ဓာတ်တော်မွေတော်တွေထဲ
က ဘုရားရှင်ရဲ့ လက်ဝဲ လက်ဖျံရိုးတော်
ဓာတ်တော်အစစ်အမှန်ကို ဣပနာထည့်
သွင်းပြီး တည်ထားခဲ့တဲ့ စေတီတော်မြတ်
ဖြစ်တယ်။ ရောင်ခြည်တော်ကွန်မြူတာ
ကို ဒီအနီးအနားမှာရှိကြတဲ့ ရွာသူရွာသား
တွေ မကြာခဏ ဖူးကြရတယ်”

ကိုမိုးမြင့် ရှင်းလင်းပြောပြနေ
သည့် ဘုရားသမိုင်းအား စိတ်ဝင်စားစွာ
နားထောင်နေကြသော ကိုကြည်မောင်
တို့လူစုထဲမှ ကိုမြဟန်က...

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရှေး
ဟောင်းပစ္စည်း သတင်းနောက်လိုက်ခဲ့
ကြတာ ပစ္စည်းရမရတော့ မသိဘူး။
ဘုရားဖူးပြီး ဘုရားသမိုင်းကိုပါ သိရတဲ့
အမြတ်တော့ ရလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်

ကိုမိုးမြင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ တကယ်ပါ။

“ခင်ဗျားတို့ကို အတိုချုံးပြီး ပြောပြနေတာပါ။ ဒီဖက်မှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဓာတ်တော်မွေတော်တွေကို ဌာပနာပြီး တည်ထားတဲ့ ဘုရားစေတီပုထိုးတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဒီနေရာနဲ့ (၄) မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ကျဉ်တောက်ရွာနားမှာ ဘုရားရှင် နှစ်ဦး ဆတ်မင်းဘဝမှာ နေထိုင်ခဲ့တဲ့တောင်မှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ယာ

ဖက်ခွေးရိုးတော် ဓာတ်တော်ဌာပနာပြီး တည်ထားတဲ့ ကျဉ်တောက်စေတီ ရှိသေးတယ်။ အချိန်ရရင် သွားဖူးကြတာပေါ့ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမိုးမြင့်ရယ်။ ဗဟုသုတ တော်တော်စုံတဲ့ ပူပဗျာ”

“လှေလာမှတ်သာခြင်ရဲ့ အကန့်ပဲပေါ့ဗျာ။ အခု အချိန်ရတုန်းပြောပြရဦးမယ်။ ဗဟုသုတအဖြစ် မှတ်ထားကြပေါ့ဗျာ။ အခု ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေကြတဲ့မြို့ ဘူးသီးတောင်မြို့ဟာ နဝင်းမြို့ပေါ့ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မြို့နားမည် နှစ်ဦးအလိုက် နံသင့်ဂဏန်းတွေကို ချပေါင်းကြည့်ရအောင် ဘူးဆိုတာ ကြာသပတေးနံဖြစ်လို့ ကြာသပတေးနံသင့်ဂဏန်း ၅ ရတယ်။ သီးက

သောကြာနံ ၆ ဂဏန်းနဲ့ တောင်ကစနေနံ ၇ ရတယ်လေ။ အဲသည် ဂဏန်းတွေကို အစဉ်လိုက် ချပေါင်းကြည့်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းရတယ်ဗျာ ကြာ-၅+သော-၆+နေ-၇=(၅+၆+၇=၁၈=၁+၈=၉) ပေါင်းလဒ်နံလုံးကို တစ်လုံးတည်းကျွန်အောင် ပေါင်းတော့ (၉) ရတယ်။ ဒါကြောင့် နဝင်းမြို့လို့ခေါ်တာပေါ့။ ဒါနဲ့တင် နဝင်းမြို့ မပြည့်စုံသေးဘူးဗျာ။ လူတွေ အများအမှတ်မဲ့နေကြလို့ မသိကြတာလည်းတယ်ပေါ့ဗျာ။ ဘူးသီးတောင်မြို့ရဲ့ အရှေ့အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် စတဲ့ အရပ်မျက်နှာတွေမှာရှိကြတဲ့ ရွာတွေကလည်း နဝင်းကိုက်ရွာတွေ ဖြစ်နေပြန်တယ်။ မြို့ရဲ့အရှေ့ဘက်မှာရှိတဲ့ မေယုမြစ်ဟာလည်း နဝင်းဖြစ်နေပြီး မြို့ရဲ့အနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ မေယုတောင်တန်းကြီးနဲ့ အဲသည်တောင်တန်းမှာရှိတဲ့ ငွေတောင်ကြီးလည်း နဝင်းဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ (မေ=၅+ယု=၇=၉) (ငွေ=၅+တောင်=၇=၉) ရတယ်။ မြို့ရဲ့အရှေ့ဘက်မှာရှိတဲ့ ရွာတွေရဲ့အမည်တွေကို ခေါ်ပြီး မယ်။ စည်ပင်သာယာရွာ၊ ကွန်တိုင်းပြင်ရှည်ရွာ၊ တောင်ဘက်မှာ ငှက်

ချောင်းရွာ၊ သပိတ်တောင်ရွာ၊ ကကျက်
ဘက်ရွာတွေရှိပြီး အနောက်ဘက်မှာ
ဒီးချောင်းရွာ၊ သပြေတောရွာ၊ မြောက်
ဘက်မှာ ငါးကျဉ်တောက်ရွာ၊ ဆင်အိုး
ပြင်ရွာနဲ့ ရွာမရွာတို့ဟာ နဝင်းကိုက်တဲ့
နဝင်းရွာတွေ ဖြစ်ကြတယ်ဗျာ။ (စာရှည်
ဆင့်စီးသဖြင့် ရွာအမည်များအား နံသင့်
ဇာတ်နားဖြင့် ပေါင်း၍မပြတော့ပါ စာဖတ်
သူများမှ နံသင့်ဇာတ်နားများ ချွတ်ပေါင်းကြ
မိရန် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။) (စာရေး
သူ။ ကျန်တဲ့ နဝင်းရွာတွေလည်း ရှိကြ
မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြုံငုံအလုပ်ဝေးတဲ့
ရွာတွေဖြစ်လို့ မပြောပြတော့ဘူးဗျာ”

ကိုကိုမြင့်က စကားပြောရသည်
အာခြောက်သွားသောကြောင့် စီးက
အာတစ်လိပ်အား မီးညှို့၍ ဖွာရှိုက်လိုက်
မိ ကိုကြည်မောင်က...

“ခင်ဗျားကိုတော့ ခိုးကူးတယ်
ဗျာ။ လေ့လာမှုအားကောင်းတယ်လို့ ဆို
လား။ ဗဟုသုတစုံတယ်လို့ပဲ ပြောရ
လား။ မသိတော့ဘူးဗျာ။”

“ဪ... ကိုကြည်မောင်ရယ်
နောက် လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ဂန္တီရပစ္စည်းနဲ့
ဟောင်းပစ္စည်း၊ ဝယ်ရောင်းအလုပ်

ကလည်း လေ့လာမှုအားကောင်းပြီး ဗဟု
သုတစုံမှလည်း ပစ္စည်းသတင်းရပြီး ခြေ
ရာကောက် လိုက်နိုင်မှာပေါ့ဗျာ။ တော
မှာရှိတဲ့ သားကောင်တွေကို ပစ်ခတ်ဖမ်း
ဆီးတဲ့ တောမုဆိုးဟာ တောရဲအထူး၊
တောင်ရဲသဘာဝကို ကျွမ်းကျင်နဲ့စပ်မှသာ
သားကောင်နောက်ကိုလိုက်ပြီး ပစ်ခတ်
ဖမ်းဆီးနိုင်သလို ဂန္တီရပစ္စည်းနဲ့ ရှေး
ဟောင်းပစ္စည်း၊ ဝယ်ရောင်းလုပ်နေတဲ့
ကျွန်တော်တို့ဟာလည်း မုဆိုးပဲပေါ့ဗျာ။
ဂန္တီရနဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း မုဆိုးဆိုပါ
တော့ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ကိုကိုမြင့်ကိုမေးရဦးမယ်။
ခင်ဗျားပြောတဲ့ နဝင်းမြို့ဆိုတာ ဘာတွေ
ကောင်းလို့ ဘာတွေဖြစ်တတ်သလဲ၊
ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ”

ကိုတင်ဝင်းက မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

“နဝင်းမြို့ဆိုတာ အမည်တစ်ခု
တည်းနဲ့ နဝင်းမြို့လို မခေါ်နိုင်သလို အစွမ်း
သတ္တိလည်း မရှိနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ။ မြို့အမည်
နဝင်းဖြစ်တဲ့ မြို့တွေဟာ ဒီရခိုင်ပြည်နယ်
အတွင်းမှာနဲ့ ပြည်မအတွင်းမှာ အများ
ကြီးကြပါတယ်။ ဥပမာ- ရခိုင်ပြည်နယ်

ထဲမှာရှိတဲ့ ကျောက်တော်မြို့၊ တောင်
ကုတ်မြို့၊ ရမ်းဗြဲမြို့၊ စတဲ့မြို့တွေဟာ
အမည်နဝင်းမြို့တွေပေါ့ဗျာ။ ပြည်မထဲမှာ
လည်း တောင်ငူမြို့၊ ကြို့ပြင်ကောက်မြို့၊
တောင်ကြီးမြို့၊ ကချီကံထို စတဲ့မြို့တွေဟာ
လည်း အမည်နဝင်းမြို့တွေပေါ့ဗျာ။ ကျန်
တဲ့ နဝင်းမြို့တွေလည်း အများကြီးရှိသေး
တယ်။ ဒီဘူးသီးတောင်ဆိုတဲ့ နဝင်းမြို့
ရဲတူးခြားချက်ကတော့ အများကြီးပဲရှိပါ
တယ်။ ကျွန်တော် လေ့လာမိသလို ပြော
ပြပါမယ်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှာ တိုက်ခတ်ခဲ့
တဲ့ ရခိုင်ပြည်နယ် လေမုန်တိုင်းကြီးမှာ
ကြီးမားတဲ့ပျက်စီးမှု မရှိခဲ့ဘူး။ ရာသီဥတု
ဘေးဒဏ်က လွတ်ကင်းတယ်။ ဒုတိယ
ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းမှာတုန်းက ဒီဘူးသီး
တောင်မြို့ဟာ အနောက်ဘက်ကဝင်လာ
တဲ့ အင်္ဂလိပ်တပ်တွေကို ခံစစ်အနေနဲ့
ဂျပန်တွေ ခံတိုက်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်တွေရဲ့
နောက်ဆုံးခံစစ်အဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ စစ်
မြေပြင်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မြို့ပေါ်မှာနေထိုင်
ကြတဲ့ မြို့သူ၊ မြို့သားတွေဟာ လွတ်ကင်း
ရာကို ကြိုတင်ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ကြလို့
အသေအပျောက်မရှိခဲ့ကြဘူး။ ဆေးဝါး
အတတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဆေးဝါးဖော်စပ်

ရာမှာ ဆေးဝါးတွေဟာ အစွမ်းထက်မြက်
တယ်။ သမထလိုက်စားသူများ ထွက်ရပ်
လမ်းလိုက်စားသူများ အကျင့်သီလလုံ
ခြံစွာဖြင့် ကျင့်ကြံလျှင် အချိန်တိုတို
အတွင်း အကြားအမြင်ရရှိခြင်းဆိုတဲ့
ကောင်းကျိုးတွေ ရရှိစေတယ်လို့ လေ့
လာမှတ်သားရဖူးတယ်ဗျာ”

“ကိုမိုးမြင့် ပြောသလိုဆိုရင်
သဘာဝတရားကပေးအပ်ထားတဲ့ အစွမ်း
သတ္တိထူးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ နဝင်း
မြို့ဆိုတာ သေချာတာပေါ့ဗျာ။ ဒီမြို့မှာ
နေထိုင်ကြတဲ့ မြို့သူ၊ မြို့သားတွေဟာ
ကံကောင်းတဲ့သူတွေပေါ့နော် ကိုမိုးမြင့်”

“ဟုတ်တာပေါ့... ကိုမြင့်ဇော်
ရယ်။ နဝင်းမြို့ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိထူးတွေကို
မြို့သူ၊ မြို့သားတွေဟာ တစ်နည်းမဟုတ်
တစ်နည်း ရရှိခံစားနေကြရတယ်ဆိုရင်
သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ။ ကဲ... ကျွန်တော်တို့
လည်း ပြန်ကြမယ်ဗျာ။ နေတောင်
အတော်မြင့်နေပြီ ပြန်ကြစို့ဗျာ”

ကိုမိုးမြင့်တို့လူစုလည်း အောင်
မင်္ဂလာ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှဆင်း၍
မြို့ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

xxx

ဘူးသီးတောင်မြို့၏ မြောက်
ဘက် (၉) မိုင်ခန့်အကွာ မေယုတောင်
တန်းကြီး၏ တောင်ခြေအနီးတွင်ရှိသော
တောင်ကြီးရင်းဆိုသော ရွာလေးသို့ န
နက် (၉) နာရီအချိန်တွင် ရောက်ရှိခဲ့
ကြသော ကိုမိုးမြင့်တို့လူစုသည် ၎င်းရွာ
လယ်တွင်ရှိသော ဦးအောင်ထွန်းလှ၏
နေအိမ်တွင် ပစ္စည်းအကြောင်း ဆွေးနွေး
နေကြ၏။

“ဦးလေးကို မနေ့က လူကြုံနဲ့

သတင်းပို့လိုက်တာ ရတယ်မဟုတ်လား”
ကိုမိုးမြင့်၏ ယောက်ဖဖြစ်သူ
မောင်အောင်ဝင်းက အိမ်ရှင်ဦးအောင်
ထွန်းလှအား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဦး
အောင်ထွန်းလှက...

“ငါ့တူ သတင်းပေးလိုက်တာ
ရလို့ ပစ္စည်းလည်း ယူခိုင်းထားတယ်။
ငါ့တူတို့စားဖို့ မနက်စာလည်း အဆင်
စီစဉ်ထားတယ်။ ထမင်းစားကြသေး
မလား ထမင်းပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ပစ္စည်းက ဘယ်အချိန်လောက်
မှာ ရောက်မှာလည်း ဦးလေးရဲ့ ပစ္စည်း
ရောက်မှပဲ ထမင်းစားရင် ကောင်း
ထင်တယ်”

“ပစ္စည်းက နေ့လယ် (၁၂)
ရီလောက်မှ ရောက်မှာကွဲ့။ ထမင်း
စောင့်ကြပေါ့ကွယ်။ သမီးရေ အ

(ညှပ်သည်) တွေအတွက် ထမင်းပြင်
တော့ဟေ့”

ဦးအောင်ထွန်းလှက ပြောရင်း
“အိမ်တွင်းသို့ လှမ်းပြောလိုက်၏။ ခဏ
ကြာတွင် ထမင်းပွဲပြင်ပြီးကြောင်း အိမ်
ပြန်လာဖြင့် ကိုမိုးမြင့်တို့လူစုသည်
သို့သော်တက်၍ ထမင်းစားကြ၏။
မင်းမှာ ဘူးသီးနှင့် ကြက်သားကာလ
သားဟင်း။ ခရမ်းသီးကို ငရုတ်သီးစိမ်းဖြင့်
ချက်ထားသော ရခိုင်ဟင်း။ ငရုတ်ကြိတ်
(ငရုတ်သီးထောင်း) နှင့် ဘူးညွန့်ပြတ် တို့
ရောတို့ဖြစ်၏။ ကိုမိုးမြင့်တို့လူစုမှာ (၉)
မင်းအိုကို နံနက်စောစောကပင် ခြေလှောင်
အိုး နှင့်လာခဲ့ကြရ၍ ဆာလောင်နေသ
ဖြင့် ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်ပင် အားရပါး
ရ စာသောက်နေကြလေ၏။ ထမင်းစား
ပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ရေနွေးကြမ်းသောက်
နေကြစဉ် အသက် (၆၀) ကျော်ခန့်
သူကြီးတစ်ဦးနှင့် အသက် (၃၀) အရွယ်
သူတစ်ဦးတို့ ခြံတွင်းသို့ဝင်လာကြပြီး ဦး
အောင်ထွန်းလှနှင့် ကိုမိုးမြင့်တို့လူစု ထိုင်
နေသော ကွပ်ပျစ်အနီးရောက်လာကာ
ကွပ်ပျစ်ပေါ် ထိုင်နေကြသူများအား
ရှာလုံးဝေကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ကိုအောင်ထွန်းလှ ခေါ်တယ်
ဆိုလို့ ချက်ချင်းထလိုက်လာခဲ့တာ ဘာ
ကိစ္စလဲဗျ”

လူကြီးက ဘာမျှမသိသလိုပုံစံ
ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ လူကြီးမှာ
ခေါင်းတွင် သျှောင်ထုံး ထုံးထားပြီး ပဝါ
တစ်ထည်ဖြင့်အုပ်၍ ပေါင်းထား၏အရပ်
မှာ မြင့်မားပြီး ငါးပေ ဆယ်လက်မခန့်
မြင့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး
ကားကားဖြင့် အသားဖြူပြီး ဥပရိရပ် လွန်
စွာကောင်းလှ၏။ လူကြီး၏စကားကြောင့်
အိမ်ရှင်ဦးအောင်ထွန်းလှက...

“ထိုင်ပါဦး ကိုကျော်ထင်ရယ်
ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ။ ဒီက လူငယ်တွေက
ရန်ကုန်မြို့က လာကြတဲ့သူတွေပါ။ ဟော
ဒီသူငယ်ကတော့ ဘူးသီးတောင်မြို့က
ကျပ်မိတ်ဆွေ ကိုရဲကျော်သူရဲသမက်
မောင်မိုးမြင့်ပေါ့။ လာပါဗျာ အေးအေး
ဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြဟာပေါ့”

အိမ်ရှင် ဦးအောင်ထွန်းလှမှ ကို
မိုးမြင့်တို့လူစုအား လူကြီးဦးကျော်ထင်နှင့်
မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သောကြောင့် ဦး
ကျော်ထင်မှာ စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် ဦး
အောင်ထွန်းလှအနီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ဝင်

ထိုင်လိုက်၏။ သူ၏ပခုံးတွင်လွယ်ထား
သော လွယ်အိတ်ကြီးအား ဖြည်းဖြည်း
စွာစိုင့်၍ သူ၏ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထား
လိုက်၏။ ထိုစဉ် ဦးအောင်ထွန်းလှမှ...

“ကိုကျော်ထင်ကို ဟိုတစ်ခါက
ပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် သူတို့လာခဲ့ကြ
တာပဲဗျ။ ဟိုတစ်ခါက ခင်ဗျား ပစ္စည်း
ထုတ်ပြတော့။ ဟောဒီသူငယ် မောင်
အောင်ဝင်း ရှိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် အဲဒီ
ပစ္စည်းကိစ္စနဲ့ သူတို့လာခဲ့ကြတာပဲ။ အခု
ခင်ဗျားမှာ ပစ္စည်းပါလာတယ် မဟုတ်
လား။ သူတို့ကို စိတ်ချလက်ချ ထုတ်ပြ
နိုင်ပါတယ်။ သူတို့အတွက် ကျွန်တော်
တာဝန်ယူပါတယ်။ စိတ်ချပါဗျာ”

ဦးအောင်ထွန်းလှက ကိုမိုးမြင့်
အား စိတ်ချစေရန် အာမခံ၍ ပြောလိုက်
သောစကားကြောင့် ဦးကျော်ထင်ဆိုသည့်
လူကြီးက သူပေါ်တွင် တရိုက်သေ တင်
ထားသော လွယ်အိတ်ကြီးအား အသာ
အယာ ရှေ့သို့ချပြီး အိတ်ကြီးအတွင်းမှ
အလျား တစ်ပေ၊ အနံ ကိုးလက်မ၊
အမြင့် ခြောက်လက်မခန့်ဖြင့်သော ကျွန်း
သေတ္တာငယ်လေးတစ်လုံးအား ထုတ်
ယူ၍ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ချလိုက်ခါ အဖုံး

အား ဖြည်းညှင်းစွာဖွင့်လိုက်၏။ ကျွန်း
သေတ္တာငယ်၏ အဖုံးပေါ်တွင် ကနတ်
ပန်းများ လှပစွာထွင်းထားသည်မှာ လှပ
ပြီး အနုစိတ်လွန်းလှ၏။ ကျွန်းသေတ္တာ
ငယ်အတွင်းမှ ကတ္တီပါ အနီရောင်ပိတ်စ
ဖြင့် ထုတ်ထားသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုအား
ဖြည့်ညှင်းစွာကိုင်၍ အသာအယာ ကတ္တီ
ပါပိတ်စအား ဖြည့်လိုက်ရာ အနီရောင်
ရင့်ရင့် ပိုးသားစတစ်ခုအား ထုတ်၍ပြ
လိုက်၏။ ကြည့်နေကြသော မြင့်တို့

လစမှာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် မျက်တောင်
မမ... သမ်း ကြည့်နေမိကြလေ၏။
ထိုစဉ် ဦးကျော်ထင်ဆိုသည့်လူကြီးက-
“ကဲ... ငါတို့မြင့်ရတဲ့ ပစ္စည်း
ကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘီ၊ ဘင်ပိုင်ခဲ့တဲ့
စစ်ချီအလံပါပဲကွယ်။ ဒီပစ္စည်းကို အမျိုး
အနွယ်အစဉ်အဆက် ထိန်းသိမ်းစောင့်
ရှောက်လာခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်းရာကျော်
ခဲ့ပြီပေါ့ကွယ်။ တစ်ခါမှ လူတွေကို ထုတ်
မပြခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ကျုပ်ရဲ့ဖခင်ဖြစ်သူ
က ရှေးဟောင်း စစ်ချီတက်စဉ်အချိန်
ကိုင်ခဲ့တဲ့အလံကို မြန်မာပြည်မှာရှိကြတဲ့
မြန်မာလူမျိုးတွေ မြင်တွေ့ဖူးကြရစေဖို့နဲ့
နှစ်ကာလကြာမြင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ သည်
အလံဟာ မကြာခင် ပျက်စီးသွားနိုင်တဲ့
အတွက် တတ်သိနားလည်ကြတဲ့လူတွေ
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်စေဖို့ ထုတ်

ပြပြီး သတင်းပေးခဲ့ရတာပဲကွယ်။ ဒါပေမဲ့
လောကသားတချို့က ပစ္စည်းကို အလ
ကားလိုချင်စိတ်နဲ့ နည်းအမျိုးမျိုး ပုံစံ
အသွယ်သွယ်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး အရယူဖို့
ကြိုးစားခဲ့ကြဖူးတယ်ကွဲ့။ သူတို့သာ ဒီ
အလံကိုရသွားရင် နိုင်ငံခြား ဘေးလွှဲကို
ရောင်းစားမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တို့နိုင်ငံ
ရဲ့ နာရေးကောင်းကြီးဖြစ်တဲ့ စစ်သူကြီး
မဟာဗန္ဓုလရဲ့ စစ်ချီစစ်တက်စဉ် လွှင့်ထု
ကိုင်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်
အလံတစ်ခုဟာ ဆုံးရှုံးသွားရမှာဖြစ်တဲ့
အတွက် လူတိုင်းကို မယုံရဲဘူးပေါ့ကွယ်။
ဒါတော့ ကိုအောင်ထွန်းလှရဲ့ အာမခံ
ကြောင့် မောင်တို့ကို ယုံကြည်ပြီး ထုတ်
ပြရတာပါကွယ်။ ကိုင်း... ကြည့်ကြာ
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတော့ မကိုင်ကြာ
နဲ့နော်။ ပိုးသားတွေက ကျွတ်ရုံနေကြ
ဖြစ်လို့ပါကွယ်။”

ဦးကျော်ထင်ဆိုသည့် လူကြီး
သည် ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပြောဆိုအပြီး
ကိုးမိုးနှင့် ကိုကြာ... ဘင်တို့နှစ်ယောက်
သည် ပိုးသားအလံအား ဖြည်းညှင်းစွာ
ဖြန့်ကြည့်ကြရာ အနီရင့်ရင့် ပိုးသား
တွင် အဝါရောင် ရွှေချည်များဖြင့်

သော ခွပ်ဒေါင်းပဝါ တရိဂ်(တြိဂံ) ပုံစံ
ကြက်လျှာအား ကို မြင်တွေ့ကြရလေ၏။
အလံ၏ပိုးသားမှာ နှစ်များကြာပြီဖြစ်
သောကြောင့် လက်ဖြင့်ပွတ်လိုက်လျှင်
ပင် ကြွေကျသွားမည်ပုံဖြစ်ပြီး အနီရင့်
အနက်မှာ အနည်းငယ် လွင့်ပြယ်နေ
ပြီဖြစ်၏။ ခေါက်ထားသည့် ခေါက်ရိုးနေ
ရပ်များမှာလည်း အရောင်များ လွင့်ပြယ်
နေပြီး ပေါက်တွက်မည့်ကဲ့သို့ ပါးလွှာလွှာ
အသွင် ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်၏။ ကိုမိုးမြင့်က
သိလိုသည်ကို မေးလိုက်လေ၏။

“ဦးရီးခင်ဗျာ ကျွန်တော် တစ်ခု
လောက်မေးပါရစေခင်ဗျာ။ သည်အလံကို
ဦးကြီးတို့လက်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ။
အခြားလူတွေ သိကြလားခင်ဗျာ။ ဘယ်သူ
တွေကို ပြဖူးပါသေးလည်း ခင်ဗျာ”

“တစ်ခါတရံဆိုလို့ ကိုရဲကျော်
သူရဲသားဖြစ်တဲ့ ဟောဒီသူငယ် မောင်
အောင်ဝင်းနဲ့ ဒီက ကိုအောင်ထွန်းလုတို့
ကိုသာ ထုတ်ပြခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကိုအောင်
ထွန်းလုဆိုတာက ကျုပ်နဲ့ အခင်မင်ဆုံး
ခိတ်ဆွေဖြစ်သလို ကျုပ် ယုံကြည်စိတ်
အချရဆုံးသူဖြစ်လို့ ထုတ်ပြခဲ့ရတာပဲ
ကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရီးရယ်
ကျွန်တော်တို့လည်း သမိုင်းဝင်အလံကို
အများပြည်သူတွေ မြင်တွေ့စေဖို့ ကြည့်
ရှုနိုင်ကြစေဖို့ နိုင်ငံတော်ကို ပေးအပ်လှူ
ဒါန်းဖို့ စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါ
ပြီ။ ဘေးမထောက်ပေးရမယ်ဆိုတာသာ
ပြောပါခင်ဗျာ”

ကိုမိုးမြင့်သည် ဦးကျော်ဝင်း
ခေါ်သူကားများအား ကြားရသည်နှင့် မျိုး
ရိုးစဉ်ဆက် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ထက်သန်
လွန်းလှသည့် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏
အမွေအနှစ် နိုင်ငံတော်၏ ရှေးဟောင်း
အမွေအနှစ်ပစ္စည်းဖြစ်သည့် အလံအား
နိုင်ငံတော်ကို ပေးလှူရန် စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဦးကျော်ထင်ကလည်း-

“အင်း . . . မောင်ရင်လေးလို
စိတ်ထားမွန်မြတ်လှတဲ့ လူနဲ့တွေ့ရတာ
ကျုပ် ကံကောင်းတာပါပဲလေ။ ဒါကြောင့်
တန်ဖိုးနဲ့ဖြတ်ပြီး ရောင်းတယ်လို့ သဘော
မထားပါနဲ့တော့ကွယ်။ ကျုပ်ဖခင်ရဲ့
ရောဂါကို ကုသပေးဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့
ငွေလေး နည်းနည်းပါးပါး အကူအညီပေး
ခဲ့ပါကွယ်။ ဒါကလည်း တကယ်ကို ဖို
အပ်လွန်းလို့ပါကွယ်”

“ဟာ . . . စိတ်ချပါဦးရီးရယ်။
ကျွန်တော် အကူအညီပေးခဲ့ပါမယ်။ ဝယ်
တယ်လို့ သဘောမထားပါဘူး။ အဘိုးဖြစ်
သူကို မြေးဖြစ်သူက ကန်တော့တယ်လို့
ဝိတ်မှာမှတ်ပြီး ကျွန်တော် ကန်တော့ခဲ့
ပါမယ်ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒီ
အကြောင်းကို ကျုပ်ရဲ့ဖခင်သာသိရင်
စိတ်ချမ်းသာမှာ ကျိန်းသေပါပဲကွယ်။
ကျုပ်မခင်ရဲ့ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ဖြစ်အောင်
ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်အောင် ကူညီပေးတဲ့
မောင်ရင်လေးတို့ကို ကျုပ် ကျေးဇူးတင်
ကြောင်း တပ်ပြီးပြောပါရစေကွယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အခု ကျွန်တော်
မှာ ငွေအနည်းအကျဉ်းပဲ ပါလာပါတယ်။
ဒါကြောင့် ဦးမိုး ဘုရားတောင်မြို့က
ကျွန်တော့် မထားကျေးရွာရှိမှာ လိုက်ယူ
ပါလို့ ပြောရဦးမယ်။ ငွေကိုထား
ခဲ့လို့ပါခင်ဗျာ”

“မုတီးဟန်ကွယ် မောင်ရင်လေး
တို့မြို့ရန် ကျွန်ုပ် ဟောသည်က ကို
အောင်ကျော်လှတို့နဲ့ယောက် လိုက်ခဲ့
ကြလို့ ကျိန်းကန်သုနည်းလည်း တွေ့ချင်
ဆုတောင်းတော်ပဲ။ ဟိုရောက်မှ ရှေး

ဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ ပြောကြရဦး
တော့မှာပဲ”

ကိုမိုးမြင့်နှင့် ကိုကြည်မောင်တို့
နှစ်ယောက်သည် အလံအား အသာ
အယာကိုင့်၍ ခေါက်ရိုးများအတိုင်း
ခေါက်လိုက်ပြီး ကတ္တီပါစ ပိတ်အတွင်း
ထည့်၍ ကျွန်းသေတ္တာထဲသို့ ထည့်လိုက်
ပြီး ဦးကျော်ထင်လက်အတွင်း ထည့်ပေး
လိုက်ခါ ကိုမိုးမြင့်က...

“ပစ္စည်းကို ဦးရီးဆီမှာပဲ ထား
ပါဦး။ မြို့ကိုရောက်မှ ကျွန်တော် ယူပါ
မယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကိုသွားကြမယ်။
နေညီမှပြန်ရင် မိုးချုပ်သွားလိမ့်မယ်”

ကိုမိုးမြင့်မှ အလံထည့်ထား

သော ကျွန်းသေတ္တာအား ဦးကျော်ထင်
သို့ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည့်
စကားကြောင့် ဦးအောင်ထွန်းလှသည်
အိမ်တွင်းမှ လွယ်အိတ်တစ်လုံး ဝင်ယူ
လိုက်ပြီး ဦးကျော်ထင်နှင့် ကိုမိုးမြင့်တို့
လူစုဖက်သို့ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“မောင်မိုးမြင့်ပြောတာ မှန်
တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် လမ်းမှာ မိုးမချုပ်ရ
အောင် အခုပဲ သွားကြစို့။ လာကြကွဲ့
သွားကြမယ် ဟေ့”

ဦးအောင်ထွန်းလှက ပြောပြီး
ရှေ့လှမ်းထွက်သွား၍ နောက်မှ ဦးကျော်
ထင်နှင့် ကိုမိုးမြင့်တို့လူစုအားလုံး ဘူးသီး
တောင်မြို့သို့ ပြန်လည်ထွက်ခဲ့ကြလေ

တော့သည်။ ကိုမိုးမြင့်၏စိတ်ဝယ် နိုင်ငံ
တော်အတွက် တန်ဖိုးရှိသည့် ရှေ့ဟောင်း
သမိုင်းဝင် ပစ္စည်းဖြစ်သော စစ်သူကြီး
မဟာဗန္ဓုလ၏ စစ်ချီစစ်တိုက်ချိန်ဝယ်
စစ်ကြောင်းတွင် လွှင့်ထူကိုင်ဆောင်
သော စစ်ချီအလံအား နိုင်ငံတော်သို့
ဆပ်နိုင်တော့မည်ဟူသော အတွေးဖြင့်
ကျေနပ်စွာ ပီတိဖြစ်မိလေတော့သည်။

အလံပုံစံအား အနီးစပ်ဆုံး
ညီအောင် ပုံအသေးကူးယူ ရေးဆွဲ
ပြလိုက်ပါသည်။ (စာရေးသူ)

မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးတောင်)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခါနိုးယု

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလင်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
တိုင်းရင်းဆေးဝါးဃာဗဟို၊ တက်အမှတ် - 0610Y008484

စာ ဖတ် သူ တွေ ယျှော် စေ ပို့

မာမာလူပုန်

သုကြီးက
နှစ်ပြည့်(၁)လုံး နဲ့

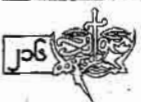
စာရေးသူ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း
သို့ ဘုရားဖူးထွက်စဉ် ရွာခံသား နှိုင်းသို့
ဆွေဆိုသူက ၎င်းနေထိုင်ရာ ရေဦးရွာရှိ
ဆောင်ပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ဖြစ်ရပ်
နံနက် ပြောပြချက် ဖြစ်ပါသည်။

ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းဒေသ
တွင် ရေဦးရွာဆိုသော ရွာတစ်ရွာ တည်
ရှိပါသည်။ ရေဦးရွာတွင် တည်ရှိသော
တောင်မှာ တောင်ပေါ်မှ အိုးစည်သံကို
လူမနေပဲ အမြဲတန်းလိုလို ကြားနေရ၍
၎င်းတောင်ကို ရွာသားများက အိုးစည်
တောင်ဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို
ရေဦးရွာက တောင်ပေါ်တွင် လူမနေထိုင်
ပဲ ရှမ်းအိုးစည်တီးသံကို အမြဲတန်းလိုလို
ကြားနေရ၍ တက်ရောက်ကြည့်ရှု ရှာဖွေ
ကြည့်သောအခါ လူကို လုံးဝမတွေ့ရပဲ
တောင်ပေါ်တွင် အိုးစည်တီးသော အသံ
ကိုသာ ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်
တွင် တည်ရှိသော လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း
၈၀ လောက် အင်္ဂလိပ်များ အုပ်ချုပ်စဉ်
စော်ဘွားခေတ်က ရှမ်းစော်ဘွား အကြီး
အကဲများတည်ဆောက်ခဲ့သော နတ်နန်း
များမှ လူကိုမတွေ့ရပဲ ရှမ်းအိုးစည်တီးသံ
ကိုသာ ကြားရခြင်း လူရိုက် ၄ သွား

လာသံများ မြင်ရကြားရခြင်းတို့ကြောင့်
တက်ကြည့်မိသည့် လူအချို့မှာ ပြန်လည်
ဆင်းပြေကြပါသည်။ ထိုနတ်နန်းများ၏
ဘေးတွင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်က စော်ဘွား
အုပ်ချုပ်သူလူကြီး၊ အကြီးအကဲများ
တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ထုကောင်းကောင်း
ဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် အုတ်တိုက်
ကြီးထဲတွင် ပျဉ်းကတိုးသစ်များနှင့် သစ်
ခဲကောင်းစား သစ်သားချောင်းကြီးများ
ဖြင့် တည်ဆောက်ထားခဲ့သော ရက်ကန်း
စင်ဟောင်းကြီးများ ၃ ခုလည်းရှိပါသည်။
စော်ဘွားခေတ်တုန်းက တန်ဆောင်တိုင်
လပြည့်ညများတွင် နှစ်စဉ်နတ်နန်း ပူဇော်
ပွဲများ ရက်ကန်းခတ်ပြိုင်ပွဲများကို ကျင်းပ
ခဲ့သည့်နေရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရက်
ကန်းစင်ကြီးများမှာ ယခင်ကတစ်က
ယခုအချိန်အထိ လူမရှိပဲ ရက်ကန်းခတ်
သံကို ကြားရတတ်၍ တက်ကြည့်လျှင်
လူကိုမတွေ့ရပါ။ လပြည့်နေ့ လကွယ်နေ့
တိုင်း ရက်ကန်းခတ်သံကို ပို၍ ကြားရ
တတ်သည်။ တက်ကြည့်မိသူမှာ ခြောက်
လှန့်ခံရ၍ ပြန်ဆင်းပြေးရပါသည်။ စော်
ဘွားခေတ်က စော်ဘွားများ ကွယ်လွန်
သောအခါ နောက်လိုက် တပည့်များကို

တမလွန်ဘဝအထိ အစောင့်အရှောက်
များပါသွားစေရန် မိမိ၏လက်အောက်
ငယ်သား တပည့်များကိုပါ သတ်ဖြတ်ပြီး
အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် ဖြိုခွဲနှံ့လေ့
ရှိသဖြင့် မကျွတ်လွတ်ပဲ အစောင့်များ၊
သရဲများဖြစ်ပြီး နတ်နန်းများ၊ ရက်ကန်းစင်
များကို စောင့်ရှောက်နေကြရခြင်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ထို ရှေးဟောင်းရက်
ကန်းစင်ကြီးများကို မည်သူမျှမထိရဲ၊
မကိုင်ရဲကြပါ။ ရေဦးရွာသားများမှာ
၎င်းတောင်ပေါ်မှ လူမရှိပဲ အိုးစည်
သံကိုသာ အမြဲကြားနေရ၍ အိုး
စည်တောင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ ရက်ကန်းခတ်သံကိုမူ ရံဖန်ရံခါ
မှသာ ကြားရတတ်ခြင်း၊ လပြည့်၊
လကွယ်မှသာ ကြားရတတ်ခြင်းတို့
ကြောင့် အိုးစည်သံကြားတောင် ဟုသာ
ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုတောင်ပေါ်
တွင် နတ်နန်းများနှင့် မြှုပ်နှံထားသော
လူများက ခြောက်လှန့်သဖြင့် တောင်ပေါ်
သို့ ပွဲတော်ရှိမှသာ လူအများနှင့်တက်
ရောက်ကြပါသည်။ ထိုတောင်ပေါ်တွင်
ယခုအချိန်ထိ နှစ်စဉ်တန်ဆောင်တိုင်
လပြည့်ညတိုင်း နတ်ပူဇော်ပွဲနှင့် ရက်

ကုန်းခတ်ပြင်ပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိပါသည်။ ပွဲတော်ကျင်းပချိန်ဆိုလျှင် ရွာလူကြီးများ ဦးဆောင်၍ နတ်နန်းပူဇော်ပွဲ၊ ရက်ကန်း စင်အသစ်၊ ယာယီရက်ကန်းစင်များ ဆောက်၍ပြင်ပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိပါသည်။ ရက်ကန်းစင်ဟောင်းကြီးများကို မထိရဲ မကိုင်ရဲကြပါ။ ထိမိလျှင် သေတတ်၍ မကိုင်ရဲကြ။ အမွှေးတိုင်၊ ပန်းများဖြင့် ပူဇော်ကြပါသည်။ ထိုတောင်ပေါ်သို့ တက်ရန် ထူးဆန်းသည့် လေ့တစ်ခုမှာ ပွဲတော်အချိန်နှင့် တခြားအချိန်များကွင်း လည်း လူပျို အပျိုများသာတက်ရေ က် ခွင့်ရှိပြီး အိမ်ထောင်သည်များ မတက်ရ ပါ။ ရွာလေ့ထုံးစံ ဖြစ်နေသည်။ အိမ် ထောင်သည်များ တက်ခဲ့လျှင် နတ်ကြီး ရန်ခိုက်တတ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြိုကွဲပြီး၊ ဘေးဒုက္ခရောက်သွားသူများသာ ဖြစ် သွား၍ အိမ်ထောင်သည်များ မတက်ဝံ့ ကြပါ။ ပွဲတော်အချိန်တွင် (အခြားနေ့များ တွင်လည်း) လူပျို အပျိုများသာ တက် ရောက်ကြရပြီး ကျား မအတူ လက်တွဲ ၍ တက်ရောက်၍မရပါ။ ယောက်ျား လေး မိန်းကလေး အစုလိုက် သပ်သပ် စီခွဲ၍ တက်ရောက်ကြရပါသည်။ ကျား

မအတူ ယဉ်တွဲလက်ကိုင်၍၎င်း၊ သမီး ရည်စားတွဲ၍ တက်ရောက်လျှင် အန္တ ရာယ်ကျရောက်၍ ကွဲတတ်ပါသည်။ တောင်ပေါ်တွင် မည်သူမျှ မလေးမစား မလုပ်ရဲကြပါ။ တောင်ပေါ်သို့ သမီးရည်း စားအတွဲများ လက်ချိတ်မသွားရ။ ချိန်း မတွေ့ရပါ။ အတွဲများ မဖက်ရ။ မနမ်းရ ပါ။ နမ်းမယ်ဟုပြောလျှင် ဘေးနားတွင် လူလုံးဝမရှိပဲ ထူးဆန်းစွာ ပါးရိုက်ခံရ၍ ဆင်းပြေးကြရပါသည်။ ရွာထဲမှနေ၍ တောင်ပေါ်မှ အိုးစည်တီးသံကို အပြကြား နေရပါသည်။ တက်ကြည့်လျှင် လူလုံးဝ မတွေ့ရပါ။ တောင်ပေါ်တွင် တစ်ဦးတည်း နှစ်ဦးတည်း ထိုင်နေလျှင် နောက်မှ တွန် လဲခြင်းခံရ၍ ကြောက်လန့်ပြီး ဆင်းပြေး ကြရပါသည်။ မကြာခဏ နေရောသလို အိုးစည်တီးသံကို လူမရှိပဲ ကြားနေရ၍ အိုးစည်တောင်ဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ တောင်ပေါ်မှကြည့်လျှင် တောင် ခြေတွင် ရေကန်ကြီး ကို တွေ့ရသည်။ ခြေသလုံးလောက်သာ မြှုပ်သည်။ တောင်ပေါ်ကကြည့်လျှင် ငါးအကြီးကြီး များကိုတွေ့ရသည်။ ထိုငါးကြီးများ ဖမ်းစားချင်တယ်လို့ ပြောမိသူများ

သွယ်ပြီး သေဆုံးကြ၍ မည်သူမျှ မပြော
လှမရှိပဲ ၉ ကပ်ပေါ်မှ အိုးစည်သံကို
အမြဲကြားနေရ၍ ရေဦးရွာသားများက
အိုးစည်တောင်ဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

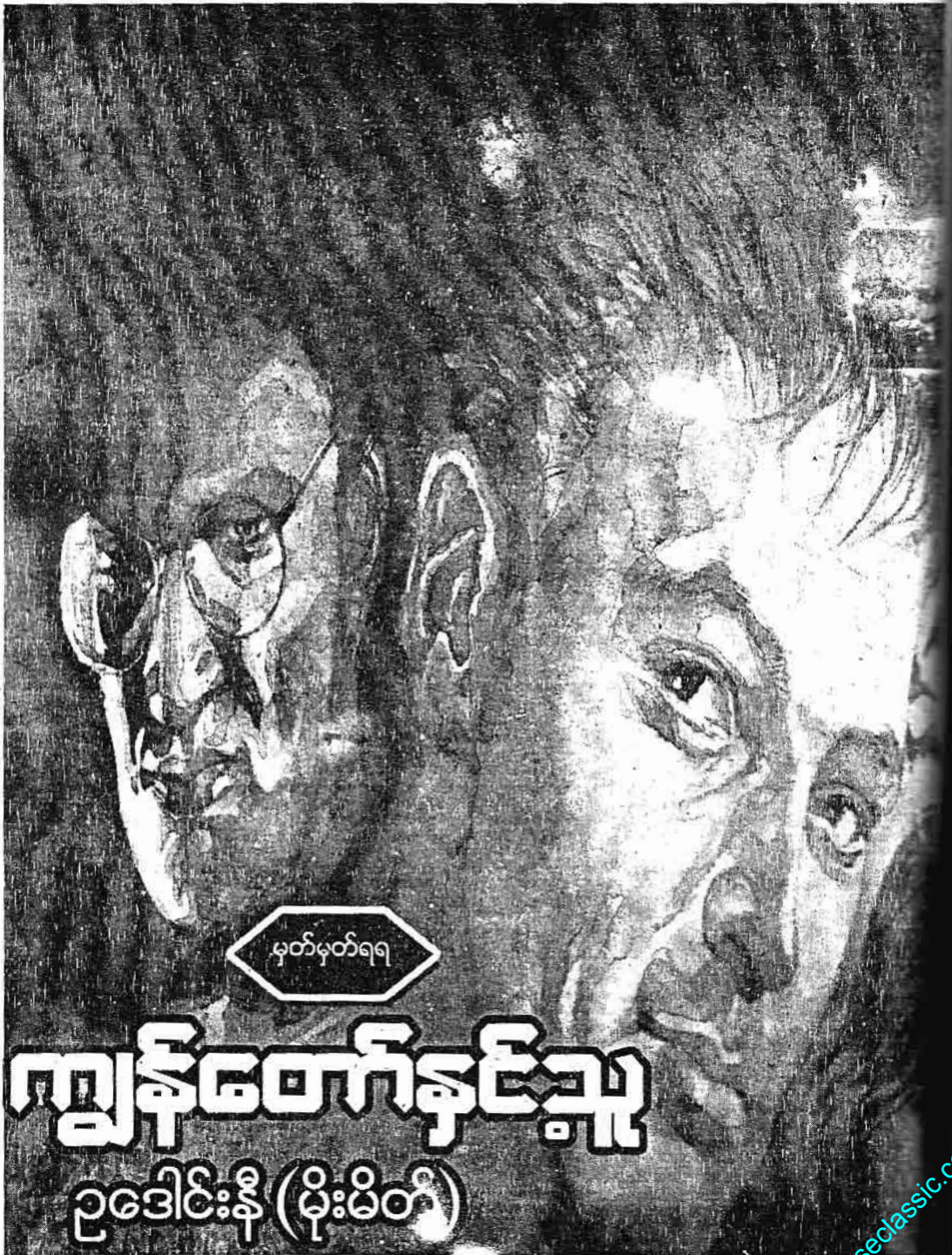
ထူးဆန်းလှသည့်
တီးအရွယ်ခန့်ရှိသည့် မိုးပွင့်ကြီး
(ဖြစ်ရပ်မှန်)

မြန်မာနိုင်ငံ တောမြို့ တောရွာ
တစ်ခုတွင် ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက်
တစ်ခု ရှိပါသည်။ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း
တစ်ခုရှိ ရတနာသီရိလမ်း တောင်ယာ
တစ်ခုသား ဦးစိုင်းဆိုသူ၏ အိမ်ခြံဝင်းထဲ

တွင် လွန်ခဲ့သော ၃ နှစ်လောက်က
သူ၏ ခြံထဲတွင် သဘာဝအလျောက်
အလွန်ကြီးမားလှပြီး လူတစ်ယောက်
အရိပ်ခိုလိုရအောင်အထိ ကြီးမားလှ
သော မိုးပွင့်ကြီး တောင်ပိုမို အလိုအ
လျောက် ပေါက်လာပါသည်။ စထွက်စ
တွင် မှီထိပ်ဖူးကြီးမှာ ထူးဆန်းစွာ အုန်း
သီးလောက်ရှိ၍ ထူးဆန်း၍ စောင့်ကြည့်
ကြရာ တဖြည်းဖြည်း ထွက်လာသော
အခါ ရိုးတံပင်စည်မှာ လူကြီးတစ်ဦး၏
ခြေသလုံးလောက်ရှိပြီး အဖူးကပင်
အုန်းသီးအရွယ်ရှိ၍ ရွာသားများ လူတိုင်း
လာကြည့်ကြရပါသည်။ ငှက်တို့ မိုးပွင့်ကြီး
ပွင့်လာသောအခါ ပင်စည်ရင်းမှာ လူကြီး
ပေါင်လုံးလောက် ဖြစ်လာပြီး မိုးပွင့်ကြီး

ပွင့်သောအခါ အလွန်ထူးဆန်းပြီး မိုးပွင့်
ကြီး၏ အရွယ်အစားမှာ ထီးအရွယ်
ထက်ပင် ကြီးမားနေပြီး ရွာလုံးကျွတ်
လာကြည့်ကြရပြီး နာမည်ကြီးလွန်း၍
ရန်ကုန်မှ ဘုရားဖူးကားများပင် လာ
ရောက်ကြည့်ကြရ၍ လူအများပွဲဈေး၊
ဘုရားပွဲကဲ့သို့ စည်ကားနေပါသည်။ မိုး
ပွင့်ကြီးမှာ ကြီးလွန်းလှ၍ သံယာတော်
များနှင့် ရမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းတွင်
နာမည်အလွန်ကြီးခဲ့ပြီး တောင်ကြီး၊
အောင်ပန်း၊ ကလေးအထိ နာမည်ကြီးခဲ့
ရပါသည်။ ထိုမိုးပွင့်ကြီးမှာ ၃ လလောက်
ခံပြီး သေသွားပါသည်။ ဖြစ်ရပ်မှန်
ဖြစ်ပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ

ကျွန်တော်နှင့်သူ

ဥဒေါင်းနီ (မိုးမိတ်)

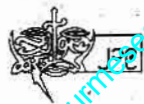
ဆရာခင်မောင်ငြိမ်း အကြောင်း
 ဆရာချင်း ပြောပြတာပါ။ သူက ကျောင်း
 ဆရာလေး၊ အ . ထ . က ဝိုးမိတ်က
 အလယ်တန်းပြဆရာပါ။ တပည့်တန်း
 ထည်းများသလို၊ မိဘများအသိုင်းအဝိုင်း
 ထဲလဲ မကီသူ မရင်းနှီးသူ မရှိသလောက်
 ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ဆိုတာက၊ အိမ်နီးချင်းလေး
 ညည်းပဲခြားတာဆိုတော့ သူ့အကြောင်း
 ဆရာစေ့တွင်းကျ မဟုတ်တောင်မှ ကိုး
 ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းလောက် သိတယ်ဆို
 ပါတော့။ သူမှာ မမြဲဆိုတဲ့ ဇနီးရှိတယ်
 မိန်းကလေး လေးယောက်၊ သားတစ်
 ယောက်ဆိုတော့ပေါင်း သားသမီး ငါး
 ယောက်ရှိလေရဲ့၊ ပြောရဦးမယ် သူမှာ
 အမေလည်းရှိသေး။ အဖေမရှိတော့ဘူး။
 မိန်းမငယ်ယူသွားပြီး အဲဒီမှာပဲ လူကြီး
 ရောဂါနဲ့ဆုံးတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ အမေ
 ကိုကောင်းကောင်း မပြုရဘူး။ ကိုယ်ကို
 တိုင်က မပြုရတော့ သားသမီးတွေနဲ့
 မိန်းမကလဲ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလေ။ တစ်
 ကယ်ဆို ဆရာခင်မောင်ငြိမ်းရဲ့ အမေ
 ဟာ မူလတန်း ကျောင်းဆရာမကြီး
 အငြိမ်းစားပါ။ ဆရာလို အမေလို ရှိသေ
 ကိုင်ရှိုင်းရမဲ့အစား သူတို့ မိသားစုက ပစ်

ပယ်ထားကြတယ်။ မမြဲမှာလည်း တစ်
 ကွက်တစ်နေရာမှ သူ့ယောက္ခမ အ
 ကြောင်း အကောင်းမပြောဘူး။ ဆရာ
 ခင်မောင်ငြိမ်းကလည်း မိန်းမကြောက်ရ
 တော့ မမြဲရဲ့ သဘောအတိုင်းဆိုပြီး မိခင်
 ကြီးကို ပယ်ထားကြတယ်။ ထမင်းစားကြ
 လည်း အတူတူမစားဘူး။ တခြားစီးစား
 တယ်။ အဲဒါသိလို့ အိမ်နီးချင်းတွေက
 အဖွားကြီးကိုသနားလို့ ဟင်းလေးဘာ
 လေးပေးရင် ခင်မောင်ငြိမ်းတို့ မိသားစုက
 မကြည်ဘူး။

“နောက်မပေးကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်
 တော်တို့လည်း ကျွေးနေတာပဲ”

ဆိုတဲ့ စကားတွေကို ပြောလာ
 တတ်တယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေက ပြောင်မ
 ပေးရတော့ ဦးပေး တယ်လေ။ အဖွားကြီး
 ကို သနားလို့ အဲဒီ ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့
 မိသားစုလည်း ပါတာပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့နေလာ
 လိုက်ကြတာ။ အချိန် တွေကြာလာတော့
 ကလေးတွေလည်း ကြီးလာ အိမ်ထောင်
 ကျတဲ့ဟာက ကျနဲ့ အဝေးရောက်တဲ့
 ဟာကရောက် ဖြစ်လာတယ်။ ဆရာ
 ခင်မောင်ငြိမ်းရဲ့ အမေလည်း ဆုံးခဲ့ပြီလေ။
 သူ့သားလည်း အသောက်အစားနဲ့ ဆုံး

တယ်။ သမီးတစ်ယောက်၊ လည်းဆုံး
 တယ်။ ဇနီးမမြဲလည်း ဆုံးတယ်။ သူတို့
 တစ်တွေဟာ သိပ်မကျွာ ကြဘူးပဲ ဆုံး
 ကြတာ။ ဒီအချိန်မှာ ဆရာ ခင်မောင်ငြိမ်း
 ပင်စင်ယူပြီးပြီး ပြောရရင် အရောင်း
 အဝယ် အမျိုးမျိုး သူလုပ်တယ်။ ဘယ်
 ဟာမှ မဖြစ်ဘူး။ လိမ်သွားတာနဲ့ ရှုံးသွား
 တာနဲ့ချည်း ဖြစ်နေတယ်။ အဲတော့ သူ
 အရက်သောက် လာတယ်။ ပင်စင် မတိုး
 ခင်ရတဲ့ ပိုက်ဆံကနည်းနည်း ဟိုဟာ
 ရောင်း၊ ဒီဟာရောင်းလေ ကြာတော့
 ကျပ်တည်း လာတယ်။ အဲဒီမှာ သူ
 လက်ရှိ ဘိုးဘွားပိုင်အိမ်ကို ကိုတင်ချို့
 ဆိုတဲ့ လူကိုရောင်းတယ်။ ဈေးတော့မရပါ
 ဘူး။ ဆားဖိုး၊ နနင်းဖိုး ပေးရင်နဲ့ အိမ်တစ်
 လုံး ရှံသွားရတဲ့ အဖြစ်ပါ။ အနေအထား
 အရ ပြောကြရဇာယ် ဆိုရင် သူ့သမီးတွေ
 လည်း အနားမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်သူ
 မူလည်း မကြီးပွားကြဘူး။ ဟိုရောက် ဒီ
 ရောက်ပါ နောက်ဆုံး သူတစ်ယောက်ပဲ
 ရှိတော့မဲ့ အနေအထားမှာ သူ့တပည့်
 တွေက အိမ်လေးတစ်အိမ် ဟော်နန်းရပ်
 ကွက်မှာ ဆောက်ပေးကြတယ်။ အဲဒီမှာ
 နေတော့ ကျွန်တော် မကြာမကြာ

ရောက်တယ်။ လူဆွေမျိုး မတော်ပေမဲ့
အလုပ် ဆွေမျိုးတော်တာကိုလေ။ တစ်
ကယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်း
ဆရာပေကို စနေ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်
ရက်တွေမှာ သူ့နီ ကျွန်တော်ရောက်ဖြစ်
တယ်။ လုပ်ငန်းခွင်အကြောင်း ပတ်ဝန်း
ကျင်အကြောင်း မိမိအနေအထား အ
ကြောင်း အခြားအကြောင်းကြောင်း တွေ

အစုံပါ ပြောဖြစ်တယ်။ တစ်ရက်တော့
သူက ပြောတယ်။

“ဆရာဖေ .. ကျွန်တော်လုပ်
တိုင်း ကိုင်တိုင်း မဖြစ်တာ ကံကြီးထိုက်
နေသလားပဲဗျာ။ ဘာကလို့လဲတော့။ မိုက်
ဘက်ပါဆိုသလို၊ အမေရီတုန်းက
မယားစကား နားထောင်မိပြီး အမေ့ကို
လျစ်လျူရှုခဲ့တာတွေလေ။ အခု ကျွန်

တော် ကောင်းကောင်းခံစားတတ် နေပြီ။
ခင်ဗျာသိတဲ့အတိုင်း အခု ကျွန်တော်
သာသနိယတွေက ဥပေက္ခာထားတာ ခင်
ဗျားအသိပဲ ကျွေးတော့ကျွေး” ဟု မနှုတ်
ညနေစာ သွားသွားယူရတာဗျ လာမို့
ကြဘူး။ ကျွန်တော် ဒီအား ဂိုင်း သွေး
မဖြစ်ဘူး။ ကြာရင် စားဝတ်နေရေး အ
ခက်တွေတော့မှာ”

လို့ ပြောတော့ ကျွန်တော်က
“ဆရာ ဘယ်လိုစိတ်ထူး
ရှိလို့တုန်း”

လို့မေးတယ် ဆရာ ခင်ဆေး
ငြိမ်းက ...

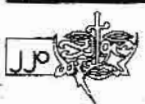
“မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီအိမ်ရောင်း
ပြီး သင်္ကန်းဝတ်တော့မယ်”

လို့ ပြောပါတယ် ...

“ဟာ ... ဆရာ ဓါတုပညာ
က ဝိုင်းဆောက် ပေးထားတာလေ”

လို့ဆိုတော့ ...

“မတတ်နိုင်ဘူး။ ဆရာဖေ
ကျွန်တော် ကြွေးတွေလည်းရှိတော့
အိမ်ရောင်းငွေထဲက ကြွေးဆပ်ပြီး
တာ ဘာသာနည်းနည်းအပ် သင်္ကန်း
တဲ့ ထဲလည်းထည့်

အေးအေးနေတော့ မယ်”

လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီနောက်
တော့ ပညာရေးမှူး၊ မိုးမိတ် ဆရာကြီး
ဦးအောင်က ပြည်နယ်ကို စာပို့လွှတ်လို့
သွားရတယ်။ နောက်လားရှိုးမှာပဲ အတန်း
တဲ့ ပညာသင်တန်း တက်နေရလို့ ရက်
အတော်ကြာခဲ့တယ်ပေါ့။ လုပ်ငန်းအဝဝ
ပြီးလို့ ပြန်ခဲ့တော့ ဆရာခင်မောင်ငြိမ်း
သင်္ကန်းဝတ်ပြီးနေပြီ သူ့ ဒုတိယအိမ်
လည်း ရောင်ပြီ။ လိုအပ်တာပဲ ပြီးတော့သူ
နေထိုင်သီးတင်းသုံးနေတဲ့ ကျောင်းက
ဆုတောင်းပြည့်က ကျောင်းစာရင်းလေးတစ်
ခုမှာပါတဲ့။ တစ်နေ့ကျွန်တော် ရောက်
သွားတော့ ဝမ်းသာအယ်လဲပါပဲ။

“လာ ... ဆရာဖေ ကျွန်
တော်တော့ ဘဝပြောင်းပြန်ပြီ ထိုင်ဗျာ”

လို့ ပြောပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်
ချပေးတယ်။ စကားပြောကြတော့ ...

“ကျွန်တော် ... သမီးဆီကို
လိုက်သွားရတော့မယ်။ သူတို့အခု နောင်
အိမ်မှာတဲ့ဗျ၊ အတော်အတန် အဆင်ပြေ
တယ်ဆိုတော့ အဖေလာနေပါတဲ့ ဘာမှ
မပူရဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်းရှိတယ်။
အဲဒီမှာ နေရင်လည်းနေ မနေချင်လည်း

လူထွက် သမီးတို့နဲ့ နေပေါ့ အဖေအခု
အသက်ကြီးပြီ အေးအေးချမ်းသာ ဘာဝ
နာပွား နေပေတော့။ သမီးတို့တစ်လှည့်
တစ်ပတ် ကျွေးမှာပေါ့။ အဖေဘာမှ မပူ
နဲ့တော့ ဘာမှလုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး။
စိတ်ချလက်ချသာ လာတော့ဆိုပြီး လိပ်
စာပေးတယ်ဗျ။ ဒီတစ်ခါတော့ကျွန်တော်
ကံကောင်းပြီလို့ ယူဆတယ်။ တစ်ရွာ
မပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်လေ။”

လို့ ပြောတော့ ကျွန်တော်က
“သေချင်တဲ့ကျား တောပြောင်း
လဲ ဖြစ်နေဦးမယ်နော်”

ဆိုပြီး အခြားအကြောင်းအနည်း
ငယ် ပြောဆိုကြပြီး သူ့ကျောင်းလေးက
လေးလေးပင်ပင် ထပြန်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့
သူ့ကျောင်းကို ကျွန်တော် မရောက်ဖြစ်
တော့ဘူး။ စာမေးပွဲကြီး နီးကပ်နေတာ
ကြောင့် အလုပ်ထဲမှာပဲ စိတ်ရောလူရော
နှစ်မြုပ် လိုက်ရတယ်ပေါ့။ အဲ ပြောစရာရှိ
သေးတယ်။ ကျွန်တော်မှာ ခိုင်ယာရီရေး
တဲ့ အကူရှိတယ်။ အခုလည်း “စာမေး
ပွဲကြီးပြီး” ဆိုပြီး ခိုင်ယာရီထဲ ရေးအပြီး
စိတ်လွတ်ကိုယ့်လွတ် ကုလားထိုင်မှာ
ပစ်ထိုင်ပြီး ဆရာခင်မောင်ငြိမ်း အကြောင်း

တွေးနေမိလိုက်တယ်။

“ဆရာဖေ ... ဗို့၊ ဆရာဖေ”
အသံကြားလို့ ဒီအသံ ရင်နှိုး
ပါတယ် ဆိုပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ...
“ဟား ... ဆရာပါလား...”
လာ လာ”

“အေးဗျာ၊ ဝင်းစောင့်နတ်၊ အိမ်
စောင့်နတ်တွေဆီ ခွင့်တောင်းပြီး” လာတာ
ပဲဗို့”

ဟု ခါတိုင်းလို နောက်တောက်
တောက်ပြော ဝင်လာသူက ဆရာ
ခင်မောင်ငြိမ်းပါ သူမြင်တော့ ကျွန်တော်
စိတ်ထဲက ခံစားမှုတစ်မျိုးနဲ့ လှိုက်လှိုက်
လဲ့လဲ့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“ဘယ်လိုလည်း ... အဆင်
ပြေလား ဆရာ”

“အင်း ... အဆင်ပြေပါတယ်၊
ဘာမှ လိုလေသေးမရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား
တို့ကော အဆင်ပြေရဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဆင်ပြေ
တယ်လို့ပြောရမှာပေါ့။ ပင်စင်လေးက
တိုးတော့ ဆန်ဖိုးလေး ကာမိတော့ တင့်
တယ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ။ ..”
“ဝမ်းသာတယ်ဗျာ ... ကျွန်

တော်လည်း အဲဒီကိစ္စလာတာပဲ၊ ကျွန်
ဟော်ပင်စင်က ဒီမှာဆိုတော့ ပြန်ပြောင်ရ
မှာလေ...နောင်ချို့ကို”

ဆရာခင်မောင်ငြိမ်းက သောက်
လက်စ စီးကရက်ကို တောက်လိုက်ပြီး
ပြန်ထိုင်ပါတယ်။

“ဒါနဲ့ ဆရာဘယ်မှာ တည်သ
လဲ၊ ဘယ်တော့လောက်ပြန်မယ် စိတ်
ကူးလည်း အိမ်မှာထမင်းလေး ဘာလေး
လာစားဖို့လေ”

ကျွန်တော့် စကားအဆုံး ဆရာ
ခင်မောင်ငြိမ်းက ...

“ရပြီ ... ဆရာဖေ၊ ကျေးဇူးပဲ
ကျွန်တော်က ပြန်ချင်တဲ့နေ့ တပည့်တစ်
ယောက်ယောက်ရဲ့ ကားနဲ့ပြန်မှာဆို
တော့ အတိအကျပြောမရဘူးဗျ”

အတန်ကြာ စကားပြောကြပြီး
ဆရာခင်မောင်ငြိမ်း ထပြန်သွားပါတယ်၊
မပြန်ခင် ...

“ဪ ... ကျွန်တော် ဦးဟန်
စိန် အိမ်မှာတည်းတယ်”

လို့ အော်သွားသေးရဲ့ ကျွန်တော်
အမှတ်မထင် ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ထဲ
ကောက်မှတ်လိုက်တယ်။ “ခရက်နေ့

ဒီခင်ဘာ ၂၀၁၀ ဆရာခင်မောင်ငြိမ်း အိမ်
လာလည်” ဆိုတာပါပဲ သည်နောက်
တော့ ဆရာခင်မောင်ငြိမ်း သူပြောတဲ့
အတိုင်း ပြန်သွားသည်လား မပြောတတ်၊
အိမ်လာတော့ သူတည်းခိုတဲ့ ဦးဟန်စိန်
ကို မေးကြည့်တော့လည်း ဦးဟန်စိန်တူ
ချက်ကြီးဆိုသူက ဦးဟန်စိန် ကွယ်လွန်
သွားတာ ကြာနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းသိရှိခဲ့ရ
ပြီး ၎င်းတို့အိမ်လည်း ခင်မောင်ငြိမ်း မလာ
ကြောင်းပြောပါတယ်။ ဇဝေဇဝါနှင့် အဲဒီ
နေ့က ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရောက်လို့ ဇနီး
သည်ကိုမေးတော့ ...

“ဟုတ်သားပဲ၊ လေ။ ငါ နှစ်
လောက်တောင် ရှိရောပေါ့”

လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မေ့မေ့
လျော့လျော့ နေခဲ့ရာက မိုးအကုန်
ဆောင်းအကူး နေ့တစ်နေ့ အိမ်ရှေ့ဆက်
တီမှာ ထိုင်ရင်း ထွေထွေအီအီ စဉ်းစား
နေမိရင်းက ဆရာခင်မောင်ငြိမ်းအ
ကြောင်း ရောက်သွားပြန်ပါရော၊ အဲဒီမှာ
တင် ...

“ဆရာကြီး ဦးမြဖေရှိလား”
ဆိုတဲ့ အပြင်ခြံပိုင်းဘက်က
အသံကြားတာနဲ့ ထွက်အကြည်

ကိုသောင်းဖေ၊ ဦးခင်မောင်ငြိမ်းရဲ့ တူကို
တွေ့ရတယ်လေ။

“ဪ ... လာလေ
ကိုသောင်းဖေ ရေနွေးသောက်” ဆိုတော့

“တော်ပြီ ဆရာကြီးကို သတင်း
လာပေးတာ။ ဦးခင်မောင်ငြိမ်း ဆုံးပြီပြီ
တဲ့”

“ဟင်း ... ဒါဆို...ဒါဆို
ဘယ်တုန်းကတဲ့လဲ”

“၁၁၂၂၀၁၀ နေ့ကတဲ့ မနေ့
က သူသမီးဆီက ဖုန်းလာတာ”

ရက်တရက် တစ်ခုခုကို သတိ
ရလို့ လအတော်ကြာ မရောက် ဖတ်ထား
တဲ့ ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီကို လှန်လိုက်
တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ “ခရက် ဒီခင်
ဘာ ၂၀၁၀ ခင်မောင်ငြိမ်း အိမ်လာလည်”
ဆိုတဲ့ စာတမ်းကို အထင်သားတွေ့လိုက်
ရတယ် ဆိုရင်

“ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာကြ
ပါစေ”

ဥဒေါင်းနီ(မိုးခီ)

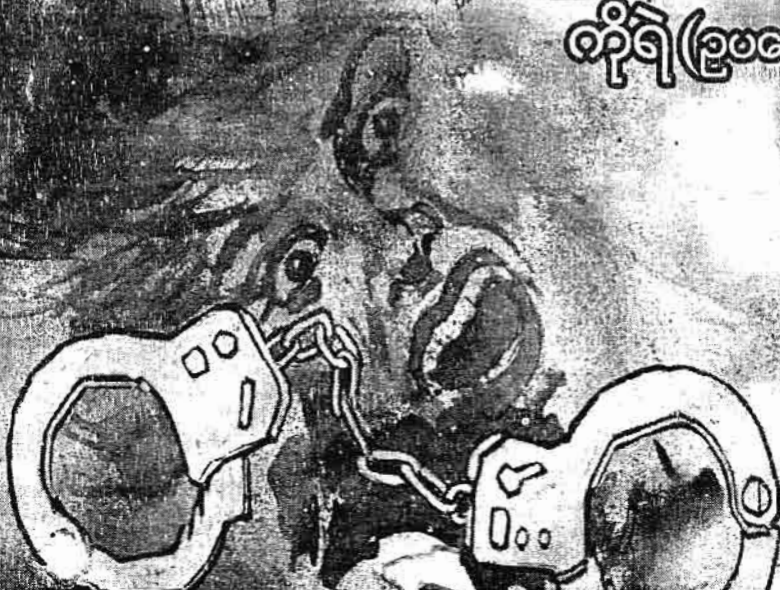

နောက်ဆုံးတော့

သံတိုကြွက်စား၍

တိုရီ (ဥပဒေ)

တစ်ကွက်

“ကောင်းကင်သို့ ပစ်လွှတ်
လိုက်သော မြူမှုန်တို့သည် ပစ်လွှတ်
လိုက်သော သူထံသာ ပြန်လည်၍
ကျရောက်ဘိသကဲ့သို့ သူများအား
မကောင်းကြံသူသာလျှင် မကောင်းမှုတို့
သည် ပြန်လည်၍ ကျရောက်ကြလေ
သည်”

(ဓမ္မပဒ)

(၁)

“ဘကြီးအောင် မုဒိန်းမှုဖြစ်လို့
အချုပ်ထဲရောက်နေသတဲ့”

ဤသတင်းက တောမီးလောင်

သည့်နယ် ဆိပ်ကမ်းသာတွင် ခဏချင်း
ပြန့်နှံသွားသည်။ တရားလိုက ယုယလှိုင်
ဆိုတော့ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ဘာ
ကြီးအောင်က လုပ်ငန်းကြီးလုပ်နေသူ။
နတ်ခမ်းမွေ့ ကျွင်စွယ်နှင့် စိပ်ပုတီးလည်
မှာဆွဲကာ၊ တုတ်ကောက်နှင့် နံနက်တိုင်း
လမ်းလျှောက်နေကျဖြစ်၍ ဘကြီးအောင်
ဟု ခေါ်ကြသော်လည်း အသက်က (၅၀)
ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်။ အမှတ် (၁)
ရပ်ကွက်တွင် မယားနှင့် သားနှင့် တိုက်
နှင့် နေသည်။ အမည်ရင်းက ဦးကြီးဝိုင်း
အောင်။

ယုယလှိုင်က ဆိပ်ကမ်းသာ

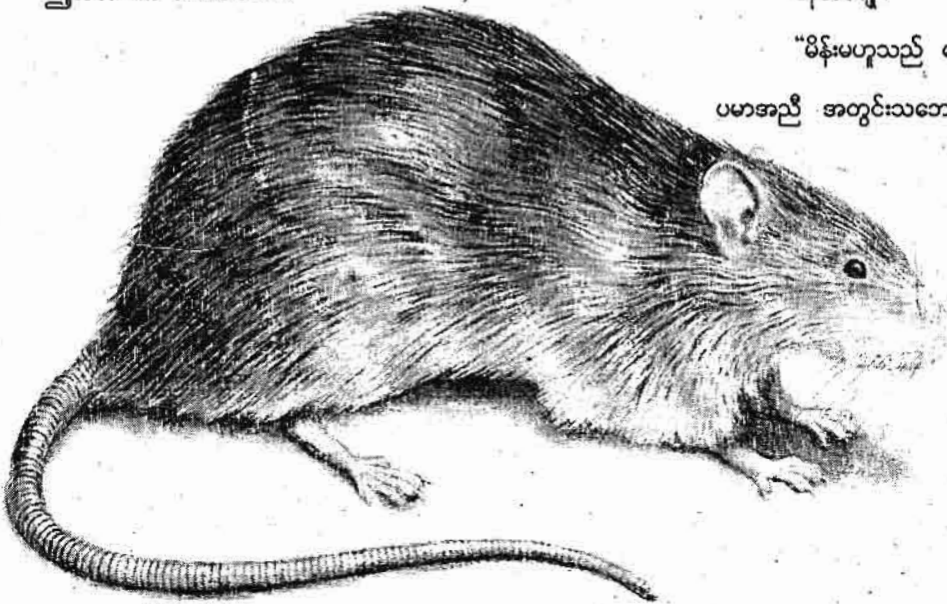
ပြည့်မဟုတ်ပါ။ အသက်က (၃၀) ကျော်
မျှသာ နေတာက အမှတ် (၅) ရပ်ကွက်
တွင်ဖြစ်၍ အလှမ်းဝေးပါ၏။ နှစ်ဦးစလုံး
ကို သိသူများသည်။ ဤသတင်းကို မယု
ကြည်သူကများလှသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဟုတ်
မှ ဟုတ်ပါ။ မလားဟု တီးတိုးတီးတိုး
သဖန်းပိုးလုပ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘကြီး
အောင် အချုပ်ထဲရောက်သွားသည်မှာ
အမှန်ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားများက...

“ဣတ္ထိဝက်၊ နဒီဝက်ဆိုတာကို
ဘကြီးအောင် သတိမထားမိဘူးထင်
တယ်”

ဟုတစ်မျိုး။

“မိန်းမဟူသည် ဆောင်းစော
ပမာအညီ အတွင်းသဘော မတည်

ကြည် ပြောင်းလဲတတ်သည်ဆိုတာ အမှန်ပဲ”

ဟုတစ်သွယ် ပြောကြသကဲ့သို့-

“စိပ်ပုတီးနဲ့ ရိပ်ကြီးမခိုချင်တော့

ဟိုက ဝိတ်တီးလိုက်တာပေါ့ဟဲ့”

ဟုဝစ်ဖုံး။

“ဘကြီးအောင်က ပါးစပ်က

ဘုရား ဘုရား လက်က ကားယားကား

ယားနော်။ တို့တော့ ကြောက်တယ်”

ဂေါ်ကလေးပုကာ လက်က လေးကာ၍ တစ်နည်း မိန်းမသားများ က ပြောကြပြန်သည်။

“ယုယလှိုင်က ပိုင်းလုံးလုပ်တာ မရတော့ အကွက်ဆင်ပြီး တွယ်လိုက် တာနေမှာပေါ့”

အမနာပ စကားလည်း ပါသေး သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုကြစေ ဘကြီးအောင် အချုပ်ထဲရောက်သွားသည်။

(၂)

ယုယလှိုင်၏ ဖေဖေက မက္ကင်း နစ်မြစ်သည်။ ယုယလှိုင်ငယ်စဉ်ကပင် မေမေဆုံသွား၍ မိထွေးနှင့် နေခဲ့ရသည်။ မိခင်၏မေတ္တာကိုမရခဲ့သော ယုယလှိုင်

မှာ အလယ်တန်းပညာမျှသာ သင်ခဲ့ရ သည်။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းရန် ဆုံး ဖြတ်ထားသော်လည်း ဆိပ်ကမ်းသာစီမံ ကိန်းသို့ ဖေဖေပြောင်းရာတွင် ဆွေမျိုး ရင်းချာမရှိသည့် ယုယလှိုင်ပါ လိုက်ပါခဲ့ ရသည်။ ဆိပ်ကမ်းသာတွင်ပင် ကိုကြော့ မောင်ကို ယုယလှိုင် တွေ့ခဲ့သည်။ ကို ကြော့မောင်က စာရေးဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး လူပျိုဆောင်တွင်နေရသည်။ ထမင်း မချက်နိုင်သူများက ယုယလှိုင်ထံတွင် လခနှင့်စားကြသည်။ ယုယလှိုင်က ဘံ တောက်ခွက်အထိရည်သော ဆံပင်ကို များလျားချကာ အင်္ကျီရင်စေ့ လက်ရှည် ကိုဝတ်တတ်သည်။ ကိုကြော့မောင်က အင်္ကျီဖြူ လည်ကတုံး ယောလုံချည်ကို ဝတ်လေ့ရှိရာ မြန်မာမှုကို အကြိုက်ချင်း တူရာကစ၍ ရည်ငံမိကြသည်။

“အိမ်ထောင်မှုဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုး ချက်မ ပိုင်လျှင် နောင်ပြင်ရန်ခက်သည်အမျိုး” ဆိုသော စကား “လင်ကုန်ရှုံးလျှင် တစ် သက်လုံးမှောက်မည်” ဆိုသော စကား များကို ဖေဖေက ရှင်းပြပြီး အချိန်ယူ လေ့လာရန် ပြောပါသေးသည်။ သို့ရာ

တွင် “အချစ်၌ မျက်စေ့မပါ” ဟူသော စကားကို လက်ကိုင်ပြု၍ ထိုနှစ် ဆောင်း နိဒါန်းအစမှာပင် ယုယလှိုင်တို့ လက်ထပ် လိုက်ကြသည်။ အိမ်ထောင်သည်လိုင်း ရသော်လည်း ဖေဖေတို့အခန်းနှင့်တော့ ဝေးသွားသည်။

ကိုကြော့မောင်က အပေါင်း အသင်းကိုမင်သည်။ ယခင်အဖွဲ့ကလည်း တို့ကြော့မောင်ကို ခင်ကြသည်။ ကို ကြော့မောင်တို့ အခန်းမှာပင် ထမင်းစား ကြသည်။ ယာဉ်မောင်း ကိုလှိုင်မင်းက ကန့်ကွက်လျှင် မိန်းမလျာဆန်သည်။ သို့ ရာတွင် အရက်ကြိုက်သည်။ ဖဲရိုက်သည်။ ကိုလှိုင်မင်းတို့က ညနေတိုင်း ဆိပ်ကမ်း သာမြို့ထဲသို့ သွားနေကု။ သွားတိုင်း သွားတိုင်း ကိုကြော့မောင်ကို ခေါ်သော် လည်း သွားကြပါသောအခါ ခေါ်ဆတ် ပြနေကျဖြစ်သည်။ ရိုသားအေးဆေးသော အသောက်အစား လောင်းကစားကင်း သော ကိုကြော့မောင်ကို စီမံကိန်းပစ္စည်း များ သယ်ယူရန် လူကြီးများက တာဝန် ပေးတတ်သည်။

“ယုယလှိုင်ကို သတိရလိုပါ” ကိုလှိုင်မင်းက ခရီးသွားရာမှ

ပြန်လာတိုင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေး
တတ်သည်။ ကိုကြော့မောင်က အခြား
ယာဉ်မောင်းနှင့် ခရီးသွားနေရစဉ်တွင်
လည်း ကိုလှိုင်မင်းတစ်ဦးတည်း ရောက်
နေတတ်သည်။ ယုယလှိုင်အား ပုတ်လား၊
ခတ်လား လုပ်နေ၊ အထဲဝင်ပြင်ထွက်
လုပ်နေသည်ကို မိန်းမလှည့်ဆန်လှုပ်လေ
ဟု ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်ခဲ့သည်။ တစ်
နေ့တွင်...

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများက ည
ကင်းလှည့်ကြစဉ် ယုယလှိုင်၏အခန်း
တွင် ကိုလှိုင်မင်းကို တွေ့ကြသည်။
အချိန်က ည (၁၁) နာရီကျော်။ “ဦးဖို
ကြည့်နေတာပါ” ဟု ယုယလှိုင်က ထုခြေ
သည်။ သို့ရာတွင် “ဒွေးနှစ်ဖော် သံဝိညာ
စဉ်က၊ မပြေးသော် ကန်ရာရှိပါရဲ့ တန်ဖိုး
အမိမတို့မယ်” ဖြစ်နေချေပြီ။ ကိုလှိုင်မင်း
ကို ပြောင်းရွှေ့လိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်
မှစ၍ ကိုကြော့မောင်က ယုယလှိုင်ကို
သံသယဝင်ခဲ့ပြီး သူတို့၏ သာယာပြောင့်
ဖြူးနေသော ဘဝခရီးလမ်းမှာ ကွေ့စွ၊
ကောက်စ ပြုချေပြီ။

ယခင်က တကူးတကလာခေါ်
လှိုင်ပင် မလိုက်ခဲ့သော ကိုကြော့မောင်

မှာ ယခုအခါ လာခေါ်လျှင် မငြင်းတော့။
လာမခေါ်လျှင်လည်း သွားသည့်အဆင့်
ကိုရောက်ချေပြီ။ ပြန်လာသည့်အချိန်က
ည (၉) နာရီ၊ (၁၀) နာရီ သိုင်းကွက်
နင်းလျက်။

ဤသို့ဖြင့် နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း
ပြောင်းခဲ့ပြီ။

“ကလေးနီးတဲ့ စာရေးကြီး
ကတော် သွေးမကြီးနိုင်ပါသနော် ***
ကလေးအနီးထိုင်ကာလျှော် ***”

နံနက်လင်းစမှပင် သီချင်းသံ
ကိုကြား၍ တံခါးဖွင့်ကြည့်ကြသည်။ ပုခုံး
ကို ခါးတောင်းကျိုက်ကာ ဆောင့်
ကြောင့်ထိုင် အဝတ်လျှော်နေသည့် ကို
ကြော့မောင်ကိုမြင်ပြီး ပြစ်စိစိဖြစ်ကြသည်။

“လေဆန်နာ *** ကြာဗဟုံး
တဲ့ *** တညလုံးကွဲ့ *** ကြွက်
ကြွက်ညံ *** ကော့လိန်လန်အော် **
* သူငယ်နာမိနွေဆရာကြီး ***
အတင်းပြေးပြီးခေါ် *** ထွက်ရပြန်တဲ့
*** အသပြတော် *** လကုန်ရက်မို့
အခက်ကြုံရတယ် *** ကျွန်တော်”

ကိုကြော့မောင်က သီချင်း
တအေးအေး၊ အေးစက်မာကြောနေ

သော ကိုကြော့မောင်တို့၏ အိမ်ထောင်
ရေးမှာ ကလေးရပြီဖြစ်၍ ပြန်လည်နှေး
ထွေးလာသည်။

“ဟဲ့... ယုယလှိုင်၊ ဒီထိုးဟေ့
ထီထိုး”

မကြာပါ။ မိခင်၏ဝမ်းမှ ရေခဲ
ပါလာသော ကလေးငယ်မှာ ဆုံးရှုံး
ကိုကြော့မောင်လည်း နှလုံးနှလုံး
ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

(၃)

“ဟေ့... ယုယလှိုင်”
တင်းမာသော ခေါ်သံကြောင့်

ယုယလှိုင် နီးသွားသည်။
“လာပြီကိုမောင်ရေ ခဏထေး

နော်”
လူးလဲထပြီး ကြည့်လိုက်တာ

ည (၁၂) နာရီထိုးပြီ။ ကပျာက...
တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အရက်နံ့
ထောင်းခနဲ နာဝကို စူးဝင်လာသကဲ့သို့
ဖောင်းခနဲအသံနှင့်အတူ လူလည်း ခုခံ
ကုသွားသည်။

“အဲဒါ နမူနာပဲ နင် အိပ်
ဝါနဲ့တာ ပေး”

ပြောပြောဆိုဆို ဖေဖေ လက်
ဖွဲ့ခဲ့သည့် ဆွဲကြိုးကို ဆွဲဖြတ်ယူကာ ပြန်
ထွက်သွားသည်။ မယုံကြည်စွာ ယုယ
လှိုင် ငိုမိသည်။ အစက လှိုင်ဟု ညင်
ညင်သာသာခေါ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ သည်
လိုမဟုတ်ပြီ။

ပွန်းကျန်ခဲ့သော လည်ပင်းကို
ဝမ်းရင်း...

“ဪ... အရက်သမား၊ ဖဲ
သမားတို့ရဲ့ မယားဘဝဟာ ဒီလိုပါလား”

ဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လိုက်
သည်။ ကိုကြော့မောင်ကတော့ အရက်
သောက်လိုက်၊ ဖဲရိုက်လိုက်၊ ရုံးလိုက်၊
မိန်းမရိုက်လိုက် သံသရာလည်ခဲ့သည်။

ယုယလှိုင်မှာမှ နှင် အိပ်နေလို့
ငါ့ရုံးတာ ပြောပြီး ရိုက်မှာကြောက်၍
တိုင်ကိုခိုဝိုက်ရင်း ဆေးလိပ်ဖွင့်ရင်း ကြက်
အိမ်၊ ကြက်နို့ နေခဲ့ရသည်မှာ ကြာမြင့်
ခဲ့ပြီ။

ဝန်ထမ်း စည်းမျဉ်း စည်းကမ်း
များကို ကိုကြော့မောင် မလိုက်နာခဲ့သည်
မှာ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်သည်။ ယခင်က
ကောင်းခဲ့သည်များကို ငဲ့ညာ၍ လူကြီးများ
က ပညာပေးစည်းရုံးခဲ့သည်။ ပြုပြင်၍

မရတော့သည့်အဆင့်တွင် ဝန်ထမ်းဘဝမှ
ထုတ်ပယ်လိုက်ရတော့သည်။ အခန်းကို
လည်း ပြန်အပ်လိုက်ရပြီ။

မိဘစကားကို နားမထောင်ခဲ့
သည့် ယုယလှိုင်တစ်ယောက် လင်ကုန်
ရှုံးချေပြီ။ ဖေဖေထံ မသွားရဲ၍ ဆိပ်ကမ်း
သာမြို့ထဲတွင် လုံးချင်းအိမ်ကလေးတစ်
လုံး ငှားလိုက်ပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကာ
ထမင်းသုပ်ဆိုင်လေး ဖွင့်လိုက်သည်။
မုန့်တိုင်းပြီးလျှင် လေပြေလာ
စမြဲပါ။

ယုယလှိုင်၏ သာယာချိုအေး
သောအသံ၊ ပျော့ပြောင်းသောအပြော၊
ဖော်ရွေသောဆက်ဆံမှု၊ စေတနာပါသော
ရောင်းချမှု၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ပင်
ကိုယ်နေထိုင်မှုတို့ကြောင့် ဆိုင်ကလေး
မှာ ရောင်းကောင်းလှသည်။ ညစောင့်
အလုပ်ရနေသည့် ကိုကြော့မောင်က
တစ်နေ့သုံးကြိမ်ပြန်လာပြီး ထမင်းစား
သည်ကလွဲ၍ ကျန်အချိန်များတွင်
အစောင့်တံခွန်သာနေသည်။ အချိုးက
တော့ မပြောင်းပါ။ ပိုက်ဆံသေတ္တာဖွင့်
သည်ပင် ပိုလိုက်သေးသည်။ လစာမပေး
ရသည့် ကိုကြော့မောင်မှာ အသောက်

နှင့် လောင်းကာစားကို ပိုလုပ်လာနိုင်သည်။
“ဖဲသမားရဲ့အိမ်ဟာ နဲ့သမားပါးလိုပါပဲ။
ပိန်လိုက် ဖောင်းလိုက်” ဟု ကြားဖူးပါ
သည်။ ကိုကြော့မောင်၏ အိတ်ဖောင်း
လာသည်ကို တစ်ကြိမ် မြင်ဖူးသည်။

ထိုနေ့ညနေ ပြန်လာစဉ် မမြင်
ရပြီဖြစ်သော အပြုံးကို ပြန်မြင်ရသည်။
ပါလာသော ခေါက်ဆွဲကြော်ကို စားရင်း
ရယ်စရာများပြောနေ၍ ယုယလှိုင် စိတ်
ချမ်းသာမိသည်။ သို့ရာတွင် ရေမွှက်ပမာ
ခဏသာတည်း။

ညပိုင်းတစ်ခေါက် ပြန်လာစဉ်
ညှော်သည်ပါလာသည်။

“ငါ မိန်းမယူလာတာ လူအုံး
မယ်လို့ခေါ်တယ်။ တည့်အောင်နေ”

ဩဝါဒပေးပြီး အစောင့်တံကို
ပြန်သွားကြသည်။ နောက်နေ့များတွင် လူ
အုံးမယ်၏ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ၌ ငွေစက္ကူ
များ အထပ်လိုက်မြင်ရသည်။ ထိုငွေများ
ကိုယူပြီး လူအုံးမယ် ထွက်ပြေးသည်။
ထိုနေ့မှစ၍ အိတ်ပြန်မဖောင်းတော့။
အိတ်ပြန်မဖောင်းတိုင်း ယုယလှိုင်ကို
ရန်ရာ ရိုက်သည်။

“နှင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်

မဆက်ဆံလို့ ငါ့မိန်းမ ထွက်သွားရတာ တာ လာခဲ့”

ဘုရားရှိခိုးနေစဉ်တွင်ပင် ကြားလိုက်ရ၍ ဦးသုံးကြိမ်ချကာ နောက်ဖက် လှည့်လိုက်သည်။

“ရှင့်မယားငယ်က ဘာအဆင့် ခိုလို့ ကျွန်မက အရေးတယူ လုပ်နေရမှာလဲ။ ဘယ်ကမှန်းမသိ ခေါ်လာပြီး အိမ်ပေါ်တင်တယ်”

သည်းခံပေါင်းများလှပြီဖြစ်၍ ယုယလှိုင် ပြန်ပက်တော့သည်။

“အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနေကြတာ။ အရေးမယူနိုင်ဘူးရှင့်”

ထိုစကားက ကိုကြော့မောင်၏ အချိန်ကို ထိုးမိစေသည်။ “ဝန်း”ခနဲ ကိုကြော့မောင် ထလိုက်သည်နှင့် “ဖြန်း”ခနဲ ယုယလှိုင် ဆင်းပြေးသည်။ “ဝီ”ခနဲ အသံတစ်ခုက ယုယလှိုင် ခေါင်းပေါ်ကျော်သွားသည်။

“အား”

အသံနက်ကြီးကြောင့် ယုယလှိုင် နောက်ဖက် ပြန်ကြည့်မိသည်။ ကိုကြော့မောင်ပင်။ လှေခါးရင်းတွင် ဝမ်းလျားမောက်လဲနေသည့် ကိုကြော့

မောင်မှာ သွေးများအိုင်ထွန်းနေသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး သတိမေ့မောသွားသည်။

“မမလှိုင်...မမလှိုင်”

သတိရ၍ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိကို လှုပ်ခေါ်နေသူကို တွေ့ရသည်။

“သူ...သူ...ကိုမောင်...ကိုမောင်”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် လက်ညှိုးထိုး၍ မေးလိုက်သည်။

“အသက်မရှိတော့ဘူး မမလှိုင်။ သူကိုင်ထားတဲ့ ဓားနဲ့ ပြန်ထိုးမိတာပဲ”

စိုးရိမ်ကြီးစွာ မေးလိုက်သည်ကို ထိုအဖြေကြားလိုက်၍ အားလျှော့ကျလွှားကာ သက်ပြင်းရှည်ချရင်း ယုယလှိုင် သတိမေ့သွားပြန်သည်။ အနှိုင်းမဲ့ ဗုဒ္ဓ

မြတ်စွာ၏ အေးမြသော ခွင့်လွှတ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ကိုကြော့မောင်တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ ဒဏ်ခတ်လိုက်ချေပြီတည်း။

သံသရာလည်မြဲ လည်လျက်။ ရဲနဲ့

ယုယလှိုင်က “ရဲ”ဟု တစ်လုံးတည်းခေါ်သူမှာ ယုယလှိုင်အား ထောင်

နှုတ်ခမ်းဝမှ ပြန်ခေါ်ခဲ့သည့် ကယ်တင်ရှင် ရဲနဲ့ဖြစ်သည်။ ကိုကြော့မောင် ဆေးဆုံးမှုတွင် ယုယလှိုင်၏ ပယောဂမကင်းဟု ယူဆကြသည်။ ဓားကို ခိုင်လုံစွာသေဆုံးနေသော်လည်း ယုယလှိုင်က တွန်းချလိုက်၍ဟု ထင်ကြသည်။ သူ့ဘေးတွင်...

“မမလှိုင် ထွက်ပြေးတဲ့နောက်

ကို ကိုကြော့မောင်က ဓားနဲ့လိုက်တာပါ။ လှေခါးအဆင်းမှာ မောက်ရက်လဲစေတာပဲ။ မမလှိုင်ကို ဆိတ်ချိန်နဲ့ အရင်ဖမ်းသေးတယ်။ မထီလို့ ဒေါပြပြီး ဓားနဲ့လိုက်တာမှာ လှေခါးက ကျတာပါ”

တစ်ဦးတည်းသော မျက်ခြည်

သက်သေ ရဲနဲ့က အနိုင်အမာထွက်ခဲ့ပြီး ပစ်လိုက်သော ဆိတ်ချိန်(သံနုပုံ)ကို ပြသပြီး ရဲထံအပ်လေသည်။ သေသေခင်း ဖြစ်သွား၍သာ ယုယလှိုင် အသက်ရှူခွင့် ရတော့သည်။ အမဲမပြီးခင်တစ်လျှောက်လုံး ရဲနဲ့ ယုယလှိုင်၏ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အမူပြီးတော့လည်း ဆဲထိုရာထူးမပြုတ်ပါ။ တစ်ယောက်တည်းသော ယုယလှိုင်ကို ကူညီရင်း

ညီရင်းဖြင့် အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ်
ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားသည်။

“အလုပ်လုပ်ချင်တယ် မမလှိုင်
ရယ်။ ငွေထုတ်ပေးပါဗျာ”

တစ်နေ့ ရဲခွဲက ပြောလာသည်။

“မမလှိုင်တစ်ယောက်လုံး ရိုပါ
လျက်နဲ့ကွယ်။ ရဲ အလုပ်လုပ်စရာ မလို
ပါဘူးကွဲ့”

ယုယလှိုင် ပြောသေးသည်။

“ကျွန်းတော်က ယောက်ျားတစ်
ယောက်ပါဗျာ။ ယောက်ျားရင်းမာကြီး ဖြစ်
ပါလျက်နဲ့ မိန်းမထုတ်ရောင်းနားကို နှိမ့်စား
ချင်ဘူးဗျာ”

ခပ်တင်းတင်းပြောကာ မာနရီ
သော ရဲခွဲကို မြေတောင်မြှောက်ပေးရ
မည်။ ရဲခွဲ စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် ရို
သမျှအားလုံး စုပေါင်းပေးလိုက်သည်။ ရွှေ
ငွေအားလုံး ယူပြီးနောက် အလုပ်ဟု
အကြောင်းပြကာ ရဲခွဲ ထွက်သွားသည်။
သတင်းပင် မကြားရတော့။

သံသရာကမူ လည်မြဲလည်
လျက်။

(၅)

အကုသိုလ်တို့ မည်သည်
အပေါင်းအသင်းနှင့် လာတတ်သည်။

လှိုင်မင်းဆိုသော အကုသိုလ်
ဝင်လာ၍ ယုယလှိုင်တို့၏ သာယာအေး
ချမ်းသော အိမ်ထောင်လေး ပြိုကွဲခဲ့ရ
သည်။

သက်တူရွယ်တူ အကြီးကတူ
ကိုကြော့မောင်ကို ယုယလှိုင် လေးလေး
စားစား ချစ်ခဲ့ရပါ၏။ သို့ရာတွင် ကံမခိုင်
၍ သံတိုင်ကနီခဲ့ပါသည်။ ကိုကြော့မောင်
ရုတ်တရက် သေခဲ့ရသည်။

ရဲခွဲကျတော့ ငယ်သူဖြစ်၍
သနားချစ် ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ရဲခွဲကလည်း
အကုသိုလ်ပါပဲ။

ကိုကြော့မောင် သေဆုံးမှု
အတွက် ရဲစခန်း တရားရုံးတို့သို့ အကြိမ်
ကြိမ် သွားရောက်ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ
ဆိုင်ဖွင့်ရက်က နည်းသည်။ ဆိုင်ဖွင့်ရက်
နည်းတော့ မိတ်ပျက်သွားသည်။ အမှု
ပြီးဆုံး၍ ဆိုင်ပြန်ဖွင့်မည်ကြံတော့လည်း
ငွေအရင်းအနှီးက မရှိတော့။ ဆိုင်ပါပြတ်
ပြီး ယုယလှိုင် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွား
သည်။ ထိုအခြေအနေတွင် ဘကြီးအောင်
နှင့် ယုယလှိုင် ပြန်ဆုံခဲ့သည်။ ဘကြီး

အောင်က အရင်က ယုယလှိုင်ဆိုင်မှာ
ထမင်းသုပ်စားနေကျ မိတ်ဟောင်းဖြစ်
သည်။ ယုယလှိုင် ဆိုင်ပိတ်ထား၍ လူ
ချင်းမဆုံမိကြသော်လည်း လျှောက်
လာသော ဘကြီးအောင်နှင့် ယုယလှိုင်
တို့တွေ့ပြီး စကားစပ်မိကြသည်။

“ယုယလှိုင်မှာ အလုပ်မရှိဘူး။
စီစဉ်ပေးလိုက်ပါကွာ”

ဘကြီးအောင်က အတူပါလာ
သော ဖိုးချိုအား ပြောပြသည်။ ဘကြီး
အောင် ကျေနပ်ကြောင့် ယုယလှိုင် ၁၀၉/
၁၁၀ ဘဝမှ လွတ်သွားသည်။ ထိုနေ့မှာ
ပင် စက်တီးအသစ် (၁) စီးယူလာပေးပြီး
ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များကို ဖိုးချိုက
ပြောပြသည်။ နောက်နေ့မှစ၍ အလုပ်
လုပ်သည်။ အလုပ်က သက်သာသ
လောက် ဝင်ငွေကောင်းသည်။ ကံကောင်း
သည့်လဖြစ်ပါက ရွှေဝယ်နိုင်သည်။ ယု
ယလှိုင် လာဘ်ကောင်း လာဘ်ဝင်နေ
သည်။

“ယုယလှိုင်ကို သနားမိတယ်
ကွယ်။ အတည်တကျ တရားဝင်ပေါင်း
ပျံ့မယ်”

ယုယလှိုင်အတွက် စုတ်ပါဝင်

လာပြန်သည်။ ဘကြီးအောင်က ယုယ
လှိုင်အား ပွင့်လင်းစွာ ပြောလာသည်
အခါ ပါးစပ်ဟသွားသည်အထိ အံ့ဩ
ရသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဘကြီးအောင်က
ချမ်းသာသည် အလုပ်အကိုင်ကြီးနှင့်
တပည့်များစွာရှိသည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်
ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဖိုးချိုနှင့်သာ
ပြောရသည်။ ဘာသာရေး၊ လှူဒါန်းရေး၊
လူမှုရေး စသောကိစ္စများကိုသာ ဘကြီး
အောင်ကိုယ်တိုင် ပြောသည်။ လှူဒါန်း
ခြင်း ပေးကမ်းခြင်းများတွင် ဘကြီးအောင်
ရက်ရောလှသည်။ သို့ဖြစ်ရာ လူကြီး လူ
လတ်၊ လူငယ်မရွေး ဘကြီးအောင် ဝင်
ဆန့်သည်။ ထိုသို့သော ရောမလှုပ်ကုံထံ
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ယုယလှိုင်ကို တရားဝင်
အတည်အကျ ပေါင်းပါးမယ်ဆိုတော့။

မှန်ဖူးသော ခဲများအကြောင်း
ရှင်းပြပြီး ယုယလှိုင် အတန်တန်ငြင်းခဲ
ပါ၏။ အဆင့်အတန်း၊ အသက်အရွယ်၊
သမိုင်းကြောင်းတို့ကို ပြောပြပြီး အခါခါ
ငြင်းခဲ ခေါင်းခါခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်
တော့...

“ဘကြီးအောင်မှာ သားနဲ့
မယားနဲ့ပါနော်။ အငယ်အနှောင်ဘဝ

မရောက်ပါရစေနဲ့ရှင်ရယ်”
ထမ်းရှင်ဖြစ်နေသော ဘကြီး
အောင်ကို ဦးချတောင်းပန်ခဲ့သည်။ ထို
အခါ ဘကြီးအောင်က...

“မြပန်းမုံဟာ ကိုကြီးရဲ့ ဇနီးဆို
တာ မှန်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွာရှင်း
ကြတော့မယ်လေ။ အမှုက ရုံးရောက်နေ
ပြီပဲ။ အတူလည်း မနေပါဘူးကွယ်”

ဟု ပြောပြန်သည်။ ဟုတ်တော့
ဟုတ်နေသည်။

“ဘကြီးအောင် လင်မယားအမှု
က တရားရုံးရောက်နေပြီ။ မြပန်းမုံက
ဆင်းသွားပြီ” ဆိုသော သတင်းက ဟိုး
လေးတကျော် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖြစ်နေဆဲ
မဟုတ်လား...

“ဒုတိယ မဖြစ်စေရပါ”
ဟု အတန်တန် ကတိပေးခဲ့၍
လည်း “သုံးတော့သက်လေးလိုရာကို ယူ
စေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘကြီးအောင် အလို
ကျ “ကိုကြီး”ဟုပင် ခေါ်ခဲ့ပြီး မိမိထက်
ကြီးသူဖြစ်၍ ယုယလှိုင် ရိုသေမိသည်။
ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးတွင်ပါဝင်သော ကို
ကြီးအား ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ယုယလှိုင်
ရှိခိုးသည်။ မေတ္တာရှိသည်။

“ကိုကြီးတစ်ယောက် ရေလို
အေးပါစေ၊ ပန်းလိုမွှေးပါစေရှင်”
ဘကြီးအောင်က...

“အလုပ်များနေ၍ တစ်ကြောင်း
လင်မယား တရားဝင် မကွာရှင်းရသေး
သဖြင့်တစ်ကြောင်း။ ယုယလှိုင်နှင့်
အတည်တကျ တရားဝင် လူမြင်သူမြင်
မနေနိုင်သေးပါ”

ဟု အကြောင်းပြထားသည်။
ယုယလှိုင်ထံ ဘကြီးအောင်လာလျှင် ထူ
မမြင်သူမမြင်ချိန် လာလေ့ရှိသည်ကို ယု
ယလှိုင် သတိထားမိသည်ကို ဘကြီး
အောင်သိသည့်အတွက် ထိုစကားကို
ဘကြီးအောင်က ကြိုတင်ပြောထားခြင်း
ဖြစ်သည်။ ယုယလှိုင်ကလည်း ဘကြီး
အောင်လို လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး
လမ်းဘေးရေခဲသည်၏ အိမ်ငယ်အတွင်း
သို့ ခေါင်းငုံ့ဝင်ရမည့်အရေးကို တွန့်
မည်။ ရှက်နေမည်ဟု ကိုယ်ချင်းစင်
သည်။

နံနက်လာမှာလား။ နေထူထူ
ရောက်မှာလား။ ညနေချိန်လာမှာလား။
ယုယလှိုင် ဗျာများရန်မလိုပါ။ ဘကြီး
အောင်ကမူ နေ့စဉ်ရောက်ပါသည်။

ယလှိုင် ဗျာများရသည်က တရားဝင်ဖြစ်
ရေးပင်။ ဒါကလည်း ဘကြီးအောင်
စတင်ပြောခဲ့သည့်စကား။ ပေးခဲ့သည့်
ကတိပင် မဟုတ်ပါလား။ သည်တော့
လည်း မျှော်လင့်မိသည်ပေါ့။ သို့ရာတွင်-

ဘကြီးအောင်က လေမလာ
ကြာတိုင်းကောင်း လုပ်နေသည်မှာ ကြာ
မြင့်လှပြီ။

အချိန်ကာလနှင့်အမျှ လုပ်နေ
သည့် သဘောသဘာဝကို ယုယလှိုင်
သိလာသည်။ ခိုင်ချုပ်က ဘကြီးအောင်
ကိုယ်တိုင်ပင်။ ခိုင်ချုပ် အမည်မပေါ်စေ
ရန် တပည့်များ၏အမည်ကို ခံထားခြင်း
ပင်။ အများအပြည်ကတော့ ဘကြီးအောင်
သည် လုပ်ငန်းကြီးလုပ်နေသူ၊ လျှို့ဝှက်
ပေးကမ်းရာတွင် ရက်ရောသူ၊ ဘာသာ
ရေးလုပ်နေသူ ဟူ၍။

ယုယလှိုင်ကတော့ ကိုကြီး
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ကိုယုံ၍ ပုံခဲ့ပြီးပြီ။
မထူးတော့ပါ။ ကိုကြီး၏ ဂုဏ်တွေ၊ ဓန
တွေကို သူမမက်ခဲ့ပါ။ မမက်မော၍သာ
အကြိမ်ကြိမ် အတန်တန်ငြင်းခဲ့သေးသည်
ပဲ။ အင်မက်ကိုမိုး၍ ကျူရှီးကို တိုင်ထူပါ
ရစေ။ ကိုကြီးနှင့်နေရလျှင် ယုယလှိုင်

ဘဝ ပြည့်စုံပါမည်။ လင်သားမရှိသည့်
မိန်းမသားသည် မတင့်တယ်ပါ။

“မြပန်းမို့ကို ကွာရှင်းပြီးရင်
ကျွန်မကို ကိုကြီး လက်ထပ်မယ်
မဟုတ်လား”

မစားရ ဝခမန်း ပြောလွန်း၍
ယုယလှိုင် အရဲစွန့်မေးမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ရုံးတက်
နေတာ မပြတ်သေးလို့ သည်းခံစောင့်ပါ
ဦးနော်”

ဘကြီးအောင်ချောသည်။ သို့
ရာတွင်...

ဘကြီးအောင်ပြောသည်မှာ
မမှန်ကန်ကြောင်း ယုယလှိုင် လက်တွေ့
ကြုံရသည်။

ဥပုသ်နေ့ဖြစ်သည်။ ယုယလှိုင်
က ဥပုသ်စောင့်နေကျဖြစ်သည်။ ဘကြီး
အောင်နှင့် ဆုံတွေ့ပြီးနောက်မှ ဥပုသ်
မစောင့်ဖြစ်တော့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို
ယုယလှိုင် လာမည်မဟုတ်။ ဤသို့
တွေးပြီး ဘကြီးအောင်က ဥပုသ်ယူရန်
မြပန်းမို့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့သည်။ သီလယူမည့်
ဘုန်းကြီးကျောင်းက အလိုတော်ပြည့်
စေတီအနီးတွင်ရှိသည်။

တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ယုယလှိုင်
ကလည်း အလိုတော်ပြည့်စေတီသို့ ပန်း
လာကပ်ချိန်တွင် မြပန်းမို့တို့နှင့် ယုယ
လှိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြသည်။
ကြားဖူး၊ မြင်ဖူးကြသူများဖြစ်၍ မသိ
ယောင် ချောင်လိုက်ကြသည်။ သို့ရာ
တွင် မြပန်းမို့က ယုယလှိုင်အား စူးစူးရဲ
ရဲ ကြည့်သွားသည်ကို ယုယလှိုင် မသိ
လိုက်။

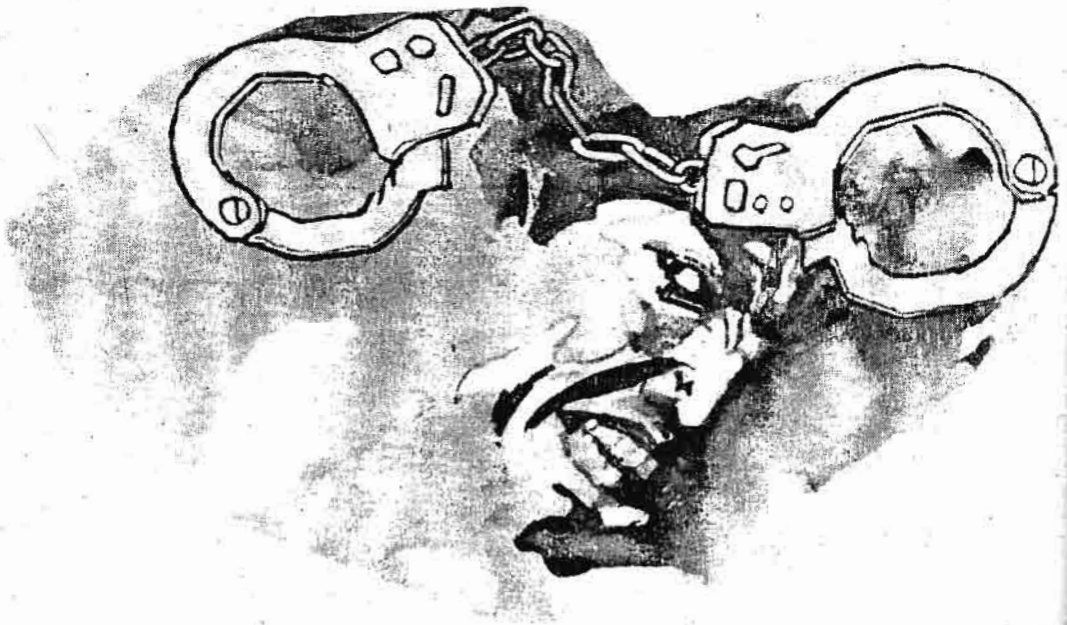
ထိုနေ့ညနေမှာပင်...
“ငါ့လင်က လူကြီးလူကောင်း
ဟိုကောင်မက ပျက်နေတာ လုပ်စားနေ
တာ”

ကြားအောင် တမင်ပြောသည်
လား မသိပါ။ ထိုသတင်းက ယုံကြည်ရ
သူ အိမ်နံထွေမှ ယုယလှိုင်ထံ ချက်ချင်း
ရောက်လာသည်။

“မာယာနဲ့ ဖမ်းထားတာဟေ့။
ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ်မနည်း ဆွဲထုတ်
ထားရတယ်။ ကံကောင်းလို့”

ထိုစကားလည်း ပါသေးသည်။
မျက်စေ့အမြင် နားအကြားဖြစ်၍ ကိုကြီး
ပြောတာတွေ မမှန်ကြောင်း သိလိုက်ရ
ပြီ။

ယုယလှိုင် မျက်ရည်ကျရပြန်

ပြီ။

“အစ မငြီးအောင် ချာချာ
လည် *** ဘကြီးအောင်ညာတယ် **
* ရွှေရုပ်ကလေးကိုမှကွယ် လိုချင်စိတ်
စော တပ်မက်မောမိတယ်”

သီချင်းသံက တိုးတိုးလေး
ထွက်ပေါ်နေသည်။ မကြားလိုပါ။ နား
နှစ်ဖက်ကို ပိတ်ရင်း ငိုရိုက်မိသည်။
အတန်တန် စဉ်းစားပြီး သူ ဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါလာရင် အပြတ်ပြော
တော့မည်။

(၆)

မိုးမှောင်ကျနေ၍ လမသာ၊
ကြယ်မလင်းပါ။

ယုယလှိုင်ထံ ဘကြီးအောင်
ရောက်လာပြန်ပြီ။

“ဘာမှမဖြစ်နိုင်ကြတာပဲ မလာ
တာ အကောင်းဆုံးပါရင်။ ပြန်ပါတော့”

မထိုင်ရသေးခင်ပင် ယုယလှိုင်
ပြောလိုက်သည်။ ဘကြီးအောင် မျက်နှာ
ပျက်သွားသော်လည်း အချိန်မီ ပြန်လိုက်
သည်။ မြပန်းမှရဲ့ ပယောဂဆိုတာ ဘ
ကြီးအောင် သိတာပေါ့။

“ကလေးတွေက ရှိနေတော့

ကလေးတွေနဲ့အတူ အတင်းပြန်တတ်
လာတယ်ကွယ်။ မောင်းချလို့ကို မရဘဲ
ဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ပေါင်းကိုယ်ခွာ
မြပန်းမှဲ့က ကွာရှင်းလက်မှတ် ထိုးမေး
သေးဘူး။ သူ လက်မှတ်ထိုးမပေးဘဲ
ကြီးက နောက်အိမ်ထောင် ပြုခွင့်မရှိဘူး
ပြုလိုက်ရင် ပစ္စည်းအားလုံး ကိုကြီး
ဆုံးရှုံးမှာတဲ့။ ငါ့ပြော ” စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ပြီ
ကြိတ်မိတ်နေရတာပါ။ ခဏစောင့်
ကလေးရယ် ခဏနော်... ခဏ...
ခဏ”

ပြောရင်း ငွေစက္ကူတစ်ထောင်

သူပေးသည်။ ဘကြီးအောင် အပျော့ဆွဲဆွဲ
 ချေပြီး ယုယလှိုင် မှဲပြုံးပြုံးမိသည်။ မိမိ
 နာ အထက်အညာဒေသ ဟိုး...တော
 ခေါင်ခေါင်က တောသူ။ အလယ်တန်း
 ညာမျှသာ သင်ဖူးပြီး။ ဗဟုသုတမရှိ၊
 အားကိုးအားထားမဲ့နေသူဖြစ်၍သာ လှိမ့်
 နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယုယလှိုင် သိပါ၏။

“အိမ်ထောင်ကြီး ရှိပါလျက်နဲ့
 နောက်အိမ်ထောင်ပြုရင် သာမန်အိမ်
 ထောင်ရေးပြစ်မှုဖြစ်တယ်။ သာမန်အိမ်
 ထောင်ရေးပြစ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ လင်
 သောကျားကို မယားက မပေါင်းလိုရင်
 အာရှင်းခွင့်ရှိတယ်။ ပစ္စည်းကတော့
 ဘယ်ယောက်တစ်ဝက်ပဲ။ တရားရုံးမှာရှိ
 တဲ့ ဦးကြဲတိုင်းအောင်နဲ့ ဒေါ်မြပန်းမို့တို့
 အမှုက ကွာရှင်းလို့မူ မဟုတ်ဘူး။ သာ
 နန် နာကြင်စေမှု၊ ပုဒ်မ (၃၂၃) ပါ ကျေ
 အေးသွားကြပါပြီ”

ထိုအမှုတွင် လိုက်ပါခဲ့သော
 တရားရုံးချုပ်ရေနေ ဒေါ်သိန်းနွယ်ရည်၏
 နှင်းပြမှုကြောင့် ယုယလှိုင် သိထားမှုကို
 သိသော ဘကြီးအောင်က လှိမ့်နေခြင်း
 ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် ခက်နေသည်က
 ဘကြီးအောင်နှင့်တွေ့လျှင် ယုယလှိုင်မှာ

တို့ဆေးမိသလို၊ အာစေးထည့်ခံရသလို
 ဖြစ်ခဲ့သည့် ပျော့ညံ့ချက်ပင်။ အခုလည်း
 ဘကြီးအောင်က ယုယလှိုင်ရေးပြနေခြင်းကို
 ဘာမျှပြန်မပြောမိပြန်။

“မြပန်းမို့နဲ့ စကားများရန်ဖြစ်ခဲ့
 တယ်။ စကားအပြတ်ပြောပြီး ဆင်းလာ
 ခဲ့တာပဲ။ အပြီးဆင်းလာခဲ့တာ ကိုကြီး
 ယုယလှိုင်နဲ့ပဲ နေတော့မယ်ကွယ်”

ဘကြီးအောင် ပြောပြီး ယုယ
 လှိုင်အိမ်မှာ အိပ်သည်။

“ဒင်၊ ဒင်၊ ဒင်၊ ဒင်၊ ဒင်၊ ဒင်”
 နံနက် (၆) နာရီထိုးပြီ။ ဘကြီး
 အောင်လည်း နိုးပြီ။

နံနက် (၅) နာရီ နီးနေကျ ယု
 ယလှိုင် ဒီနေ့ ပိုစီရိယကောင်းနေသည်။
 အိမ်ရှင်မဖြစ်ပြီ။ အိမ်ရှင်မကောင်း ဖြစ်
 စေရမည်။ ကိုကြီး နီးလာလျှင် မျက်နှာ
 သစ်ဖိုအတွက် အဆင်သင့်။ ကော်ဖီနှင့်
 မုန့်ကလည်း အဆင်သင့် ပြင်ပြီးသား။

မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်စားခဲ့ရ
 သည့် တရားဝင်မယား။ ပုဆိုးတန်းတင်
 အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်
 က သတ်မှတ်မည့်မယား။ ဘုရားသွား
 ကျောင်းတက် အတူဖြစ်ရတော့မည့်

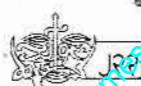
အရေးကို မျှော်တွေး၍ ပျော်နေမိသည်။
 ကော်ဖီပန်းကန် ကျက်သည့်အထိ ခြေ
 မကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျော်မိသည်။ ကို
 ကြောမောင်နှင့် ရဲခွဲတို့ နိပ်စက်သမျှ
 သောကတို့သည် ကိုကြီး၏မေတ္တာဖြင့်
 နေလာနှင်းပျောက်တော့မည်။

အရင်မိန်းမကြောင့် ခံစားနေရ
 သည့် ကိုကြီး၏ စိတ်ဒုက္ခများသည်လည်း
 မိမိကိုမြင်လျှင် ချက်ချင်းပျောက်ပြီး
 အမောပြေစေရမည်။ ထိုအတွေးများဖြင့်
 အလုပ်ပြင်ရန် မှန်တင်ခုံရှေ့ ထိုင်လိုက်
 သည်။

“ကိုကြီးလာနေမှ အတော်ပဲကို
 ကြီး ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီထင်
 တယ်”

ကိုကြီး ပိုပြီးဝမ်းသာစေရန်လည်း
 သတင်းကောင်း ပြောလိုက်သေးသည်။

“ဟင်”
 သောက်လက်စကော်ဖီကို
 ဓာက်မသောက်ဘဲ မျက်နှာပျက်သွား
 သည်ကို ယုယလှိုင် သေသေချာချာမြင်
 လိုက်သည်။ မိမိနှင့်ရသော ကိုယ်ဝန်
 အတွက် ဝမ်းသာရမည့်အစား ကိုကြီး
 ဘာကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားရပါသနည်း။

ယုယလှိုင် တွေးရပြီ။ အတော်ကြီး ကြာ
တော့မှ...

“အလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ အိမ်
ပြန်ဦးမယ်”

ကော်ဖီကိုပင် မသောက်တော့
ဘဲ ဘကြီးအောင်ပြောတော့မှပင် မျက်နှာ
ပျက်သွားသည်ကို ယုယလှိုင် သိတော့
သည်။

“ကိုကြီး ညကပြောတော့ အပြီး
ဆင်းလာတာဆို။ ယုယလှိုင်နဲ့ နေတော့
မယ်ဆို မိုးလင်းတော့မှ အိပ်ပြန်ဦးမယ်
တဲ့”

ဘယ်ကရလာသည်မသိသော
အင်အားတွေက ယုယလှိုင်တွင် ပြည့်
နေပြီ။

ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ်တောင်း
ပန်ခဲ့ ငြင်းခဲ့တယ်။ တရားဝင်ယူမှာပါလို့
အတန်တန် ကတိတွေပေးပြီး အားရ
အောင် ခြေတော်တင်ခဲ့တယ်။ ကိုကြီး
က ကျွန်မကို လမ်းဘေးရေအိုးစင်လို
သဘောထားတယ်။ ဆာတုန်းဝင်
သောက်တယ်။ အဆာပြေတော့ လှည့်
မကြည့်တော့။ ညကလည်း ကျွန်မ အကြိမ်
ကြိမ်ငြင်းခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား။ ဆာ

တုန်းရေလာသောက်တဲ့ ကိုကြီးကို
တောင်းပန်လို့ ငြင်းလို့မရခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ
ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါရစေ။ ကိုကြီး မပြန်
ပါနဲ့ ဒီမှာပဲနေပါ။ ကျွန်မ ဈေးရောင်း
ကျွေးပါမယ်”

ဘကြီးအောင် မလုပ်ပါ။
တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။ အတန်
ကြာအောင် ငေးနေသေးသည်။ တော်
တော်ကြာမှ...

“ညက အဲဒီလို မပြောမိပါလား
ကွယ်”

ထိုသို့ မှန်လာဥလှုပ်ပြောပြီး ယု
ယလှိုင်ကိုမကြည့်ဘဲ ပြန်ထွက်သွား
သည်။

“ကျွန်မ ကြားဖူးလိုက်ပါတယ်
ကိုကြီး။ ဘကြီးအောင် ညာတယ်ဆိုတဲ့
သီချင်းလေ။ အဲဒီသီချင်းထဲက ဘကြီး
အောင်ဆိုတာ ဧက ဘကြီးအောင်ပါလား
ရှင်။ ကိုကြီး ညာနေမှန်း ကျွန်မရင်ထဲက
သိနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။
ခုတော့ ကျွန်မပြောရဲပါပြီ။ ပြောပါတော့
မယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်မ ဖတ်ဖူးခဲ့ပါ
တယ်။ “သံကိုကြွက်စား သားကိုစွန့်ချီ”
ဆိုတဲ့ စကားလေးပေါ့။ အမှန်က သံကို

ကြွက်မစားနိုင်ပါဘူးရှင်။ မစားနိုင်ပါဘူး
သားကိုလည်း စွန့်မချီပါဘူး ကိုကြီး
ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးက သံကိုကြွက်စားပြီး
တော့လည်း”

မျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း နှုတ်
ခမ်းကိုကိုက်၍ ဆိုလိုက်သော ယုယလှိုင်
၏ စကားများကို ဘကြီးအောင် မကြာ
နိုင်ပြီ။

ဘကြီးအောင်က မြဲပန်းပွင့်လို့
မြောက်အရပ်သို့ လေးလံသောခြေထမ်း
များဖြင့် ဦးတည်သွားနေချိန်တွင်...

ယုယလှိုင်က ဆန့်ကျင်ဘက်
တောင်အရပ်ရှိ ဆိပ်ကမ်းသာ ရဲစခန်း
သို့ ပေါ့ပါးသောခြေလှမ်းများဖြင့် ဦးတည်
လျက်။

သံသရာကတော့ လည်မြဲလည်
လျက်ပင်။

လူအချင်းချင်း လှည့်ပတ်ခြင်း
ကင်းရှင်းကြပါစေ။

စာများများရေးပါဆိုသော တစ်
လွှတ်တော်ရှေ့နေ ဦးဉာဏ်ဝင်းအောင်
အမှတ်တရ- ကိုရဲ (ဥပဒေ)

တစ်ခေတ်တစ်ခါက

အုတ်ညွန့်ရေးဆရာ ဒါရိုက်တာဆန်းလွင်

ပြည်စုံ (ခွေးစောစော)

ပွဲဦးထွက်ဇာတ်ကား

၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် မြန်မာ့ရုပ်ရှင် ဦးမောင်မောင်(ရန်ကုန်မောင်မောင်) ဦး သိုက်စိုး၊ ဦးကျင်စိန်(စံပြရုပ်ရှင်)တို့၏ စံပြရုပ် ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ “ပွဲဦးထွက်”(လကွယ် မိုးနှောင်း) ဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးခဲ့သည်။

ဒါရိုက်တာက အေဝမ်းမောင်လှ မျိုးဖြစ်ပြီး ဇာတ်ညွှန်းရေးသူက လူသစ် တစ်ဦးဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

ထို ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ၏ နာမည်က “ဆန်းလွင်” တဲ့။

စံပြရုပ်ရှင်အတွက် ဒုတိယ မြောက်ရိုက်ဖို့ ဦးမောင်မောင်က တောင်း သဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် (ဝတ္ထု-မန်းတင်) “စေတနာတွေပိုတယ်” ကို ပေးခဲ့သော်လည်း သူတို့က မကြိုက် သဖြင့် မရိုက်ဖြစ်ခဲ့။

ထိုစဉ်က ၂၉ လမ်းရှိ သွေး သောက်တိုက်သို့ နေ့စဉ်လိုလို လာ ရောက်လေ့ရှိသူ ဦးမောင်မောင်ကို ဇာတ် ညွှန်းရေးဆရာ “ဆန်းလွင်” ဆိုသူ အကြောင်း စုံစမ်းကြည့်သောအခါကျမှ သူ မည်သူမည်ဝါမှန်း သိရသည်။

ဆရာဆန်းလွင်သည် တက္ကသိုလ်

မှ ကထိကဆရာဖြစ်ပြီး “စိတ်ညွန့်ပညာ” အမည်ရှိ စိတ်ပညာကျမ်း ပြုစုခဲ့သူ “တက္ကသိုလ်အောင်မှူး” ကလောင်အမည် ရှင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

“လကွယ်မိုးနှောင်း”သည် ညွန့် ဝင်း၊ တင်တင်နွဲ့၊ ဝင်းညွန့်၊ ကျော်နိုင်၊ ဝင်းမြင့်၊ ဦးဖေတင်၊ ဒေါ်သိန်းရှင်၊ ဒေါ်မေ နွဲ့စသော ထိပ်တန်းသရုပ်ဆောင်များ ပါ ဝင်ခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်မြို့လယ် ရံဝင်ငွေ ကိုးသောင်းကျော် (၉၄၇၉၅-၅၀) သာ ရရှိခဲ့သည်။

(ထိုခေတ်က အနည်းဆုံး တစ် သိန်းကျော်မှသာလျှင် စွဲသောကားဟု အသိအမှတ်ပြုသည်။)

ဆရာဆန်းလွင်သည် ကိုညွန့် ဝင်း၏ သစ္စာမေတ္တာရုပ်ရှင်မှ “ငါ့ဗို၊ ငါ့ မြေ ငါ့အမေ” (၁၉၇၂)အတွက် ရုပ်ရှင် ဇာတ်ညွှန်းကိုရေးသောအခါ ရန်ကုန်မြို့ လယ် (၉)ရံ ဝင်ငွေ တစ်သိန်းခြောက် သောင်းကျော် (၁၆၄၄၇၀-၇၀) ရရှိသည် အထိ အောင်မြင်သွားသည်။ (မောင် မောင် ရန်ကုန်၏မှတ်စုမှာ ဝင်ငွေစာရင်း ရှိသည်။)

ဆက်လက်ပြီး သူ့ဇာတ်ညွှန်း

များ ထွက်လာသည်။ “မျက်နှာငယ်ရေ က မောင့်ချစ်ဦး”(၁၉၇၂)၊ “ဝံပုလွေနှင့် လှယမင်း”(၁၉၇၃)၊ “လောကကိုအလှ ဆင်မယ်”(၁၉၇၅)၊ “မနော်ဟာရီအလှ” (၁၉၇၉)။

အမျိုးသားရုပ်ရှင်မှ ဒါရိုက်တာ အေဝမ်းမောင်လှမျိုး၏ “ဝံပုလွေနှင့်လှယ မင်း”မှအပ ကျန်သုံးကားမှာ ဆရာဆန်း လွင်ကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရိုက် ကူးသည်။

ဆရာဆန်းလွင်သည် ၁၉၇၂ ခုနှစ် တွင် ဇာတ်ညွှန်းနှင့် ဒါရိုက်တာ တာဝန် သာမက ကိုယ်တိုင်ထုတ်လုပ်သူပါ ဝင် ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကိုယ်တိုင်ထုတ်လုပ် ရေး မရှိသေးသဖြင့် “စကြာဝဠာ” ရုပ်ရှင် နှင့် “မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးရုပ်ရှင်” မှ အလှ ဆင် ထုတ်လုပ်ခဲ့ရသည်။

သူ၏ ဆန်းလွင်အနုပညာ “မျက်နှာငယ်ရေမှာက မောင့်ချစ်ဦး” ဒါရိုက်တာ နန္ဒမင်းခေါင်အမည်ရှိ “လောကကိုအလှဆင်မယ်”၊ “မနော်ဟာရီ အလှ”တို့ကို ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။

ပထမဇာတ်ကား “မျက်နှာငယ်ရေ

ရမှာက မောင့်ချစ်ဦး” ရိုက်စဉ်က အထက်မြန်မာပြည်ကိုယ်စားလှယ် ဦးခင်ဝင်းထံမှ ကားဖိုးငွေတစ်ဝက်ကို ယူခဲ့သည်။

မန္တလေးမြို့မှာ ဇာတ်ကားပြပြီးမှ ဝင်ငွေများလာလျှင် ကျန်ကားဖိုးငွေကို ရမည်။

ဘယ်လိုကြောင့် မသိ။ ဦးခင်ဝင်းနှင့် ဆရာဆန်းလွင်တို့သည် တရားရုံးသို့ရောက်သွားပြီး အမှုဆိုင်ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ မည်သို့အဆုံးသတ်သွားသည် မသိ၊ ဆရာဆန်းလွင် ချောသည် V.O.A အသံလွှင့်ဌာနသို့ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရန် လျှောက်ထားသော

အခါ ဦးခင်ဝင်းက ကန်ကွက်သဖြင့် ဆရာဆန်းလွင်သည် အရွေးခံရသော်လည်း ပြည်ပထွက်ခွင့်မရသဖြင့် ပယ်ဖျက်ခြင်းခံရကြောင်း ကြားသိရသည်။

စနေပတ် ရုပ်ရှင်ဆွေးနွေးပွဲ

၁၉၇၀-၇၁ ခုနှစ်က ကျွန်တော်သည် ရုပ်ရှင်ကောင်စီ၏ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ အခြေခံအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ယူထားသည်။ ရုပ်ရှင်ကောင်စီတွင် ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း စတင်ထုတ်ဝေခြင်း၊ ပထမအကြိမ် သက်ကြီးပူဇော်ပွဲလုပ်ခြင်းနှင့် စာကြည့်တိုက် စတင်တည်ထောင်ပြီး စနေနေ့တိုင်း ရုပ်ရှင်ပြသဆွေးနွေးပွဲ၊ ဟောပြောပွဲများလည်း ကျင်းပပေးခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကို ပြသပြီး ရိုက်ကူးသူဒါရိုက်တာကြီးများအား Making ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးခဲ့စဉ်က အတွေ့အကြုံများကိုပါ ဟောပြောစေပြီး ပရိသတ်၏ဆန္ဒများကိုလည်း ပြန်လည်ဖြေကြားစေခဲ့သည်။

“ဗိုလ်အောင်ခင်” ကား ပြပြီး ရိုက်ကူးသူ ဒါရိုက်တာဆရာရွှေခုံးဘီး

အောင်၊ “သားတို့ရုပ်ရှည်”ကား ပြပြီး
ရိုက်ကုသသူ ဒါရိုက်တာဆရာသုခ “သမန်း
ကျား”ကား ပြပြီး ကြီးကြပ်ပေးခဲ့သူ
ဒါရိုက်တာဦးတင်နွယ်၊ ဒါရိုက်တာဦးညီပု
တို့က ဟောပြောခဲ့ကြသည်။

ဒါရိုက်တာ ကျားဦးသိန်းမောင်၊
ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်ကြံ၊ ဒါရိုက်တာ
ဆရာသာဂမ္မိ၊ ဂျာနယ် ကေ.အေ. နှင့်ဆွေ
အေဝမ်းအုန်းခင်၊ ဆရာချစ်သန်းမြင့်၊
ဆရာဆန်းလွင်၊ မင်းသမီးကြီး ဒေါ်မေခွေ၊
အေဝမ်းသန်းထွဋ်၊ သိန်းထွဋ် တက္ကသိုလ်
မောင်လှသူ၊ ရုပ်ရှင်သတင်းထောက် မန်း
အောင်သိန်း၊ ဒေးဒရဲ မြင့်ဆွေ အစရှိ
သော ရုပ်ရှင်နှင့် စာနယ်ဇင်းလောက
သားများအပြင် ပြည်ပမှ ရုပ်ရှင်ဝါသနာ
ရှင်များပါ တက်ရောက်အားပေးခဲ့ကြ
သည်။

တစ်ပတ်တွင် ဆရာဆန်းလွင်
က စနေပတ် ရုပ်ရှင်ဆွေးနွေးပွဲတွင်
လပြီးဆွေးနွေးရာ မြန်မာတတ်ညွှန်းရေး
ဆရာများ၏ အနုပညာကြေးသည် မင်း
သမီး၏ ထာဘီဖိုးလောက်မှ မရကြောင်း
ပါရှိခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းကို သတင်းစာ

တွင် သတင်းဖော်ပြလိုက်ရာ ဆန်းလွင်
နာမည်ကြီးသွားသည်။

ဆရာဆန်းလွင်သည် ဒါရိုက်
တာကြီး ဆရာသုခနှင့် ကင်မရာလှုပ်ရှား
မှုအကြောင်းကို မေးခွန်းထုတ်ခဲ့ရုံမျှမက
ဆရာသုခအပါအဝင် မြန်မာရုပ်ရှင်ဆရာ
များ၏ သမရိုးကျ ဖန်တစ်ရာတေ လက်
နှိသုပ် ဇာတ်လမ်းများကိုပါ ဝေဖန်ခဲ့သေး
သည်။

နောက်ပိုင်း ရုပ်ရှင်ကောင်စီ
စည်းရုံးရေးကော်မတီ လက်ထက်တွင်
သတင်းပြန်ကြားရေး ဆပ်ကော်မတီမှ
ဒါရိုက်တာ ကိုသက်လယ်၊ ဗိုလ်ဘ. ကို၊
ဗိုလ်မြင့်နှင့် စာရေးဆရာ တင်ဖိုးတို့ ကြီး
မှူးပြုလုပ်ကြသော “အလင်္ကာရသ ရုပ်
ရှင်အနုပညာ” ဆွေးနွေးပွဲသို့လည်း
ဆရာဆန်းလွင် အမြဲလိုလိုပင် တက်
ရောက်ဆွေးနွေးခဲ့သည်။

ဆရာဆန်းလွင်က ရုရှား
ရုပ်ရှင်ဆရာများဖြစ်ကြသော စတင်နီ
လက်စတီးနှင့် အဲလ်ဆက်တို့၏ သရုပ်
ဆောင်သီအိုရီများကို တင်ပြဆွေးနွေးခဲ့
သည်။

ကျွန်တော်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်

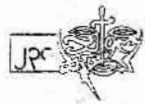
အရ ဆရာဆန်းလွင်သည် သွေးသောက်
မဂ္ဂဇင်းတွင် (ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်အနု
ပညာ) အခန်းဆက် ဆောင်းပါးကို တစ်
နှစ်ကျော်ကျော် ရေးသားခဲ့သည်။

ဆရာဆန်းလွင်သည် မင်းသား
ကိုညွှန့်ဝင်း၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ သူတို့
နှစ်ယောက် အပတ်စဉ် ကြိတ်ပိုင်းဆွေး
နွေးလာခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဒါရိုက်တာ ဦး
တင်ယု၊ ဒါရိုက်တာ ဦးကြီးမြင့်၊ ဗိုလ်မှူး
တင်အောင်(ပြေကျေးရှင်း)တို့လည်း ပါဝင်
ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ကိုညွှန့်ဝင်းနှင့် ကြိတ်
ပိုင်းဆွေးနွေးပွဲသည် ရွှေမန်းတင်မောင်
ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်
ဆွေးနွေးပွဲပျက်သွားသည်။

ထိုအတွင်း ဆရာဆန်းလွင်သည်
ဆန်းလွင် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်သင်တန်း
ကိုလည်း ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

သူသည် တက္ကသိုလ်မှ ထွက်
လာခဲ့ပြီးနောက် “လောကသို့ ခြေ
စုံပစ် ဝင်ရောက်ခဲ့သောအခါ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းမှ အနုပညာရှင်သစ်ကလေးများ
ကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးရာမှ ဆန်းလွင်
ရုပ်ရှင်သင်တန်းကျောင်း ဖွင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်။

သူ၏ ရုပ်ရှင်သင်တန်းကျောင်း
သားများအနက် မင်းသမီး ခင်သန္တာ
(ယနေ့ အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံနှင့် သီရိသန္တာရုပ်ရှင်)
နှင့် မင်းသားချစ်ဦးတို့ ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။

စိတ်ပညာသမား ဆရာဆန်း
လွင် သူ၏သင်တန်းများကို လက်တွေ့
စိတ်လေ့ကျင့်ရေးအတွက် ရွှေတိဂုံကုန်း
တောင်ပေါ်၌ စနေတိုင်း ညဉ့်လုံးပေါက်
သမာဓိရရှိရေးအတွက် လေ့ကျင့်စေခဲ့
သည်။

ဆရာဆန်းလွင်သည် ရုရှား
ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီး ဆာဂျီဇိုဗ်စင်စတိန်း
နှင့် ပီအိုင်ယူဒေါက်တို၏ ရုပ်ရှင်ကျွမ်းကျင်မှု
ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးနောက်
ရုပ်ရှင်နယ်မှ ပျောက်သွားပြန်သည်။

တစ်နေ့ မထင်မှတ်ဘဲ အနော်
ရထာလမ်း ညဈေးတန်းတွင် သူနှင့်
ကျွန်တော် ဆုံတွေ့ရာ သူက အင်တာ
နေရှင်နယ်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဓမ္မရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းများ
ကို အယ်ဒီတာပြုလုပ် ထုတ်နေကြောင်း
ပြောသည်။

ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေတိုက်မှ
ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်

ဆည်းကပ်သူ တစ်ယောက်အကြောင်း)
၄တွဲ ရေးထုတ်ခဲ့သည်။ သူ၏မဂ္ဂဇင်းနှစ်
စောင်နှင့် ရေးသောစာအုပ်များ ရောင်းခွဲ
ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သူသည် မဂ္ဂဇင်းများ
ကို ဆက်လက်မထုတ်ခဲ့ပေ။

သူ့ဇာတိ

ဆရာဆန်းလွင်သည် ရခိုင်ပြည်
နယ် သံတွဲမြို့နယ်ဖြစ်ပြီး အဘ ဦးဖိုးညွန့်
အမိ ဒေါ်လှကြီးတို့မှ ၁၉၃၈ ခုနှစ်က
မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်ရာ ကျွန်တော်ထက် (၁၀)
ခန့်ငယ်သူဖြစ်သည်။

သူသည် မိဘတို့၏ အစွဲလမ်း
ဘာသာဝင်ခဲ့ပြီးနောက် လူလားမြောက်
သောအခါ ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ဝင်ခဲ့
ပြန်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်တွင်
လက်ဝဲဝါဒကို လေ့လာယုံကြည်ပြီး
ဘာသာမရှိ Non Religion သမား ဖြစ်
သွားပြန်သည်။

ပညာရည်ထူးချွန်သူ ဆရာဆန်း
လွင်သည် ဒဿနိကဗေဒကို ဂုဏ်ထူး
ဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရခဲ့ပြီး M.A မဟာဝိဇ္ဇာတက်
ခဲ့သည်။ ကထိကအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့

သည်။

သူ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံ
ကြည်လာခဲ့ခြင်းမှာ တာဝန်အရ ကျမ်း
ပြုရန် ဗုဒ္ဓဘာသာတက္ကသိုလ်တွင် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာကို လေ့လာရာမှ စတင်အကျွတ်
တရားရခဲ့သည်။

ထို့နောက် ရဟန်းဘောင်သို့
ဝင်ရောက်သွားကာ အရှင်အာဇိစ္စရံသီဘွဲ့
ဖြင့် တောင်ငူမြို့နယ်တွင် ရွှေမင်းဝင်
အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဝိပဿနာရိပ်သာ၏
ဆရာတော်အဖြစ် ကျော်ကြားလာသည်။

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကျမ်းစာ
အုပ်များကိုလည်း မြန်မာနှင့် အင်္ဂလိပ်
ဘာသာများဖြင့် ပြုစုထုတ်ဝေခဲ့သည်။

သူနယ်တွင် ဝိပဿနာ သင်
တန်းဖွင့်၊ ဟံရားစခန်း၊ တရားပွဲများကို
လည်း ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်းသာမက
ပြည်ပနိုင်ငံသို့ပါထွက်ပြီး သာသနာပြုရန်
ရည်ရွယ်ထားရင်း သက်တော် (၆၅) နှစ်၊
ဝါတော် (၇) ဝါအရ (၂၆-၁၁-၂၀၀၂)
ရက်နေ့တွင် ပျံလွန်တော်မူသွားသည်။

ပြည်စုံ (သွေးသောက်)

သမီးငယ်များသတိပြုပို့

တရားခံအစစ် ဘယ်သူဖြစ်

ဆောင်းဟောမာန်-မြတ်ကြေးမုံ

အေးခင်မရဲဘဲလို့ အခြံအရံနဲ့
ဘယ်သူမှ မ... နှစ်ကြပါစေနဲ့လို့ စာဖတ်
သူလို့မေ မိန်းမသားတွေတွက် ဆုတောင်း
မေတ္တာ ရှင်း ရက်ရှက်နဲ့ပဲ အေးခင်မရဲ
ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝမောဟအမှားတွေ
ရပ်ငြိမ်တင်ပြလိုက်ရပါစေလားရှင်။

အေးခင်မက ရခိုင်ပြည်နယ်
သံတွဲမြို့အပိုင် - - - ကျေးရွာမှာ ငယ်
တယ်။ ရွာသူရွာသားအားလုံး အေးခင်မရဲ
မိသားစုအပါအဝင် လယ်လုပ်ယာလုပ်
သီဟိုဠ်ခင်းပေါင်းရှင်း သီဟိုဠ်စုကောက်။
ဒါတွေပဲ လုပ်ကိုင် စားသောက်ကြပါ
တယ်။ အေးခင်မတို့ရွာမှာ အိမ်ခြေငါး
ဆယ်တောင် မပြည့်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းတစ်ကျောင်း ကျောင်းသား ၁၅
ယောက်လောက်ရှိမယ့် မူလတန်း
ကျောင်း တစ်ကျောင်းရှိပါတယ်။ ရွာထဲမှာ
ကုန်စုံဆိုင်ကတော့ နှစ်ဆိုင်ရှိပါတယ်။
စားကုန်သောက်ကုန်လောက်ပဲ ရောင်းချ
ပါတယ်။ တကယ်တမ်း ရွာမှာ အလှူ
ခံလား သာရေး နာရေးရှိရင်တော့ ၁၅
မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ သံတွဲမြို့ကို တစ်ရက်
မှ တစ်စီးသာရှိတဲ့ တောလမ်းကို ဖြတ်
သွားရ ပြီးတော့ မြာဝရွာရောက်မှ

မနက် ၅ နာရီ ထွက်တဲ့ သံတွဲ-မြာဝ-
ဂိတ်ကားစီးပြီး မြို့တက်လိုတာတွေ ငယ်
ယူအဲဒီနောက် ၁၂ နာရီနေ့ခင်း သံတွဲ
မြာဝဂိတ်ကားနဲ့ပဲ ပြန်လာရပါတယ်။

ဪ... မေ့နေလို့ အေးခင်မရဲ
မိသားစုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။
အေးခင်မမှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှိကြပါ
သေးတယ်။ အဖေကတော့ အသက်
၄၅ နှစ်ဝန်းကျင်၊ အမေကတော့
အသက် ၄၃ နှစ်၊ အေးခင်မတို့မှာ မောင်
နှစ်ယောက် ရှိတယ်။ အေးခင်မက
အကြီးဆုံးသမီးလေ။ အေးခင်မရဲ
အောက်မှာ ထွန်းကျော်၊ ထွန်းဇော်ဆိုတဲ့
အမ္ဘာညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။
အေးခင်မရဲ အသက် ၁၇ နှစ်၊ မောင်
လေး အမွှာနှစ်ယောက်ကတော့ ၁၅ နှစ်
ရှိကြပါပြီ။ ဒီမှာ အေးခင်မက တောသူ
တောင်သူဖြစ်နေတော့ လူကုန်းမဟုတ်
ချမ်းသာ ရှိကြတယ်လေ။ မိဘနှစ်ပါးက
လည်း လယ်ရှစ်ဧက၊ စပါးသိမ်းပြီးတာနဲ့
ကိုင်းခင်းဆက်လုပ်တယ်။ ဖရဲရှိက်တယ်။
ရေလောင်းသစ္စာဆိုက်တယ်။ ငြိမ်ပျိုပင်
ဆို ပင်ရေသိန်းကျော်ဆိုက်တယ်။ အေးခင်
မတို့ မောင်နှမတွေလည်း မိဘတွေနဲ့

အတူကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးကြပါတယ်။
မောင်နှမအချင်းချင်း တွယ်ကပ်တယ်
ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။

လယ်ပေါက်ကိုင်ပေါ်ချိန် ငွေက
တော့ ရွှင်သလားမမေးနဲ့။

အေးခင်မရဲ ယဉာဏ်က ရွာမှာ
မူလတန်းကျောင်းပဲရှိတော့ လေးတန်း
တော့အောင်ခဲ့တာပေါ့ရှင်။ လေးတန်း
အောင်တော့ အေးခင်မက မြို့တက်ပြီး
ကျောင်းဆက်တက်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေ
မယ့် အိမ်မှာက အမေရဲ့ ကူဖော်လောင်
ဖက် မိန်းကလေးဆိုလို့ အေးခင်မ
တစ်ယောက်တည်းရှိတော့ အမေနဲ့
ကူဖော်လောင်ဖက်ရအောင် ကျောင်း
ထွက်ပြီး အမေရဲ့ အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူ
လုပ်ရတာပါပဲရှင်။ မောင်လေးနှစ်ယောက်
လုံးလည်း အတန်းကျောင်း လေးတန်း
အောင်တော့မိဘတွေက ကျောင်း
ထုတ်ပြီး အဖေနဲ့အတူတူ လယ်/ ကိုင်း
လုပ်ရတာ ပါပဲ။ အလုပ်လုပ်ရတာ တော့
ပင်ပန်းတာပေါ့ ရှင်။ အရိပ်ထဲ လုပ်
ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကွင်းလယ် ခေါင်
ထီးထီးကြီးမှာ ဖရဲပင်၊ ငြိမ်ပင်၊
သစ္စာပင်တွေ ပေါင်းသင်မြတ် နှုတ်

မရလောက်၊ ရတာမျှသာ ပဲခုံးအင်္ကျီ အသားတွေ စုတ်ပြန်သလို ပန်းတွေဆို ကျွဲ၊ နွားပန်းလို ကြပ်ပြင်ကြီးတိုင်း မာ ကျောနေပြီပေါ့။ လက်တွေလည်း ကြည့် လိုက်ဦး။ ဗီဒီယိုမင်းသမီး လက်မျိုးတော့ စိတ်တောင်မကူးပဲဟူရင်။ အေးခင်မတို့ ရဲ့ လက်ချောင်း၊ လက်မတွေက ဗီဒီယို မင်းသားတွေရဲ့ ခြေချောင်းထက်မက တုတ်တုတ်ကြီးပေါ့ရင်။ ရံဖန်ရံခါ လူထဲ သွားရင် ကိုယ့်လက်ချောင်းလေးတောင် ကိုယ်ပြန်မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်ရပါတယ်။

အေးခင်မတို့ရွာမှာ ကိုယ်ပိုင်မီး စက်ရှိတဲ့ အိမ်ကနေပြီး တစ်အိမ်လျှင် ဘုရားမီးတစ်လုံး၊ နှစ်ပေမီးချောင်း တစ် ချောင်းထွန်းခွင့်ပေးတယ်။ လျှပ်စစ်မီးခကာ တော့ လကန်တာနဲ့ ကိုးထောင်ကျပ် ပေးရပါတယ်။ ဒီတော့လည်း အေးခင်မ တို့ကလည်း ဒီခေတ်မှာ ဒီဇယ်မီးခွက် ထွန်းပြီးနေရတဲ့ ခေတ်ကာလ မဟုတ် တော့ဘူးဆိုတာ သိနေကြပြီလေ။ နောက်ဖယောင်းတိုင် ဝယ်ထွန်း ပြန် ရင်လည်း လေတိုက်ရင် မီးက ငြိမ်း သွားရုံမက မီးဘေးစိုးရိမ်ရတော့ တစ်လကိုးထောင် ဆိုလည်း ကိုး

ထောင်ပေါ့ရင်။ ဒီတော့ လျှပ်စစ် မီးကတော့ ထွန်းရပါတယ်။ ညနေ ၆ နာရီဆို လျှပ်စစ်မီးပေးပါတယ်။ ည ဘက် ၉း၃၀ နာရီဆို မီးပိတ်ပါပြီ။

ဪ . . . မီးစက်ပိုင်ရှင်က စိတ်ကောင်းရှိတော့ ရွာလယ်လမ်းမတွေ ကိုလည်း အခမဲ့လမ်းမီးတွေ ထွန်းထား ပေးတော့ ညဘက်ဆို ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ရင်။ ရွာထဲက ကာလသား ကာလသမီးပျိုတွေ အုပ်စုလိုက်ပိုင်းဖွဲ့ သွားလာတတ်ကြပါတယ်။ ငွေကြေး အတော်အသင့်ရှိ သူတွေအိမ်မှာတော့ ကိုယ်ပိုင်မီးစက် စလောင်း TV တွေရှိ ကြပါတယ်။ အေးခင်မတို့ တစ်တွေ လည်း အချိန်ရလို့ အားလပ်ရင် အုပ်စုဖွဲ့ ပြီး သွားကြည့်ကြတတ်ပါတယ်။ အိမ်ရှင် တွေကလည်း တောင်သူတောင်သား ဆိုတော့ သဘောထားကောင်းကြပါ တယ်။ အိမ်မှာရှိတဲ့ ရေနွေးကြမ်း၊ မြေ ပဲလှော်၊ နေကြာစေ့လှော်၊ လက်ဖက် သုတ်တွေနဲ့ ဧည့်ခံတတ်ကြပါတယ်။ အေးခင်မတို့ တောမှာက အိမ်သာရင် ဧည့်လာတယ်ဆိုတဲ့ အယူကြီးကရှိ တယ်လေ။

ဒီလိုတောတောင်ထဲမှာ အဖြူ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ကြီးပြင်းလာရတဲ့ အေးခင်မ ရဲ့ ဘဝက အသက် ၁၃ နှစ်ကျော်ရံနဲ့ အပျိုဖော်ဝင်တော့ ပိုပြီး လှသွေးကြွယ်ခဲ တယ်။ မျက်နှာလေးက ပိုင်းပိုင်း အသား ကနေပူအမြဲလောင်တော့ ညိုယောင် ယောင် အင်္ကျီခါးတိုရင်စေ့ လုံချည်ကို ခူးဆစ်လောက် တိုတိုတင်းအောင် ယပ် ပြီး ညနေဖက် သောက်ရေခပ်ဖို့ အေးခင် မနဲ့ ရွယ်တူလမ်းလျှောက်သွားရင် သနပ် ခါး ပါးကွက်နဲ့ မဲနက်မှောင် ဆံကော သာမှာ ခေရပန်း ဝေအောင်ပန် ထာ တော့ မြင်သူတကာ ငေးမောကြည့် ကြတာပေါ့ရင်။

အေးခင်မကို ရွာထဲက တချို့ တွေကတော့ . . . ပြောကြတာပေါ့ရင်။ အေးခင်မ ပြောရမှာတောင် ရှက်တာပဲ ရှင်။ ဟို ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို အကယ်ဒမီ ဇိုဇို သလင်းနဲ့ တူတယ်ဆိုပဲ။ ရှက်လိုက်တာပဲ။ အေးခင်မကလည်း သူတို့ ပြောသလို အသားကညို၊ အရပ်ကလည်း မသန် လောက် ပုချင်တယ်။ နောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေး စိမ်းစိမ်းရေးရေးလေးကထာ အလှကိုပိုပြီး ပေါ်လွင်စေတယ်လို့ဆို

တယ်။ အေးခင်မကို ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်
ချဉ်တယ်လို့ မှောင်ပါနဲ့နော်။ အေးခင်မ
လွန်တာရှိ ဝန္တပိတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။

ဖိုးပြည့်သင်္ဃေလို့ ပြောနေတာ
ပါရှင်။ အေးခင်မတို့ရဲ့ ရွာမှာ တစ်ခါတ
လေ ဗီဒီယိုမြန်မာကား အလှူတွေမှာ
လာပြန် ကြည့်ရဖူးတာပါရှင်။ ဒီတော့
အေးခင်မတို့ ရွာမှာတော့ အေးခင်မက
တောသူညိုချော အလှပကေး ဆိုရမှာပေါ့
ရှင်။ အေးခင်မသာ ချောတာလှတာ

မဟုတ်သေးဘူး။ အမွှာညီအစ်ကို ထွန်း
ကျော်၊ ထွန်းဇော်ကလည်း ရွာထဲက
မိန်းမပျိုလေးတွေကလည်း ဗီဒီယို
မင်းသားမြင်မြတ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဆိုပြီး
ယောင်းမလို့ ခေါ်ကြလို့ နားကိုပူလောက်
ပါရဲ့ရှင်။

အေးခင်မတို့ ရွာရဲ့ ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာက အလှူအတန်း ပွဲလမ်းသဘင်
အကြီးအကျယ်လုပ်တာဆို . . . မရှိ
သလောက်ရှားပါတယ်။ ရံဖန်ရံခါ

အေးခင်မတို့ရဲ့ သံတွဲမြို့ကို ရန်ကုန်က
ဆင်းလာတဲ့ အဆိုတော်ကြီးတွေရဲ့
ရံသွင်းဖော်ဖြေတွေ လုပ်ဇာတ်ပါ တယ်။
ရံဝင်ခက လူတစ်ယောက် နှစ် သောင်း
ကျပ်၊ တစ်သောင်းခွဲကျပ်၊ ဘယ်
သွားကြည့်နိုင်မလဲရှင်။ လူလူချင်း
ကြည့်တာတောင် ဒီလောက်တောင်ပေး
ရတာတော့ အေးခင်မ ဘုရားတမိပါ
တယ်။ အေးခင်မတို့သာ သွားမကြည့်နိုင်
တာပါ။ အိမ်က အမွှာနှစ်ကောင် ညီ

အစ်ကိုကတော့ ပိုက်ဆံရအောင် ဘယ်
လိုရှာတယ်မသိ။ တစ်ညလောက်တော့
သွားကြည့်ဖြစ်အောင် သွားကြသေး
တယ်။ သူတို့က ယောက်ျားလေးဆို
တော့ ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆန့်နဲ့ ဘယ်
သွားသွား တင့်တယ်ပါတယ်ရှင်။

အေးခင်မတို့ ဆိုတာကတော့
ရွာနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရခိုင်ဇာတ်ပြည်
ကဆင်းတဲ့ ရုံဇာတ်လောက်တောင်
အဖော်အပေါင်းအသင်းနဲ့ တစ်ယောက်
ရုံဝင်ခ ငါးရာကျပ်၊ တစ်ထောင်ကျပ်၊
တစ်ညတလေ သွားကြည့်ရတာပေါ့ရှင်။
တစ်အားကြီး ဝေးပြန်ရင်လည်း အိမ်က
မိဘတွေကတော့ စိတ်မချလို့ မလွှတ်
ပြန်ဖူးရှင်။ ရခိုင်ဇာတ်ပြည်က ဆင်းလာတဲ့
ဇာတ် ဆိုတာမျိုးကလည်း မိမိယို
ခွေထဲမှာ ကြည့်ဖူးတဲ့ ဟန်တမ်း ဝင်း
ဖိုးချစ်၊ စွမ်းဇာနည်၊ ဖိုးချစ်နိုင်တို့လို တော့
ထည်ဝါမှုတော့ မရှိပါဘူးရှင်။ သို့ပေ
မယ့်လည်း သူ့ရွာ၊ သူ့ဇာတ်က တော့
လူတွေကလည်း အားပေးကြတာ
ရုံလေးကိုပြည့်လို့။ ဈေးဆိုင်တန်းလေး
တွေနဲ့ တကယ့်တော့ရွာ ဘုရားဇာတ်
လေးက သူ့ဟာသူတော့ မဆိုးဘူးလို့ပဲ

ပြောရမှာပေါ့ရှင်။
တစ်နေ့ အေးခင်မတို့နယ်
အေးခင်မတို့နေတဲ့ ကျေးရွာအုပ်စုထဲက
ကျီးကန်းရဲဆရာတော် ဦးစလှိုင်နွဲ့မထေရ်
မြတ်ကြီး ဘဝနတ်ထံ ပုံလွန်တော်မူရော
ရှင်။ ကျီးကန်းရဲ ဆရာတော်ဆိုတာက
လည်း တကယ့်အထင်ကရ ဆရာတော်
ကြီးပါရှင်။ အိမ်ခြေ တစ်ထောင်ဝန်းကျင်
အပူဇော်ခ ကိုးကွယ်ကြတယ်ရှင်။ ရွာက
ဆိုလည်း ဩဇာအာဏာ ပြီးပြည့်စုံလား
မမေးနဲ့။ ဒါလုပ်ချင်တယ်ဆို ချက်ချင်း
ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အလွန်တရာ
ကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အကူအညီလေး
ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဆရာတော်ကြီးပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီဆရာတော်ကြီး
ပုံလွန်တော်မူပြီး ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စာပေ
ပွဲတော်ကို ၁၃၇၃ ခုနှစ် ပြာသိုလ ၂၀၁၂
ဇန်နဝါရီလမှာ အကြီးအကျယ် ပြုလုပ်
ကြမှာပါ။ သံတွဲ မြို့ပေါ် ရပ်ကွက်အနဲ့
ကျေးရွာအနံ့မှာ သံညတိုင်ရန်ကုန်မြို့မှ
နာမည်ကြီးအဆိုတော် အမျိုးသား၊
အမျိုးသမီးတွေ ဗလာ ပွဲဖျော်ဖြေမယ်
ဆိုတာတွေ ကြေညာ ထားတာ
တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီ အဆို တော်တွေ

ထဲမှာမှ အေးခင်မတို့ရဲ့ သံတွဲမြို့ လွန်
မဒေးရွာမှ မိမိယိုသရုပ်ဆောင် အဆို
တော်သာထက်လည်း ပါမယ်လို့
ကြေညာထားပါတယ်။ ကိုယ့်ကျိုးကိုယ်
ဒေသ အဆိုတော်ဆိုတော့ မြို့ပေါ်ရပ်
ကွက်က အဆိုတော်တွေနဲ့ ဘယ်လို
ဘယ်ပုံ ထူးခြားကွာဟမှု ရှိသလဲ
သိလို့ချင်လိုက်တာ။ စပ်စုတာတော့
မဟုတ်ပါဘူးရှင်။

ဒီတော့ အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးရဲ့
စာပေအလှူပွဲကို သွားချင်ကြောင်း မိဘ
တွေကို ပူဆာတော့ မိဘတွေကလည်း
သူတို့တော့ လိုက်မပို့နိုင်ဘူး။ မောင်နမ
တွေ အတူတူသွား အတူတူပြန်လာ
ကြလို့ ပြောပြတယ်။ ဘာပြောကောင်း
မလဲရှင်။ အေးခင်မလေ ရင်ထဲမှာ
ကရင်နူးယိမ်းက ငုံတိုတီးသလို ဆူညံ
သွားခဲ့ရတာပေါ့ရှင်။ ဒီတော့ ဆရာတော်
ကြီးရဲ့ စာပေပွဲ မကျင်းပခင် အေးခင်မတို့
မောင်နမသုံးယောက် ရွာက အေးခင်မ
အပေါင်းအသင်းပေးနဲ့ မြို့တက်ပြီး
ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်မယ့် အဝတ်အစား
ရယ်ဒီမိတ်တွေ သွားဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါသေး
တယ်။

ပွဲတော်ရက်ရောက်တော့ အဆို
တော်တွေကလည်း တကယ့်နာမည်ကြီး
တွေဆိုတော့ ဆရာတော်ဈာပန ပွဲ
တော်ရက်မှာ နေရာကောင်းဦးနိုင်မှ။
အေးခင်မတို့ မောင်နှမ အပေါင်းအသင်း
တွေ နေခင်း ၂ နာရီတည်းက ရေခဲခွေး
ထမင်းစား။ သနပ်ခါးဖီးလိမ်း ပြင်ဆင်ရ
တော့တာပေါ့ရင်။

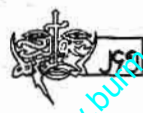
အေးခင်မမှာတော့ တကယ့်
အကောင်းစား သနပ်ခါးတွေတော့ မရှိပါ
ဘူး။ မျက်နှာကို အလှဆုံးဖြစ်အောင်
လိမ်းခြယ်၊ နှုတ်ခမ်းနီလေးကိုတော့ ပန်း
ရောင်ဖျော့ဖျော့လေးဆိုး ဖြစ်တယ်။
မျက်ခုံးမွှေး၊ မျက်တောင်မွှေးကိုတော့
ခဲလေးနဲ့ အရောင်ပေါ်ရံလေး ဆွဲလိုက်
တယ်။ ဆံပင်ကတော့ ကုတ်ဝဲသာသာ
ပုံတော့ ကြက်တောင်စည်းပမာ တင်း
တင်းစည်းပြီး အဝါရောင်ဖဲပွင့်လေးကို
ကလပ်ကလေးနဲ့ ညှပ်ထိုး၍ ပန်းထား
လိုက်တယ်ရှင်။ နားတောင်းလေးက
တော့ အိမ်က မိဘတွေဆင်ထားတဲ့
ကျောက်စိမ်းနားကလေးကို ဖြုတ်သိမ်း
နဲ့ ဒီနေ့ပြောနေကြတဲ့ ဖန်စိနားဆွဲလေး
နဲ့ ဝတ်ဆင်လိုက်တယ်။ အဖေကတော့

ညဘက်မှာ ပေါ်လွင်အောင်ဆိုပြီး စပန့်
သားပြောင် အဝါရောင်တောက်တောက်
ခပ်ပွပ္ပလေး ဘောင်းဘီကိုတော့ အသား
ကပ်ဖူးလယ်ရောက်... အနက်ရောင်
ဘောင်းဘီအလှူ၊ အဖြူရောင်ခါးပတ်လေး
ကိုလည်း ဆွဲလည်ခြုံလေးတွေစီလို ဖိနပ်
က တောဆိုတော့ရှင် ဒေါက်ပါတဲ့ ဖိနပ်
စီးလို့ မရဘူးလေ။ အဖြူရောင်ခံ ညပ်
ဖိနပ်အပါးလေးပဲ စီးပြီးသွားမယ်လို့။

ညနေစောင်း နေညီတာနဲ့ ရွာ
က တစ်စုတစ်ဝေးကြီးပေါ့ရှင်။ ဘုန်းကြီး
ပျံ့မှာ စတိတ်ရှိုးသွားကြမယ် လူအုပ်
ကြီးပြောမယ်ဆိုရင် ရွာထဲမှာ လူမမာနဲ့
သက်ကြီးရွယ်အိုပဲ ကျန်ခဲ့မယ်လို့ ထင်ပါ
တယ်။ ရွာထဲမှာရှိတဲ့ ခွေးတွေတောင်
အကုန်လိုက်ပါတယ်ဆို။ အေးခင်မ
ပြောတာ မလွန်လောက်ဘူး ထင်မိ
တယ်။

ကျီးကန်းရဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့
ဈာပနပွဲတော် ကွင်းထဲရောက်တော့
နည်းနည်းနော့နော့ တကယ့်လူအုပ်ကြီးပဲ။
ပွဲခင်းရဲ့အပြင်မှာ မော်တော်ကားတွေ၊
ထော်လာဂျီတွေ၊ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်တွေ၊
နှစ်ဘီးဆိုင်ကယ်တွေဆို လျှပ်စစ်မီးရောင်

နဲ့ လင်းလက်နေတာပါပဲရှင်။ ဒီတော့
အေးခင်မတို့ လူအုပ်အဖွဲ့ကြီးက ပွဲခင်း
ကွင်းရောက်တော့ လူငယ်ပဲရှင် ပျော်
လိုက်တာ အတိုင်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။
ပထမ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်
တော်ကို ဝင်ကန်တော့လာတဲ့ ငွေထဲက
တတ်နိုင်သလောက် အလှူငွေပါဝင်။
အဲဒီနောက် ပွဲခင်းထဲလျှောက်လည်၊
လိုချင်တာတွေတော့ဝယ်၊ စားချင်တာ
တွေတော့ ဝင်စား။ ဟေးလားဝါးလား
စားလိုက်သောက်လိုက်နဲ့ သွားရင်းလာ
ရင်း အေးခင်မတို့ လူအုပ်ကြီးဟာ အုပ်စု
ပွဲပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရှာမ
တွေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ အေးခင်မဘေးမှာ အဖော်
မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပဲ ရှိနေဖြစ်ပါ
တော့တယ်။ အဲဒီမှာ အေးခင်မတို့
သုံးယောက်စလုံး ဖိုးရိပ်စိတ်ကလေးတွေ
ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သုံးယောက်
စလုံး ဣန္ဒြေမပျက်ဟန်ကိုယ်ဖို့ ဆိုပြီး
အပေါင်းအဖော်တွေကို ပွဲခင်းအနံ့လိုက်
ရှာ ကြည့်ကြပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်
အေးခင်မတို့ အဖြစ်က ကောက်ရိုးပုံထဲ
ကျသွားတဲ့ အပ်တစ်ချောင်းကို ရှာရသလို

ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

စတိတ်ရှိုးပွဲကလည်း ည ၉ နာရီထိုးပါပြီ။ ဘာအသံဗလံမှ မကြားရသေးပါ။ ပွဲခင်းထဲမှာလည်း လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ပြောသံဆိုသံတွေကို နား

စွန်နားဖျား ကြားလိုက်သည်။

ပွဲတော်ဖြစ်ပြောက်နေ ကော်မ တီပွဲတော် ရန်ပုံငွေရှာဖွေနေမှ ယခင်က ဗလာပွဲရုံဝင်ခမယူပဲ ဖျော်ဖြေပေးရန် ကြေညာထားခဲ့သော်လည်း ယခုမှ

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရုံကာ၍ လူ တစ်ယောက် ရုံဝင်ခ ၁၅၀မိ/- ရုံပွဲသွင်း ပြီး ဖျော်ဖြေကျင်းပမှာဖြစ်ကြောင်း အသံ ခဲ့စက်ဖြင့် ကြေညာအသိပေးသလို ပွဲခင်း အတွင်းရှိ လူများကိုပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခိုင်း နေပါပြီ။

အဲဒီမှာ . . . အခက်ပေါ့ရှင်း။

အေးခင်တို့က စတိတ်ရှိုးပွဲကို အလကား ကြည့်ရမှာဆိုပြီး ပါလာတဲ့ငွေလေးတွေကို လိုချင်တာတွေဝယ်။ စားချင်တာတွေ စား လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပေါင်း မှ ငွေကျပ်တစ်ထောင် သာသာပဲရှိတော့ တယ်။ ဒီလိုဆို အေးခင်မတို့ ဘယ်လို လုပ်ရပါ။ အိမ်ပြန်ရအောင်ဆိုလည်း အချိန်အခါ မဟုတ်တော့ တကယ်လို့ ပြန်မယ်ဆိုပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်မှ မပါပဲနဲ့တော့ ပြန်ဖို့ရန်က ဘယ်နည်းနဲ့ မဖြစ်နိုင်။ ဒီလိုဆို ပွဲခင်းဈေးအလယ် ကောင်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရမှာလား မတ်တပ်ပဲ ရပ်နေရတာ။ ပွဲဈေးထဲ ပြီး လမ်းလျှောက်နေရတော့မှာလား သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင် အကြီး ရိုက်နေမိပါသည်။ အရေးထဲ မောင်မောင် ယောက်ျားနည်း ရှာလို့ မတွေ့နိုင်တော့

ရွာက အဖော်အုပ်စုကလည်း ကွဲသွားပြီးတည်းက ခုထက်တိုင် ရှာမတွေ့နိုင်သေး။

စတိတ်ရှီးပွဲကိုတော့ ကြေညာနေပါပြီ။ လူတစ်ယောက် ရံဝင်ခ ၁၅၀၀/- ည ၁၀ နာရီထိုးတာနဲ့ မိုးတလင်းနာမည်ကြီးအဆိုတော်များမှ တစ်ယောက်ချင်းစတင် ဖျော်ဖြေ တော့မည်ဖြစ်ပါကြောင်း။ အေးခင်မတို့ ကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ တွေးတော ကြံစည်လို့ အဖြေရှာမထွက်နိုင်ချိန် အေးခင်မတို့ ကြံရာမရ တွေးတောနေချိန် ရုတ်တရက် အေးခင်မတို့ ဘေးနားသို့ ခပ်သန့်သန့်၊ ခပ်မိုက်မိုက် အေးခင်မတို့ အရွယ် မတိမ်းမယိမ်းပေါ့ရှင်။ သူတို့က စပြီး စကားဆိုလာပါတယ်။ ညီမလေးတို့ ရံထဲမဝင်ကြသေးဘူးလားဟု ယဉ်ကျေးစွာ စကားဆိုလာတော့ အေးခင်မတို့ ဘာမှမပြောတတ် တုံ့ဆိုတာစေ ဖြစ်နေချိန်။

ဒီက ညီမလေးတွေက ရံဝင်ဖို့ ရံဝင်ခ အခက်အခဲ ရှိနေလို့ထင်တယ်။ ညီမလေးတို့ကြည့်ရတာ ခရီးဝေးကလာပြီး ပွဲကဗလာပွဲ ကြေညာထားပြီး ရုတ်တ

ရက် ရံဝင်ခကြေး သတ်မှတ်လိုက်တော့ တချို့လူတွေက ရံဝင်ခ ပေးစရာမရှိလို့ ပြန်သွားကြတဲ့သူတွေ အများကြီးတွေမိတယ်။ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ပွဲဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီကလည်း ဒီလိုတော့ မလုပ်သင့်ဘူးထင်တယ်ဗျာ။ သူတို့က အပြောတခြား အလုပ်တခြား စိပ်။ လူတွေကို သူတို့ ဘာလို့ထင်မှတ်နေလည်း မသိဘူး။ ခုပဲ စာလေးကြော်၊ ခုပဲမှန်ဆီကြော်ဆိုတော့ တချို့အားခဲပြီး လာကြသူတွေကတော့ တကယ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ။ အစသဖြင့် သိမ်မွေ့စွာအချို့ ပြောဆိုလာခြင်းကြောင့် အေးခင်မတို့လည်း မရှက်မကြောက်နိုင်ပဲ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်တော့။

သူတို့က . . . အေးခင်မတို့ သုံးယောက်အတွက် ရံဝင်ခ လက်မှတ် ဖြတ်ယူပြီး သူတို့နှင့်အတူ အေးခင်မတို့ သုံးယောက် ရံတွင်းလိုက်ပါသွားခဲ့မိပါသည်။ ရံတွင်း အလယ်တစ်နေရာမှာ နေရာယူထိုင်လိုက်ပြီး စတိတ်စင်မှ အဆိုတော်များ ဖြေဖျော်တင်ဆက်မှုကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေချိန် သူတို့ အုပ်စု

ထဲမှ အေးခင်မတို့ စကားစတင် ပြောဆိုသူသည် အေးခင်မနား တိုးကပ်လာပြီး သူမှစတင်၍ မိတ်ဆက်စကား ပြောလာသလို သူစကားပြောလိုက်ချိန် သူ၏ ပါးစပ်မှ ဘီယာနဲ့ ခပ်သင်းသင်းလေးကို အေးခင်မ သတိထား ရှူရှိုက်မိလိုက်လေရဲ့။

ကျွန်တော့်နာမည် ကိုကိုထွေးပါ။ - - ရွာမှာ နေပါတယ်။ စစ်တွေကောလိပ်မှာ ကျောင်းတက်နေတယ်။ ဒုတိယနှစ် ရောက်နေပါပြီ။ ကျောင်းပိတ်ရက် ဒီမှာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဈာပနပွဲတော်မှာ နာမည်ကြီး အဆိုတော်ပါတယ်ကြားလို့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ အဖော်တွေနဲ့ အတူပွဲလာကြည့်တာပါ။ ဒါနဲ့ ဒီက ညီမကကော နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ ဘယ်ရွာက လာတာလဲ စသဖြင့် မေးလာတော့ အေးခင်မ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး။ ကိုကိုထွေးလို့ပြောတဲ့ သူ့ကိုရုံပြင်မှာတည်းက သတိထားမိတယ်။ သူ့ရုပ်က ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို သရုပ်ဆောင် ဟိန်းဝေယံ ရုပ်ခန္ဓာပုံ၊ ဟန်ကိုယ်ဖို့ မအောင်နိုင်တော့ပဲ။

အေးခင်မလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဒီကိစ္စကုန်ရဲ့ ရွာအနားက - - ရွာကပါ။
လာတုန်းကတော့ရှင် ရွာထဲက လူတွေနဲ့
အများကြီးပါ။ ဒီရောက်တော့ လူစုကွဲပြီး
ရှာမတွေ့၊ ဖြစ်သွားလိုက်တာပါ။ ဒီက
ကိုကိုထွေးတို့နဲ့ တွေ့လိုက်လို့ပေါ့။
နောက်မှီရင် ဦးတလင်းအပြင်မှာထိုင်ပြီး
ရွာပြန်ရမှာ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါ
တယ် ဆိုလိုက်မိပါရဲ့ရှင်။

ဒီလိုနဲ့ ထွေရာလေးပါး စကား
ပြော၊ ပွဲကြည့်ရင်း ကိုထွေးရဲ့ လက်တစ်
ဖက်က အေးခင်မရဲ့ ပန်းပေါ် တင်လာပါ
တယ်။ အေးခင်မ ယထမဟုတ်ချို့ စဉ်းစား
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မဖြစ်လောက်
ပါဘူးဆိုပြီး ငြိမ်နေလိုက်မိတယ်။ နောက်
တအောင်ကြီးကြီးကြာတော့ အေးခင်မကို
သူ့ဘက်ကို တဖြည်းဖြည်း သူရင်ခွင်ထဲ
ရောက်အောင် ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး အမှတ်
တမဲ့ သူက ဖျတ်ခနဲ အေးခင်မရဲ့ ပါးပြင်
ကို အနမ်းပန်းတစ်ပွင့် သူပေးလိုက်
တယ်။ အေးခင်မ ရှက်လိုက်တာရှင်။
လူကိုထုံဖွန်သွားသပဲ။ ဘေးဘီဝဲယာက
လူတွေတောင် သိသွားလေမလားတောင်
စိုးရိမ်ပိုမိပါတယ်။ မကြာခင် ကိုကိုထွေး
ရဲ့ ညာဖက်လက်က အေးခင်မရဲ့ ဘယ်

ဘက်လက်ဖဝါးကို လာဆုပ်နယ်ပေးနေ
လေရဲ့။ အေးခင်မရဲ့ လက်ဖျားက ရေခဲ
တုံးကြီးလို အေးစက်နေမှန်း ကိုကိုထွေး
သိလိုက်တယ်ထင်ပါ။ ကိုကိုထွေးရဲ့
ရင်ဘတ်ထဲကို အေးခင်မရဲ့လက် ထိုး
သွင်းပေးထားပါတယ်။ အေးခင်မ ဘာ
လုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမပြောတတ်။
မကြံစည်တတ်တော့ဘူးရှင်။ ခုနေခါ
အေးခင်မ တစ်ယောက်တို့ ဆေးမိထား
တဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

နောက် . . . ကိုကိုထွေး သူ
အဖော်တွေနဲ့ တိုးတိုးပြောဆိုစ ဂကို
အေးခင်မ သတိထားလိုက်မိပါသေး။
ကိုကိုထွေးက ပြာသိုလဆောင်းတွင်း
ဆိုတော့ အရမ်းအေးနေတာပဲ။ အပြင်
ထွက်ပြီး ငါးခုနစ်ခုအောင်လို ဆိုလာပါ
တယ်။ ဒီတော့ အေးခင်မက အဖော်တွေ
ပြောလိုက်ဦးမယ်ဆိုတော့ ကိုကိုထွေးက
သူတို့ ပွဲပဲကြည့်နေကြပါစေ။ ကိုကိုထွေး
ရဲ့ အဖော်တွေလည်း ရှိနေတာပဲ။ ကိုကို
ထွေးနဲ့ အေးခင်မ နှစ်ယောက်ပဲ ပွဲခင်းဈေး
က အကြော်ဆိုတာ ရေခွေးကြမ်းသောက်
ရင်း အကြော်စားရင်း စကားပြောကြတာ
ပေါ့ ဆိုစကားကြောင့် အေးခင်မ ဘာမှ

ပြင်ဆိုစကားမပြုပဲ ကိုကိုထွေးလို တစ်
ယောက်စားအပေါ် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်
မိတဲ့ အမှာဟာ နောင်တစ်သက်ပြင်မ
တဲ့ အမှာဖြစ်လာမှာကို ကြိုမတွေ့
တာဟာ အေးခင်မရဲ့ တကယ့်အမှာကြီး
ပါပဲရှင်။

ပွဲခင်းဈေးရောက်တော့ ဈေးဆိုင်
တန်းရဲ့ အစွန်ဆုံး အကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
မှာ ကိုကိုထွေးနဲ့ အေးခင်မ ဗူးသီးကြေး
ရေခွေးကြမ်းပျံ့ စကားပြောရင်း ထိုင်
သောက်နေရာမှ ကိုကိုထွေးထပြီး ဆိုင်
နောက်ဖေး ဝင်သွားတာသာ တွေ့လိုက်
ပါတယ်။ တစ်အောင်ကြာတော့ ကိုကို
ထွေးပြုံးပြီး ပြန်ထွက်လာပါတယ်။
နောက်ကိုကိုထွေး ရေခွေးကြမ်း စား
ပေါ်ထိုင်ပြီး မကြာမတင်လေးမှာ အေး
မတို့ သောက်လက်စ ရေခွေးကြမ်းနဲ့
စားပွဲထိုးကောင်လေး တစ်ယောက်
သိမ်းယူသွားပြီး နောက်ထပ်ရေခွေးကြမ်း
တစ်အိုး လာကား။ သွားပါတယ်။

အသစ်ချလာတဲ့ ရေခွေးကြမ်း
ကို ကိုကိုထွေးက အရင်ဦးသောက်
တယ်။ ကိုကိုထွေးတစ်ခွက်သောက်
နောက်တစ်ခွက်ထပ်တော့ အေးခင်မ

ရေခဲအကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲကိုပါ ဝှဲပေးပါတယ်။ အေးခင်မ အကြော်တစ်ခုကို ကိုက်ပြီး ရေခဲအကြမ်း ပန်းကန်ကိုတစ် ဝှဲယူပြီးသောက်လိုက်တော့ အေးခင်မ ဝမ်းခေါင်လဲ ရေခဲအကြမ်းအပူဟာ ပုံမှန် အပူမျိုးမဟုတ်ပဲ စူးခဲပူပြီး ဆင်းသွားတာကိုတော့ သတိပြုလိုက်မိပါတယ်။

ကိုကိုထွေးရဲ့ ရေခဲအကြမ်းက ပထမရေခဲအကြမ်းအိုးနဲ့ မတူဘူး။ ပြီးတော့ အနံ့လည်း ထွက်နေသလိုပဲ။ နောက် ဝမ်းခေါင်းထဲ မီးစကြီး တိုးဝင်သွားသလို ပါပဲ။ အေးခင်မ ဒီလို စကားဆိုလိုက် တော့ ကိုကိုထွေး ပါးချိုင့်လေးပေါ်လာ အောင် သူ့ရဲ့ ဖိမ်းရောင်သမ်းမနုတ် နှုတ်ခမ်းမွေးလေးနဲ့ ပြုံးပြီး စကားဆိုလာ ပါတယ်။

အေးခင်မ ထင်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ရေခဲအကြမ်းက ပုံမှန်ရေခဲအကြမ်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီရေခဲအကြမ်းအိုးက မီးအရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ကျိုထားလို့ အပူပြင်းနေတာ ဖြစ်ပါမယ်။ အနံ့ကတော့ ဘေးဘီမှာလည်း အရက်သောက်နေသူတွေရှိတော့ သူတို့ဆီက လေနဲ့ အနံ့ပါလာတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီမှာ အာလူးကြော်

ကြွပ်ကြွပ်လေးထပ်စားပြီး နောက်တစ်ခွက် အဖန်ရည်ပူပူလေး ဆက်သောက်လိုက်ပါ။ အပြင်မှာ တအားအားနေတော့ ခန္ဓာကိုယ်နွေးထွေးဖို့လိုတယ် အေးခင်မ ရေ။

အာလူးကြော် သုံးလေးခုယူစားပြီး ကိုကိုထွေးပြောတဲ့ အဖန်ရည်တစ်ခွက် ဝှဲပေးလာပြန်တော့ အေးခင်မမငြင်းမိပဲ ထပ်သောက်မိတယ်။ အေးခင်မ အရှိန်ရလာတယ်ထင်ရင်း ခေါင်းတွေမှူးလာသလိုတွေပြီး ကိုကိုထွေးဝှဲပေးသမျှ အဖန်ရည်ဆိုတာတွေကို ဘယ်လောက်ထိ သောက်လိုက်မိတယ်...ဆိုတာ အေးခင်မ မသိခဲ့တော့ပါဘူး။

အေးခင်မ ညီမလေးရေ ရုံထဲမှာလည်း ညီမလေးရဲ့ အဖော်တွေ ကိုကိုထွေးရဲ့ အဖော်တွေ စောင့်နေရောပေါ့။ ကိုကိုထွေး စကားဆိုလာချိန် အေးခင်မ ထကြည့်တော့ ထလို့မရ ဖြစ်သွားတယ်။ ယိုင်လည်းလှမတတ် ဖြစ်ချိန်မှာ ကိုကိုထွေးက အချိန်မီ အေးခင်မကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပွေ့ပိုက်တွဲဖက်ပြီး ပွဲစားတန်းဆိုင် အပြင်ဖက် ထွက်လာခဲ့မိတယ်။ ပြီးတော့ ကိုကိုထွေးက ပွဲခင်းထဲ ပြန်ဝင်

ကြမယ်ဆိုပြီး ကိုကိုထွေးတစ်ယောက် အေးခင်မကို ရုံထဲမခေါ်ပဲ ပွဲခင်းအပြင် လယ်ကွင်းထဲ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီခါမှာ ကိုကိုထွေးနှုတ်ကနေ အေးခင်မကို ရုံထဲမခေါ်ပဲ ပွဲခင်းအပြင် လယ်ကွင်းထဲ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီခါမှာ ကိုကိုထွေးနှုတ်ကနေ အေးခင်မကို မြင်မိတည်းက ချုပ်တည်းမရအောင် ချစ်မိပါကြောင်း ဘယ်လိုလှလို့ ဘယ်လောက် ချောကြောင်း မရေတွက်နိုင်သော စကားများနှင့်အတူ အေးခင်မရဲ့ မျက်နှာပြင် တစ်ခွင်လုံးမှာလည်း ကိုကိုထွေးက နေရာအလယ်မရှိရအောင် အနမ်းရိုးရွာသွန်းချခဲ့ပါတယ်။

ပြီးတော့ အေးခင်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပွတ်သပ်နေသလို နောက်ဆုံးတော့ အေးခင်မရဲ့ဘဝကို ကိုကိုထွေးရဲ့ အနမ်းမိုးစွေတဲ့ အောက်မှာနှိပ်နှိပ်သွားခဲ့ရပါတယ်။

ကိုကိုထွေး...တစ်ယောက် အေးခင်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အသွေးအသားကို အကြိမ်အရေအတွက် ဘယ်ရွှေ့တယ်မျှ ဝါးမျှစားသောက်ထားမှန်း မသိတော့ပါ။ အေးခင်မမှာလည်း ကျားတစ်ကောင်

ပုတ်ခတ်ကျီစယ် ကစားခံရတဲ့ သမင်
ငယ်လို ဘယ်လိုတာမှ ပြန်လည် တုံ့ပြန်
နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး။

ကိုကိုထွေး...တစ်ယောက်
အေးခင်မနဲ့ ဒီကွင်းထဲရောက်နေတာ
တစ်နာရီကျော် မကတော့ပါဘူး။ အဲဒီမှာ
ဘယ်က မီးကင်းသံချောင်းတော့ မသိပါ
ဘူး။ ည ၁ နာရီ သံချောင်းခေါက်သံ
ကြားလိုက်မိပါတယ်။ မကြာခင်မှာ ကိုကို
ထွေးနဲ့ အေးခင်မရှိရာကို လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးတဝင်းတည်းထိုးပြီး လူနှစ်ယောက်
ရောက်လာပါတယ်။ ကိုကိုထွေးနဲ့ ပြော
သံဆိုသံ စကားသံတွေ ကြားပြီး
ကောင်းကင်ကလရောင် ကြယ်ရောင်နဲ့
တူတဲ့ သူတို့ရဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအရောင်
တွေကြောင့် ကိုကိုထွေးနဲ့ ပွဲအတူလာတဲ့
သူငယ်ချင်းထဲမှ နှစ်ယောက်ဆိုတာ
အေးခင်မ သိလိုက်ပါတယ်။ အေးခင်မ
ကတော့ ကိုကိုထွေးနဲ့ ဒီလို နှစ်ယောက်
တည်း ဖြစ်ပျက်တာတွေကို တွေ့ပြီး လူ
တကာလိုက်ဖွယ်မှ ဒုက္ခပဲတွေးပိုနေချိန်
ကိုကိုထွေးရဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ
ကိုကိုထွေးနဲ့အတူ အေးခင်မအပေါ်
အောင်သေအောင်သား ပျော်ပျော်ပါးပါး

ဆက်ပြီး ပွဲတော်တည်ကြပြီပေါ့။ အေးခင်
မတော့ ဘာမှမလုပ်နိုင် မပြောနိုင်။ သူတို့
လက်ခုပ်ထဲက ရေသွန်လိုသွန် မှောက်
လိုမှောက် သူတို့ ပြုမူသမျှ ဘာတစ်ခု
ရယ်မှ ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့တဲ့ ဘဝ
ရောက်ခဲ့ရပေမယ့်။ အချိန်နာရီ ဘယ်ရွေ့
ဘယ်မျှ ရှိသွားခဲ့တယ် ဆိုတာ အေးခင်မ
လုံးဝသတိမရနိုင်တော့ပါဘူး။ အေးခင်မ
သတိရလာတော့ အေးခင်မရဲ့ ရွာထိပ်
ရောက်နေပါပြီ။ ကိုကိုထွေးက အေးခင်မ
ဒီလောက်ဆို အိမ်ပြန်လို့ရလောက်ပါပြီ။
ကိုကိုထွေး နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို
အေးခင်မဆီ တစ်ခေါက်ပြန်လာပါဦးမယ်။
အေးခင်မ ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ပြန်ဖြေချိန်မရ
လိုက်ပါ။ ကိုကိုထွေးရယ် သူ့အဖော်နှစ်
ယောက်ရယ် ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး ပြန်လှည့်
ထွက်သွားပါတော့တယ်။ တကယ်တော့
အဲဒီ မနက်ခင်း မြင်လိုက်ရတဲ့ ကိုကို
ထွေးရဲ့ မျက်နှာဟာ အေးခင်မအတွက်
နောက်ဆုံး မြင်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆို
တာ ကြိုမသိခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီတော့ အေးခင်မလည်း
ကပိုကရီ တွန့်ကြေနေတဲ့ အင်္ကျီ၊
ဘောင်းဘီတွေ ဆံပင်တွေ သေသပ်

အောင်ပြုပြင်ပြီး အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်
မတ် ပြန်သွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရောက်
တော့ အေးခင်မ အမေတောင် ဆွမ်း
ထမင်းထချက်နေပါပြီ။ အေးခင်မ ဘာမှ
မပြောတော့ပဲ အခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်လိုက်
ပါတော့တယ်။

အိပ်ရာက...နီးထလာတော့
မ... ၁၁ နာရီ လိုပြီပါပြီ။ မောင်လေး
နှစ်ယောက်လည်း ညက ဘယ်အချိန်
ရောက်မှန်းမသိပါဘူး။ အခုတော့ သူတို့
တောင် ရေခိုးခိုးပြီး ထမင်းစားနေကြပြီ။
အေးခင်မတော့ ရေမချိုးရသေးသေး
ကြောင့် ရေချိုးပြီးမှ ထမင်းစားမယ်ပြော
ပြီး ရေချိုးရန်အတွက် အိမ်ပေါ်ကဆင်း
လာခဲ့ပါတယ်။ ရေချိုးဖို့လိုချင်တဲ့ ရေထဲ
ဝိုင်းဝတ်တော့မှ ညက အဖြစ်အပျက်
တွေကို ပြန်လည်အတွေးပေါ်ခဲ့ပြီး လက်
မှာကိုင်ထားမိတဲ့ စဝီးဖလားခွက် လွှတ်
ကျသွားခဲ့သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါဟာ အေးခင်မရဲ့ ပြင်မရင်
မဟာအများကြီး။ ခုတော့ ဘယ်လိုပြု
လို့ ရတော့မှာလည်း။ ဒန်ဒိုးဒန်ဒိုး
ဟောင်း ပလတ်စတစ် ခွက်ဟောင်း
စုတ်တွေကိုပြန်ပြီး အရေကိုလို့ အ

ပြန်လုပ်လို့ရမယ်။ ခုဟာက အသစ်ပြန်
ဖန်ဆင်းလုပ်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူးလေ။
ကဲ...အေးခင်မ ရှေ့ဘာဆက်လုပ်ဖို့သင့်
လည်း။

ဒီလိုကိစ္စနဲ့ ပြီးပြတ်မသွားခဲ့ပါဖူး
ရှင်း နောက်တော့ အေးခင်မရဲဘဲ ဖဲမရ
ဖဲမရတဲ့ ဘဝရောက်ခဲ့ရတယ်။ မိဘနှစ်ပါး
နဲ့ မောင်လေးနှစ်ယောက်ဆို ရှက်လွန်
လွန်းလို့ ရွာက အိမ်မှာ မနေဟော့ပဲ
မိသားစု အားလုံးလယ်ယာတောထဲ အိမ်
လေးကို ပြောင်းရွှေ့ပြီး နေခဲ့ရပါတယ်
လေ။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို
ပြန်လာပါဦးမယ် ပြောခဲ့တဲ့ အေးခင်မရဲ့
ပန်းဦးကို မညှာမတာ ခူးချွေခဲ့တဲ့ ကိုကို
ထွေးဆိုတာကတော့ ဒီနေ့ထက်တိုင်
သလား ရှင်လား မသိခဲ့ရတော့ပါဘူးရှင်း။
ခုတော့ အေးခင်မ ရင်ခွင်ထက်မှာ တစ်
နှစ်ကျော် ဖခင်မဲ့နေရာတဲ့ သားလေး
ကောင်းထက်စွာနဲ့ အရွယ်ရောက် လူ
လားမြောက်လာလို့ အဖေ ဘယ်မှာ
လည်း ဆိုရင် အေးခင်မ ဘယ်လို
ပြောရမှာ လဲရှင်း။

ဒီတော့ ဒီမှာ တရားခံအစစ်က

ဘယ်သူကို ပြောရမှာလည်းရှင်း။ အေးခင်
မက တောသူရှင်း။ တောသူဆိုတယ်
အဖြူထည်ရိုးတယ်။ အ.တယ်။ ဘာမှ
အတွေ့အကြုံဆိုတာ နားလည်မှုမရှိခဲ့ဖူး။
ပွဲလမ်းသဘင်ကို...သွားတယ်ဆိုတာ
မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘာဝလူငယ်တွေ
ရဲ့ သဘာဝတွေပါ။ ကိုကိုထွေးနဲ့ ဖြစ်ပျက်
ရမယ်ဆိုတာလည်း အေးခင်မဘက်က
ကြိုတင်တွေးတော ကြံစည်မှု မရှိခဲ့ပါဘူး။
တကယ်တော့ အေးခင်မရဲ့ ဘဝ ဆွမ်းခံ
ရင်း ငှက်သင့်ဆိုသလို မနူးမနပ်တဲ့ သား
သမင်ကို ကျားဘုရင်ရဲ့ အာခံတွင်း
သက်ဆင်းဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ဘဝပါ။ ဒါ အေးခင်မ
ဖက်ကို ကာကွယ်ပြုပြီး ပြောတာမဟုတ်
ပါဘူး။

ဒီတော့...ကိုကိုထွေး ဆိုသူက
ရော တကယ်တော့ ကိုကိုထွေးတစ်
ယောက်ဟာ တောကျွမ်းတဲ့မုဆိုး တစ်
ယောက်ဆိုရင် မမှားပါဘူး။ ဒီလိုအပြော
ဒီလိုအပြောအမူတွေနဲ့ မနူးမနပ် သားသမင်
မငယ်လေးတွေကို ဘယ်လောက်များ
ဝါးဖို့စားသောက် ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီလဲ။ သူ့ရဲ့
အပြော၊ သူ့ရဲ့အညှာ၊ အယုအယ၊ သမုဒ
ယ၊ တဏှာနွံမှာ အေးခင်မတို့လို သမီး

ဖို့တွေ ဘယ်နှစ်ယောက်များ ပန်းကောင်း
အညွန့် ကျိုးခဲ့ရပြီလဲရှင်း။

တကယ်တော့...တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှ မတွေ့မမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ဦးတစ်
ယောက် တစ်မီးတရံ စကားအပေါ်
ယုံကြည်လွယ်မှု "တောကျွမ်းတဲ့ မုဆိုး
မာယာ ကျောကွင်းထဲ လည်စင်းပြီး မနူး
မနပ်နဲ့ ဘဝကို စတေးခံရတဲ့ အေးခင်တို့
လို မိန်းမသားတွေတွက် တရားခံအစစ်
ရှာဖွေ စစ်ကြည့်တော့ အေးခင်မရဲ့ အမေ
ကတော့ စကားတစ်ခွန်း ပြောပြပါတယ်။
"ဘယ်သူမပြ မိမိမှတ်" ရှင်တဲ့။ အေးခင်
မ ကံကြမ္မာကို ငြီးမယ်ခွဲမှာလား။ ကိုကို
ထွေးကိုပဲ အငြိုးအတေးထားပြီး လက်စား
ချေ တုံ့ပြန်ရမှာလား။ တရားခံအစစ်
ဘယ်သူဖြစ်မယ် ဆိုတာကို အဖြေရှာ
ပေးကြပါဦးလားရှင်း။

တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်အား အမည်
နာမလွဲပြောင်း၍ ယနေ့ခေတ် ကာလ
သမီးငယ်များ သင်္ခန်းစာရယူနိုင်ရန်
မေတ္တာဖြင့် ရေးသားရပါကြောင်း။

စာရေးသူ
ဆောင်းဟေမာန်-မြတ်ကြေးမုံ

ဘဝသံသရာ

အိုကွယ်လူသားဘယ်ကံသားမလဲ

ဗန်းစို - ဝ. ကွ

ဗန်းစိုမြေ - မောင်ရွန်းတင်

(ငါ့အားရိုး)

အခန်း (၁)

ကဆုန်လတွင်း မြေသင်းပျံ့ပျံ့၊
မိုး နံနံ ဆိုသည့်နယ် မြေသင်းရနံတို့
လှိုင် နေသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ
ထူထပ် စိမ်းစိုသော သစ်ပင်များသည်
မလှုပ်မ ရှား ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး
ရှိနေ၏။

ရုံးခန်းအဝင်ထိပ်မှ တန်းစီစိုက်
ထားသော ဇွန်ပန်းပင်များမှ ဇွန်ပန်းရနံတို့
က သင်းသင်းကြည်ကြည်လေး မွှေးနေ
သည်။

စာသင်အဆောင်များမှ ဧရာဝတီ
ကာ မော့တက်လာသော လမ်းများက
ကျောင်းတော်ကြီးဆီသို့ စုစည်းယှက်သန်း
ပေါင်းဆုံကြသည်။

ကျောင်းအုပ်ရေး သီတင်းပတ်
ဟူသော ခေါင်းစီးစာတန်းကြီးက ကျောင်း
နံရံတွင် သေသေသပ်သပ်၊ ခန့်ခန့်ညား
ညား ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အဖြူ၊ အစိမ်း
တူညီကျောင်းဝတ်စုံနှင့် ဆရာ၊ ဆရာမ
များက ဘာသာရပ်အလိုက်၊ အတန်း
အလိုက် အလုပ်များနေကြ၏။

စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်ကိုထက်ရှိ

ဆရာမများက ကျောင်းသား လက်ခံ
စာရင်းရေးသွင်း နေကြသည်။

ခန့်ညားထည်ဝါစွာ ရှိနေသည့်
အ . ထ . က ကျောင်းအဝင်ပေါက်မှ
ကျွန်တော် ဝင်လာချိန်၌ လုံခြုံရေးဝန်
ထမ်း (ကျောင်းစောင့်) လူတစ်ဦးမှ မတ်
တတ်ရပ်၍ စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေ
သည်။

“စာအုပ်တွေ ရောင်းနေပြီပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့...ရောင်းနေပါပြီ”
ကျွန်တော် သိပ်လျှက်နှင့် အနီး
ရှိ ကျောင်းစောင့်ဝန်ထမ်းအား စကား
ခေါ်၍ မေးလိုက်သောအခါ ထိုသူက
ကျွန်တော့်အား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်
ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သမီးအား အထက်
တန်းပညာ ဆက်သင်ရန်အတွက် ကျောင်း
အပ်နှံခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော် ပေါ့ပါးလန်း
ဆန်းနေသည်။

ကျောင်းအပ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးပြီဖြစ်
၍ စာအုပ်များကို လက်ကပိုက်၍ ပြန်
ထွက်လာသောအခါ၌ ထိုဝန်ထမ်းက
ကျောင်းဝင်းတံခါးပေါက်မှ အနီးကပ်
စောင့်ကြည့်နေပြန်၍ ကျွန်တော် ဆယ်တင်း
တင်းပင် ပြန်၍ ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“ဟာ...ခင်ဗျား...ခင်ဗျား”
ကျားလေး မဟုတ်လား၊ ကျားလေး
(ခေါ်) ဦးမျိုးဝင်းလေ ဟုတ်လားဗျ”

ကျွန်တော် တူသလိုလိုရှိသော
ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား အဝမ်းမရ မေးလိုက်သော
အခါ၌ မျက်နှာမှာ ရုပ်ချည်းပြောင်းသွား
သည်။

ထိုသူက ဂိုက်မထုတ်ရုံတမယ်
ဟောက်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော်
အသာကုတ်၍ ကျောင်းဝင်းအပြင် ထွက်
လိုက်ချိန်၌ နောက်မှခေါ်သံကြားရသည်။

“ဗျိုဆရာ...ဗျိုဆရာ”
ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သည်ဟု
ထင်သော်လည်း မကြားဟန်ဆောင်ကာ
ခရီးဆက်နှင့်နေမိစဉ် နောက်မှ လက်တုံ့
လိုက်သူကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟေ့...ရှင်တွန်း(ရွှန်းတင့်)
မအေ့လင်။ ငါ ကျားလေးပါကွ အဟီး”
“ဟင်...ကျားလေး။ တကယ်
နော်”

“အေး”
ကျွန်တော် ကြားလိုက်မိသော
ထိုသို့စကားကြောင့် ကျားလေးခေါ် ဦးမျိုး
ဝင်း၏လက်အား ဆောင်ဆွဲလိုက်တော့

သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်နှင့် ကျားလေးခေါ် မျိုးဝင်းသည် လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ကျော်က မန္တလေးတိုင်း၊ စဉ့်ကူးမြို့ နယ်ရှိ ရွှေတော်တစ်နေရာ၌ ကျွန်တော် က ကြီးကြပ်တာဝန်ခံ။ သူက မြေ အောက် ဝိုင်းကျွမ်းကျင်လုပ်သားအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေဟောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

“အဲဒါကြောင့် တူပါတယ် အောင့်မေ့နေတာ။ မသာကောင်က အကြောင်ရိုက်လိုက်တာကိုး ဟင်း”

“မင်း...ဝင်လာကတည်းက သိသားပဲ။ သက်သက်ကို အချဉ်ဖမ်းပေး တာ မှတ်ကရောပဲ ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်တော်နှင့် မျိုးဝင်းတို့ လက် ဆွဲ၍ ကျောင်းဝင်းအတွင်း ပြန်ဝင်လာခဲ့ ကြသည်။

“နေပါဦး...ကျားရဲ့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ဦးက ငါ့နေရတာလဲ”

“မင်းတို့နဲ့ ရွှေတော (၁) နှစ် လောက်အောင်းပြီး နမ္မတူဘော်တွင်းက အလုပ်ထွက်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဒီကျောင်းမှာ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း လုပ်နေ

တာ (၅)နှစ်ရှိပြီကွ”

“ဪ”

ထိုနောက် ကျွန်တော်အား သူ
အိမ်ရှေ့တွင် ကုလားထိုင်ချပေးကာ ထိုင်
ခိုင်းလေသည်။

“မင်းကရော ဘယ်လိုလုပ်
လားရိုး မျက်စိလည်လာသလဲ”

“ငါလည်း မင်းလိုပေါ့ကွာ။ ရေ
ကြည်ရာ မြက်နုရာ ဆိုတာလိုပေါ့ ဟဲ
ဟဲ”

ကျွန်တော် ဦးမျိုးဝင်းနှင့် စကား
ပြောနေစဉ် သူ၏အိမ်အတွင်း အကဲခတ်
ကြည့်မိလေသည်။ သူ၏အိမ်သည်
ကျောင်းအတွင်းရှိ စာသင်ဆောင်များ၏
ဆားတွင် အဖီဆွဲထားသော အခန်းကျဉ်း
လေးဖြစ်သည်။

ကျောင်း၏ စံတိုခန်းဖြစ်မည်ဟု
ခန့်မှန်းရ၏။ ကျောင်းသုံး ပရိဘောဂများ
စုပ်နေရာယူထားသည်။ ဧည့်ခန်းရှိ တစ်
ယောက်အိပ် ကုဟင်လေးပေါ်၌ အမျိုး
သမီးဝတ်အင်္ကျီတစ်ထည်၊ ထဘီတစ်
ထည် ခေါက်၍ထပ်ထားပြီး အနီး၌ ရေ
ခန့်ခွက်တစ်ခွက်နှင့် ပန်းကန်တစ်ချပ် ချ
ထားသည်။ ပန်းကန်ပြားအ ှင်းမှာ

ထမင်းနှင့်ဟင်းတို့ ပုံထားသည်ကိုတွေ့ရ
သည်။

“ခါနဲ့ ဦးမျိုးဝင်းတို့ မိသားစုက
ဒီမှာ နေကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“သားသမီးကော။ ဘယ်နှစ်
ယောက်လဲ”

“သုံးယောက်ပဲ။ သမီးတစ်
ယောက် သားနှစ်ယောက်”

“ကျောင်းသားတွေပေါ့နော်”

“အကြီးမက ငါတန်း အလတ်
က နှစ်တန်း အငယ်လေးကတော့ (၁)
နှစ်ပဲရှိသေးတယ်”

“ ကျွန်တော် အကဲခတ်ရင်း မေး
လိုက်သည်။

“မောင်ရင့်... အမျိုးသမီးက
ဘာလုပ်လဲ”

“ကျောင်းမှာ ရှေးရောင်းတယ်”

“ဪ...ရှေးသွားရောင်းနေ
တာပေါ့”

ဦးမျိုးဝင်းသည် အတန်ကြာ
အောင် မဖြေသေးဘဲ နှုတ်ဆိတ်ပြီး...

“မနေ့ညက ဆုံးသွားတယ်”

“ဗျာ”

ကြားမိလိုက်သော်လည်း ကျွန်
တော်နားမှ မယုံနိုင်ဖွယ် ကြားလိုက်
ရသည်။

“အိုး...ဟုတ်လား။ တကယ်
ဟင်”

ဦးမျိုးဝင်းက ခေါင်းညှိပြသည်။
“မဟေ့ ညနေအဆီ အကောင်း

ပဲ ကိုရွှန်း။ ထမင်းတောင် အတူတူစား
ကြပြီး မိုက်အောင့်တယ် မိုက်အောင့်
တယ်ဖြစ်ပြီး (၁) နာရီမှာ ဆေးရုံသို့လိုက်
တယ်။ (၃) နာရီမှာ ဆုံးသွားရှာတယ်”

“ဪ...ဖြစ်ရလေဗျာ”
ထိုစဉ်၌ (၁) နှစ်သားအရွယ်
ဘောင်းဘီအတိုနှင့် ကလေးငယ်သည်
သူ့ဖခင်ရင်ခွင်၌ တိုးဝင်လာပြီး...

“မေမေ...မေမေရော။ မေမေ
တွားတာ အရမ်းကြာတယ်။ တားတား
ဆီ မလာသေးဘူးနော်။ မေမေဆီ တွား
မယ်”

မဝီကလာ ပီကလာ ပြောနေ
ရှာသော ကလေးငယ်အား တွေ့မိမြင်
မိလိုက်သော ကျွန်တော် ကြီးစွာစိတ်မ
ကောင်းဖြစ်ရလေသည်။

လူ့ဘဝဟူသည်ကား ရေပွက်

ပမာသာတည်း။

ကာယကံရှင် ဖခင်ဖြစ်သူကော
မည်သို့ရှိမည်ဆိုသည်ကို မျှဝေခံစားမိ
သော ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်ရ
လေသည်။ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ
ခြင်းသည် ကွေ့ကွင်း နောက်ဆုံးဖြစ်ရ
သည်ကို လူသားတိုင်း မတွေ့လို မကြံ
လိုကြချေ။

သို့သော် တားမရသည့် မရဏာ
ခရီးအတွက် သွားနှင့်သူတို့ နောက်သို့
လိုက်ကြရမည်မှာ မချကေနပ်တည်း။

xxx

အခန်း (၂)

လူ့ဘဝဟူသည် အံ့ဩဆန်း
ကြယ်လွန်းလှသည်ကို ကမ်းမမြင်၊ လမ်း
မမြင် ဘဝပင်လယ်ကို ဖြတ်သန်းကြ
သောအခါမှ သိရှိလာရလေသည်။

မိမိဘဝကို ပြန်တွေးကြည့်မှ ရင်
မောဖွယ်ခံစားရသည်။

ကျွန်တော်သည်ပင် ၁၉၈၂ ဘွဲ့
ဘွဲ့ရ၍ ဝန်ထမ်းလုပ်ရခိုင်းနိုး။ အရောင်း
အဝယ် လုပ်ရခိုင်းနိုးနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ပြတ်သားစွာမချနိုင်ဘဲ အပေါင်းအသင်း

များနှင့် ရွှေတောတစ်နေရာတွင် သူဌေး
ဖြစ်လိမ့်နိုး အိမ်မက်သံသရာ၌ စမ်းတမ်း
ဝါး လျှောက်လှမ်းခဲ့ပြီး အသက် (၄၀)
ကျော်မှ မွေးရပ်ဇာတိမြေ ပြန်ရောက်
သောအခါ...

ဝန်ထမ်းလုပ်ရန်ကလည်း အချိန်
နှောင်း ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်ဖို့က
လည်း အရင်းအနှီးက မရှိနှင့် နောက်ဆုံး
သားသမီးငါးယောက် မိသားစုအတွက်
ကြံ့ရာကျပန်း လုပ်ကိုင် ကျင်လည်ခဲ့ရ
လေသည်။

စရိတ်စက ကြီးမားလှသော
လားရှိုးမြို့ကြီး၌ သားသမီးများ ပညာ ရေး
အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ခက်
ခဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်ရလေသည်။

ပာအတော့ တော်ပေသေးသည်။
မိတ်ဆွေဟောင်း ဦးမျိုးဝင်းနှင့် တွဲမိပြီး
လက်သမား၊ ပန်းရံလေး လိုက်လုပ်ကာ
ဦးမျိုးဝင်း တပည့်ဖြစ်ရလေသည်။

ဦးမျိုးဝင်းသည်လည်း ထိုအတူ
ပင်။

သားသမီး သုံးယောက်အတွက်
ညပိုင်းတွင် ကျောင်းလုံခြုံရေး၊ နေ့ခင်း
အာသည့်အချိန်တွင် လက်သမား၊ ပန်းရံ

လုပ်၍ ရှာဖွေကျွေးမွေးပြီး။ အလုပ်ပြန်
မှ ချက်ပြုတ်ရလေသည်။

အထူးလေးစားမိသည်မှာ ရတနာ
နာသုံးပါးကို အထူးလိုက်စားသူဖြစ်သည်။
ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာကုန်
သုံး၍ လောကဓံတရားတို့ကို မတုံ့စတမ်း
စိတ်ခိုင်သူဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ၌ ဦးမျိုးဝင်း
လက်ခံထားသော ဆရာမတစ်ဦး၏အိမ်
မီးဖိုဆောင် တိုးခဲ့ဆောက်ရန်အတွက် သူ
အိမ်သို့ နံနက် (၇) နာရီ မထိုးခင်
ကျွန်တော် ရောက်သွား၏။ ဦးမျိုးဝင်း
သည် ဘုရားဝတ်ပြု အမျှတန်းပေးဆွေပြီး
နောက် အိမ်ရှေ့ ကုက္ကိုလပ်ပင်အောက်
တွက်လာသည်။

“အဲ...ကိုရင်တွန်း ဟုတ်မို့င်
ကိုရွန်းတင့် ဟဲ့ဟဲ့”

ပြန်ပြန်၌ ရယ်ရယ်မောမော
နှင့် ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။ လက်ထဲမှာ ဖန်စေ့များကို ဆုပ်
လာပြီး သစ်ပင်အောက်ရှိ စာကလေးများ
ငှက်ကလေးများကို အစာကျွေးနေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဝတ်တစ်
ခုလုပ်ထားတယ် ကိုရွန်းတင့်။ မနက်

အိပ်ရာထတာနဲ့ ဆန်အိုးထဲက ဆန်
လက်တစ်ဆင့် ပူပြီး အစာရှာထွက်
လာစ ကျီးတွေ၊ ငှက်တွေ၊ စာကလေး
တွေ အေး ကျွေးတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ။
သူတို့လေးတွေ ဝမ်းသားအားရ စားနေ
တာကြည့်ပြီး ပီတိဟာ အလွန်မြန်တာ
ကလား။”

“အစာကျွေးတော့ သိသာောင်
ရှားတာရော ရှိလား ဦးမျိုးဝင်း”

“မရှိဘဲ နေမတဲ့လားဗျာ။ ကျုပ်
တစ်သက်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ငတ်တယ်
ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒုက္ခိက္ခန္ဓာရကပ်
မဆိုက်ရောက်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သာဓကကို
အကြိမ်ကြိမ် ကိုယ်တိုင်ကြုံရတဲ့အပြင်
စီးပွားရေး။ အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေ
တာရယ်လို့ မရှိခဲ့ဘူး။ လွယ်လွယ်ကူကူ
နဲ့ ပြေလည်သွားတာပဲ။ စိတ်လည်း
အများကြီး ချမ်းသာရတယ်။ အဲ...သီလ၊
သမာဓိရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေကို
ကျွေးမွေး လှူဒါန်းရရင် ဘယ်လောက်
အကျိုးကြီးတယ်ဆိုတာ ကျီးတွေ၊ ငှက်
တွေဟောတာနဲ့ ကျုပ် သဘောပေါက်
နေပြီ ဟဲဟဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး စကားတ

ပြောပြောနှင့် စာကလေးတွေ အစာ
ကျွေးနေစဉ် ဆရာမတစ်ဦး စက်ဘီးနှင့်
ရောက်လာသည်။

“ဟော...ဆရာမ ဒေါ်နန်းမိတ်
အစောကြီးပါလား။ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ”

“ဦးဖိုးဝင်းတို့ ဒီနေ့ အလုပ်လာ
ဆင်ကြမယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ သော့
လာပေးတာ။ ဒီမနက်စောစော နမ္မေ
သွားဖို့ ကိစ္စရှိလို့ ကိုဘာသာက အစော
ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ဖုန်းဆက်လို့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”
စက်ဘီးစီး ထွက်ခွာသွားသော
ဆရာမ ဒေါ်နန်းမိတ်အားကြည့်ရင်း ဦး
မျိုးဝင်းက ပြောလိုက်၏။

“အသက် (၄၀)ကျော်မှ ဝက်
သက်ပေါက်တဲ့ အပျိုကြီးလင်မယား
လေ။ ဟိုတလောကမှ မင်္ဂလာဆောင်
တာ”

“ဟုတ်လား...သူယောက်ျား
က ဘယ်သူ”

“ဟာ...ခင်ဗျား သိပါတယ်။
ဟို ထိပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ အဖိုးကြီးလေ”

“ဆရာ ခိုင်ဘာသာလား”
“ဟုတ်တယ်...အံ့ကိုဩလို့။

အချစ်မှာ မျက်စိမရှိတဲ့ ဟား ဟား
ဟား”

ကျွန်တော်တို့ ရယ်ရယ်မော
မော စကားပြောနေကြစဉ် ကျောင်းရှေ့
ဝင်ပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းမ
ကြီးမှ ကတ္တရာကျောက်လမ်းနှင့် ကား
ဘီးပွတ်တိုက်မြည်ဟီးသံ၊ ဘရိတ်အုပ်သံ
တို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကျယ်လောင်စွာ
ပေါ်လာသောကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်
ကြသည်။

“ဂျွီ...ဂျွီ...ဝုန်း”

“ဂျွီ...ခိုင်...အမလေး”

“အား”

“ဟာ...ကားတိုက်ပြီ။ ကယ်

ကြပါဦး ဟီး ဟီး”

“ဟင်”

အော်ဟစ်ခေါ်သံနှင့်အတူ ဝိုင်း
အုံတိုးကြည့်နေကြသော မြင်ကွင်းက
သွေးဖျက်ဖွယ်ကောင်းလာသည်။ ဆယ်တီး
ကားကြီးအောက်တွင် စက်ဘီးတစ်စီးမှာ
တွန့်ချွေးပြားချပ်လျက် ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်
လှုပ်နေသည့် ကလေးနှစ်ဦး၏ ဦးခေါင်း
နှင့် ကိုယ်အင်္ဂါတို့မှ သွေးတို့ အိုင်ထွန်း
လျက် မြင်ရက်စရာမရှိပေ။

“ဟာ...ကျောင်းသားလေးနှစ်
ယောက် ကားတိုက်တာ”

“ဟင်...ဒုက္ခပဲ။ ထမင်းချိုင့်
လေးလည်း လွင့်စင်ကျနေတယ်။ အိုး
ကျွတ်...ကျွတ်။ ဘုရား...ဘုရား”

ကျွန်တော်တို့ အပြေးအလွှား
သွား၍ ကားအောက်တွင် စိမ့်ညက်ညက်
ကြေနေသည့် ကလေးနှစ်ဦးအား ဆွဲ
ထုတ်ကယ်မကြစဉ် ကလေးနှစ်ဦးသည်
မချီမဆန့် ဝေဒနာဖြင့် အသက်ပျောက်
နေရှာပေသည်။

မည်သို့သော ဝင့်ကြေးကြမ္မာ
အတွက် ဖြစ်ရသည်ကို မတွေးတတ်
တော့ဘဲ။ လူ့ဘဝ၏ တစ်ခဏတာ ရေ
ပွက်ပမာလို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ရတော့
ခြေတုန်း လက်တုန်းဖြစ်ကာ ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့မိတော့သည်။

အခန်း (၃)

(တောင်သမန်နဲ့ *** အင်ပြင်
မှာ ပျော်ရွှင်သည် *** ရေလေးဖွေးဖွေး
မှာ *** လှေကလေးတွေငေါက်လို့ ***
ငါးတွေဖမ်းကြသည် ***)

သံလျက်ကိုင် အုတ်စီနေရင်း
သီချင်းတအေးအေး ညည်းနေသော ဦး
မျိုးဝင်းအား ကျွန်တော် ပြောလိုက်
သည်။

“ဟာ...ဘယ့်နှယ် ငါးတွေဖမ်း
လို့ ရမလား ဟာ။ ဒါ...ရှမ်းပြည်တောင်
ပေါ်ဗျ ဟင်း”

“အဲဒါ နင်ပြောမှ သိမလား။
ရှင့်တွန်း ရွန်းတင့်ရာ မအေးလင်ရဲ့”

“တော်စမ်းပါကွာ။ မင့်သီးချင်း
ကြီးက ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာ”

ကျွန်တော်နှစ်ဦးတို့ ဆရာမ
အိန်နီဆိုက်အိမ် တိုးချွန်းဖိုဆောင်အတွက်
အုတ်စီ၊ မဆလားဖိုနေစဉ် ကျွန်တော်က
မဆလားဒယ်အိုပိုရင်း မေးလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ငကျားရား။ မင်း
မေးရအုံးမယ်။ ရွှေတောမှာတုန်းကလေ
တွင်းပြိုကျတာ တွင်းပိပြီး မသေဘဲ
ဘယ်လိုလုပ် တွင်းပေါပြန်ရောက်သလဲ။
ငါ အံ့လွန်းလို့”

ဦးမျိုးဝင်းက အုတ်ခဲကို တ
ခေါက်ခေါက်ခေါက်ရင်း မော့မကြည့်ဘဲ
ပြောလိုက်၏။

“ဘုန်းကြီးပြီး အသက်ရှည်တာ

အီစကိုပဲ ဟဲဟဲ။ မဟာဓာတ်လုံး ပါစပ်
ထဲငုံပြီး အင်းဆင်းတော့ နတ်တွေ
သကြားတွေက မနေသာဘဲ ကယ်
ရတာ အဟီး”

“တကယ်လားဗျာ”

“တကယ်ဟ ငရုတ်ရဲ့။ အခုလို
အလုပ်ဆင်းလည်း ဒီဓာတ်လုံး ငုံထားရ
ဇာလေ။ မြင်လား အမ် အမ် ဒီမယ်”

ဦးမျိုးဝင်းသည် ကွမ်းသီးလုံးနဲ့
ပစ္စည်းတစ်ခုအား ညာဘက်ပါးတွင် ငုံ
ထားသည့်သဏ္ဌာန် ပြလေသည်။ ငါး
နောက် ငုံထားသည့်အရာအား ထွီးခွာ
ထွေးလိုက်ပြီး...

“အလိုက်တဲ့ ငရုတ်ရား။ မင်း
လောက် အတာ တွေဖူးပေါင်း။ ဒီမယ်
လေကွာ လျှာခေါက်ပြီး ဘုရားလုပ်တာ
တာ ဟား ဟား ဟား။ ဘာဓာတ်လုံး
ဆောင်စရာလိုလဲ။ ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏ
အညံ့နုတ္တိ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်
မရှိ။ ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏံ
ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ ဒါပဲ
ကွာ သရဏဂုဏ်သုံးပါး တည်ဆောက်
ဆောင်ထားတာလေ။ ဘယ်တော့
ဘေးဒုက္ခ မတွေ့ဘူး လက်တွေ့

မင်းသိသားပဲ တွင်းတစ်တွင်းလုံး ပြိုကျ
တာ မသေဘဲ အပေါ်ပြန်ရောက်လာ
တာ။ ဤကိုယ်တော်မြတ်ပဲလေကွာ”

ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်
ဝင်စား၍ မေးကြည့်မိလေသည်။

“ဘယ်လို ဘေးဒုက္ခကြုံပြီး။
ဘယ်လို ပြန်ရောက်သလဲဆိုတာ လုပ်
စမ်းပါဦး”

“ရွှေတောမှာက မိုးရွာပြီဆို
တာနဲ့ သဲကြီးမဲကြီး ဆက်တိုက်ရွာပြီး
လေပါကြမ်းတာကွ။ မိုးတိတ်တာနဲ့ အင်း
ဆင်းရအောင်ဆိုပြီး အဖော်နှစ်ယောက်
က လောဆော်တာနဲ့ ငါလည်း ဆင်းတာ
ပေါ့။ သူတို့က အပေါ်မှာနေ ငါက တူး
မယ်ဆိုပြီး အတောင်နှစ်ဆယ်ကျော်နက်
တဲ့ မြေအင်းထဲ ဖရောင်းတိုင်လေး ထွန်း
ပြီး ဆင်းခဲ့တာ စိတ်ထဲတော့ ခပ်လေး
လေးပဲ။ ဒါနဲ့ ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရ
ဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ ဒါပဲ
မလွတ်တမ်းရုတ်ပြီး ဆင်းတူးတာကွ။
နောက်တော့ နားထဲမှာရော၊ တွင်းထဲ
မှာပါ လေသံလိုလို အမြန်တက် အမြန်
တက် ပြောသံလိုလိုကြားပြီး ဟုတ်ဆို
ဖရောင်းတိုင်က ငြိမ်းသွားပါလေရော။

ငါလည်း ကြောက်လန့်ပြီး မမြင်စမ်းစမ်း
နဲ့ ပါးစပ်က ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရ
ဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံသရဏံ ဂစ္ဆာမိရုတ်ပြီး
အပြေးကုတ်တက်တာ တော်တော်တက်
ပြီး မကြာဘူး ဝန်းခနဲဆို သစ်သားတိုင်
တွေကျိုး၊ ကျောက်ခဲတွေ၊ မြေကြီးတွေ
တဖြုန်းဖြုန်း ပြိုကျလာတာ ရောက်တဲ့
နေရာ ဘေးကပ်ပြီး တိုက်ကိုတွယ်ဖက်
ထားတာ ပါးစပ်ကတော့ ရွတ်မြဲပဲ။

အေးကွာ...ဘယ်လိုက ဘယ်
လိုဖြစ်ပြီး တွင်းအပေါ်ကို တင်ပေးတဲ့ မြေ
ကြီးကျုံးတောင်းက ပြုတ်ကျလာပြီး
မှောက်လျက် ငါ့ခေါင်း လာစွပ်နေတယ်
ဗျာ အံ့ရော။

ငါလည်း အသက် ရှဉ့်သရဲလေး
ရတယ်။ အသက်ကို ဝအောင်ရှုလိုက်
နည်းနည်း အသက်ရှုတာနဲ့ တအားရရန်း
ပြီး အတင်း တွန်းတက်တာပဲကွာ။
နောက်တော့ အသက်ရှုမဝတော့ဘူး။
သေတော့မယ်ပေါ့ ငါထင်တယ်။ ဗုဒ္ဓသရ
ဏံနဲ့ ဆာမိပဲ ဆိုနိုင်ပြီး မဂစ်နိုင်တော့
ဘူး ဟေ့ကောင်ရေ။ ရလို့ရပြေး တစ်ဆင့်
တက်ပြီး ရန်းတွန်းတက်ကြည့်တယ်။
မြေပြင်ကို ၅ ပေ ၆ ပေလောက် ကျန်

တယ်ထင်ရဲ့ ပေါက်ပြားပေါက်သံ လူသံ
ကြားရတာနဲ့ တအားရရန်းတက်တော့
စောစောကလောက် မဝီတော့ မကြပ်
တော့ဘူး။

နောက်ဆုံး ယောက်ျားမာန်
သေမှလျှော့မယ် ငါဟဲ့ယောက်ျားဆိုပြီး
မာန်သွင်း ရန်းတက်လိုက်တာ မြေပြင်
ပေါ် ငကျားရောက်ပါလေရော ဟား ဟား
ဟား”

ဦးမျိုးဝင်းသည် ဘုရားလောင်း
မျောက်မင်းထုံး နှလုံးမူလျက် သေဘေး
မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပုံကို ကျွန်ုပ်အား
ပြောပြ၍ အောက်ပါအတိုင်း ဆိုလိုက်
သည်။

“ဣတိတိသဿ ငကျားဟူသော
ထိုသတ္တဝါသည် သေဘေးမှ လွတ်
မြောက်ခဲ့ရပုံကို ဂရုဏာ ရှေ့ထား
မေတ္တာပွား၍ ပြောကြားလိုက်လေတော့
သတည်း ဟား ဟား ဟား။ သာဓုခေါ်
ကွာ”

xxx

ကြောစပ်အောင် ပူနေသော
နေရောင်အောက်တွင် စကားတပြော
ပြောနှင့် အုတ်စီ၊ မဆလာ ဖိုနေကြစဉ်

အုတ်နံရံ လူတစ်ရပ်ခန့် အမြင့်သို့
ရောက်သောအခါ၌...

“ဦးမျိုးဝင်းတို့ နားကြလေ။
ဒီမယ် ထမင်းကြော် တစ်ပွဲစီနဲ့ ကော်ဖီ
ဖျော်ထားတယ်။ အေးကုန်မယ် လာခဲ့
တော့နော်”

အိမ်လှေခါးရင်းမှ အော်ခေါ်နေ
သော ဆရာမ ဒေါ်နန်းမိတ်စကားကြောင့်
လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်ထားပြီး အိမ်
အတွင်း ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“အင်း... ကျွန်းနဲ့ ငရုဏ်တော့
အတွဲညီပါကွာ”

“ဘာကိုလဲ”

“အစားကိုပြောတာ ဟား ဟား
ဟား”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး
သည် မောမော ဆာဆာနှင့် တဂွမ်းဂွမ်း
အားပေးလိုက်ကြသည်မှာ ကွမ်းတစ်ယာ
ညက်ခန့် မပြောနဲ့ ကွမ်းတစ်ယာ၏
ထက်ဝက်ညက်ခန့်မျှပင် မကြာလိုက်ပါ
ပေ။ ဆေးလိပ်တိုကိုယ်စီ လက်မှာညှပ်
လျက် မီးရှို့နေကြပြီ။

“ဟင်... စားလိုတောင် ပြီးကုန်

ကြပြီ။ ကျွန်မက ထမင်းကြော်က နည်း
မယ်ထင်လို့ ထပ်ကြော်နေတာ။ ထပ်စား
ကြအုံးလေ”

ကျွန်တော် အားနာစွာနှင့်ပြော
လိုက်သည်။

“တော်ပါပြီ ဆရာမ ဝပါပြီ။

ဦးမျိုးဝင်းတော့ မသိဘူး”

ဦးမျိုးဝင်း ယူဦးလေ။ ဟာ...
တန်ဆေး လွန်ကောင်းများ ဘဲဒီးဝှတ်
ဟား ဟား”

ဆရာမ ဒေါ်နန်းမိတ်သည်
အဟုတ်မှတ်၍ ထမင်းကြော်ပန်းကန်
နောက်ထပ် ယူလာသည်။

“ဟာ... ဆရာမ။ အလကား
နောက်တာ တော်ပြီ”

ထိုနောက်တွင် ဆရာမသည်
မျက်နှာပေါ်ရှိ ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့ကို
မျက်နှာသုတ်တဘက်ဖြင့် သုတ်ရင်း ဦး
မျိုးဝင်းအနီး ထိုင်လိုက်သည်။

“ဦးမျိုးဝင်းရယ် ပြောရဦးမယ်”

“ဆရာမကလည်း အထိတ်တ
လန့်ရှိလိုက်တာ အေးအေးဆေးဆေး
ပြောလည်းရပါတယ်”

“ဟုတ်ဘူး။ မနုဿက အိပ်

မက် မက်တာပြောမလို့။ ဟို...ဟို အဲ
ဦးမျိုးဝင်းမိန်းမ မဝင်းကြီးနဲ့တွေ့လို့”

“ဟာ... ငှက်ပိပ် ဆရာမရယ်။

ကမ္ဘာ့မိန်းမ သေတာဖြင့် (၅)နှစ်လောက်
ရှိပြီကို။ အဲဒါ သူက ကျွန်မဆီ လိုက်နေ
မယ်တဲ့ ပြောတာ။ ဒါဖြင့် အရင်က
ဘယ်မှာနေလဲမေးတော့ ကျောင်းဝင်းထဲ
မှာတဲ့။ ဦးမျိုးဝင်းတို့အိမ်ရှေ့က ကုက္ကိုပင်
ကြီး ထဲပြတယ်။ အဲဒီလိုပြောပြီး ကျွန်မ
လည်း အိပ်ရာက လန့်နိုးသွားတယ်။
ကျွန်မလည်း ကြက်သီးတွေထပြီး အိပ်
မရတော့လို့ ထထိုင်နေရတယ်ရှင်”

“အို... ဆရာမရယ်။ အိပ်မက်
ဆိုတာ အိပ်မက်ပဲလေ။ စွဲလို့လည်း ဖြစ်
တတ်တာပဲ”

“ကျွန်မလည်း မစွဲပဲနဲ့ဖြစ်လို့
အံ့ဩနေတာ ဦးမျိုးဝင်းရဲ့”

“ကဲ... စကားပြောလို့တော့
ကောင်းတယ်။ အလုပ်မပြီးဘဲနေမယ်
ကိုယ့်ဆရာ စလိုက်ကြဦးစို့”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး
သည် သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက်
နေရိပ်မှထကာ အလုပ်ခွင်ရှိရာ နေ့မှထ
သို့ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၄)

နစ်၊ လရာသီ အလီလီတို့
ကြွေစင်ခဲ့ကြပြီ။

ဝိမ္ဗာန်ကိုကျော်၍ ဝဿန်ဦးသို့
ယွန်းချေပြီကို စိမ်းစိုသော လောကဓာတ်
တစ်ခွင်က ဖော်ပြနေသည်။

ပန်းကလေးများ ပွင့်ကြတော့
မည်ကို ခေါင်းလောင်းသံလွှင့်လွှင့်က ကြံ
နေသည်။ ဖြူ၊ စိမ်းတူညီဝတ်ရုံနှင့် သား
သားမီးမီးတို့ ပျော်ရွှင်စွာ အတန်းအသီး
သီးသို့ ဝင်ကြလေသည်။

ပုပ္ဖန်းနွေး ဆယ်တန်းအောင်
ပြီးဖြစ်တဲ့ သမီးအကြီး၏ အမှတ်စာရင်း
နှင့် တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာ
တွေကို ဦးမျိုးဝင်းရှိရာ ကျောင်းသို့
ကျွန်တော် (၃) နစ်ကြာမှ ရောက်ဖြစ်
လေသည်။

စာသင်ခန်းအသီးသီးမှ စာသင်
စာအံ၊ စာကျက်သံတို့ တိုးတိုးတစ်ခါ
ကျယ်ကျယ်တလှည့် ကြားနေရသည်။
ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ရုံးခန်းအတွင်း
ခင်လိုက်သောအခါ၌ ဦးမျိုးဝင်းသည်

ဆရာမကြီးအနီး မတ်တတ်ရပ်၍ ခေါင်း
ငုံထားရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား
သည်ကို တွေ့ရသည်။

တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်လျှောက်
လွှာနှင့် အမှတ်စာရင်းတို့ထုတ်ပြီး ဦးမျိုး
ဝင်း အိမ်အတွင်းဝင်လိုက်သောအခါ၌
ညှော်ခန်းတွင်ထိုင်နေသော ဦးမျိုးဝင်းကို
တွေ့ရသည်။ မျက်စိမျက်နှာ မကောင်း
၍ ဘာဖြစ်လို့လဲဟု မေးမိသောအခါ..

“ပြဿနာက အလိုလို ခေါင်း
ပေါ်ရောက်နေတာ ဗျို့”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ဦးမျိုးဝင်း”

“ကလေးတစ်ယောက် ပျောက်
သွားလို့ဗျာ။ ကျောင်းဝန်းအတွင်း အနံ့
ရှာပြီးပြီ မတွေ့သေးလို့ အိမ်သာတွေ
ရော၊ ရေတွင်း၊ ရေကန် အနံ့ရှာပြီးပြီ။
အကြီးကြားမကျန်ရာတာ မတွေ့သေးလို့၊
ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ ကျောင်းသားတွေ
လည်း ရှာနေကြတုန်းပဲ။ ကျောင်းတက်
တာနဲ့ ကျောင်းဆင်းတံခါးကလည်း အသေ
အချာပိတ်ပြီး ကျွန်တော် စောင့်ကြပ်ပေး
နေတာ။ ဘယ်လိုလုပ် ဒီကလေး
ပျောက်ရ တယ်လို့...တောက်၊ ဆရာမ
ကြီးကလည်း ကျွန်ုပ် ဆူနေတာ ပြဿ

နာ တကယ်”

ဦးမျိုးဝင်းသည် ဆောက်တည်
ရာမရဖြစ်ကာ စိတ်တိုလျက် ကျွန်တော်
အား ရှင်းပြနေသည်။

“ကလေးက ဘယ်အရွယ်၊
ဘယ်နှစ်တန်းလဲ”

“အသက်က (၄)နှစ် မှုကြီးထား
တာ။ မျက်ဆရာမကလည်း စောစောက
ဒီရှေ့မှာ ဆော့နေသေးတယ်တဲ့။ အခု
ကျောင်းတက်တော့ မရှိတော့ဘူးဖြစ်နေ
တာ”

ထိုစဉ် သားသမီးတေနှင့် အရူး
တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရာသော ဆရာမတစ်ဦး
နှင့် ဆရာမကြီးအပါအဝင် ဆရာမငါး
ဦးတို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဦးမျိုးဝင်းရော”

“ရှိပါတယ် ဆရာမကြီး”

“အားလုံးနဲ့အောင် ရှာပြီးပြီ
မတွေ့ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒါ ဘယ်လို
လုပ်ကြမလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်
အသေးစိတ်ရှာပြီးပြီ၊ နောက်ဆုံး မတွေ့မှ
တော့ ရဲစခန်းအကြောင်းကြားပြီး ဆက်
လုပ်ရမှာပဲ”

ထိုစကားတို့ကြားရသော မိခင်
ဆရာမတစ်ဦးမှာ မပြောနိုင်သောသောက
ပရိဒေဝဦးကြောင့် ခွေယိုင်ကာ လဲကျ
သွားလေသည်။

“သမီးလေး...သမီးလေးရေ။
သဲမွန်...သဲမွန်...သဲ...သဲ”

“အိုး...လုပ်ကြပါဦး သတိလစ်
သွားပြီ။ ဆရာမ...ဆရာမ...ဒေါ်နန်း
ဒေါ်နန်း ဟင်...ခေါ်မရတော့ဘူး”

ကလေးမိခင် ဆရာမဒေါ်နန်း
မိတ်သည် သတိလစ် မေ့မောသွားသော
ကြောင့် ဦးမျိုးဝင်းအိပ် ဧည့်ခန်းကုတင်
ပေါ်သို့ ဝိုင်းမသယ်သွားကြ၏။

“ကဲ...ကိုရွှန်းတင်။ ကားတစ်
စီးခေါ်ပေးဗျာ။ ဆရာမ ဒေါ်နန်းမိတ်ကို
ဆေးရုံ ပို့ပေးဖို့။ ကျန်တဲ့ ဆရာမတွေနဲ့
အကူညီပေးဗျာ။ ကျွန်တော် ဆရာမကြီး
နဲ့ ရဲစခန်းသွားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ဦးမျိုးဝင်းသည် အပေါ်အင်္ကျီကို
ကယုကသီ ဆွဲဝတ်လိုက်ပြီးနောက် ပုဆိုး
လဲဝတ်ရန် အိပ်ခန်းအတွင်း ပြေးဝင်
သွားသည်။

“အိုး...ဟာ”

“ဟင်...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”
ထိုနောက် ဦးမျိုးဝင်းသည် ပုဆိုး

ခေါက်လေးကို လက်ကကိုင်၍ ပြန်ထွက်
လာပြီး ဆရာမကြီးအနီးရပ်၍ လက်တို့
လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အား ခေါင်းငြိမ်း
(ညှိမ့်) ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ဆရာမ
ကြီးနှင့်အတူ ဦးမျိုးဝင်းနောက်မှ လိုက်ခဲ့
ကာ အိပ်ခန်းအတွင်း ဝင်လိုက်သော
အခါ၌...

နှစ်ယောက်အိပ် ကုတင်ပေါ်ရှိ
သံသေတ္တာပေါ်တွင် ထပ်တင်ထားသည့်
ဦးမျိုးဝင်းဝန်း ခေါင်းခေါ်အင်္ကျီ လုံးဝ
လေးများကို မျက်နှာအပ်ကာ ဝိုင်းရာ
သော ကလေးငယ်လေး နန်းသဲမွန်ကို
အံ့သြစွာ တွေ့မြင်ကြရတော့သည်။

ဤအခါ၌ ကျွန်တော့်စိတ်တွင်
ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရား
ကြီး ဟောကြားတော်မူသော ဓမ္မစကြာ
တရားတော်မှ စွဲလန်းတပ်မက်မှုမှန်သမျှ
ဘဝသစ် ဖြစ်ကြရတယ်ဟူသော တရား
တော်က ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း ပေါ်လာ
သည်။

အနိစ္စ မမြဲခြင်းတရားပါတာကာ။
ခုက္ခ ဆင်းရဲခြင်းပါတာကာ။ အနတ္တ အနိ

မရခြင်းပါတာကာ။

အခန်း (၅)

ကျွန်တော့်ခြံအတွင်း အနောက်
ထောင့်ရှိ ဗာဒံပင်ကြီးသည် ဆောင်းကုန်
စမို့ သူ့ အရွက်အားလုံး ပတ္တမြားသွေး
ရောင်ဖြင့် ဟန်ချီနေသည်။ တစ်ချက်
တစ်ချက်တွင် ဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်လာသော
လေရှူးနောက်သို့ အကိုင်အခက်တို့ ယိမ်း
ထိုးလိုက်ပါသွားပြီးနောက် ဗာဒံရွက်တို့
သည် ပျင်းတွဲ လေးကန်စွာ ကြွေကျနေ
၏။

တောက်ပြောင် လှပနေသည့်
မြေပဒေသာတွင် အရပ်ဆို အကူညီတစ်
လွန်းလှသည်ကို ကျွန်တော် သည်းခံ
နိုင်သည့်အခန်း တံမြက်စည်းတစ်ဆူ
နှင့် စုပုံသန့်ရှင်းနေစဉ်...

“ဖေဖေရေ...ဒီမယ် ဦးမျိုးဝင်း
လာတယ်”

လှမ်းအော် “ခိုက်သော သမီး
အကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော် ထူး
ကြည့်လိုက်ရာ ကုလားထိုင်ချပေးပြီး
ခိုင်း၍ စကားပြောနေကြသော သမီး
ဦးမျိုးဝင်းကို မြင်ရသည်။

“ဦးဖိုဝင်းကို သမီးမေးရဦးမယ်။
ဆရာမ ဒေါ်နန်းမိတ် သမီးလေးက ဦး
ဖိုဝင်းမိန်းမ ဝင်းစားတာဆို”

“ဘယ်သိမလဲကွယ်။ ဦးလေး
က အရိယာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဦးလေးက မသိဘူးပြောနေ။
အဲဒီကလေးကလေ အရင်ဘဝကဟာ
တွေ အကုန်ပြောပြတာတဲ့။ ဦးမိန်းမ
ဒေါ်ဝင်းထာဘီဘွေ၊ အင်္ကျီတွေ ရှာပြတာ
တဲ့။ ဟုတ်လား”

“ဪ...သမီးရယ်။ စွဲလန်း
တပ်မက်မှုမှန်သမျှ ဘဝသစ် ဖြစ်ကြရ
တာပဲ။ ဘဝဟောင်းမှာ သေသေပြီး ဘဝ
အသစ်သစ် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖြစ်ရ
တာဟာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဆင်းရဲ
ဖြစ်ပွားကြောင်း သမုဒယသစ္စာဆိုတဲ့
တရားကြောင့်ပဲ သမီး။

မိမိကုန်လည်ခဲ့ရသော ဘဝများ
ကို သိမြင်ကြတာဟာ ဇာတိသရဉာဏ်
လို့ခေါ်တယ်။ (ဇာတိ=ဖြစ်ခဲ့ရသော ဘဝ
များကို + သရ=သတိရသောဉာဏ်)။
ဇာတိသရဉာဏ်ဟာလည်း တစ်ဘဝ၊
နှစ်ဘဝလောက်သာ ပြန်လည်သိမြင်သူ
က များပါတယ်။

အဲဒါမပြောနဲ့ လောကီအဘိ
ညဉ့်(ဏ်)ရုပ္ပိုလ်များ၏ ရှေ့နောက် မြင်
ရမှုကိုပင် သာသနာတော်၏ အကျိုးထက်
အပြစ်သာ များစေတယ်တဲ့။

ဘဝများကို အစဉ်လိုက် အဖြစ်
စုံကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်နိုင်သူဟာ အရိ
ယာမှတစ်ပါး မရှိနိုင်တဲ့ကွယ်။

ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ=
(ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိသူဖြစ်၍
အမှန်မြင်သူ) ဖြစ်ရန်အတွက် အနောက်
အယုက် ဖြစ်လာတတ်လို့ မြတ်စွာ
ဘုရားဟာ ကံအကြောင်းနှင့် ကံအကျိုး
ကို ခွဲခြားသိမြင်နိုင်သူဟာ မြတ်စွာဘုရား
နဲ့ အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့သာ
အမှန်ကို သိမြင်ဟောကြားနိုင်တာပါ။

မြတ်စွာဘုရားဟာ ရာဇဂြိုဟ်
မြို့ကို ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူတဲ့အခါ ဝက်
မလေးတစ်ကောင်ကို မြင်တော်မူပြီး ပြုံး
တော်မူပါသတဲ့။ အရှင်အာနန္ဒာက ဘာ
ကြောင့် ပြုံးတော်မူပါသလဲလို့ မေး
လျှောက်တော်မူတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရား
က...

“အာနန္ဒာ...ဟိုမှာကြည့် ဝက်
မလေးကို မြင်ရဲ့လား”

“မြင်ပါတယ် ဘုရား”

“အဲဒီ ဝက်မကလေးဟာ က
ကုဿန်မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်
မှာ လူ့ဘဝ အမျိုးသမီးအဖြစ်မှ သေပြီး
ဆွမ်းစားကျောင်း တစ်ခုအနီးမှာ တော
ကြက်မဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကြက်မဟာ
သိန်းငှက်က ဖမ်းသုတ်ပြီးစားလို့ ခေါင်း
ပြတ်သေရရှာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ယောဂီရဟန်းတစ်ပါး
ကမ္မဉ္စာန်းတရားရွတ်ဆိုတဲ့ အသံကြား
ပြီး ကုသိုလ်ဖြစ်ပွားခဲ့လို့ ကုသိုလ်အစွမ်း
ကြောင့် လူ့လောကမှာ မင်း၏အိမ်တွင်
ဥဗ္ဗရီမည်သော မင်းသမီးဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီ မင်းသမီးဟာ နောက်
တော့ ပရိနိမိကျောင်းမှာ ပရိနိမိပြုနေ
ရင်း အိမ်သာထဲက ပိုးလောက်တွေကြည့်
ပြီး (ဩဒါတသညာ) ကိုဖြစ်စေလျက်
ပထမရုပ်ကို ရခဲ့တယ်။ အဲ...ပရိနိမိ
ဘဝက သေတဲ့အခါ ပထမရုပ် ဗြဟ္မာ
ဘုံမှာ ဗြဟ္မာဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဗြဟ္မာဘဝက စုတေတဲ့အခါ
လူ့ဘဝ၌ သူဌေးသမီး ဖြစ်ရပြန်တယ်။
အဲဒီ သူဌေးသမီးဘဝက သေတဲ့အခါ
ဒီဝက်မလေး ဖြစ်နေရတယ်။ အဲဒီ

အကြောင်းအရာတွေကို ငါ မြင်လို့။ ငါ ပြုံးတယ်လို့ မိန့်တော်မူတယ် သမီး”

ဦးမျိုးဝင်းတရားကြောင့် သမီး ကြီးသည် ယိုင်ရာမ ထမေးလေသည်။

“ဦး ပြောပြတဲ့ သူဌေးသမီး ဟာ သေတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဝက်မလေး ဖြစ်ရတာလဲ ဟင်”

“သူဌေးသမီးဘဝက မာန်ယဉ် ပြီး ရှိသေလိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မရှိမသေ ပြစ်မှားခဲ့လို့ ပြစ်မှားတဲ့ အကုသိုလ် ကြောင့် ဖြစ်ဖွယ်ရှိပါတယ် သမီး”

“ဪ... ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်နော်”

ဦးမျိုးဝင်းနှင့် သမီးတို့ တရား

ဟောပြော ဆွေးနွေးရာသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသောအခါ ဦးမျိုးဝင်းက ပြုံး ပြသည်။

“လက်စသတ်တော့ ဆရာ တော် ဦးမျိုးဝင်း တရားဟောနေတာ ကိုးဗျ။ ကျုပ်ကိုလည်း ဟောဦးလေဗျာ”

“ခင်ဗျားကို -ဟောပြောသင်ပြ ရမယ်ဆိုရင် စောင်းအတတ်သင်ပေးတဲ့ ဆရာကြီးလို လုံးဝ မတတ်သေးတဲ့ တပည့်ထက် မတောက်မခေါက် တီး တတ်တဲ့တပည့်ကို နှစ်ဆညာဏ်ပူဇော်ခ တောင်းမှရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

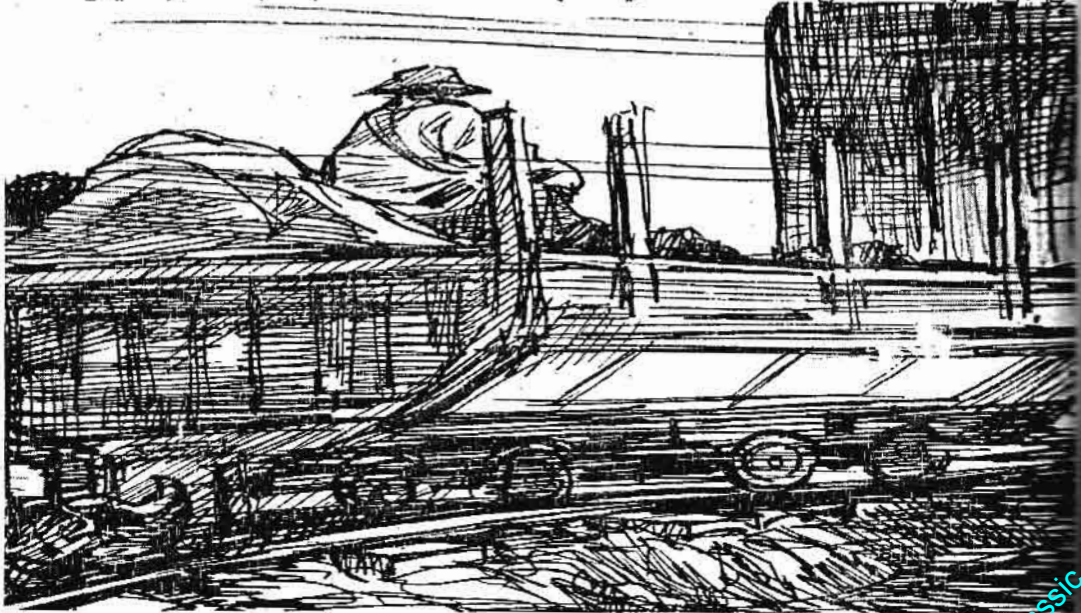
“ဟ...ခင်ဗျားက သူ့ထက်ကဲ

နေတာကိုးဗျ။ ဟိုဟာလည်း သူသိ ဒီ ဟာလည်း သူတတ် နေမှာကိုးဗျ။ တကယ်ကျ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းမှ မသိတဲ့ ကိုးဗျ။ အဲဒါကြောင့် ဟဲ...ဟဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး စကားဆုံး သည်နှင့် သမီးက ထပ်မေးပြန်သည်။

“နေဦး...ဦးပြောတဲ့ ဝက်မ လေးဘဝက သေသွားတော့ရော ဘာ ဖြစ်သေးလဲ ဟင်”

ဝက်မလေးဘဝက သေတဲ့အခါ သုဝဏ္ဏဘူမိဆိုတဲ့ အရပ်မှာ မင်းမျိုး၌ ဖြစ်တယ်ကွဲ့။ သုဝဏ္ဏဘူမိ မင်းသမီးဘဝ က သေပြီးတော့ လူလောက၌ ဘဝ ပေါင်းခြောက်ဘဝ ကျင်လည်ခဲ့ရပြီး

နောက်ဆုံး အနုရာမြို့ တောင်ဘက်
ဘေက္ကန္တဆိုတဲ့ ရွာမှာ သုမနဆိုတဲ့ သူ
ကြွယ်သမီး ဖြစ်ရတယ်။

မယ်သုမနဟာ ဒုဋ္ဌဂါမဏိ
မင်းနဲ့အမတ်ဖြစ်တဲ့ လက္ခဏ္ဍကအတိဗ္ဗရ
မင်းသားနဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီး မဟာ
ပုဏ္ဏဆိုတဲ့ ရွာမှာနေစဉ် မဟာအနုဒဒ္ဒမ
ထေရ် ဆွမ်းခံကြွလာတော့ မယ်သုမန
၏ အိမ်တံခါးဝ၌ ဆွမ်းရင်နေစဉ် မယ်သု
မနကို တွေ့မြင်ရတော့ နောက်ပါရဟန်း
တို့အား...

အာဂုသော...
သူကရပေါက်ကာ လက္ခဏ္ဍက
အတိဗ္ဗရ မဟာမတဿ...

အရိယာဘိဝံ ပတ္တာနာမ...
“ငါ့အရှင်တို့ ဘုရားလက်ထက်
တော်က ဝက်မကလေးသည် ယခုတော့
အမတ်ကတော်အဖြစ်သို့ ရောက်နေတဲ့
သေး၏။ သြော်... အံ့ဩစရာကောင်း
ပေစွ တကား”

အဲဒီ စကားကြားရတော့
အမတ်ကတော် မယ်သုမနဟာ ဇာတိ
သံရဉာဏ်လို့ခေါ်တဲ့ ဘဝဟောင်းတွေ
ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တော့ သံသရာကို

ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့တဲ့ သံဝေဂဉာဏ်
ဖြစ်ပြန်သတဲ့။

နောက်တော့ သူ့ခင်ပွန်း
အမတ်ကြီးထံ ခွင့်ပန်ပြီး ဘိက္ခုနီကျောင်း
တိုက်မှာ ရှင်ရဟန်းပြုခဲ့တယ် သမီးရဲ့။
ရှင်ရဟန်းပြုပြီး သတိပဋ္ဌာန်
သုတ် တရားတော်ကို ကြားနာပြီး ထို
နည်းအရ ရှုမှတ်သဖြင့် သောတပတ္တိမဂ်
ဖိုလ်ဆိုက်ကာ အာသီဝိသောပမသုတ်
ကို ကြားနာရ၍ အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်
ပြီး အာသဝေါကုန်ခမ်းတဲ့ ရဟန္တာမကြီး
ဖြစ်သွားတယ်။

သမုဒယဆိုတဲ့ တဏှာကင်း
သွားတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ဖန် ဘဝသစ်
ဖြစ်ဖို့ မရှိတော့ဘူးကွယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ
သမုဒယ သစ္စာဆိုတဲ့ တဏှာကင်းငြိမ်း
အောင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်ကျင့်သုံး ပွား
များကြပါလို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ရင်း။ ကို
ရွှန်းတင့်တို့သားအဖ ပြန်ဦးမယ်ဗျာ နော်
ခွင့်ပြုဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းပါပြီ ဦး
မျိုးဝင်း။ သာဓုပါဗျာ”
စင်စစ် မတည်ငြိမ်သော၊ မရေ
ရာသော၊ မခိုင်မာသော ဘဝ အကူး

အဆက်တို့သည် ကြက်သီးထွေထွေ
ကောင်းလှပေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော
ကောင်း မကောင်းကံများ အကျိုးပေးရန်
အကြောင်းလုံလောက်ပါလျှင် နိဗ္ဗာန်
သည် တစ်လံမျှသော ဤခန္ဓာကိုယ်ထဲ
၌ပင် ရှိသကဲ့သို့ ပိုမိုနုရှင်ဆယ်ဟူသော
အပါယ်လေးပါး အပါအဝင် တိရစ္ဆာန်ဘုံ
လည်း တစ်လံမျှသော ဤခန္ဓာထဲ၌ပင်
ရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်ဗုဒ္ဓက...

“မမေ့မလျော့ မပေါ့သော
သတိဖြင့် နေရစ်ကြ”

ဟု မိန့်မှာခဲ့သည်။
မေ့မေ့လျော့လျော့ နေသူ၊
သတိလက်လွတ် အမှတ်မဲ့ နေသူတို့
အတွက် အဘိဓမ္မာ နိယာမခွဲတမ်းအရ
အပါယ်လေးဘုံ တစ်ဘုံတံတွင် မရန်ခင်
၍ ရနိုင်ပါမည်လော။

ငါသည် မုချသေရမည်။
အချိန်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်။
အသေမဦးခင် အနေဦးမှ တော်ပေမည်။
ထို့ကြောင့် ဘယ်ကိုသွားမလဲ မေးကြည့်
စမ်းပါ အိုခရီးသည်။

ပနန်မြေ-မောင်ရွှန်းတင့်
(ထားရှိုး)

မြင်စိုင်းမြို့ဟောင်းမှတကယ့်ဖြစ်ရပ်များ

မြလက်စွပ်

ရင်ငြိမ်းလင်း

ကျောက်ဆည်ဓာတ်တော်
တောင်ခြေရင်းတွင် ဂျစ်ကားတစ်စီးက
ထိုးစိုက်လာသည်။ တောင်ခြေရှိ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းထဲသို့ ဂျစ်ကား
ပေါ်မှ လူတစ်ယောက်သည် ဝင်လာပြီး
ရဟန်းတစ်ပါးအားတွေ့၍ ဝတ်ပြု ကာ
...

“အရှင်ဘုရား ရေသံကြားဂူဆို
တာ ဘယ်နေရာမှာလဲ ဘုရား”

“ဒကာ ဒီကနေပြန်လှည့်ပါ
ရေသံကြားဂူကို မသွားပါနဲ့ အန္တရာယ်
ရှိပါလိမ့်မယ်”

“အရှင်ဘုရား ဘာကြောင့်လဲ
ဘုရား”

“ဒါတွေကိုမေးမနေပါနဲ့ ဒီဓာတ်
တော်တောင်ပေါ်ကိုတက် ဘုရားဖူးပြီး
ပြန်ကြပါတော့”

“တပည့်တော် အောက်ကလဲ
မျှော်ပြီး ဖူးလိုက်ပါတော့မယ် အပေါ်မ
တက်တော့ပါဘူး ဘုရား”

ထိုလူသည် ဂျစ်ကားနာသို့သွား
ကာ ဂျစ်ကားပေါ်မှ သူငယ်ချင်းအုပ်စုနှင့်
တီးတိုးဆိုင်ပင်၍ ဂျစ်ကားပေါ်သို့တက်
ကာ ကျောက်ဆည် ဝေဘူတောင်သို့ဦး

တည်၍ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်
ဝေဘူတောင်မှ ကျောက်ဆည်တောင်ကို
ဖက်၍ အရောက်သို့သွားမည်အပြု ကား
ကိုရပ်၍ သူငယ်ချင်းအုပ်စုအား...

“ကျောက်ဆည်တောင်ပေါ်
တက်ကြဦးမလား”

ဟု မေးလိုက်သောအခါ သူ
ငယ်ချင်းအုပ်စုထဲမှ ခန့်ခန့်ချောချောလူ
ကျ...

“အချိန်ကုန်တဲ့အလုပ် မလုပ်
ဘူး။ တို့သွားစရာရှိတဲ့နေရာကိုပဲ အဓိက
သွားမယ်”

ထိုစဉ် တောင်ပေါ်မှဆင်းလာ
သော ရသေ့တစ်ပါးအား တွေ့လိုက်၍
ခပ်ချောချော လူတစ်ယောက်သည် ရ
သေ့ကြီးအား လျှောက်ထားလိုက်ပြန်
သည်။

“ရေသံကြားဂူကို ဘယ်ကသွား
ရမလဲ ဘုရား”

“ဒီလမ်းကြောအတိုင်း သွား
လိုက် ဘော်တောင်နဲ့ ယမ်းတောင်ဘက်
ကို ဦးတည်မောင်းလိုက် ယမ်းတောင်ရဲ့
မြောက်ဘက်မှာရှိတယ်။ ကိုက်တစ်ရာ
လောက် သွားရဦးမယ်”

ရသေ့ကြီးသည် မြေကြားရင်း-
“ဒကာတို့ အဲဒီမသွားကြပါနဲ့
ဒီကနေ ပြန်လှည့်ကြပါ”

ထိုဂျစ်ကားပေါ်မှ လူအုပ်စုများ
သည် ရဟန်းစကားလည်း နားမထောင်၊
ရသေ့စကားလည်း နားမထောင် သွားလို
သောနေရာကိုသာ ဆက်၍သွားကြလေ
သည်။ ထိုဂျစ်ကားသည် ရေသံကြားဂူရှိ
ရာ တောင်တက်ခရီးသို့ မောင်းထွက်ခဲ့
လာချိန် ဝိုးများသည် သည်း၍နေသည်။
တောင်ပေါ်သို့ အတော်အတန် တက်ပြီး
သောအခါ နွားနှစ်ကောင်ဆွဲလာသော
လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရာ...

“ဒဟတ်ရေရွာ”
ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲဟု မေး
လိုက်သည်။

“ဒီရေတည့်တည့်ကို မောင်း
သွားရင် ယမ်းတောင်ကိုတွေ့လိမ့်မယ်
ယမ်းတောင်ရဲ့ တောင်ဘက်ကိုသွားလိုက်
ရင် ဒဟတ်ရေရွာကိုတွေ့လိမ့်မယ်”

ခန့်ခန့်ချောချော လူတစ်
ယောက်က...

“ဒဟတ်ရေရွာကို သွားမှာ...
ယမ်းတောင်တွေ့ရင် ဒဟတ်ရေရွာကို

ဆက်သွားလိုက်”

ဟု ကြားမောင်းသူအား ပြောလိုက်သည်။ ဆက်၍မောင်းလာခဲ့ရာ ယမ်းတောင်အား တွေ့လိုက်သည်နှင့် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ မိုးသည်လည်း သည်းရာမှ စဲနေလေပြီ။ ကားထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ခပ်ချောချောလှအား...

“ဟေ့ကောင် အောင်ကျော်မင်း ဘယ်တွေ လျှောက်မောင်းခိုင်းနေတာတုန်း”

“အေး... ငါတို့သွားမယ့်နေရာကို မောင်းခိုင်းမှာပဲ ဒီနေရာကနေ ကိုက်တစ်ရာလောက် ခြေကျင်ဆင်းသွားရဦးမှာ”

“မင်းပြောတော့ ဒဟတ်ရေရှာသွားမှာဆို”

“အေး... ဒဟတ်ရေရှာမှာပဲ ယမ်းတောင်ရှိတာ အခု ယမ်းတောင်တွေမှတော့ ဒဟတ်ရေရှာကို သွားရမလိုတော့ဘူး။ ကားပေါ်ကဆင်းခဲ့ကြကုန်ပြီ။ ကနေ ကိုက်တစ်ရာပဲသွားရတော့တာလား သွားမယ်။ ငါ လမ်းကိုမှတ်မိတာရှာကြသွားမယ်။ ဒီမှာ ငါတစ်ဆင့်

ရောက်ဖူးပြီသား”

အောင်ကျော်နှင့်အတူ သူငယ်
ချင်းများသည် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲ
များကြား၊ ဝါးရံတောကြားတို့မှ တိုး၍
သွားခဲ့ကြရာ အသံတစ်ခုကြား၍ ရှာ
ဖွေကြည့်ကြရာ မည်သူ တစ်ဦးတစ်
ယောက်မှမတွေ့။ အောင်ကျော်သည်..

“လာကွာ ဒါတွေ ဂရုစိုက်နေ
နဲ့”

ထို့နောက် မိန်းမအသံတစ်သံ
ထပ်၍ ကြားလိုက်ကြရပြန်သည်။

“ခုချက်ချင်းပြန်ကြ”

အောင်ကျော်သည် ဟိုကြည့်
ဒီကြည့် ကြည့်လိုက်သည်။ မည်သူ့ကိုမှ
မတွေ့ရ။ အောင်ကျော်သည် ရှေ့ဆက်၍
ဇွတ်တိုးသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ လာကွာ
သွားမယ်”

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံကို
အားလုံးကြားပါလျက်နှင့် အောင်ကျော်
သည် ရှေ့သို့ ဇွတ်တိုးသွားနေခြင်းသည်
မိုက်မဲသည်လား သို့မဟုတ် အယုံ
အကြည်မရှိသူလားဟု သူ၏သူငယ်ချင်း
များ စောင့်မမြင်နေသည်။ သူငယ်ချင်းများ

ထဲမှတစ်ယောက်သည် အောင်ကျော်
အား...

“အောင်ကျော် ငါတို့ ပြန်လှည့်
ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

အောင်ကျော်က...

“မလှည့်ဘူးကွာ မင်းတို့မလိုက်
ချင်ရင်လည်း ငါတစ်ယောက်ထဲသွား
မယ်”

“မဟုတ်ဘူး အောင်ကျော်
ရသေ့၊ ရဟန်းတွေက မသွားဖို့တားနေ
တာ မသွားပါနဲ့ကွာ”

“ငါက မြေအညွန့်နဲ့လာခဲ့တာ
ကွာ”

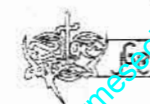
ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အောင်
ကျော်သည် သူ၏လွယ်အိတ်ထဲမှ
ဟောင်းနွမ်းနေသော စာရွက်တစ်ခုအား
ထုတ်ပြီးနောက် မြေပေါ်သို့ဖြန့်ခင်းကာ
ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အောင်
ကျော်သည်...

“ဒီနေရာသေချာပြီကွာ ဟိုဘက်
မှာ လက်ခုပ်ပင် ဒီမှာ လက်ပံပင်”

အောင်ကျော်သည် ၎င်းစာရွက်
အား အိတ်ထဲသို့ပြန်ထည့်ကာ ရှေ့သို့
ပြေးဆင်းသွားသည်။ တွင်းဂူနားသို့ ခြေ

တစ်ဖက်ချမည်အပြုတွင် ဂူထဲတွင် ထ
ဝေါ်ဝေါ်ဖြင့် ဆူညံသောအသံများ ထွက်
ပေါ်လာသည်။ ဂူအတွင်းထဲမှ ရေများ
သည်လည်း ဆူပွက်၍ အပြင်သို့လျှံထွက်
လာသည်။ အောင်ကျော်အား သူ၏သူ
ငယ်ချင်းများမှ ဇွတ်ဆွဲခေါ်လာကာ...
“ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူးဟေ့
တို့ ပြေးနိုင်မှလွတ်လိမ့်မယ် ရေတွေက
တော့ လျှံလျှံတက်လာတာပဲ”

မိုးများသည် အံ့မှိုင်းကာ မည်း
မှောင်နေလေပြီ။ လျှပ်စီးများသည်လည်း
တဖန်ဖန်လင်းလက်၍ မိုးဦးဆံများသည်
တဂျိုးဂျိုး မြည်ဟည်းနေသည်။ အောင်
ကျော်နှင့် သူ၏သူငယ်ချင်းများသည် ထို
နေရာမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဝါးရံ
တောများ၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်စိမ်းများ
ကြားမှ ခက်ခဲစွာ တိုးဝင်ထွက်လာခဲ့ပြီး
ကုန်းမြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းပေါ်မှ ဂူရှိရာနေ
ရာသို့ကြည့်လိုက်ကြရာ ထိုဂူ၏ အပေါ်
ထက်၌ လေးပေကျော်ကျော်ခန့် ချက်
ချင်းလက်ဝင်း ရေများလွှမ်းမိုးသွားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ရေများ ပွက်ထွက်နေ
ခြင်းသည်လည်း မရပ်သေး။ သူငယ်ချင်း
များနှင့် အောင်ကျော်သည် ကားရှိရာသို့

အမောတကော ပြေးသွားကြသည်။

အောင်ကျော်သည် လက်မလျှော့သေးဘဲ

“ရောက်ပြီးမှ နာတယ်ကွာ”

ဟု ကြိမ်းလိုက်ပြန်သေးသည်။

သုငယ်ချင်းများသည်လည်း တစ်ယောက်

တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသည်။

“ရေတွေပွက်ပြီး တထောချင်း

လွှမ်းသွားတာ ငါ့တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်

မကြုံဖူးဘူး အံ့ဩစရာပဲ”

အောင်ကျော်သည် သုငယ်ချင်း

များအား...

“လာကွာ...တို့မန္တလေးပဲ ပြန်

ကြစို့”

ဟုဆိုကာ တောင်အောက်သို့

မောင်းနှင်လာခဲ့ကြတော့သည်။

မြင်ပိုင်မြို့ဟောင်းနားသို့ ရောက်

သောအခါ အောင်ကျော်က...

“ငါတို့ နန်းဦးစေတီထဲ ဘုရား

ဝင်ဖူးပြီး ခဏမှန်းမယ်ကွာ”

ဟုဆိုကာ ကားပေါ်မှဆင်း၍

ဘုရားဝန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အောင်

ကျော်သည် သုငယ်ချင်းများအား...

“ခါ နန်းဦးစေတီလှိုလဲခေါ်တယ်

ရွှေစည်းနံဘုရားလှိုလဲခေါ်တယ်”

ဟုပြောကာ မြတ်စွာဘုရားအား

ဝတ်ပြုကန်တော်လေသည်။

ထို့နောက် အောင်ကျော်သည်

အထက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်၍ သူ၏

သုငယ်ချင်းများအား...

“တွေ့လား နတ်ရုပ်နှစ်ရုပ် တစ်

ရုပ်ကအဖြူ တစ်ရုပ်က အညို။ ငါ

ကြားဖူးတာကတော့ အလှူမင်္ဂလာပြုလုပ်

သူတွေက အဖြူရောင်နတ်ရုပ်ကို ပူဇော်

ယသကြတယ်။ ဆုတောင်းကြတယ်။ အဲဒီ

အချိန်မှာ နတ်ရုပ်အဖြူက ပြုံးသ

ယောင်ယောင် ဖြစ်နေတယ်။ နာရေးနဲ့

အတိုက်အခိုက်၊ မကောင်းကြံစည်လိုသူ

တွေက နတ်ရုပ်အမည်းကို ပူဇော်ယသ

ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နတ်ရုပ်အမည်း

က ပြုံးရွှင်နေတယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက

ဒီမြင်ပိုင်းနေပြည်တော်ဟာ တော်တော်

စည်ကားတယ်။ မြို့အရှေ့ဘက်မှာ ခုဋ္ဌ

ဝတီမြို့၊ အနောက်မြောက်ယွန်းယွန်းမှာ

မြစ်ငယ်မြစ်ရှိတယ်။ တောင်တွေကလည်း

ပတ်ပတ်လည်ပိုင်းနေတာ အနောက်

ဘက်မှာ ကျောက်ဆည်တောင်၊ ဝေဘူ

တောင်၊ ဘယ်လင်းတောင်၊ အရှေ့ဘက်

မှာလည်း ဘော်တောင်၊ ငွေတောင်၊ ယင်း

တောင်၊ တောင်ဘက်မှာဆိုရင်လည်း

တောင်တန်းတွေ၊ ကမ္မတွေရှိသေးတယ်။

ရန်မျိုးလုံတောင် ဖိလာကာဆီးထားတာ

တွေကြတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ ရန်မျိုး

လုံတောင်မှာ ဂူငယ်လေးတွေ အများ

ကြီးရှိတယ်။ အေး ဇီမှာဆိုရင်လည်း ပန်း

ညက်ပင်တွေ၊ ပိတောက်ပင်တွေ၊ အင်

ကြင်း၊ သရဖီ၊ ကံ့ကော်၊ သင်းခွေပင်၊

ကင်ပန်းပင်၊ ကညွတ်ပန်းပင်တွေ၊ ညဗွှေ

ပန်း၊ ဆိပ်ဖလူးပန်းပင်တွေ မွှေးကြိုင်ပြီး

သာယာတဲ့နေရာလေးတစ်ခုပေါ့ကွာ။ မြ

ရာပင်ဆိုတာလည်းရှိတယ်။ မြရာပင်ဆို

လို့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်လေးတစ်ခု ဒီမြင်ပိုင်း

မြို့မှာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ မြင်ပိုင်းအရှင်သခင်နဲ့

သားတော်နဲ့ ထိန်ပင် ရွာသူကြီးသမီး

တချို့ကတော့ ကြက်ဖြူတော ရွာသူကြီး

သမီးလို့လည်း ပြောကြတယ်။ အဲဒီ သူ

ကြီးသမီးကို မြရာပင်ကြီးနားမှာ ဖွားခဲ့လို့

မြရာခင်ခင်လို့ အမည်ပေးခဲ့တာပေါ့။ မြ

ရာခင်ခင်နဲ့ မြင်ပိုင်းဘုရင်ရဲခွားတော်နဲ့

ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့တဲ့ ဇီနေရာမှာ သူတို့ရဲ့

ရိပ်တွေကို ငါ့မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်မီ

သလိုပဲကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အောင်

ကျော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် စေတီ
အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ထို
နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်
ရှု အကဲခတ်နေလေသည်။ အောင်ကျော်
သည် မြရာပင်အနီး၌ရပ်၍ ဗိုလ်ကြည့်လိုက်
သောအခါ လက်စွပ်တစ်ကွင်းအား တွေ့
လိုက်ရသည်။ ထိုလက်စွပ်အား အောင်
ကျော် သေချာစွာကြည့်လိုက်သောအခါ
မြလက်စွပ်ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုနောက်
မြလက်စွပ်အား သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့
ထည့်လိုက်သည်။ ဤသည်ကို မည်သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ သတိမထားမိချေ။
အောင်ကျော်သည် သူ၏သူငယ်ချင်းများ
အား အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါတို့ပြန်ကြ
ရအောင်”
သူငယ်ချင်းများသည်လည်း အံ့
သြ၍...

“ဟာ...ဒီမှာ လှည့်ပတ်ကြည့်
နေတုန်းကွာ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်သွား
တာလဲ ချက်ချင်းကြီးကွာ ပြန်မယ်ဆို
လည်း ပြန်မယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ရွာဦး
ကျောင်းဆရာတော်ဆီ ဝင်ဖူးဦးမယ်”
ဤသို့ဖြင့် အောင်ကျော်နှင့် သူ

ငယ်ချင်းတစ်စုသည် ရွာဦးကျောင်းရှိရာ
သို့ ခြေလျင်သွားရောက်၍ ဆရာတော်
အား ကန်တော့ကြသည်။ ဆရာ
တော်သည် အောင်ကျော်တို့ လူတစ်စု
အားမကြည့်ဘဲ နောက်နားသို့ကြည့်လိုက်
ကာ...

“ဒကာတို့ သူများပစ္စည်းကို
မပေးဘဲယူတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး။
မူလနေရာကို ပြန်ထားလိုက်ပါ”

ထိုအခါ အောင်ကျော်၏ သူ
ငယ်ချင်းများသည် ဆရာတော်အား...

“တပည့်တော်တို့ ဘာပစ္စည်းမှ
မယူပါဘူး ဘုရား”

ဟု လျှောက်လိုက်သည်။
ဆရာတော်က...

“ဒကာတို့ မလုပ်သင့်တာ မကြံ
စည်အပ်တာကိုကြံပြီး ဂျပန်ခေတ်က
ရတနာတွေကို ရှာဖွေမလိုလုပ်တုန်း
အသက်ဘေးကနေ သိသီလေး လွတ်ခဲ့
တယ်မဟုတ်လား”

အောင်ကျော်သည် တုပ်တုပ်မှု
မလုပ် မျက်နှာပျက်ကာ ကြောက်ရွံ့၍
အံ့သြနေသည်။ သူ၏ သူငယ်ချင်းများ
သည်လည်း အံ့သြနေလေသည်။ သူငယ်

ချင်းတစ်စုသည် အောင်ကျော်အား ဝိုင်း
၍စိုက်ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေလေသည်။
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က...

“ဟေ့ကောင် အောင်ကျော်
မင်း ဘယ်သူပစ္စည်း ယူလာတာလဲ”

“ငါ မင်းတို့နဲ့ အတူတူရှိနေတာ
ပဲ ဘယ်ပစ္စည်းကို ငါကယူတာတုန်း”

နောက် သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်က...

“ငါတို့နဲ့ အတူတူသွားလာနေ
တာပဲ ဘယ်လိုမှ သူတစ်ယောက်တည်း
မသွားပါဘူး”

ဆရာတော်က...

“ဒကာ နောက်ဆုံးအကြိမ်
သတိပေးလိုက်ဦးမယ်။ ဒကာတို့နောက်
မှာ သူရောက်နေပြီ သူပစ္စည်းကို ပြန်
တောင်းနေတယ်”

အားလုံးသည် ဟိုဟိုဒီဒီ
လျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ မည်သူ တစ်
ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့။ ထိုနောက်
ဆရာတော်အား ကန်တော့၍ ကားဖြင့်
မန္တလေးသို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

အောင်ကျော် အိမ်သို့ပြန်ရောက်
သောအခါ နေဝင်နေလေပြီ။ အမှောင်သို့

တဖြည်းဖြည်း ရွှေလျားနေသည်။ အောင်
ကျော်သည် အခန်းတံခါးကိုပိတ်၍
ကောက်ရဲခဲသော မြလက်စွပ်ကို အကြိမ်
ကြိမ်ကြည့်၍ ပိတ်ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့
နောက် မြလက်စွပ်ကို လက်ကိုင်ပုခံဖြင့်
ထုပ်၍ မီရီထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။
ခုတင်ပေါ်သို့ အောင်ကျော် ထိုင်လိုက်စဉ်-
“ငါဟာပြန်ပေး”

ဟူသော အသံကိုကြားလိုက်ရ
သည်။ ထို့နောက် အောင်ကျော်သည်
ခြံတံခါးနှင့် အိမ်တံခါးမကြီးကို လှံခြံ
အောင်စစ်ဆေးလိုက်သည်။ အခန်းတံခါး
ကိုလည်း သေချာစွာပိတ်၍ မီးခလုတ်ဖွင့်
ကာ မီရီထဲသိမ်းထားသော လက်ကိုင်
ပုခံဖြင့်ထုပ်၍ လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်
ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ခုတင်ပေါ်သို့
ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ခဏမျှကြာသောအခါ
ချူသံ တချဉ်ချဉ် ကြားလိုက်ရ၍ စောင်
ကိုခေါင်းပြီးချဲ၍ လက်ကိုင်ပုခံဖြင့် ထုပ်
ထားသော မြလက်စွပ်ထုပ်အား လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် ပြည့်စွာဆုပ်ကိုင်၍ ရင်ဘတ်
ပေါ် ကပ်ထားလိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း
တတွတ်တွတ်အော်လိုက်သည်။

“မပေးဘူး ထွက်သွား”

ထိုအချိန်တွင် လျှပ်စစ်မီးငြိမ်း
သွားပြန်၍ အောင်ကျော် အလွန်စိတ်လှုပ်
ရှားသွားသည်။ ခေါင်းပြီးချဲထားသော
စောင်ကို အနည်းငယ် မျက်လုံးပေါ်ရံလှန်
၍ ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံးကစားကာ တောင့်
တောင့်ကြီး ကြည့်နေလေသည်။ တကွ
ကွီ တံခါးဖွင့်သံများကိုလည်း ကြားနေရ
သည်။

“ကွီ...ကွီကွီ...ကွီ”

အောင်ကျော်သည် ဇောဇွေး
များပြန်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း
ဇွေးများစို့နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် တ
ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ တဖန် အသံ
တစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ နားများ ကွဲ
မတတ် ခေါင်းလောင်းတီးသံများသည်
ဆူညံစွာဖြင့် ကြားရပြန်၏။

“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်...”

ဒေါင်
ည ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း
အောင်ကျော်အိမ်နားထဲတွင် ပေးပေး ဟု
သောအသံများ ကြားနေရသည်။ ဤကဲ့
သို့ အောင်ကျော် ခံစားနေရသည်မှာ ည
ပေါင်းများစွာ၊ လပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့
လေပြီ။ မုတ်ဆိတ်များသည် ဗရပျစ်

ဆံပင်များသည်လည်း ဂုတ်အထိရည်ကာ
တွန့်လိမ်ရှုပ်ထွေး ဖွာလန်ကျနေသည်။
ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း အရိုးပေါ်အရေ
တင်မျှ ပိန်ချိုးနေသည်။ မျက်ကွင်းများ
သည်ဟောက်ပက်နှင့်။ အောင်ကျော်
အား သူငယ်ချင်းမှ စိတ်တည်ငြိမ်ရန်
ပေးထားသော အရက်ပုလင်းကို စားပွဲ
ပေါ်သို့တင်ကာ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ငွေ့
လိုက်သည်။ အရက်ထည့်ထားသောခွက်
အား ဆုပ်ကိုင်ကာ လက်များတဆတ်
ဆတ် တုန်နေလေသည်။ ပါးစပ်မှ ရေ
ရွတ်ပြန်သည်။

“ဒီအရက်ကိုသောက်လို့ ငါ
ဖြစ်နေတာတွေ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ
လား။ သူများသဘောမတူတဲ့ မကြည်ဖြူ
တဲ့ပစ္စည်းကို ငါယူလိုက်မိပြီ ကံငါးပါးထဲ
က တစ်ပါးကို ငါဖောက်လိုက်မိပြီ အခု
ဒီအရက်ကိုသောက်ခဲ့ရင် ကံငါးပါးထဲက
နှစ်ပါးဖောက်ရာကျတော့မယ်”

ဟုပြောကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ကိုင်ထားသော အရက်ခွက်ကို ကိုင်
ပေါက်လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ တဖန် အရက်
ပုလင်းကိုလွှဲကာ ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့
ပေါက်ခွဲလွှင့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်

အသံတစ်သံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဗိုဟာပြန်ပေး”

အောင်ကျော်သည် ထောင့်၌ရှိသော ဗီရိထဲမှ အဝတ်များအားယူကာ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗီရိထဲသို့ ဝင်ပုန်းလိုက်သည်။ အောင်ကျော်အနားထဲတွင် ဆည်းလည်းသံများ တချွန်ချွန်ကြားနေရဆဲ။ ဗီရိတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အပြင်သို့ထွက်၍ သေတ္တာအလွတ်တစ်လုံးထဲသို့ ဝင်ပုန်းလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ သူ၏အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသော ခြေသံသုံးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အောင်ကျော်သည် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြား၍နေစဉ် ခေါင်းလောင်းသံ စူးစူးရှရှုကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ အောင်ကျော်သည် သေတ္တာထဲမှ အပြင်သို့ထွက်ကာ အိမ်အပြင်သို့ထွက်ရန်ပြင်စဉ် လူများနှင့် ရဟန်းတစ်ပါးအား တွေ့လိုက်ရသည်။ အောင်ကျော်သည် မထနိုင်တော့ဘဲ ပျော့ခွေကာ ကရွတ်တွန်း၍ ပြေးသော်လည်း နေရာမရွေ့ တလိုက်လိုက်ရင်ဖိုကာ မောဟိုက်၍ မျက်လုံးများ ပြာဝေနေသည်။ အသံတစ်သံထွက်လာသည်။

“အောင်ကျော် မင်းဘာဖြစ်နေ

တာလဲ ထမ်း”

အောင်ကျော်သည် ခန္ဓာကိုယ်အား လှူးလိုက်၍ ပြေးမည်ပြုစဉ် တစ်စုံတစ်ဦးသည် သူ၏လက်အား ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၍ အားတင်းကာ ဝါးစပ်မှ...

“ကယ်တော်မူကြပါဦး”

ဟု အော်ခုပ်သော်လည်း အသံထွက်မလာ။ အားအင်ချိန်သောအသံဖြင့်

“ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောကာ ပျော့ခွေ၍ လောကကြီးအား ဆွေ့မှု့ မေ့မတ်လိုက်သည်။

အောင်ကျော် သတိရလာသောအခါ သူ၏ရှေ့ အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားတစ်ယောက်အား မထီတင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ အောင်ကျော်သည် လန့်ဖျပ်၍

“ကျွန်တော် ပေးမှာပါ”

ဟု ရေရွတ်ပြောပြန်သည်။ အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားတို့က...

“သားလေး...မင်း သတိရလာပြီလား။ အဖေတို့၊ အမေတို့နဲ့ အတူတူနေပြီး ငီးပွားရေလုပ်ရင်လည်း ရပါတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်ဆိုတော့ အမေတို့ စိတ်မချဘူး။

သားလေးဆီက အဆက်အသွယ်လည်း မရတာလဲ လိုက်လာတာ တွေ့ရတော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ သား စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး အနားယူပါဦး”

အောင်ကျော်သည် အားယူ၍ ဆတ်ခနဲထလိုက်သည်။ အနားရှိ ထာဘီနီဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက-

“ထလိုမရသေးဘူးလေ ခဏအနားယူထားပါဦး”

ထိုအခါမှ အောင်ကျော်သည် သူ၏လက်၌ ဆေးသွင်းနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ထို့နောက် သူ၏သုဇယ်ချင်းများက...

“အောင်ကျော် မင်းသက်သာလား ဘယ်လိုနေလဲ”

အောင်ကျော်သည် လက်စွပ်ကောက်ရခဲပုံနှင့် သူခံစားနေရသော အဖြစ်အပျက်များအား သူ၏သုဇယ်ချင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။ အောင်ကျော်၏ မိဘနှစ်ပါးသည်လည်း တအံ့တဩဖြစ်ကာ...

“ဒီလိုဆိုရင် အဲ့ဒီလက်စွပ်က ဘယ်မှာလဲ။ တို့သွားပေးရအောင်”

အောင်ကျော်က...

“မဟုတ်ဘူး သားကိုယ်တိုင် ကောက်ရခဲ့တဲ့နေရာကို ပြန်ထားချင် တယ်”

“ငါ့သားက အားရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲ့တော့ အဲ့ဒီလက်စွပ်ပိုင် ရှင်အတွက် အမျှအတန်း ပေးဝေလျှာရ အောင်”

အောင်ကျော်က...

“သားလည်း လူ့ဘဝကို ငြီးငွေ့ သွားဦး သာသနာဘောင်ကို သွားခွင့်ပေး ပါ။ မြင်စိုင်းမှာပဲ သား သက်န်းစီးချင် တယ်”

“အေးပါ သားဆန္ဒသာတာပါပဲ”

နှစ်ပတ်မျှကြာသောအခါ...

အောင်ကျော်၏ မိသားစုနှင့်

အတူ အမျိုးအစွေများ သူငယ်ချင်းများ သည် အောင်ကျော်၏ ရဟန်းခံ အလှူ မင်္ဂလာပွဲတွင် စည်းကားသိုက်မြိုက်၍ နေ တော့သည်။ အောင်ကျော်သည် ဦးပြည့် ကတုံးအသွင်ဖြင့် ကြည်ညိုစရာကောင်း လှပေသည်။ တည်ငြိမ်နေသော စိတ်၏ သဏ္ဌာန်သည် မျက်နှာတွင်ပေါ်လွင်နေ သည်။ သူ၏မိသားစုသည် ရွှေစည်းခုံ ဘုရားသို့သွားကာ လှည့်ပတ်၍နုနုစေ့စေ့

ဘုရား၏ အလယ်ပစ္စယနာရီ နတ်ရုပ် အဖြူသည် ပြုံးရွှင်နေသည့်ဟန်ကို အံ့ ဩစွာတွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် တစ် ဖက်ရှိ နတ်ရုပ်အမည်းအား ကြည့်လိုက် စဉ် မဲ့နေဟန်အား တွေ့လိုက်ရသည်။ အောင်ကျော် တစ်ဖြစ်လည်း ညူဩဘာ သသည် ဤလက်စွပ်ပိုင်ရှင်မှာ ဤနတ် ရုပ်နှစ်ရုပ်နှင့် ပတ်သက်နေသည်လား (သို့ မဟုတ်) မြရာပင်နားတွင် ကောက်ရခဲ့ သည့်အတွက် မြရာခင်ခင်၏ မြလက်စွပ် ပေလော။ တစ်ဦးဦး၏ လက်စွပ်ပေလော ဟု အတွေးများဝင်ကာ...

“ကျွန်ုပ်၏ ပြဿနာကောင်းမှု ကုသိုလ်အတွက် မြရာခင်ခင်တို့ ဇနီး မောင်နှံနှင့် လက်စွပ်ပိုင်ရှင်တို့အား အမျှ...အမျှ...အမျှ”

ဟု သုံးကြိမ်ခေါ်၍ လက်စွပ် ကောက်ရသောနေရာ၌ ထိုမြလက်စွပ် အားထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆည်း လည်သံ တချွတ်ချွတ်ကြား၍ စေတီပေါ် သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ လေနလေအေး တိုက်ခတ်၍ ဆည်းလည်းများ လှုပ်ခတ် နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ် ဖန် ခေါင်းလောင်းသံကိုကြားရ၍ ဟို

ကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏မိဘနှစ်ပါးမှ ခေါင်းလောင်း ထိုးနေ သည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာပီတိ အပြုံး များဖြင့် ထပ်ဆင့်၍...

“ဪ... ကျိန်စာပေလော ဥစ္စာတစ်မက်၍ မကျွတ်ခြင်းလော”

ဟူ၍ တွေးရင်း...တွေးရင်း

သဗ္ဗေသတ္တာ ဝေနေယျာ
ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြကြစေ
ဝင်ငြိမ်းထင်

၆၄၆၆ (စာပေ)

- ၂၅၂၂ လမ်း (အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့
- ၄၂ ကန်လမ်း၊ ပြည်မြို့
- သ အလကကျောင်း၊ စိုက်စာနန်း၊ တောင်ကြီး

မေတ္တာစစ်တိုမည်သည်

နုရုံးသားရဲ့လျှောက်

အထွန်း(တမာမြ)

(၁)

“မောင်...မမ နယ်ကိုအလည် ပြန်ဦးမယ်။ ကျောင်းကပိတ်ပြီဆိုတော့ အိမ်ကိုပြန်မဖြစ်မယ်။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ကိုလည်း လွှဲလှပြီ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက လည်း မမကို မျှော်နေကြတယ်”

ကျွန်တော် အတော်စိတ်ညစ် သွားသည်။ ကျွန်တော် မမနှင့် တစ်နာရီ တစ်စက္ကန့်မျှ ခွဲနိုင်မည်မထင်။ ကျွန်တော် မျက်စိအောက်က မမကို အပျောက်မခံ နိုင်။ ကျွန်တော်ယမင်းရပ်လေးကို အရိပ် တကြည့်ကြည့်နဲ့သာ ကြည့်ချင်မိသည်။

“မမ...နယ်ကိုမပြန်လို့ မရဘူး လား ဟင်။ မောင် မမနဲ့ မခွဲနိုင်တော့ဘူး။ မမနဲ့ အတူတူနေချင်ပြီ။ မောင်တို့နှစ် ယောက်အကြောင်းတွေကို မောင့်အိမ်ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်တော့မယ်နော်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မမ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“အမယ်လေး...မောင်ရယ် မပြောလိုက်ပါနဲ့ဦး။ စောပါသေးတယ်။ အချိန်စောင့်ပါဦး။ မောင်ရယ်။ အခုလည်း မမတို့ အတူတူနေကြတာပဲ။ မမလည်း မောင်နဲ့တူ ဘယ်သွားချင်ပါလဲ။ မတတ်

သာလို့သာ မမ နယ်ကိုပြန်ရမှာ။ မမ မောင်ဆီကို အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ပါမယ်”
ဘတ်(စ်)ကားပေါ် တက်သွား တဲ့ မမကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ရွတ်ဆိုနေမိသည်။

ပြင်ဦးလွင်ဆိုသည့် မြို့လေးကို မမပြန်သောနေ့က ကားဂိတ်အထိ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ ကားဂိတ်က အပြန် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။ အထီးကျန်ရင်ခွင်၌ အလွမ်းတို့က တနင့် တတိုး။ ချစ်သောသူ ပြန်လာမည်ရက်ကို သာ မျှော်ရတော့မည်။

“ဟဲ့...သက်ဇော် ငါ နင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက ငိုသုငယ် ချင်း ချိုချိုလွင်တဲ့။ ချို...သူက သက် ဇော်တဲ့”

ထိုနေ့က သူမနှင့်ကျွန်တော့်ကို သုငယ်ချင်းဖြစ်သူ ခင်ခင်က မိတ်ဆက် ပေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့တာဝမ်းသာ ပါတယ် မချိုချိုလွင်”

“ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်

ကိုသက်ဇော်”
“ချိုချိုက ဘာတွေလုပ်နေလဲ”
“ကျွန်မ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာဒုတိယနှစ် တက်နေပါတယ်။ ကိုသက်ဇော်ကရော ဟင်”

“ကျွန်တော် ကျောင်း မတက်တော့ဘူး။ ကားဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတာ”

ကျွန်တော် စကားဆုံးသော အခါ နှုတ်ခမ်းပါးလေး လှုပ်ရုံမျှ “ဪ” ဟု ရေရွတ်သည်။

(၂)

ဒီနေ့ မမ ကျွန်တော့်ကို အခြေ ပေးမည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ကန် တော်ကြီးသို့ လာခဲ့ဖို့ ချိန်သည်။ မနက် ၉ နာရီအရောက် ချိန်းထားသည်။ ကျွန်တော် ၈ နာရီကတည်းက ရောက် နှင်နေသည်။ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ထူး ရှားနေသည်။ မမရဲ့အပြေလေးကို ခင် ခင်စွာနဲ့ စောင့်မျှော်မိသည်။ ၉ နာရီအထိ မိနစ်အလိုမှာ မမ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဇော်က ပီပီယကောင်းသား”

ဘယ်အချိန်တည်းက ရောက်နေတာလဲ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး မမ။ မမ ဘယ်လိုလဲ စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“အင်း... ဇော်က မမထက် တစ်နှစ်ငယ်တာဆိုတော့ မောင်လို့ပဲခေါ်မယ်နော်”

“ဗျာ... မမ... မောင်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်ပေါ့ ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်”

မမကို တင်းကြပ်စွာ ပွေဖက်လိုက်မိသည်။ မမရဲ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်လို့မဝဖြစ်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်တွေက စည်းဆိုတာကို ကျော်လွန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖျော်ရွှင်ချိန်လေးသည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးလို့လာ၏။

(၃)

မမ ပြင်ဦးလွင်ပြန်သွားသည်မှာ တစ်ပတ်ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဖုန်းမဆက်၊ စာမရေး ကျွန်တော် သောက ရောက်ရသည်။ မမ ပြင်ဦးလွင်ကို ပြန်သွားကာတည်းက ကျွန်တော် နေမထိ

ထိုင်မသာဖြစ်ရသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေသည်။ အချိန်တိုင်းမှာ မမရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ မမရဲ့ပုံရိပ်တွေက ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကို ဖိနှိပ်လို့နေသည်။ မမနဲ့ သွားခဲ့၊ စားခဲ့၊ နေထိုင်ခဲ့တာလေးတွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။ မမထံမှ လာမည့် ဖုန်းလေးကိုမျှော်ရင်း ကုန်ဆုံးခဲ့သည့်နေ့ရက်တွေက ကျွန်တော့်အတွက် အထီးကျန်လွန်းလှသည်။

“ကိုဇော်... ကိုဇော် ဖုန်းလာနေတယ်ဗျ”

ဖုန်းဆိုမှ ဝန်ထမ်းလေးက ဝမ်းသာအားရနှင့် လာပြောသည်။

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ ညီလေး ဘယ်ကလဲ မေးမကြည့်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြင်ဦးလွင်ကတဲ့ ကိုကြီး”

ကျွန်တော် အတိုင်းအဆမဲ့ ဝမ်းသာရသည်။ ထို သိန်း ၁၅၀၀ ဆုကြီး ပေါက်သလို ဖျော်ရွှင်မိ၏။

“ဟဲ့လို... မမလား”

“ဟုတ်တယ်... မောင်ရေ”

“မမ နေကောင်းလား၊ မမရဲ့ဖုန်း

ကို ကျွန်တော် နေ့တိုင်းမျှော်နေရတယ် ဘာကြောင့် ဖုန်းမဆက်တာလဲ”

“မောင်ရယ်... မမထည်း ထွေး

တာပေါ့။ မောင်ဆီကို ဖုန်းဆက်ချင်တာပေါ့။ အဲပေမဲ့ မောင်နဲ့ မမအကြောင်းကို အိမ်က အားလုံးသိနေကြပြီ။ မမကို အိမ်ထဲက အိမ်အပြင် ပေးမထွက်ကြဘူး။ အခုတောင် သူတို့မရှိတုန်း နီးထွက်လာရတာ။ မမကို ရန်ကုန် မပြန်ရတော့ဘူးတဲ့။ မမ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲတယ်။ မောင်ရယ် မမသေသွားရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်။ မမမှာ မောင်ရဲ့ရှင်သွေးလေးရှိနေပြီ”

မမစကားကြောင့် ကျွန်တော် တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။

“ဗျာ... မမ ဘာပြောလိုက်တယ်။ မမမှာ မောင်ရဲ့ရှင်သွေးလေး လွယ်ထားရတယ်။ ဟုတ်... ဟုတ်လား မမ မောင် အရမ်းဝမ်းသာလိုက်တာ။ မောင် အိမ်ကိုဖွင့်ပြောပြီးတော့ မမကို လာတောင်းမယ်။ မောင် ပြင်ဦးလွင်ကို လိုက်လာခဲ့မယ်နော်”

ကျွန်တော် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ပြောမိသည်ကို မမက...

“မောင်...လာလို့ရမှာ မဟုတ် တို့ရင်သွေးလေးက မြေစာပင်ဖြစ်ရမှာ
 တော့ဘူး။ မေမေက လာ။ ဟယ်လို...ဟယ်လို”
 ကလေးမယူရဘူးလို့ပြောတယ်။ ပြောရင်းမှ ဆက်သွယ်မှုပြတ်
 “ဗျာ...ရက်စက်လိုက်တာ။ သွားသည်။
 မောင်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ မောင် လောကတွင် အင်အားကြီးသူ
 တောင်းပန်ပါတယ် မမရယ်။ မောင်တို့ နှင့် အင်အားငယ်သူတို့ ယှဉ်ပြိုင်ကြသည့်
 နှစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အပြစ်မဲ့တဲ့ မောင် အခါ အင်အားကြီးသူက အနိုင်ရတတ်

တာ သဘာဝလာ။ ကျွန်တော် ပြင်ဦး
 လွင်ကို လိုက်သွားသည်။ တောင်လှေ
 ကားမြို့ဟုခေါ်သော ပြင်ဦးလွင်မြို့က
 ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အေးချမ်းစရာ
 မဟုတ်။ ပူလောင်မှုသောကတွေနဲ့ ကြုံ
 ဆုံရသည်။ မမတို့အိမ်ကို ကျွန်တော်
 သွားခဲ့သည်။ မမတို့ စိမ်းမြတ်ခါးကို
 သော့ခတ်ထားသည်။ အိမ်နီးမှားချင်းတွေ
 ကို မေးကြည့်တော့ မိသားစုလိုက်
 ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။ ဘယ်သို့ရှာရ
 မှန်း ကျွန်တော် မသိတော့။

xxx

(၄)

နောင် ဆယ်နှစ်ခန့်ကြာသော်-
 မထင်မှတ်ဘဲ ခင်ခင်နဲ့ ပြန်တွေ့
 ဆုံသည်။

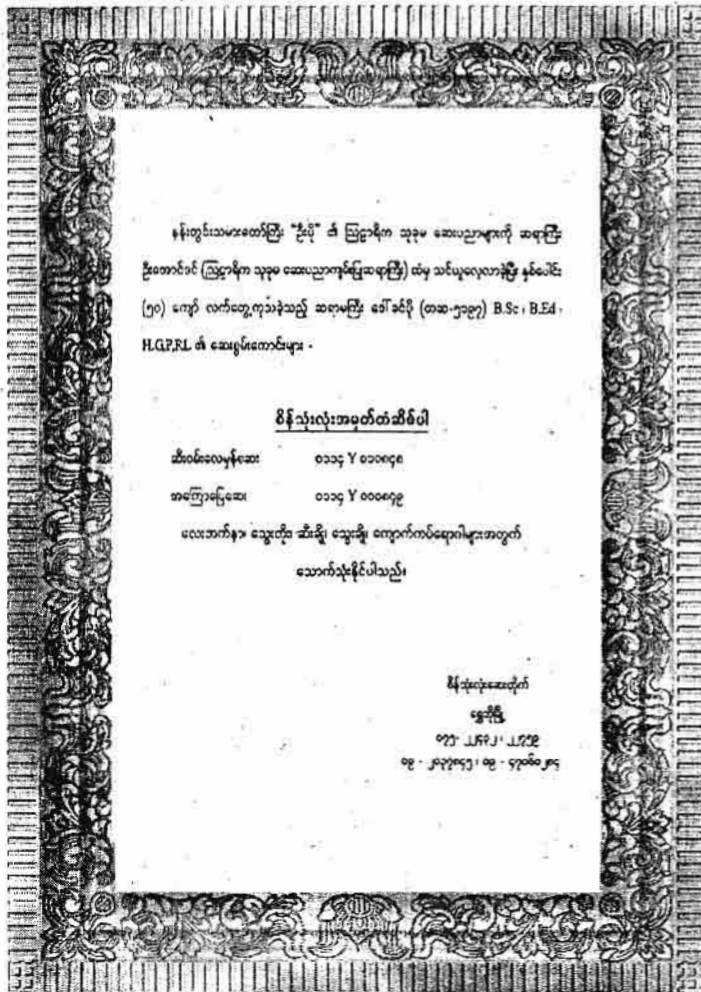
“ဟဲ့...သက်ဇော်”

“ဟင်...ခင်ခင်”

“နင်...ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

ခင်ခင်က ကျွန်တော့်ကိုမေး
 သည်။

“အေး...ငါ အခု ကားဝယ်ရော
 ထောင်ထားတယ်”

“နင် ချီချီနဲ့ အဆက်အသွယ်
မရဘူးလား”

“မမနဲ့ ဘာအဆက်အသွယ်မှ
မရဘူး”

“နင်တို့ နှစ်ယောက်အကြောင်း
ကြားရတာ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟယ်။
ချီချီ ပြောပြလို့ ငါအကုန်သိပြီးပြီ။ နင်
ချီချီကို အရမ်းပုန်းနေမှာပေါ့”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှက်လိုက်
သည်။

“ငါ မမကို မပုန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ငါ့အသည်းတွေ ကွဲကြေလှမတတ် ခံစား
ရတယ်”

“ငါ နားလည်ပါတယ်ဟယ်။
နင် ဘယ်လောက်ခံစားရမယ်ဆိုတာ ငါ
သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချီချီလည်း အရမ်း
သနားစရာကောင်းပါတယ်။ သူ့မှာ နင်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်ဆင်းရဲ
နေရရှာတယ်။ သူ နင်နဲ့ ပုန်းပြောနေတဲ့
အချိန်မှာ သူ့အမေ ရောက်လာတယ်
လေ”

ဤသို့ဖြင့် အကြောင်းအရာကို ဆင်
ဆင်ပြောပြခဲ့သည်။

xxx

(၅)

“သမီး...နင် ဒါ ဘာလုပ်တာ
လဲ။ မိဘက လက်နဲ့ရေးတာကို နင်က
ခြေနဲ့ဖျက်ချင်တယ်ပေါ့။ မိဘက ကောင်း
စေချင်တို့စီစဉ်တာကို နင်က ဘာလို့
လက်မခံတာလဲ။ ကိုယ်နဲ့ အဆင့်အတန်း
ချင်းမတူတဲ့လူကို နင်က ဘာလို့ တမ်း
တမ်းဆွဲဖြစ်နေတာလဲ။ မောင်ခင်မောင်ဆွေ
ဆို သဘောသား အဖက်ဖက်က ပြည့်
စုံတယ်။ နင် သူနဲ့ပဲယူရမယ်။ ဒါကြောင့်
ဒီကလေးကိုလည်း ဖျက်ကုန်ဖျက်ချရမယ်။
ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ငါ
အလောင်းကို ညည်းတွေ့ရမယ်”

ချီချီအား မိခင်ဖြစ်သူမှ ဒေါသ
တကြီးနှင့်ပြောသည်။

“မေမေရယ်...သမီး တောင်း
ပန်ပါတယ်။ သမီးရဲရင့်သွေးလေးကို ဖျက်
မချရပါစေနဲ့ မေမေရယ်။ သမီးကို
အကျွန်ုပ်မကိုင်ပါနဲ့။ သမီး မောင်နဲ့ပဲ လက်
ထပ်ပါရစေ”

“အို...ငါ ဒါတွေမကြားချင်ဘူး။
ညည်း ငါ့စကားကို နားထောင်ရမယ်”

အချစ်သည် ကျွန်တော့်ဘဝ

အတွက်တော့ နာကြည်မှု ခံစားရစေ
နာတွေ ပေးခဲ့သည်။ ကံကြမ္မာဆိုတဲ့စကား
မဟုတ် ကံကုန်တော့ ဝေးခဲ့ကြပြီ။ အင်အား
ကြီးသူက အင်အားငယ်သူကို အနိုင်ကျင့်
သလို လောကကြီးကလည်း အင်အား
ကြီးမားတဲ့ အနိုင်ကျင့်တတ်သူတွေကို
ပြန်လည်အနိုင်ကျင့် အပြစ်ပေးတတ်
သည်။

“အခု ချီချီနာတစ်ကောင်ကြွက်၊
တစ်မျက်နှာ ဒုက္ခရောက်နေရရှာတယ်။
သူ့မိဘနှစ်ပါးကလည်း ဆုံးပါးသွားကြ
တယ်။ သူ့ယောက်ျားကလည်း သူနဲ့ယူ
ပြီးကတည်းက သဘောပြန်မတက်တော့
ဘဲ အရက်သမားဘဝနဲ့ ဆုံးပါးသွားခဲ့
ပြန်တယ်”

“အခု ငါ ချီချီအသိသွားမလို့”

“မမ...ဘယ်မှာလဲ”

“သူ ဆေးရုံတက်နေတယ်”

“ဟင်...မမ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စိတ်ထောင်းလို့ ကိုယ်ကြောင့်ပေါ့
ဟယ်။ ဆရာဝန်ကပြောတော့ နထုံး
ရောဂါဖြစ်နေတာလို့ ပြောတယ်။ ချီချီ
ကို နင်လိုက်တွေ့သင့်တယ်”

ကျွန်တော့်ရင်တွေ ပူလောင်

သွားရသည်။ ကျွန်တော် မမကို အထင်
လွဲပြီး စိတ်နှာပေါ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
မမကို အရမ်းတွေ့ချင်မိသည်။ ကျွန်တော်
မမရဲ့အနားမှာ အားပေးချင်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... ခင်ခင်။ ငါ
အခုလိုက်ခဲ့မယ်။ ငါ့မှာ ကားပါလာတယ်။
နင် ငါ့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့။ အခု မမ ဘယ်
ဆေးရုံမှာတက်နေတာလဲ”

“ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာလေ”
“ချိုချို... နင် သက်သာခဲ့လား”
“အင်း... သက်သာပါတယ်
ခင်ခင်ရယ်”

မမရဲ့ အားမပါတဲ့ဖြေသံလေးကို
ကျွန်တော် သဲ့သဲ့လေးကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် မမရဲ့လက်ကလေးကို ဆုပ်
ကိုင်ပြီး...

“မမ... မောင်လေ”
“ဟင်... မောင် ရောက်လာ
တယ်”

ဖြစ်ခဲ့ပြီးတာတွေ မမ တောင်း
ပန်ပါတယ်ကွယ်။ မောင် မမကို မမှန်း
ဘူးလား။ မမမှာ အပြစ်တွေရှိပါတယ်
ကွယ်။ မမ မောင့်အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်
ခဲ့တယ်။ မောင့်ရဲ့ ရင်ဆွေးလေးကိုလည်း
မမလွယ်မမွေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ မမကို
ခွင့်မလွှတ်ပါ နဲ့။ မမကို မှန်းလိုက်ပါ”

မမရဲ့မျက်ဝန်းက မျက်ရည်စ
တွေက ပေါ်ပြင်ပေါ်မှာ အထိန်းအကွပ်မရှိ

စီးကျလာသည်။
မမ ကျွန်တော့်လက်ပေါ်မှာပဲ
သတိလစ်သွားသည်။ ခေါက်တာရောက်
လာပြီး ကျွန်တော် မကြာချင်ဆုံးစကား
ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး။ လူနာ
အသက်မရှိတော့ဘူး”
“ဗျာ...”
“ရှင်...”
ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းက မျက်ရည်
တွေ အတားအဆီးမဲ့ စီးကျလာသည်။
“အဖြစ်ဆိုလှချည်လား မမ
ရယ်”

အတွန်း (တမာမြေ)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုမာ

တံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
တိုင်းရင်းဆေးဝါးဃာယူမှတ်တိုင်အမှတ် - 0610Y008484

